

Lục Diệp Sâm Lâm Hệ Liệt

Contents

Lục Diệp Sâm Lâm Hệ Liệt	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	47
8. Chương 8	56
9. Chương 9	62
10. Chương 10	74
11. Chương 11	83
12. Chương 12	90
13. Chương 13	96
14. Chương 14	102
15. Chương 15	110
16. Chương 16	118
17. Chương 17	128
18. Chương 18	137
19. Chương 19	146
20. Chương 20	152

Lục Diệp Sâm Lâm Hệ Liệt

Giới thiệu

Tác giả: Nguyệt Hạ Tang Thể loại: Hiện đại, xuyên việt, huyền huyễn, nhất thụ nhất công, sinh tử và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-diep-sam-lam-he-liet>

1. Chương 1

Di Dân Đến Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Văn án (Giới thiệu)

Sớm biết rằng ngàn vàng khó mua được —— ý niệm này giống như cỏ dại trong đầu Hồ Bất Quy điên cuồng phát sinh

Bất quá là đi đến Phi Châu tham gia trợ giúp chữa bệnh,

Nhưng người lại vô cớ bị từ trên máy bay cao ngàn thước đẩy xuống,

Sợ hãi trăm phần trăm, bên người hắn... Cự, cự nhiên bay bay một đám khủng long?

Không chết, (tâm? Hồ Bất Quy cũng nửa tàn,

Đang muốn định trong cái khổ mua vui thích ứng cuộc sống gian nan,

Trong lúc vô ý lại nở ra con tiểu khủng long gọi hắn là mẹ;

Lại bị một con tên là Giản, đại trạch long (rồng nhà thuộc loại siêu hiện thực mãnh liệt theo đuổi...

Bỗng chốc quay về thời kỳ tiền sử N ngàn năm trước, chẳng lẽ chính là muốn cùng khủng long nói chuyện yêu đương sao?

Chương 1

OH Thượng Đế, đi ra xem khủng long

Cẩn thận kiểm tra con số trên vé cùng con số trước mắt nhất trí, Hồ Bất Quy vội vàng mang theo hành lý chạy tới, chỗ kiểm phiếu không có nhân viên phục vụ, tâm lý vừa mới hoảng hốt, nhưng đôi mắt sắc bén phát hiện ra bên ngoài các cửa sổ lớn, cái máy bay kia còn chưa tách khỏi bục nổi (chỗ đi ra máy bay, thế là gia tăng tốc độ, đuổi tới trước một giây khi bục nổi tách rời ra, Hồ Bất Quy thở hổn hển đứng trên máy bay.

Tiếp viên hàng không cao lớn vốn là một mỹ nữ có dòng máu Bắc Âu, chứng kiến Hồ Bất Quy đầu đầy mồ hôi, đột nhiên hút hấp cái mũi, sau đó, lại hút hấp cái mũi.

Động tác này của đối phương làm cho Hồ Bất Quy bất an vặn vẹo thân thể, “Cái kia... Trước khi lên máy bay, có người đổ cơm lên người ta, có thể sẽ hơi có mùi.”

Một bên dùng tiếng Anh khắp khiêng giải thích, Hồ Bất Quy kéo kéo quần áo trên người rõ ràng có điểm khác biệt lớn; này không, ngay cả quần áo trên người này đều là của người kia.

Quần áo mình bởi vì đối phương ngã mà hoàn toàn chi trả, đối phương là một người không tệ, vội vàng cởi quần áo mình cho hắn, sau đó không đợi hắn hô dừng, rất nhanh cầm quần áo hắn đi, nói là phải đi giặt tẩy.

Hồ Bất Quy nghĩ thầm người kia đầu óc thật là có chút..., tú đầu (buồn cười?. Quần áo bẩn, phải biết rằng tại sân bay tìm tiệm giặt quần áo còn khó hơn nhiều so với tìm tiệm bán trang phục.

Hồ Bất Quy còn đang đứng ngơ ra, lòng bàn chân cũng đã bắt đầu dấy lên tiếng ầm ầm, đại khái cảm giác được bên này không được ăn khớp lắm, xa xa lại tới một tiếp viên hàng không.

“ %### #@# —— ” Tiếp viên hàng không mới tới nói.

“ # % % % ” Tiếp viên hàng không trước trả lời.

“ % % % #@ @ # ... ” Tiếp viên hàng không mới tới tiếp tục nói.

“ @ @ @ ? ” Tiếp viên hàng không trước không tiếp tục trả lời, nói xong lời cuối cùng, tầm mắt hai vị mỹ nữ đồng loạt tập trung nhìn trên người Hồ Bất Quy đang lo sợ bất an, sau đó —

Cùng nhau hút hấp cái mũi.

Nhấn lại máy.

Máy bay chấn động càng thêm mãnh liệt, đã bắt đầu trượt, hai vị mỹ nữ đại khái cũng hiểu được lúc này còn cho khách đứng thì không tốt lắm, còn nói hai câu, tiếp viên hàng không kia lúc sau đối với Hồ Bất Quy cười cười, nhìn một chút vé đăng ký trong tay hắn, một bên đối với hắn vừa nói, một bên mang hắn đi hướng cabin.

Hồ Bất Quy trên mặt treo một nụ cười thích hợp, liên tiếp gật đầu, thoát nhìn lời nói giải thích của đối phương trên thực tế hắn hoàn toàn không nghe hiểu một câu.

Hành lý của hắn do tiếp viên hàng không kia hỗ trợ đặt lên giá hành lý bên trên, nhìn bộ dáng dễ dàng của đối phương, Hồ Bất Quy trên mặt có chút biến sắc, tâm lý cảm khái: không hổ là phụ nữ ngoại quốc, ăn thịt tươi lớn lên, phải biết rằng, hành lý xách tay của hắn tuyệt đối vượt qua giới hạn hai mươi kg của sân bay a

Đối phương phi thường dễ dàng đem hành lý của hắn nhét vào, chưa xong, còn trả lại cho hắn một nụ cười tuyệt đối câu hồn.

Xấu hổ đáp lại đối phương một nụ cười, vốn đang nghĩ muốn tiến thêm một bước nói gì đó, bất quá Hồ Bất Quy mạnh đem ý niệm kia phanh lại: thứ nhất ngôn ngữ không thông; thứ hai..

Xem một chút đối phương mang giày cao gót thon nhỏ xoay xoay thân hình gợi cảm rồi đi, má ơi Phụ nữ mang giày cao gót so với mình cao hơn một nửa đầu, mặc dù nói phụ nữ ngoại quốc quả thật so với hàng trong nước cao ráo hơn một ít, thế nhưng không đến mức như vậy chứ?

Nhìn một chút tiếp viên hàng không trong cabin khác, ghê thật Chia đều chiều cao tuyệt đối vượt qua một thước chín a Đây là công ty hàng không gì, sao tuyển toàn là phụ nữ cao như vậy?

Hồ Bất Quy tâm lý cảm thán, nhìn vài tiếp viên hàng không trong cabin đi tới đi lui, dọc đường sắp xếp hành lý phía trên, tâm lý thầm nghĩ loại giới hạn chiều cao này có lẽ là vì cho rằng thuận tiện sửa sang lại hành lý...

Lần đầu tiên ngồi máy bay Hồ Bất Quy tự nhiên sẽ không biết: giá hành lý máy bay này so với giá hành lý máy bay bình thường cao hơn hai mươi lỵ.

Hồ Bất Quy được an trí tại một vị trí rất rộng rãi, hắn hưng phấn đánh giá bề rộng vị trí của mình hiện giờ, nếu như không lầm, đây là khoang đặc biệt trong truyền thuyết, bạn thân mình lúc nào hoang phí như vậy, lại có thể mua loại vị trí này cho mình (vé máy bay của hắn vốn là bạn bè đặt dùm).

Đối với Hồ Bất Quy khi đi xa trước giờ chỉ tuyển “Nhất tiện nghi”, không chọn “Nhất thoải mái” mà nói, nhận thức làm cho hắn cũng đồng thời nho nhỏ cao hứng cảm khái loại lãng phí này.

Thẳng đến lúc này, hắn còn chưa phát hiện, quần áo để vé máy bay hắn trước đó đã bị người kia lấy đi giặt tẩy, vé máy bay đặt trong túi áo hắn hiện giờ rốt cuộc có gì đó không thích hợp.

Bây giờ Hồ Bất Quy chỉ là ngửa mặt hài lòng tại chỗ ngồi, cảm khái máy bay ngoại quốc quả nhiên thích hợp cái miệng người ngoại quốc, một chỗ ngồi có thể đặt được hai cái miệng hắn.

Đại khái đại bộ phận người ta vẫn không muốn đem tiền lãng phí tại khoang đặc biệt, Hồ Bất Quy phát hiện không gian rộng mở chỉ ngồi hai khách nhân, một người tự nhiên là hắn, mà người còn lại là hành khách ngồi ở góc sau bên phải hắn.

Đó là một người đàn ông tuổi còn trẻ, da màu trắng cũng thôi đi, ngay cả tóc cũng là một màu gần như trắng bạc. Mặc dù ngồi, bất quá vẫn có thể thấy được đối phương vóc dáng rất cao, khuôn mặt đeo kính đường nét sắc sảo hoa lệ, khí phách đầy mình kia...

Hồ Bất Quy có điểm kích động nho nhỏ nghĩ đối phương có thể hay không là ngôi sao gì đó vân vân.

Tựa hồ phát hiện có người nhìn hắn, người nọ đột nhiên dịch người, cử động này làm cho Hồ Bất Quy vội vàng lùi đầu về, một cử động nhỏ cũng không dám nữa, qua hơn nửa ngày mới tiếp tục quan sát cabin của mình.

Tinh thần mới mẻ lập tức biến mất, Hồ Bất Quy mí mắt dần dần trầm lâm vào ngủ say. Trong quá trình hấn ngủ say, máy bay bay qua tầng mây, bay qua mặt trời, bốn phía tối sầm, bay vào địa phương mà máy bay bình thường tuyệt đối không có khả năng đạt tới — vũ trụ.

Kèm theo đó bởi vì máy bay đột nhập một tầng khí màng khác mà sinh ra một trận kinh động, Hồ Bất Quy còn buồn ngủ tỉnh lại, hấn theo thói quen nhìn ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng, oh, an tâm rồi.

Nhìn đồng hồ, nhướng mày, Hồ Bất Quy ngoài ý muốn phát hiện đồng hồ mình cư nhiên ngừng.

Tiếp viên hàng không đưa tới một phần không biết là cơm trưa hay cơm tối, lúc đồ vật bưng lên, nhìn bên trái khay thịt máu chảy đầm đìa, lại xem một chút trong khay rau dưa giống như lá cây nhìn không ra chủng loại, Hồ Bất Quy hoàn toàn không có khẩu vị, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đem nước trong cái ly không giống một ly thủy tinh trút xuống (không chắc câu này).

Uống nhiều, tự nhiên mắc vệ sinh. Đáng tiếc nơi này cũng không vì là khoang hạng nhất mà đặc biệt thiết lập một phòng vệ sinh, muốn đi vệ sinh, còn phải đến cuối bên kia máy bay, vì vậy Hồ Bất Quy đành phải dúi cái bụng trương lên đi đến cuối máy bay.

Khoang hạng nhất cách đầu máy bay gần, mà phòng vệ sinh toàn bộ thiết lập ở cuối máy bay, cho nên Hồ Bất Quy tất phải sải bước qua cả cabin, ven đường, Hồ Bất Quy lại theo thói quen đánh giá bốn phía một lần. Trước không chú ý cho nên không có cảm giác, bây giờ vừa quan sát, Hồ Bất Quy đột nhiên cảm giác được không đúng chỗ nào.

Trong cabin không ít hành khách đang dùng cơm, thức ăn trên bàn ăn đúng là “thịt tươi” cùng “lá cây” trước đó làm cho Hồ Bất Quy mất khẩu vị, không giống Hồ Bất Quy, những hành khách khác ăn với vẻ mặt hài lòng, đĩa máu thịt đầm đìa, mùi thịt tươi, còn có... Một cỗ mùi vị không thể diễn tả trộn lẫn với nhau, Hồ Bất Quy đột nhiên cảm giác muốn nôn.

Hấn che miệng, cúi đầu, sau đó chống lại hai tròng mắt của hành khách bởi vì hấn đi ngang qua mà ngẩng đầu nhìn hấn

Trong nháy mắt, Hồ Bất Quy đột nhiên cảm giác da đầu tê dại.

Đó là... Đó là hai nhãn cầu mắt màu hoàng lục, vả lại... Không có đồng tử.

Không đúng Cũng không phải không có đồng tử Đối phương có đồng tử, nhưng đồng tử kia không phải tròn tròn một điểm, mà là dựng thẳng một đường như nhau

Không đúng... Cái này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm nằm ở đối phương căn bản không có tròng mắt trắng

Càng phát hiện mới càng khiếp sợ, Hồ Bất Quy phát hiện lúc hấn đi qua, cơ hồ hành khách khu vực này đều ngẩng đầu nhìn hấn, sau đó, hấn phát hiện: cơ hồ hai tròng mắt tất cả hành khách... đều như vậy

Kia không phải là mắt con người

Đem chính mình nhốt trong WC, Hồ Bất Quy cảm giác quần áo mình toàn bộ ướt đầm

Trái tim đập thành thạch, Hồ Bất Quy thật sự cảm giác được không thích hợp Đây hết thấy tuyệt đối không thích hợp

Đứng trong phòng vệ sinh máy bay rõ ràng rất rộng rãi, nhưng Hồ Bất Quy lại phảng phất bị trăm mối đè ép thành một mảnh, trong không gian bịt kín, hấn cảm giác chính mình hít thở không thông. Trong đầu lật qua lật lại thật nhiều ý niệm, phim kinh dị bình thường xem lần lượt chen chúc vào đầu, cũng không phải phiên bản nữ quỷ Nhật Bản, mà là phiên bản Âu Mỹ huyết tinh

Nhưng... Trên thế giới có nhiều chuyện điện ảnh kỳ như vậy cũng là vì thêm gia vị cho cuộc sống để gạt người, đều là gạt người.

Cười khan một chút, giải khai quần đi vệ sinh, Hồ Bất Quy rửa mặt, sau đó xuyên thấu qua gương xem mặt mình, đặc biệt chú ý quan sát hai mắt của mình: A Trên tròng mắt trắng có rất nhiều tơ máu

“Hoa mắt rồi quả nhiên máy bay đi ban đêm dễ dàng xuất hiện ảo giác.”

Vừa mới lau khô mặt, trên cánh cửa đột nhiên truyền đến thanh âm gõ cửa, Hồ Bất Quy vội vàng sửa sang lại một chút quần áo mở cửa, ngoài cửa xuất hiện người đàn ông cao to lại dọa Hồ Bất Quy giật mình

Thật cao Hần thân cao một thước tám lại chỉ mới tới ngực đối phương

Cái này cũng không phải nguyên nhân Hồ Bất Quy kinh hách như thế, mà bên cạnh người đàn ông cao to kia, còn có một nam một nữ đồng dạng chờ bên cạnh phòng vệ sinh, hai người đó dĩ nhiên tất cả đều là người cao to vượt qua hai thước

Ta... Ta đây gặp phải một đội bóng rổ tập thể xuất hành rồi sao?

Lui về sau mấy bước, phía sau lưng va vào cánh cửa, Hồ Bất Quy cuống quýt xin lỗi rồi đi, ven đường lúc hần bước qua, tất cả mọi người nhìn hần, cái loại ánh mắt này, cái loại ánh mắt nhìn dị loại (khác loài...

Quả nhiên không phải ảo giác

Ngổn ngang ngồi vào chỗ, Hồ Bất Quy đem mặt vùi vào bàn tay, hai tròng mắt xuyên thấu qua khe hở hoảng sợ nhìn dưới mặt đất.

Cái máy bay này quả nhiên không thích hợp

Hành khách trong cabin, thấy thế nào... Đều có một loại cảm giác “bọn họ không phải người”

Hồ Bất Quy phi thường muốn cho chính mình bỏ đi cái ý niệm thoát nhìn cực kỳ ngu xuẩn này trong đầu, song cái ý niệm này ở trong lòng hần một khi kết cây, liền giống như cỏ dại điên cuồng sinh trưởng. Cơ hồ áp chế không được loại sinh trưởng này, Hồ Bất Quy bắt đầu run rẩy với biên độ nhỏ. Hần không quên, cùng hần đồng tại khoang đặc biệt, còn có một gã hành khách.

“... @% %... %... @% ”

Ngay lúc Hồ Bất Quy tình thế vô hạn khủng hoảng, trong loa đột nhiên truyền đến một tiếng thông báo, ngôn ngữ hoàn toàn nghe không hiểu, không phải tiếng Anh, không phải tiếng Đức, đó là ngôn ngữ Hồ Bất Quy hoàn toàn nghe không hiểu

Hồ Bất Quy mờ mịt, cảm giác trong cabin phía sau hơi sôi nổi, hần cuống quýt thăm dò nhìn quanh hướng cabin khác, phát hiện hành khách trong cabin dĩ nhiên cũng đứng lên, tình cảnh các thân hình cao lớn đồng thời đứng lên đồ sộ vừa lại chật chội, bọn họ đứng lên, trong miệng nói ngôn ngữ hần nghe không hiểu, sau đó đều cúi hướng giá hành lý phía trên.

Hồ Bất Quy bản năng biết thông báo vừa rồi đại khái là thông tin trọng yếu gì, máy bay rõ ràng còn ở trên trời, tại sao tất cả mọi người đứng lên cầm hành lý?

Máy bay rủi ro

Hồ Bất Quy trong đầu liền còn lại một ý niệm này trong đầu.

Cũng không tiếp hoài nghi thân phận đối với hành khách trong cabin, Hồ Bất Quy trong đầu hoàn toàn bị bốn chữ “máy bay rủi ro” chiếm cứ, hần cuống quýt đứng lên, kiễng mũi chân cũng muốn cúi hành lý, song không thử không biết, hần dĩ nhiên không với được giá hành lý

Ngay lúc hần bối rối muốn giẫm lên ghế, trên lưng căng thẳng, tiếp theo tầm mắt hần đột nhiên nâng cao, tay cũng có thể đụng tới vị trí giá hành lý.

Theo phản xạ từ giá hành lý bắt hành lý của mình, Hồ Bất Quy theo thói quen nhìn xuống, muốn đối với cái người ôm lấy mình để cho mình cúi đến giá hành lý tiếng tạ ơn, nhưng đối diện là một đầu tóc bạc sáng loáng của đối phương cùng với...

“Trời ạ Hai tròng mắt của hần...”

Không phải chính mình ảo giác Mình chứng kiến tuyệt đối không phải ảo giác, thật sự là hai tròng mắt của bọn người kia.

Hoàn toàn nhìn không tới tương mạo đối phương, Hồ Bất Quy trong mắt chỉ còn lại có con ngươi của người trước mắt, màu trắng bạc, đồng tử thật nhỏ ở giữa...

“Này tuyệt đối không phải mất loài người...” Dừng thanh âm cực độ thật nhỏ nói, Hồ Bất Quy cầm hành lý, ngổn ngang bị đối phương đặt vào chỗ ngồi.

Người trẻ tuổi kia lại đối hắc cười cười, đó là nụ cười hoàn toàn không có cảm tình, chỉ có lớp da di động, người kia môi giật giật, hắc tựa hồ nói gì đó, nhưng Hồ Bất Quy hoàn toàn nghe không được, bởi vì lực chú ý của hắc hoàn toàn phân tán —

Hai sườn máy bay bất ngờ mở ra, tiếp theo mặt trên đột nhiên mở ra, tựa như nóc nhà bị người đột nhiên gỡ đi, Hồ Bất Quy phát giác chính mình dĩ nhiên hoàn toàn để lộ trong không khí

Trời Đây chính là không trung cao mấy ngàn thước

Cái ý nghĩ này thoáng cái đập tỉnh Hồ Bất Quy, loài người đang thời khắc tới gần nguy cơ cảm giác bản năng nhất thời phát tác, hắc kinh hoàng hướng phía sau nhìn hành khách khác, nhưng lại...

Trời Hắc nhìn thấy gì? Những người đó không muốn sống nữa sao?

Hồ Bất Quy trợn mắt há hốc mồm, nhìn hành khách trừ ra hắc, dĩ nhiên đều từ trên máy bay nhảy xuống
Nhảy xuống Từ bầu trời cao mấy ngàn thước

Khiếp sợ, Hồ Bất Quy hướng mấy tên không muốn sống này nhìn lại, chuyện kể khác khó có thể tin lại dưới mí mắt hắc xảy ra, này mới vừa rồi còn là hành khách áo mũ chỉnh tề, ngay trước mắt Hồ Bất Quy bành trướng

Quần áo nhanh chóng bị thân thể bành trướng chống phá, hành khách này trong nháy mắt biến thành chim
Mở ra cánh thật lớn, những con chim nguyên bản là người này trong miệng phát ra tiếng đình tai nhức óc, sau đó bay đi khắp nơi.

“Không... Kia không phải chim...” Trong miệng thì thào, hết thảy nhìn khó tin, Hồ Bất Quy sắc mặt tái nhợt.

“Đó là khủng long —” thì thào, hắc đã nói ra thân phận chân thật quỷ dị của hành khách.

Bên cạnh hắc, một con quái vật lớn bất ngờ đứng lên, sau đó dùng đôi mắt đặc biệt có màu trắng bạc thật lớn của nó nhìn hắc, đôi cánh bằng thịt thật lớn vung lên, xấu xa đem Hồ Bất Quy còn đang ngẩn người hất xuống máy bay.

“Không —” Tay trái còn mang theo siêu nặng hành lý nặng hai mươi kg của hắc, Hồ Bất Quy thét chói tai rơi xuống mặt đất. Hắc thề, đây là tiếng thét có đề-xi-ben cao nhất từ trước tới nay ngoại trừ lúc hắc sinh ra.

Hắc từ trên không cao ngàn thước rơi xuống, bên người khủng long bay lượn, hắc nghĩ, đây nhất định là một ác mộng.

Đúng vậy, ác mộng.

Tâm lý nghĩ tới, Hồ Bất Quy chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Lần nữa tỉnh lại, nhưng là ác mộng vẫn tiếp diễn.

“Đáng chết — ta không phải là Phi Châu sao Đáng chết Đừng nói cho ta nơi này là Phi Châu Đáng chết Trên TV cho tới bây giờ không nói cho ta biết sinh thái Phi Châu nguyên thủy đã có khủng long”

Phun ra bùn đất cỏ cây trong miệng không cần thận ăn vào, Hồ Bất Quy giãy dụa ngồi xuống, hô hấp một họng lớn, hắc cố gắng nhìn chỗ đặt mình hiện giờ.

Xanh biếc, đập vào mắt là màu xanh biếc đậm đậm nhạt nhạt, trường đằng (cây mây thực vật không biết sinh trưởng đã bao nhiêu năm, cây cối cao thấp che toàn bộ tầm mắt hắc, cỏ đại dài dài trên mặt đất rạp rạp đến cơ hồ đem hắc hoàn toàn nuốt hết.

Hồ Bất Quy nắm chặt cổ đại dưới thân, chính là chứng nó cứu hắc, nếu như không phải cổ đại này rất dày, hắc cũng ngã chết rồi. Nhưng lúc này hắc mặc dù không có bị ngã chết, bất quá cũng chết khiếp rồi, đơn giản kiểm tra một chút, chân trái hắc gãy xương, xương sườn... A Cho dù không đoạn cũng ít nhất xuất hiện vết rách rồi

Dư quang thoáng thấy bao hành lý của mình, cảm tạ Thượng Đế cho hấn nắm được chặt như vậy, bây giờ hấn chỉ trông cậy vào hành lý kia

Kéo thân thể bò qua, Hồ Bất Quy cẩn rằng ấn mở mật mã khóa, từ bên trong mở ra một cái hộp, đó là công cụ kiểm cơn của hấn — một hộp thuốc chẩn bệnh của bác sĩ dùng, mục đích hấn đi Phi Châu chính là trợ giúp khám bệnh, vật trọng yếu như thế hấn tự nhiên không có gửi vận chuyển, bởi vì chất lỏng mang theo hạn chế, hấn cũng không có mang theo rượu còn nhiều lắm, bất quá chất rắn gì đó hấn có thể mang bao nhiêu thì mang bấy nhiêu.

Hấn bây giờ gãy xương, trên người mặc dù không có thương tích lớn nhưng là có vô số vết thương thật nhỏ, nếu như hấn không cảm giác sai, hấn đã bắt đầu lên cơn sốt.

Lục thuốc giảm nhiệt, thuốc giảm sốt, nuốt nước miếng xuống, Hồ Bất Quy giãy dụa bò về phía trước, hấn muốn tìm một chỗ qua đêm, phải có mái che, tốt nhất có thể đem hấn toàn bộ che dấu, hấn không yêu cầu chăn mền, ít nhất có thể tìm được chút cỏ khô.

Bất quá chúng ta cũng không thể yêu cầu một người trọng thương mạng lớn không chết có bao nhiêu thể lực tốt, cuối cùng, Hồ Bất Quy tìm được một hốc cây miễn cưỡng hài lòng, mặc dù không có cỏ khô, bất quá sẽ không quá ẩm ướt, càng quan trọng là có thể cho hấn hảo nằm thẳng bên trong, a — đầu ngón chân lộ ra rồi...

Cứ như vậy, Hồ Bất Quy tại địa phương xa lạ vượt qua đêm thứ nhất.

Cùng lúc đó, phương hướng bốn giờ của Hồ Bất Quy (tính theo hướng kim đồng hồ, trong một sơn động cách tám trăm km, một vóc dáng cao lớn đang vui sướng ngâm nga tiểu khúc, dùng hai cái móng vuốt bên phải của mình sửa sang lại cái bọc mình mới vừa lấy được từ mẫu thân, nghe nói là lễ vật lữ hành ngoài hành tinh.

— Đúng vậy, dùng móng vuốt. Dùng ánh mắt người địa cầu xem, hấn thân cao chừng mười lăm thước, có hai chân cực kỳ phát triển, hấn đứng thẳng thân hình, hai cái chi trước rõ ràng ngắn nhỏ so với chi sau, bất quá cũng rất mãnh tráng, rương hành lý được xem là rất to lớn trên địa cầu đối với móng vuốt của hấn mà nói, tựa như bé gái chơi búp bê, thật sự là quá nhỏ gọn rồi (nguyên bản là “bỏ túi được”).

Bất đắc dĩ, hấn đành phải dùng hai phiến móng tay cẩn thận móc cái rương hành lý kia lên.

— Hấn có hàm răng bén nhọn, lớn nhỏ không đồng nhất, toàn thân hấn đầy những cái vẩy cứng rắn, hấn thoát nhìn tựa như sinh vật đặc hữu N vạn năm trước trên địa cầu — khủng long, nhưng bộ dáng lại không hoàn toàn giống nhau.

Tiếp sau Hồ Bất Quy đồng học sẽ dùng thanh âm run rẩy của hấn kể lại rõ chi tiết giới thiệu cho chúng ta vị tiên sinh tướng mạo hoa lệ mà anh tuần này, bây giờ mời chúng ta đem lực chú ý tập trung đến thanh âm của hấn, để nhằm thuận tiện, chúng ta sử dụng hệ thống phiên dịch tự động.

Hấn một bên sửa sang một bên nói, nói tỉ mỉ một chút, sẽ phát hiện hấn không phải làm bầm lâu bầu, mà là thông qua một thiết bị trò chuyện tương tự loa bên cạnh nói nói cùng người khác, chúng ta có thể cho rằng hấn đang gọi điện thoại.

“Thân ái (dear, người không nên mỗi ngày oa trong động không ra cửa, tiếp tục như vậy người sẽ biến thành trạch long (rồng nhà.” Đầu kia điện thoại, mõ long nói.

“Oh Ta cũng không muốn, mấy ngày hôm trước ta không phải xin đi Lam Châu Tử (trần châu xanh [Au: cách gọi nôm na của dân bản xứ đối với địa cầu] lữ hành sao? Nhưng hoàn toàn bị cự tuyệt rồi.”

“... Đó là đương cục (lãnh đạo sợ người qua đem người nơi ấy toàn bộ ăn tươi.” Khủng long bên đầu kia điện thoại hiển nhiên phi thường hiểu rõ con mình, một hồi lâu, ngữ khí rất nhanh một lần nữa hừng khối, “Bất quá... Người hấn là nhận được lễ vật ta gửi cho người rồi chứ? Ta mua rất nhiều vật phi thường đáng yêu tặng cho người oh”

“Đúng vậy, ta nhận được rồi, nhưng ta hoàn toàn không biết đây là thứ loạn thất bát tao gì, mẹ, này có thể ăn không?” Xách lên một bộ bi-ki-ni màu đỏ tươi, con khủng long thuần khiết vô tội hỏi.

“... Thân ái, thói quen này của người cần phải sửa, như vậy đi, để hoan nghênh ta về nhà, ba ba người đã chuẩn bị một yến hội chào đón, cuối tuần ngày thứ mười lúc hai mươi hai giờ (tình cầu này mỗi tuần mười ngày, mỗi ngày ba mươi sáu giờ, người cũng đến, ta mời hai huynh muội nhà An Tịch chú người lại đây cùng nhau ăn cơm, ca ca cùng muội muội đều là mỹ nhân cường tráng, ta nghĩ người sẽ cảm thấy hứng thú...”

“A Được rồi Người nhất định phải ăn no rồi mới qua đây” Cuối cùng, khuôn long đầu kia điện thoại vội vàng bỏ thêm một câu.

“Ách — nhưng mà mẹ, người kêu ta qua không phải vì ăn sao?”

“Ngốc Ăn cơm chỉ là tiện thể, trọng điểm là ta muốn cho người xem xem hai tiểu bảo bối nhà An Tịch, người nhất định phải ăn no bụng mới tới, tốt nhất lần này đừng như lần trước, vừa thấy mặt liền đem đối tượng xem mắt của người nuốt lấy, còn tiếp tục như vậy sẽ không có khuôn long nào có dũng khí gả cho người nữa.”

“Nhưng bọn hắc trong mắt ta thoát nhìn đều là thức ăn.”

“Oh Thời đại thay đổi, bảo bối người phải xem rõ ràng sự thật, trừ ra ta và ba ba người, người là con Tháp Tịch Từ cuối cùng trên thế giới này, theo cách nói của người, người thân là đỉnh của chuỗi thức ăn (cái này hãy liên tưởng chuỗi thức ăn trong sinh học, chẳng phải vĩnh viễn không có hành vi tính Baidu giao, không, là xã giao? Thân ái, người phải thay đổi quan điểm của mình, không nên có kì thị chủng tộc, khuôn long khác cũng có thể rất gọi cảm.”

“Oh, mẹ à, vấn đề này thật giống như người hỏi ta thịt bò cùng thịt heo cái nào gọi cảm hơn, chúng nó ở trong mắt ta chỉ là thịt...”

“Không được Người phải đến Giản, cuối tuần ngày thứ mười, buổi chiều lúc hai mươi hai giờ, chắc chắn phải cho ta thấy cái bụng người phồng lên, nếu không, hừ” Nói xong, khuôn long ở đầu kia điện thoại cúp máy.

Nhún nhún vai, chủ nhân huyết động — khuôn long bị gọi là Giản thở dài, lẩm bẩm nói: “An Tịch... vốn là phân chi Lôi long tộc hệ (thân dài chừng hai mươi một thước, cao chừng mười thước, ăn thực vật, nhớ là cổ bọn họ ăn rất ngon...”

Chảy nước miếng, khuôn long ta rất nhanh phát hiện chính mình đã đói bụng rồi, đưa tay sửa sang lại một nửa cái bọc tùy tiện vút đến góc, khuôn long ta vui sướng nhảy ra sơn động của mình, bắt đầu hành vi đi săn mình yêu nhất.

Vì vậy, sau hai mươi phút đồng hồ, khuôn long tên là Giản, vui sướng cắn xé cái cổ một con bạo long (toàn bộ dài chừng mười lăm thước, cao chừng sáu thước, ăn thịt mơ hồ bước vào lãnh địa hắc, ngoài bảy trăm km (bọn họ đã đến gần một chút, Hồ Bất Quy trong một hốc cây bụng cục cục cục cục kêu đến tỉnh.

Không có nước, Hồ Bất Quy khát lợi hại, trái nhìn phải xem, lúc nhìn thấy hòm thuốc của mình nhàn tình sáng lên, hòm thuốc của hắc vốn là chất liệu inox, trải qua một đêm để lộ thiên, bên trên ngưng đầy sương sớm.

Không quan tâm vấn đề bắn hay không bắn, nhìn bọt nước quý giá trên cái hộp, Hồ Bất Quy đem chúng nó nhất nhất liếm nhẵn, từ trong hành lý lục ra một khối chocolate lót dạ, Hồ Bất Quy lại nuốt một ít vị thuốc giảm nhiệt.

Chuyện kể tiếp mới là thống khổ nhất, nhìn vết thương ở chân mình một hồi lâu, Hồ Bất Quy cắn răng sờ tới, lần mò, đem đầu khớp xương chỉnh lại, sau đó nhịn xuống dục vọng cực độ muốn ngứa xủ đi, hắc tìm được một cái nẹp, miễn cưỡng bắt nó cột vào vết thương trên đùi, hơi chút thở hỗn hển, lại kiểm tra tương tự xương sườn.

May mà xương sườn mặc dù rất đau, bất quá cũng không có gãy, nếu không mặc sức như thế nào hắc bây giờ đều không xử lý được.

Làm xong hết thấy, Hồ Bất Quy nằm ngửa trên mặt đất, chờ đợi vì hành vi vừa rồi của hắc toàn tâm sinh ra đau đớn chậm rãi qua, một hồi lâu hắc mở mắt nhìn bầu trời.

Hắc dĩ nhiên là từ bầu trời cao như vậy té xuống, rất khó tin, hắc là nói chuyện hắc vẫn còn sống.

Chung quanh cỏ cây rất nhiều, nhưng hẳn một loại cũng không nhận ra, tình huống chung quanh cực kỳ nguyên thủy, hoàn toàn không có dấu vết nhân loại biến đổi qua, sau khi sử dụng nắp hộp thuốc inox phát tín hiệu cầu cứu mà không có kết quả, Hồ Bất Quy tâm lý cảm giác tuyệt vọng càng ngày càng mạnh.

Hắn vốn lo lắng nơi này có thể có loại mãnh thú như khủng long trước đó đã chứng kiến [Au: hẳn vẫn không thể tin được chính mình nhìn thấy thật là khủng long], nhưng trải qua quan sát lo lắng đề phòng, nơi này chỉ có côn trùng, còn có một vài động vật rất nhỏ, ngẫu nhiên có loài chim từ đỉnh đầu bay qua. Hồ Bất Quy cảm giác được không quá thích hợp, bất quá lại có điểm an tâm.

Bởi vì bị thương, hẳn bây giờ không hề có năng lực di động, cho nên không có lựa chọn, hẳn lựa chọn lưu tại tại chỗ.

Rất nhanh, trời mưa, nhìn nước mưa càng lúc càng lớn đều phóng mạnh về miệng động hẳn đặt mình, Hồ Bất Quy không có biện pháp bỏ ra, hẳn tại miệng động tìm được vài khối đá hình bầu dục, từng bước từng bước đẩy lại đây che miệng động, nước mưa thật đúng là ngừng vào rồi.

Hòn đá này có điểm như đá cuội, mượt mà mà không có góc cạnh, Hồ Bất Quy mặc dù cảm giác được loại đá màu vàng bên trong hóa trắng này xuất hiện ở đây có điểm kỳ quái, bất quá hẳn lại thật cao hứng chứng nó ở đây.

Hắn nhặt trong đó một vài khối, vỗ vỗ, vui vẻ lót dưới đầu. Hẳn thích gối cao đầu, phía dưới đầu không đồ vật rất khó chịu. Bất quá cái này rất cao rồi, vì vậy hẳn đào một cái hố cạn, đem “cái gối” chôn xuống một chút, sau đó nằm ở trên phần lộ ra.

“Cái gối này rất thoải mái, nghe nói cổ đại mọi người dùng từ cái gối, đại khái là cảm giác này đi.”

Bên này, Hồ Bất Quy trong cái khổ mua vui bắt đầu cuộc sống dưỡng thương gian nan của hắn.

Bên kia, khủng long ta vừa lúc gặm hết một cây xương cuối cùng.

Bạo long ăn tươi trước đó trên người có mùi thai nghén, Giản tự xưng là khủng long tham ăn rất nhanh tính toán tí xú: từ trên người đầu bạo long kia dày đặc mùi sinh sản, nàng hẳn là khủng long vừa sinh sản không lâu đang ấp trứng, đối cực kỳ, cho nên vội vàng bận bịu đi ra săn thú, đáng tiếc bất hạnh bị hắn bắt được.

Khủng long dưới loại tình huống này căn bản không có bao nhiêu thể lực, cho nên trứng của hắn khẳng định tại địa phương không xa.

Chảy nước miếng, trong đầu Giản tràn ngập các loại cách ăn trứng khủng long.

“Loài bạo long ít nhất có thể sinh năm trứng đi (khủng long nơi này không cao sản, ba cái ăn sống, một cái đem rán, còn một có thể luộc, oh oh, thật sự là vừa nghĩ đến món ngon khiến cho khủng long không nhịn được.

Trứng khủng long không trông coi đại khái năm ngày ấp trứng [Au: vì thích ứng hoàn cảnh ác liệt cùng với khủng long cha mẹ không có trách nhiệm, trứng khủng long nơi này thời gian ấp rất ngắn], phải tranh thủ trước khi khủng long con ra khỏi vỏ bắt bọn nó đem đi xử lý thật gọn gàng.”

Giản xoa xoa khoe miệng bởi vì tưởng tượng quá độ mà chảy xuống nước miếng, dùng xương bạo long xia xia răng, suy nghĩ một chút, quyết định đêm nay liền ở chỗ này nghỉ ngơi, hẳn muốn nhanh chóng tìm được trứng, trước khi chúng nó nở ra.

Bên này, ôm cái đuôi, khủng long Giản mơ giấc mộng chiêm trứng khủng long, đánh giấc ngáy khò khò ngủ; bên kia, gối một quả trứng khủng long (miệng động còn có bốn quả, mặc dù trên người rất là thống khổ, nhưng trong mộng không ngừng truyền đến mùi trứng gà chiêm làm cho Hồ Bất Quy như cũ ngủ say sưa không muốn tỉnh.

Khoảng cách bảy trăm km, hai người (cũng có thể nói một khủng long một người, miễn cưỡng coi như là điển hình dị sàng đồng mộng.

Hết chương 1 Đăng bởi: admin

2. Chương 2

Di Dân Đến Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 2

I Am On Sale

Lúc Hồ Bất Quy tỉnh lại, cái gối của hắn đã không còn ở dưới đầu, mà là chạy tới trong lòng hắn.

Thói quen ôm gối ngủ suốt hai mươi năm tựa hồ không sửa được rồi, bất quá thói quen cần cái gối này tựa hồ nên sửa đi thì hơn, bình thường trong nhà cần cái gối, nhiều lắm là giặt sạch bất tiện một chút thôi, hôm nay cần xuống cái gối đá, ô ô... Thiếu chút nữa sứt luôn ba cái răng cửa của hắn.

Uống một ít sương sớm, lấy ra hai khối bánh bích quy, suy nghĩ một chút, lại bỏ lại một khối, Hồ Bất Quy đem “cái gối” một lần nữa đẩy vào cái hố tối hôm qua đào, nằm xuống, bắt đầu rầu rĩ.

Sầu hồi lâu cũng không có bất cứ tiến triển mang tính đột phá gì, Hồ Bất Quy đơn giản lấy từ rương hành lý một quyển sách ngừa mặt đọc, trang bìa mấy chữ to màu đỏ tươi: Khoái ký đan từ tam thiên ngữ (Nhớ nhanh 3500 đơn từ, phía dưới một hàng chữ nhỏ màu vàng: Cảm điếc cũng có thể nói lưu loát tiếng Anh

Ho khan hai tiếng thanh thanh giọng, Hồ Bất Quy dồn khí đan điền, bắt đầu lớn tiếng đọc diễn cảm.

“Egg Egg I like egg” (Trứng gà Trứng gà Ta thích trứng gà Đi ra nước ngoài, phương diện ẩm thực nhất định phải chú ý a, mình thích ăn gì nhất định phải nhớ kỹ, nếu không gọi thức ăn cũng không biết cách gọi a

“Baby Baby Come on” (Bảo bối Bảo bối Mau tới thích hợp cùng mỹ nữ ngoại quốc phát triển một chút cảm tình cũng là hành vi nhà nước khuyến khích, a... Hy vọng ở đó có mỹ nữ da trắng, hắn đối với mỹ nữ da đen vẫn có chút áy áy.

“Help Help Somebody wants to kill me” (Cứu mạng Cứu mạng Có người muốn giết ta cầu cứu cũng nhất định phải biết a Bất quá suy nghĩ một chút, nghe nói nói thẳng ra sẽ làm người ta cảm thấy nguy hiểm, ngược lại mất đi cơ hội được cứu, cảnh sát đề nghị có thể dùng phương thức hô cứu hấp dẫn người hơn nữa, nhân viên tụ tập lại, làm cho kẻ bắt cóc xấu xa bỏ chạy, suy nghĩ một chút, lật lật, Hồ Bất Quy thế là tiếp tục chuyển từ khác.

“Cheap Cheap We are on sale These eggs are on sale (Rẻ đây Rẻ đây Chúng tôi đang giảm giá Trứng gà giảm giá đây Trên thế giới bất luận kẻ nào đều không thể ngăn cản mị lực của giảm giá, cái này không lo không ai tới, hừm

Lỗ mũi phì hơi, Hồ Bất Quy hài lòng đem sách một lần nữa lật trở về trang nhất, sau đó một lần nữa bắt đầu: “Egg Egg I like egg”

Lật qua lật lại đọc n lần, thẳng đến sắc trời hôn ám không thể thấy mọi vật, Hồ Bất Quy một đầu egg lúc này mới dời tầm mắt chuẩn bị uống nước, mới vừa nhắc đầu, lại phát hiện bên ngoài bắt đầu mưa, kêu khổ một tiếng, Hồ Bất Quy tại khe hở “hòn đá” ở miệng động lại đắp thêm một ít bùn đất, lùi về bên trong động, ôm “cái gối” liệt kê egg thiếp đi.

Giờ phút này, địa phương cách huyệt động Hồ Bất Quy ở bốn trăm km, ngâm tam giác long (thân dài chừng bảy phẩy năm thước, cao chừng hai phẩy chín thước khổng long ta đang rửa rửa cái chân sau cuối cùng bị lạc đường.

“Ôi... Trứng a...”

“Ôi... egg a...”

Trong mộng, một khổng long một người hai miệng chung một lời.

Ngày thứ hai, Hồ Bất Quy như thường ôm gối tỉnh lại, tỉnh lại trên gối tiếp tục đọc từ.

Giảm ăn quá nhiều, không cách nào di động tiêu thức ăn.

Thế là tới ngày thứ ba, Hồ Bất Quy ôm gối tỉnh lại, tỉnh lại trên gối tiếp tục đọc từ, như hai ngày qua, Hồ Bất Quy còn đang lời nghiêm nghĩa chính: “Egg Egg I like egg”

Đọc hai câu, đột nhiên mạnh mẽ cảm giác được không đúng chỗ nào, đứng dậy, Hồ Bất Quy cau mày. Như thế nào hình như... Có trọng âm (tiếng lặp lại?)

“Baby Baby Come on” Chần chờ đem câu sau đọc ra, một hồi lâu không có nghe ra chỗ gì kỳ quái, đang muốn một lần nữa nằm xuống, đột nhiên —

” Cheap Cheap We are on sale These eggs are on sale”

Một thanh âm cực kỳ yếu ớt cũng tuyệt đối không thể không chú ý xuất hiện

Tâm can trong nháy mắt run lên, Hồ Bất Quy mạnh đứng thẳng dậy, neho lại hai mắt nhìn quét chung quanh: Kỳ quái, trong động... không có ai chẳng lẽ tự mình huyền thính?

Ngay lúc Hồ Bất Quy bắt đầu nghi vấn thính lực của mình, thanh âm kia dường như chờ không kịp, lại vang lên: “Egg Egg I like egg”

Egg?

Hai tròng mắt Hồ Bất Quy thoáng cái trợn tròn Tầm mắt hần thoáng nhìn xuống phía dưới, nhìn về phía cái gối của mình, không sai Thanh âm tuyệt đối là từ cái gối của mình truyền đến, xác thực mà nói, là trong cái gối của mình...

“Má ơi Hòn đá nói chuyện”

Hồ Bất Quy nhất thời giật mình.

Nếu như Hồ Bất Quy là một người mê tín, như vậy việc kể tiếp hần có thể làm nhất chính là thấp hương bái Phật, sau đó lời kéo hành lý tốc tốc rời đi.

Bất quá trên thực tế, Hồ Bất Quy đồng học vốn là một người chủ nghĩa duy vật từ đầu đến chân. (Wiki: quan niệm rằng thứ duy nhất có thể được thực sự coi là tồn tại là vật chất

Mây nén xuống, giây tiếp theo, Hồ Bất Quy đồng học lấy động tác một bệnh nhân gãy xương khó có thể tưởng tượng vút qua, từ bên cạnh lấy ra cái dao giải phẫu trong hộp thuốc của mình, giơ tay chém xuống, tà tà bỏ về phía nửa trên gối chôn trong cái hố nông, cái gối lên tiếng trả lời, Hồ Bất Quy đầu tiên là == sau đó ==.

“Baby Baby Come on”

Hình như bên trong cái gối từng chút vỡ ra, đột nhiên vật gì từ bên trong nhô lên, kèm theo tiếng cọt xát dính sệt, một vật nhỏ màu đen lắc lư nhô từng chút từng chút đứng lên, sau đó —

” Cheap Cheap We are on sale These eggs are on sale”

Thế là, Hồ Bất Quy đồng học hoàn toàn == rồi.

“Má ơi Yêu quái” Hồ Bất Quy đồng học tay chân đều dùng, một bên thét chói tai một bên bò ra bên ngoài.

Sau lưng hần —

“Má ơi Yêu quái”

Cùng lời nói của hần không sai chút nào, một thanh âm non nớt cực độ đáng yêu sau lưng hần vang lên.

Hồ Bất Quy sau đó bò càng hăng hái, song chỗ cái nẹp trên đùi đau đón nhắc nhở hần, chuyện hần bây giờ vốn là một người trọng thương, chỉ bò một chút, Hồ Bất Quy lập tức trọng trọng rơi xuống đất, cầm hung hăng đập vào bùn trên mặt đất, trong hốc mắt nhanh chóng ứa ra giọt nước mắt, Hồ Bất Quy vội vàng trở mình, miễn cho lại bị vết thương chân làm đau mình.

Kết quả vừa mới lật người, giây tiếp theo, Hồ Bất Quy cảm giác trước ngực mình trầm xuống, thứ đen nhánh nhìn thấy trước đó nằm bò trên ngực hần.

Một cử động nhỏ cũng không dám, Hồ Bất Quy cảm giác chính mình cả người tóc gáy dựng thẳng lên, hần chết trên nhìn chăm chăm tiểu quái vật nằm trước ngực mình, tiểu tử kia cả người ươn sũng, hình như chỉ dài tới bắp chân mình, trên da màu đen xám thô ráp có chất nhầy trơn bóng, chất nhầy này khi tiểu quái vật giãy dụa chậm rãi chảy xuống trên người hắn, một loại cảm giác muốn nôn...

Tiểu quái vật có cổ thô ngắn, chân sau cường tráng, còn có chân trước thì quá nhỏ gầy so với chân sau, chân trước nhỏ gầy thậm chí không cách nào chống đỡ cân nặng của nó.

Đầu tiểu quái vật giờ phút này đang yếu đuối ghé vào địa phương cách Hồ Bất Quy rất gần, đập vào mắt chính là cái miệng thật lớn của tiểu quái vật, cái miệng rộng kia gần như chiếm mất ba phần tư cái đầu, giờ phút này nước miếng không rõ nguyên nhân cứ chảy xuống.

Chậm rãi, tiểu quái vật rốt cục thoát khỏi chất nhầy lớp lớp trên mí mắt, từng chút từng chút, nó mở mắt, lộ ra con ngươi bên trong vàng ngừ (cá vàng, trong nháy mắt tiếp theo hai mắt mở to ra, tiểu quái vật liền vững vàng nhìn chăm chăm đầu Hồ Bất Quy, hai tròng mắt hoàn toàn tròn tròn, sau đó nó chậm rãi há to miệng, lộ ra bên trong hàm răng tể duệ (nhọn mảnh mặc dù rất thưa thớt nhưng lại sắc bén.

Hồ Bất Quy nhắm hai mắt lại —

“Mạ... Mụ (Mẹ... Mạ... (gần âm” Tiểu quái vật mở miệng, phun ra thanh âm vô cùng non nớt đáng yêu.

Trong đôi mắt to màu vàng lập tức tuôn ra điểm điểm trong suốt, móng vuốt mảnh nhỏ gầy vô lực dùng sức kéo cái áo rách nát của Hồ Bất Quy liền mạng loe nhoe về phía trước, sau năm phút, cái đầu ươn sũng của tiểu quái vật húc nhẹ vào cằm Hồ Bất Quy.

Hồ Bất Quy như mê muội hí mắt.

Ai có thể nói cho hắn, bây giờ rốt cuộc là loại tình huống gì không? Gia hỏa này không phải muốn ăn mình chứ, gia hỏa này mới sinh ra, hai tròng mắt cũng mới vừa mở, răng chưa dài toàn bộ, ai ăn ai còn chưa chắc đây

Nghĩ vậy, Hồ Bất Quy run rẩy vươn hai tay, sau đó dụng lực bắt được tiểu quái vật đem nó kéo khỏi đầu mình.

Tiểu quái vật giãy dụa, trong miệng ô ô gọi gọi, nghe tựa như con mèo con.

Vật nhỏ như vậy, cho dù lớn lên đáng sợ đi nữa cũng không hù dọa được Hồ Bất Quy rồi, len lén vì cái mặt hơi đỏ lên vì khiếp đảm của mình chút thể diện, Hồ Bất Quy rất nhanh đem lực chú ý đặt trên tiểu quái vật. Tiểu quái vật giãy dụa, liềm mạng cấu thân thể Hồ Bất Quy, thanh âm ô ô càng lúc càng lớn, cuối cùng cơ hồ có chút chói tai.

Nhìn trong mắt tiểu quái vật càng ngày càng nhiều hơi nước, Hồ Bất Quy thử dò xét cầm lấy chén nước bên cạnh mà mình đã góp nhặt hồi lâu mới có được, đặt bên miệng nó, tiểu quái vật dường như hiểu vội vàng tựa đầu qua, sau đó...

Bị kẹt rồi.

Chứng kiến tiểu tử kia cuống quýt không thể cho vào miệng, gấp đến độ chặt vật kêu ngao ngao, Hồ Bất Quy vui vẻ, đem nước đổ vào lòng bàn tay, tiểu quái vật lập tức đem đầu vùi vào lòng bàn tay hắn, không bao lâu liền truyền đến thanh âm liếm nước.

Cảm giác đầu lưỡi trơn nhẵn từng chút liếm xuống lòng bàn tay làm cho Hồ Bất Quy nhột đến muốn bật cười, rất nhanh tiểu tử kia liền uống xong nước trong lòng bàn tay, sau đó ngẩng đầu lên tiếp tục ô ô gọi, thấy nó đáng thương, Hồ Bất Quy vội vàng thêm chút nước vào lòng bàn tay, cuối cùng thậm chí cũng hy sinh đem ra hai khối bánh bích quy mình hôm nay định tối ăn.

Nhìn tiểu tử kia ăn xong bánh bích quy ngẩng đầu đôi mắt to lộ ra khát vọng, Hồ Bất Quy một bên từ rương hành lý kéo ra hàng trữ một bên oán hận nghĩ: Hắn cũng không phải tốt bụng.

Đem gia hỏa này dưỡng phì rồi, thời gian sau này không có ăn, có lẽ có thể trông cậy vào nó làm thịt cứu mạng đây.

Dù sao cũng là mới sinh sức ăn không lớn, sau khi ăn xong khẩu phần ba ngày của Hồ Bất Quy, tiểu tử kia cắn đầu ngón tay Hồ Bất Quy ngủ, một bên ngủ, trong miệng còn ô ô, ngẫu nhiên phát ra tiếng vang khả nghi “Egg, Egg”.

Nhìn cái gối trước đó của mình vỡ thành n mảnh, lại nhìn tiểu quái vật đang ngủ say trong lòng, Hồ Bất Quy .

Gia hỏa này... Chăm lo thế nào...

Đều là khủng long a

Đem tiểu quái vật lật qua, lúc chứng kiến trên lưng nó lù lù hai cái cánh bằng thịt, trước vẫn tưởng rằng chính mình nhìn lầm, bây giờ Hồ Bất Quy rốt cục khẳng định: Giống nhau, cái vật bay bay mình đã chứng kiến lúc máy bay rui ro, cùng tiểu quái vật trước mắt vốn là đồng loại, chúng nó vô cùng có khả năng là khủng long, một loại khủng long có thể bay.

Nhưng là khủng long...

Cuối cùng, Hồ Bất Quy bi tráng cho ra một kết luận: “Ta, xuyên qua rồi sao?”

Niên đại này cái gì xuyên qua lưu hành nhất a Ngay cả hắc tử ‘mẹ’ cũng biết (bé khủng long hồi này gọi mẹ, xem một chút tình huống chung quanh, Hồ Bất Quy không thể không cho ra cái kết luận này, thế nhưng người khác xuyên qua Ngũ Đại Thập Quốc Đường Mạt Nguyên Minh Thanh (các triều đại Trung Hoa, nhiệm vụ nhân vật chính xuyên qua chính là yêu đương, ngẫu nhiên làm thêm xúc tiến phát triển xã hội khoa học-kỹ thuật gì đó.

Nhưng hắc tử lại vừa vặn tới nơi đây, bỗng chốc quay ngược dòng về thời tiền sử n ngàn năm trước, yêu đương, cùng khủng long sao?

Đáng thương Hồ Bất Quy, hắc tử đoán được chính mình đã xuyên qua, điểm ấy không sai, nhưng hắc tử đã đoán sai phương thức, hắc tử xuyên qua không phải thời gian mà là không gian, cùng một thời gian, trên địa cầu mẹ hắc tử đang xem trận bóng đây

Đáng tiếc Hồ Bất Quy bây giờ chỉ có khủng long có thể xem.

Cầm lấy hai cái cánh thịt của tiểu khủng long, đem chúng nó thu về rồi mở ra, Hồ Bất Quy trong lòng thê lương lau một đồng nước mắt.

Cùng lúc đó, tiêu thức ăn xong, Giản đang ở không trung bay chậm như rùa cắn đầu một tiểu Đạo long (Thân cao một thước, ăn thịt, có cánh chim , đối phương bi thảm kêu một tiếng, Giản đã đem nuốt vào bụng.

Cùng với lông vũ, hé ra tờ giấy trắng từ trong răng của Giản rơi xuống, tờ giấy trắng kia mở ra tương đối lớn, cơ hồ lớn cỡ tiểu Đạo long mà hắc tử nuốt, cho nên Giản không có cách nào làm bộ mình không thấy nó, dùng hai đầu ngón tay nắm mở tờ giấy trắng kia, Giản ở trên giấy thấy được tên mình, viết:

Giản bảo bối, ngươi không có quên yến hội tối hôm nay chứ, ngươi nhất định không có quên, đúng không?

Nhớ kỹ ăn no rồi lại đây.

Khoa Ni

Khoa Ni là tên của con khủng long sinh ra Giản, xem ra cái con mình ăn chính là người phát thơ lại đây đưa tin, mẹ tám phần là gọi điện thoại phát hiện không có long, mới tìm người phát thơ đưa tin.

Có điểm chột dạ ợ no một cái, Giản rất nhanh quăng chút ấy nấy của mình đi, sau khi đem thư tín hủy thì diệt tích tiếp tục bước trên hành trình tìm trứng, hiện tại hắc tử tìm được lý do cho bữa tiệc rồi, như vậy đi, hắc tử hay là dùng cái trứng này coi như lễ vật, mỹ danh kỳ viết (bề ngoài mang tiếng tốt vì tìm lễ vật mà đến muộn, chắc mẹ có thể tha thứ mình?

Vì vậy, Giản một lần nữa cố lấy ý chí chiến đấu, lấy tốc độ một trăm km một giờ xoay quanh không trung, nhìn quét địa phương có thể có trứng, rất nhanh, khứu giác linh mẫn trợ giúp hắc tử xác định được mục tiêu, một cú lao xuống, Giản hướng phương hướng huyết động Hồ Bất Quy bay đi

Một người một khùng long trước mắt cách xa nhau ba trăm km

Cùng lúc đó, đối với cảnh ngộ tương lai của mình Hồ Bất Quy hoàn toàn hoàn toàn không biết gì cả, đang cần cần dục dục sửa sang lại hành lý của mình.

Mặc dù tiểu quái vật trước mắt thoát nhìn tương đối vô hại, nhưng Hồ Bất Quy có cổ kị của hân.

Xem một chút địa phương tiểu quái vật đi ra, lại nhìn một chút bốn khối đá còn lại ở động khẩu bị mình dùng để che gió che mưa, được rồi, hân bây giờ biết kia không phải đá, đó là trứng khùng long, bốn khối Có nghĩa là chỗ đó còn bốn con khùng long cùng tiểu quái vật giống nhau như đúc

Nếu như thứ đi ra đều là tiểu quái vật hình dáng này, đàn quái vật huynh đệ này nhất định sẽ ăn gọn mình, nếu kiếm không được thức ăn sẽ đem mình ra ăn tươi.

Tìm một cây gậy coi như quả trứng, Hồ Bất Quy cuối cùng nhìn thoáng qua huyết động mà mình ẩn dấu vài ngày, cùng với tiểu quái vật ở bên trong ngủ say sưa, dứt khoát rời đi.

Đau đớn là cảm giác lớn nhất bây giờ của Hồ Bất Quy, vì một tiểu quái vật, bản thân lại phải rời khỏi cái ổ nhỏ nhỏ đã cư trú nhiều ngày, này rất ngu ngốc Đem tiểu quái vật kia giết chết không phải tốt rồi sao, còn lại bốn trứng còn chưa đi ra, muốn nấu muốn chiên cũng không phải khẩu vị mình định đoạt?

— Dựa vào điểm yêu thích ấy mà nói, người này cùng khùng long Giản thật đúng là trời sinh tuyệt phối.

Nhưng Hồ Bất Quy không hạ thủ được, hân là bác sĩ cứu người, giết người chưa bao giờ là chuyện hân có thể làm đến, mặc dù hân công cụ đầy đủ hết — tùy thân mang theo một bộ dao giải phẫu, nhưng hân vẫn không đành lòng làm cho ông bạn già của mình (chỉ bộ dao biến hóa nhanh chóng thành công cụ giết người, không, giết khùng long, dao của hân là dao giải phẫu, không phải là Đồ Long đao.

Nói thật, trong lòng hân vẫn có điểm nhớ thương tiểu khùng long đã ra khỏi vỏ kia.

Vừa mới sinh ra đã bị vứt bỏ, hân có thể sống sót sao? Người nói nếu như một lứa đều nở ra còn chưa tính, đến một ngày gió nổi trời mưa cả đám chen chúc một chỗ còn có thể ấm áp ấm áp, nhưng đây chỉ có một tiểu quái vật nhỏ như vậy, đi cũng đi không được, như thế nào kiếm ăn?

Càng nghĩ đến, cước bộ Hồ Bất Quy cũng càng ngày càng chậm.

Hồ Bất Quy người này a, cùng tướng mạo nghiêm túc thậm chí có điểm hung ác của hân hoàn toàn trái ngược, hân có một trái tim vô cùng mềm mỏng, dễ xúc động gấp ba lần. Thấy tin tức gì hơi chút cảm thương, người khác còn có thể chỉ chỉ trỏ trỏ bình luận, nhưng hân chỉ có thể hé ra bộ mặt cứng nhắc, sau đó lấy cớ đi nhà vệ sinh, sau đó len lén gạt nước mắt.

Nói trắng ra chính là trái tim đồng cảm quá mức, còn sĩ diện không dám biểu hiện ra ngoài.

Nếu dùng khùng long tỉ dụ, chính là Lôi long.

Bề ngoài to lớn hung ác, nhưng sự thật là khùng long ăn chay.

Vì vậy Hồ Bất Quy cuối cùng quay đầu, xụ mặt đi hướng đường lúc này.

Lúc này hân đi có thể so ra nhanh hơn lúc tới rất nhiều, chân vẫn đau lợi hại, nhưng chưa tới lúc không chịu được. Song, Hồ Bất Quy không lâu sau phát hiện — hân lạc đường rồi.

Hồ Bất Quy lo lắng muốn tìm đường trở về, nhưng càng chạy càng lệch, đang sốt ruột, tai thính nghe được một tiếng ô ô. Tưởng rằng đụng phải mãnh thú gì, Hồ Bất Quy bối rối hướng phương hướng thanh âm nhìn lại, nhưng lúc đến chỗ thanh âm — bụi cỏ ven đường thấy được thân ảnh nhỏ nhỏ màu đen quen thuộc kia.

Thoáng động một cái, tiểu quái vật kia nước miếng chảy xuống, chờ mong nhìn Hồ Bất Quy, nó không biết mình từng bị vứt bỏ qua, tưởng rằng chỉ là Hồ Bất Quy cùng nó chơi một trò chơi vui nhộn.

Mạnh đem tiểu quái vật ôm lấy, nhìn tiểu tử kia trên người từng đường từng đường rõ ràng là những vết thương mới, Hồ Bất Quy đau lòng cực kỳ.

“Ai nha Ai nha Ta biết rồi, dù sao cùng lắm thì bị ăn, địa phương này quỷ quái muốn chết, trời biết ta có thể sống bao lâu...” Trong miệng thì thảo tự nói, lần thứ hai nhìn thấy vết thương, Hồ Bất Quy mở rượu hành lý đem hộp thuốc khám bệnh của hắn ra, sau đó lưu loát lấy rượu còn bằng vải bắt đầu băng bó.

Bị rượu còn đọng tới vết thương tiểu tử kia thấp giọng nức nở vài tiếng, bất quá vẫn cho Hồ Bất Quy trở tay nghề, sau đó lúc Hồ Bất Quy xử lý tốt hết thấy, lại tò mò ngậm băng vải được cột thành nơ con bướm chơi đùa.

“Không cho mở ra.”

Một cái vỗ đẩy lệch cái miệng không thành thật của tiểu tử kia, Hồ Bất Quy đem vật nhỏ ôm vào trong ngực, trong lòng buông lỏng, cũng chậm chậm tìm đường lúc đi tới, hắn nghĩ, dù sao đã thu lưu một con, cũng không sợ thêm mấy con, dứt khoát trở về đem bốn con ở cửa động kia đều áp ra.

Tách ra bụi cỏ, Hồ Bất Quy bước trên con đường chính xác trở về.

Cái động khẩu càng ngày càng đến gần, hắn đã thấy được vài gốc cây mấy ngày nay xem đã quen, nhưng là...

Loại tâm tình khẩn trương này là chuyện gì xảy ra?

Trái tim cơ hồ muốn nhảy ra, tiểu tử kia cũng thế, thân thể nho nhỏ căng chặt, tại trong lòng hắn có chút run run, là hắn cảm giác được tâm tình của mình sao hay là...

Hồ Bất Quy cuối cùng tách ra một vùng bụi cỏ.

Không đúng, nơi đây trước đó có tường sao, vậy một mảnh bóng râm thật lớn là cái gì?

Hồ Bất Quy mạnh ngẩng đầu lên.

Đến tận đây, người nào đó cùng khủng long nào đó rốt cục cách xa nhau chỉ còn một thước.

Nếu như nói Hồ Bất Quy trước đã có nhận thức đang ở xứ lạ, như vậy, hắn bây giờ lần đầu tiên nhận thức cái nhận thức trước kia của mình có bao nhiêu đáng sợ

Đứng ở dưới thân quái vật lớn kia, Hồ Bất Quy đã quên thét lên, thân thể thậm chí không hề run rẩy, sắc mặt hắn một mảnh tái nhợt, trong mắt chỉ còn lại có bóng dáng quái vật kia.

Hắn chưa từng gặp qua thứ đáng sợ như vậy, đó là một loại sợ hãi mang tính áp đảo hoàn toàn, cái loại sợ hãi này to lớn như thế, thế cho nên hắn nhất thời quên chạy trốn Trừ ra sợ hãi, hắn bây giờ một loại tâm tình khác chính là rung động

Những cái vẩy màu nâu thật lớn đã hiện đầy toàn thân đại gia hỏa kia, tên kia có tròng mắt trắng, bất quá nhìn kỹ sẽ phát hiện đó là một loại màu bạc rất giống màu trắng, đồng tử thật lớn trước mắt không có theo dõi hắn, nó đang nhắm nuốt cái gì, mảnh nhỏ cùng nước miếng từ trong miệng tên kia rơi xuống, trong dịch khẩu đặc sệt, Hồ Bất Quy phân biệt ra được mảnh nhỏ này vốn là trứng khủng long

Hắn thoáng cái nghĩ tới bốn khối trứng hắn đặt ở cái động khẩu

Cái động khẩu, bốn khối trứng kia quả nhiên mất rồi.

Mang theo một tia hồi ý, Hồ Bất Quy trừng lên trên, nhưng lại thấy được hàm răng tuyết trắng của tên kia, răng nanh dài nhất chính là to và nhọn như vậy, Hồ Bất Quy bắt đầu hoài nghi mình có hay không dài bằng cái răng nó, khẩu dịch của tên kia nhỏ xuống, tựa như trời mưa. Cái tên kia rất nhanh ăn xong, sau đó, đồng tử đen nhánh nhìn lại Hồ Bất Quy nhỏ bé dưới thân.

Hồ Bất Quy lúc này mới ý thức được chính mình cần phải chạy trốn, nhưng không động đậy được Hắn cư nhiên hoàn toàn không động đậy được

Thân thể run cầm cập, hắn nghĩ bộ dạng của mình như bây giờ, nhất định như cảnh lúc người bệnh điên phát bệnh.

Hắn chứng kiến đại gia hỏa kia hướng hắn vươn móng vuốt, cùng chi trước yếu ớt của tiểu tử kia hoàn toàn bất đồng, chân trước của tên kia chính là hữu lực như thế, trong nháy mắt, Hồ Bất Quy cơ hồ nghe được tiếng vang kéo kẹt của bộ xương mình bị đè ép.

Tên kia nhìn mắt Hồ Bất Quy, bộ dạng như vậy tựa hồ phán xét hắn phải chăng thích hợp ăn, sau đó, hắn chứng kiến tên kia hướng về phía hắn mở ra cái miệng, cái miệng hoàn toàn mở ra chính là lớn đến thế, Hồ Bất Quy nhắm hai mắt lại —

“Baby Baby Come on”

Trong lòng lại đột nhiên truyền ra tiếng kêu bén nhọn, là tiểu tử kia Hồ Bất Quy kinh ngạc mở mắt, nhưng lại chứng kiến đại quái vật kia bởi vì thanh âm này dừng lại cử động tổng mình vào trong miệng, nghiêng đầu, tò mò nhìn tiểu tử trong lòng Hồ Bất Quy.

“Cheap Cheap We are on sale These eggs are on sale”

Tiểu tử trong lòng giống như bảo vệ mà liều mạng thét, đó là thanh âm lớn nhất nó có thể phát ra, thân thể nó còn yếu đuối, nhưng lại mở ra cánh thịt mà hiện giờ chỉ có thể làm trang sức để bảo vệ mình, tiểu tử kia như thị uy thét chói tai.

Mặc dù nó gọi rất hung ác, nhưng Hồ Bất Quy biết nó rất sợ hãi, thậm chí so với mình còn sợ hãi hơn, thân thể nhỏ nhỏ của nó run rẩy đến lợi hại. Chính mình trong lòng một mảnh ớn lạnh, nó thậm chí sợ đến không khống chế rồi.

Nhưng cho dù như vậy, nó vẫn chắn trước người mình.

Hồ Bất Quy phần nộ.

Bản thân một người đàn ông trưởng thành, như thế nào chưa bằng một đứa trẻ mới sinh?

Tâm lý nghĩ tới, mò lấy một vật trong túi áo, trong lòng một tia suy nghĩ chớp qua, Hồ Bất Quy cầm vật trong tay, ngón cái bật cái nắp vật kia, sau đó mạnh vùng lên —

Rượu còn đúng như suy nghĩ của Hồ Bất Quy, vẩy vào trong mắt con khủng long khổng lồ.

Giãn lần đầu tiên đau như vậy, hắn nhảy dựng lên, chân trước liều mạng cấu hướng mắt trái, mất đi thị giác hắn đau đá lung tung, không bao lâu liền giẫm sập huyết động Hồ Bất Quy lúc trước ở lại. Hắn gầm nhẹ, hoàn toàn không biết thanh âm hắn xem là yếu ớt than nhẹ, đã cơ hồ chắn điếc cái lỗ tai Hồ Bất Quy.

Hồ Bất Quy cắn răng, ôm lấy tiểu tử kia, bắt đầu lui về phía sau, hắn muốn đào tẩu, cho dù biết mình có thể không trốn được, nhưng vì vật nhỏ trong lòng, hắn nắm chặt tay, phát huy tốc độ cao nhất mà một người bị gãy xương đùi có thể phát huy, nhưng dù như vậy, sau ba phút, hắn vẫn bị khủng long khổng lồ bắt được.

Đối phương nhắm một con mắt, con mắt còn tốt kia ớn lạnh, có nước mắt. Cùng một động tác, tiểu tử kia làm chính là khiến người yêu mến, trên người gia hỏa này lại trở thành ánh mắt căm hận, trong nháy mắt, Hồ Bất Quy tưởng rằng nó sẽ ăn mình, nhưng nó không có, tên kia chỉ là hút hấp cái mũi, cầm lấy hắn kể cả tiểu tử trong lòng hắn, sau đó bay lên.

Hết chương 2

Ôi tiểu khủng long dễ xương ghê, cảm động nhất là lúc nó đi theo anh Quy.

Bổ sung thông tin về các loài khủng long

Lôi long (thần lằn sét – Brachiosaurus)

-Đây là loài khủng long lớn nhất của họ cổ dài và cũng là lớn nhất của thế giới khủng long. Khác với Apatosaurus, Brachiosaurus có thể ngẩng cổ cao hơn nhiều để ăn lá cây. Nó có thể dài đến trên 30m, nặng từ 40-60 tấn, khi ngóc đầu cao nhất có thể cao đến 15m. Loài khủng long này thường được gọi là lôi long (thần lằn sấm).

-Xét về kích thước, nó có thể sánh ngang với cá voi xanh hiện nay, chỉ nhẹ hơn một chút.

-Loài bò sát này sống cách đây chừng 140 triệu năm, khi các lục địa trên Trái đất chưa hoàn toàn phân cách như ngày nay (khi đó là thời kì lục địa duy nhất Pangeia vừa tách ra thành 2 phần là Lavraxia và Gonvana

Tam giác long – Triceratops

-Loài khủng long mới được phát hiện này có chiều dài khoảng 7m, trọng lượng khoảng 2 tấn, sinh sống vào thời kỳ Kỷ Phấn trắng, có niên đại khoảng 80 triệu năm và được cho là tổ tiên của khủng long ba sừng. Đây là thành viên sớm nhất xuất hiện tại khu vực Bắc Mỹ thuộc chủng loại khủng long có sừng.

-Điều gây sự chú ý của mọi người là phía sau hộp sọ của chúng có một “lá chắn” rất lớn, xung quanh có nhiều sừng hình móc câu. “Lá chắn” này có thể không phải dùng để phòng kẻ săn mồi, mà nhiều khả năng là để thu hút bạn tình. Đăng bởi: admin

3. Chương 3

Di Dân Đến Kỷ Jura

Edit: Uyên Nhi

Chương 3

Hình như... bị hiểu lầm rồi

Giản cũng không biết tại sao mình mang theo cái tên kia nữa.

Tên kia không biết nguyên hình là khủng long gì, đụng tới mình cứ nhiên còn không hiện ra nguyên hình, thân thể nhỏ như vậy ngay cả cho nhét vào kẽ răng của hắn còn chưa đủ tư cách, còn dùng thứ gì đó đau như vậy hất vào hai mắt mình.

Giản thật lâu không có khóc nhè rồi, nhưng hôm nay lại rơi lệ, mặt hắn lại đỏ lên một cách hiếm thấy (trước vốn là lúc ăn người phát thơ đưa tin mà chột dạ, bất quá màu da rất đen không ai nhìn ra).

Thời gian yến hội mẫu thân đã tới rồi, hắn nếu không đi sẽ đến muộn, hậu quả đến muộn phi thường đáng sợ, mẫu thân chắc là tới thời mãn kinh, bây giờ ngay cả phụ thân cũng không dám tùy tiện trêu chọc nàng, mình vẫn không nên chủ động giẫm dẫm địa lôi thì tốt hơn.

Còn năm phút đến hai mươi hai giờ, Giản ưu nhã đáp xuống sân nhà cha mẹ, đây là nhà tốt nhất trên mảnh đất quý nhất đế đô, sân rất lớn, mẫu thân vì chạy theo một mà tkhủng long rất nhiều hoa, bất quá hắn đối với những hoa quanh năm nở rộ này chỉ đơn giản là tránh còn không kịp.

Đánh cái hất xì, chẳng muốn cho người giúp việc thấy hắn lên tiếng gọi, Giản trực tiếp khinh xa thực lộ (xe nhẹ chạy đường quen bay về phía một tòa lầu trơ trọi bên cạnh chủ lầu, đó là phòng của hắn).

Mặc dù nói là phòng, kỳ thật là một tòa lầu, nói là lầu cũng không hoàn toàn đúng, bởi vì tòa lầu kia mặc dù lớn, nhưng bên trong thật sự chỉ là một cái phòng, sở dĩ xây như vậy, đơn giản có thể cho Giản lấy nguyên hình tự do xuất nhập.

Chuyện thứ nhất Giản vào cửa chính là đưa vật trong tay ném trên mặt đất, sau đó nhảy tới nhà tắm phía sau lầu, tắm rửa.

Lúc lắc thân vẩy khô nước trên người, mẫu thân đi tới trước người mình.

“Oh Bảo bối thân ái của ta, người rất cục tối, mặc dù người không có mang lễ vật, bất quá mẹ vẫn thật cao hứng.” Không có đổi thành hình người, Khoa Ni đành phải ý tứ ôm cái đuôi của Giản.

Cái đuôi vốn là địa phương thần thánh của khủng long, không phải thân nhân không cho động.

Giản trái lại cho mẫu thân sờ soạng đủ, sau đó chia chia phía sau, “Ai nói không có lễ vật, bên trong chính là lễ vật.”

Lúc nói chuyện, Giản thấy được hai người trẻ tuổi phía sau mẫu thân, vừa nghe chỉ biết thân phận của bọn họ, mùi của hệ Lôi long... Hai người kia chính là người mẫu thân muốn mình gặp sao?

Một người thịt nạc nhiều, một người là thịt ba rọi.

Rất nhanh, Giản đối khách nhân của mẫu thân bình luận.

Nghĩ nghĩ, bụng Giản không cần thận kê ung ục một tiếng.

Giản thấy sắc mặt Khoa Ni thoáng cái thay đổi, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ tươi cười.

“Tốt lắm, Giản cũng tới rồi, ta đã thông báo phòng bếp dọn cơm rồi, salad hôm nay là lá cây Kara Rất mới mẻ oh...”

Phi Lá cây khó ăn.

Đám chọc salad trước mặt, Giản nhìn quét các khung long khác trên bàn, oh, bọn họ bây giờ vẫn ở hình dạng khung long rồi, một đám khung long đang ngồi trước bàn ăn chuyên dụng nguyên hình khung long ăn cơm.

Tháp Tập Tư kỳ thật là khung long ăn tạp, này cũng là điểm tiên tiến của bọn hắn tiên tiến, bọn họ có thể ăn các loại thực vật, cho nên mới có thể ở trong điều kiện tiến hóa ác liệt may mắn còn tiếp tục tồn tại, hơn nữa không ngừng phát triển ra điều kiện thích ứng hoàn cảnh mới.

Giản cũng có thể ăn chay, chỉ là hắn rất chán ghét thôi, mẫu thân mê đồ chay giảm béo, sau đó từng hiệu lệnh trong nhà tất cả khung long ăn chay một tháng, Giản từ đó về sau bị chứng khủng hoảng đồ chay, cũng chính từ đó về sau, Giản lòng vẫn còn sợ hãi mà chuyển nhà, lựa chọn ở một mình, bây giờ xem ra lựa chọn của mình vốn là vô cùng anh minh.

Không giống mình, hai vị kiều khách hôm nay rất rõ ràng phi thường hài lòng thức ăn hôm nay, bọn họ khoái trá ăn, đã ăn xong rồi đồ ăn trong đĩa của mình hai con khung long cố gắng bảo trì động tác ưu nhã, duỗi dài cổ qua cố gắng ăn thức ăn trong đĩa bên cạnh, xem bọn hắn lao lực như vậy, Giản vì vậy đem đĩa của mình tùy tiện đổ lên trung gian bọn họ.

Hai con khung long đồng thời ngượng ngùng cúi đầu, mẫu thân ném cho hắn một ánh mắt tán thưởng.

Giản xoay qua, tức giận nghĩ mình lại bị hiểu lầm rồi, kỳ thật hắn chỉ không muốn hai tên ngu xuẩn kia tiếp tục ở trước mặt mình duỗi dài cổ, có trời biết đó là khảo nghiệm nghiêm khắc nhất đối với người cực độ thích cổ khung long như hắn hay không?

Mĩ thực tùy tiện nướng nướng còn hơn tất cả thức ăn trên bàn cơm bây giờ một trăm vạn lần a

Trong lòng chảy nước miếng, Giản một câu cũng không nói không biết bộ dáng mình bây giờ xem trong mắt An Tập huynh muội, lại là biểu hiện đẹp trai an tĩnh có phách lực.

“Người... Cùng lời bọn họ hoàn toàn không giống, thật sự là một người thân sĩ ưu nhã.”

Cơm nước xong, sau đó nhàn thoại nhằm chán, người ca ca trong An Tập huynh muội xấu hổ chạy đi trước khi muội muội kéo hắn lại, sau đó ánh mắt mẫu thân cố sức ra hiệu, Giản bắt đầu đi theo đối phương tới trong hoa viên, An Tập huynh rõ ràng cùng ánh mắt Khoa Ni giống nhau, cho rằng nơi này rất la mạn để khắc (phiên âm ra từ ‘romantic’, hoàn toàn không phát hiện Giản bưng cái mũi, một bộ dạng không thể chịu đựng được.

“Nhận thức người thật sự... rất cao hứng... Ta tối nay phi thường vui vẻ...”

An Tập huynh hoàn toàn bị hoàn cảnh mê vụng mà xấu hổ cúi đầu, lắc lắc bởi vì biến thành nguyên hình mà không hề có quần áo, cái cổ thật dài nhỏ xuống, hoàn toàn không biết cái cổ mình trong đầu Giản đã bị kho tàu sau đó bày lên mâm rồi.

“... Ta cho phép người hôn cáo biệt lên hai gò má ta...” Nhìn Giản vẫn như đầu gỗ không nhúc nhích, An Tập huynh tưởng rằng đối phương đang then thùng, thấp giọng nói ra làm cho hắn mặt đỏ tim đập.

Đợi hồi lâu cũng không đợi thấy cái hôn cáo biệt ngọt ngào An Tập huynh kỳ quái ngẩng đầu, đâm đầu chính là ánh mắt vô cùng đói khát của Giản, cái loại bộ dáng cực độ si cuồng này làm cho An Tập huynh mặt đỏ tim đập đến nhiệt độ cơ thể toát ra cơ hồ vỡ tung, bất quá rất nhanh, An Tập huynh liền phát hiện chuyện không bình thường.

Nhìn nước đọng khả nghi trong miệng Giản, An Táp huynh đầu bị hôn mê cũng biết duyên cớ không phải thấy sắc khởi ý, mà bản năng động vật ăn thực vật kêu hấn phải đào tẩu, kết quả ngay lúc đó, cái miệng rộng của Giản nhắm ngay hấn thẳng tấp hạ xuống.

Chắc là vậy, mục tiêu của đối phương không phải gương mặt hấn, cũng không phải bờ môi hấn.

Giản cắn cổ hấn.

Trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết thật dài, An Táp huynh kịp thời gọi tới cha mẹ Giản đang vui vẻ chờ đợi bên ngoài, tiếp đó Khoa Ni đột nhiên giận dữ bảo vệ cái cổ từ trong miệng Giản.

Trên cổ một dấu răng thật to, An Táp huynh khóc chỉ vào Giản mắng to: “Người đồ khùng long dã man Quả thực chưa khai hóa Ta hôm nay lại đây là cho người mặt mũi, người có biết mọi người bên ngoài nói người như thế nào không? Dị dạng –” Lời còn lại trong cái trừng mắt hung ác của Giản phụ thân Ni Táp rụt trở về, lời kéo muối muối, An Táp huynh cắn răng rời đi, đồng thời thề không bao giờ bước một bước vào nơi này, có điểm sợ hãi đặc tội vợ chồng Ni Táp.

Đối với lời An Táp huynh hoàn toàn coi như không nghe thấy, Giản nhìn Khoa Ni có điểm áy náy, vỗ vỗ bờ vai của hấn.

“Da cổ hấn quá dày, mẹ người bị lừa, hấn nhất định là hàng ế cao tuổi, ha ha Khùng long tuổi còn trẻ mới không có tầng chất sừng dày như vậy”

Khoa Ni vốn muốn hà trách con mình, tâm lại hoàn toàn bị sự tức giận người khác chửi bới con mình thay thế, oán hận nhìn thoáng qua hướng An Táp huynh muối rời đi, Khoa Ni lập tức ôm chặt con mình.

“Giản, người không phải quái vật, không phải đồ đần, người vẫn là một hài tử, chỉ là trưởng thành chậm hơn chút so với người khác, gặp được khùng long mình thích sẽ tốt, là bọn hấn mị lực không đủ mà thôi...”

“Mẹ người đừng như vậy, ta không thích bọn họ, bọn họ nói ta sẽ không để trong lòng.” Hào khí thoáng cái trở nên trầm trọng, Giản suy nghĩ hồi lâu, phát hiện ở phía trước căn phòng mình bây giờ, vì vậy hấn thoáng nghĩ tới cái lễ vật kia trong phòng, Giản vui vẻ nói, “Mẹ, người tới, ta cho người nhìn lễ vật ta mang đến cho các người — ”

Giản kéo mở cửa.

“Bố Lai Táp Ti” Khoa Ni thoáng cái trừng lớn mắt, hấn giật mình kéo tay trợ phụ lại tìm sự khẳng định, chứng kiến trợ phụ gật đầu, hấn chấn kinh

“Hả” đây là thanh âm Giản không hiểu ra sao.

“Oh Xem ta nhìn thấy gì Bố Lai Táp Ti Trời Còn là tiểu bảo bảo, cái mùi này... Lại còn là mới ra vỏ” Khoa Ni đầu tiên lập tức nhìn tiểu tử đang ghé vào lòng Hồ Bất Quy, sau đó mới nhìn đến Hồ Bất Quy về mặt phòng bị trừng mắt nhìn mình.

“Nhìn qua có chút nhìn quen mắt...”

Khoa Ni nhìn Hồ Bất Quy, vừa lại nhìn tiểu tử mà Hồ Bất Quy cẩn cẩn dục dục ôm, cuối cùng nhìn Giản về mặt ngốc lảng ở cửa, trong đầu nhanh chóng xuất hiện một loạt đẳng thức, sau đó —

Khoa Ni cười.

“Nguyên lai cái này chính là lễ vật Giản mang cho chúng ta sao? Thật sự là một kinh hi...”

Giản nhìn mẫu thân mà không hiểu ra sao, cảm giác được trong đầu hấn nghĩ tựa hồ cùng cái mình nghĩ muốn nói cho hấn không quá giống nhau, đang muốn giải thích, lại nghe đến hấn tiếp tục nói.

” Giản của chúng ta nguyên lai đã sớm trưởng thành a, ha hả, còn bất tri bất giác sinh con trai, oh, tiểu tử kia thật đáng yêu lại có thể là Bố Lai Táp Ti, đến, cho bà ngoại ôm một cái”

Vừa nói, Khoa Ni hướng trong lòng Hồ Bất Quy duỗi tới, lại bị Hồ Bất Quy cảnh giác tránh thoát.

Không giống Khoa Ni trí nhớ không tốt, Hồ Bất Quy chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận người trước mắt: là người trên máy bay, người cùng mình chung cabin

Chính là người này đem mình hất xuống máy bay Chính là hấn hại mình gãy xương

Mặc dù tâm lý rõ ràng cho dù người kia không động mình, mình cũng sẽ té xuống, nhưng Hồ Bất Quy vẫn đem sai lầm đổ lên đầu người kia.

Huống chi, Hồ Bất Quy nghe không hiểu lời bọn họ, trong tai Hồ Bất Quy, hết thấy đều là đả thương mã tái khắc (chắc như câu ‘nước đổ đầu vịt’, hấn chỉ biết những người này đều là quái vật, hơn nữa không biết tại sao, có bề ngoài của loài người).

Mấy tên kia vốn là cùng một bọn Hồ Bất Quy thoảng cái ôm chặt tiểu tử trong lòng.

Trước nói, Hồ Bất Quy đồng học vốn chính là vẻ mặt nghiêm túc tướng mạo đã có điểm hung ác, kể từ đó, cực kỳ uy nghiêm, Khoa Ni ngẩn người, lập tức càng thêm hài lòng cười.

“Mẹ... Ma...” Tiểu tử trong lòng đại khái là bị ôm đến không thoải mái, trong lòng Hồ Bất Quy vịn vịn tiểu thân thể, đáng thương hề hề phát ra hai đơn âm, Khoa Ni vì vậy hoàn toàn yên tâm.

“Bảo bảo thật đáng yêu, ai, ta không ác ý, ta là mẹ của Giản, chính là khủng long sinh hạ hấn Ta là khủng long ăn chay văn minh”

Vung tay múa chân hồi lâu, Khoa Ni nhìn nam tử trẻ tuổi trước mặt hồ nghi, vẻ mặt tựa hồ đã buông lỏng một ít.

Xem ra Bồ Lai Tập Ti có một bộ phương ngôn tập quán riêng, cách nói này là thật, đối phương hình như nghe không hiểu mình nói đây.

Kế tiếp, Khoa Ni phát huy đầy đủ ngôn ngữ cơ thể của mình, cuối cùng như mong muốn nhận đền bù mỗ đến cái đầu nhỏ của “cháu”, sau đó, không dự liệu bị cắn một cái.

Là một đứa trẻ đầy cảnh giác, xem ra trước kia chịu khổ rồi. Khoa Ni vuốt tay bị cắn (bé khủng long răng chưa lớn đủ, hơn nữa hấn da thô thịt dày, cho nên hoàn toàn không đau , thương xót nhìn Hồ Bất Quy.

Đại bộ phận khủng long đều là cha mẹ không có trách nhiệm, bảo vệ hài tử là thói quen mà ít bộ phận khủng long có, bây giờ bởi vì cuộc sống điều kiện tốt rồi, bọn nhỏ từ bệnh viện sinh hạ đến sau đó được y tá sơ tới sơ lui, mẫu thân căn bản không lo hồi sự, sẽ có loại cảnh giác này hấn là khủng long cách đàn tác cư.

Đứa trẻ ở nông thôn a, hiếm thấy cùng Giản xem vừa mắt, mặc dù có thể sẽ có xung đột, xem vết thương trên người đứa nhỏ này, sợ là cùng Giản đánh nhau không ít, bất quá cho dù lửa gạc cũng phải đem hấn lưu lại, phải biết rằng hấn là Bồ Lai Tập Ti a

Bồ Lai Tập Ti, khủng long duy nhất trên đại lục hình thể còn hơn Tháp Tập Tư, cũng là khủng long lớn nhất nặng nhất trên đại lục, có được bề ngoài hung ác cùng với thân thể thật lớn, tính ăn tạp, bởi vì tính thích sống một mình mà từ từ diệt vong, số lượng Bồ Lai Tập Ti còn tồn tại chỉ là lời đồn trong miệng mọi người mà thôi, chính phủ đã xác định rõ ràng bọn họ là tộc đàn cần bảo vệ.

Bất quá đối với Khoa Ni mà nói, trân quý không phải tính ít ỏi của đối phương, mà là hình thể a

Khủng long duy nhất tại phương diện hình thể còn hơn Tháp Tập Tư, này ý nghĩa gì?

Ý nghĩa hấn có thể lấy hình khủng long cùng Giản *** ngao ngao ngao

Khủng long nơi này trong quá trình tiến hóa trường kỳ, vì thích ứng hoàn cảnh tốt, sớm đã phát triển ra hệ thống sinh dục đặc biệt, không chỉ đồng tính có thể sinh dục, đơn phương cường thế cũng có thể tránh cho thời kỳ mang thai có thể gặp phải nguy hiểm, cũng chính là thành phụ thân, hơn nữa khủng long bây giờ bất đồng chủng tộc cũng có thể *** thành công

Mà mấu chốt của mấy vấn đề này chính là biến hình Cũng chính là biến thành hình người. Loại hình thể này cực độ giống người địa cầu dường như để nghiệm chứng tính hoàn mỹ của hình thái, khủng long lớn nhỏ, bất đồng cân nặng có thể mượn hình người, đạt tới tiêu chuẩn có thể ***, nhờ thể lưu lại đời sau. Này cũng là nguyên nhân khủng long trong mấy trăm triệu năm vẫn bảo trì địa vị bá chủ

Kéo dài, sau đó phát triển, phát triển là vì kéo dài tốt.

Nhưng Giản đến bây giờ cũng không có cách biến thành hình người, hắn không có ham muốn đổi thành hình người, cũng đã tới niên kỷ sinh dục, vợ chồng Khoa Ni cùng Ni Táp vẫn rất rầu rĩ.

Giản ngay từ đầu lúc yêu cầu đi ra ngoài sống một mình, hai vợ chồng còn thật cao hứng, phải biết rằng, dựa theo truyền thống, các chàng trai trước hôn nhân luôn luôn ngao du, phải lang thang không ngừng tìm được một người vợ tốt, chỉ có các tiểu thư mới cố định chỗ ở chờ đợi theo đuổi.

Khoa Ni tưởng rằng Giản rốt cục có nhu cầu của mình, định chủ động tiến lên một bước rồi, lúc này mới đáp ứng yêu cầu hắn sống một mình, ai ngờ sự thật lại hoàn toàn không phải như hắn nghĩ. Hắn chỉ là ở lì trong cái ổ nhỏ của bản thân sống một mình mà thôi.

Bất quá chuyện lúc này tựa hồ có ánh rạng đông mới.

Giản vẫn không thể hóa thành hình người, nhưng hắn đã có đứa con của mình (tiểu tử kia trên người mảnh liệt có mùi của Giản làm cho Khoa Ni hiểu lầm, kỳ thật duyên cớ là nước miếng của Giản dính đầy tiểu tử kia, liên hệ đến chủng tộc tiểu tử kia, hết thảy vấn đề liền giải quyết dễ dàng rồi

Mẫu thân của đứa trẻ vốn là Bồ Lai Táp Ti. Khó được khủng long tại hình thể cùng Tháp Táp Tư kỳ cổ tương đương. Hai người hoàn toàn có thể lấy nguyên hình ***

Mặc dù đứa con đầu tiên sinh hạ là Bồ Lai Táp Ti, mặc dù Bồ Lai Táp Ti cũng rất trân quý, bất quá bây giờ Tháp Táp Tư cũng không nhiều hơn bao nhiêu so với Bồ Lai Táp Ti, muốn bọn hắn có thể sinh một oa. Tháp Táp Tư thì rất tốt rồi, bất quá nguyện vọng này điều kiện tiên quyết phải lưu lại mẫu thân đứa trẻ, mẫu thân để lại, hài tử cũng sẽ không xa.

Cảm động nghĩ tới, Khoa Ni hòa ái nhìn về phía Hồ Bất Quy.

Mặc dù rất rõ ràng quyết định đó đối với vị tiên sinh này mà nói là hành vi nguy hiểm, dù sao phải mỗi ngày đối mặt một ông chồng tùy thời có thể ăn mình là chuyện rất khó làm, bất quá...

Lúc này đành phải vậy.

Nhìn nam nhân tóc bạc trước mắt nhìn chằm chằm mình không tha (không sai, khủng long sinh hạ Giản là dục, nếu như mình không giải thích sai, đó là... ánh mắt “từ bi” mà Hồ Bất Quy nhất thời không hiểu ra sao.

Bất quá đã biết sự kiện đối phương tựa hồ không có ý định ăn làm cho hắn an tâm không ít.

Hai người kia (phỏng chừng cũng là khủng long cùng con khủng long thì thậm chí không biết nói gì, cuối cùng rõ ràng là con khủng long bại trận.

Chỉ thấy nam nhân tóc bạc gặp qua trước kia đột nhiên tà tà cười, mặt khác lập tức lôi kéo một gã nam nhân cũng là tóc bạc ra khỏi phòng, trước khi đi còn đóng cửa lại, chờ một chút — tại sao đối phương còn ném một ánh mắt thương xót cho hắn? Chờ một chút —

Vì vậy trong phòng còn lại một mình Hồ Bất Quy, hơn nữa hai con khủng long một lớn một nhỏ.

Tiểu tử kia dù sao tuổi còn nhỏ, bằng vào bản năng sợ hãi một hồi sẽ không có gì, bắt đầu trong lòng Hồ Bất Quy nhúc nhích, thấp giọng nức nở, miệng rộng cũng cắn tay Hồ Bất Quy, nói là cắn, kỳ thật cũng chính là hút, Hồ Bất Quy lúc này mới nghĩ đến thời gian đã qua thật lâu, tiểu tử kia cũng hẳn đói bụng.

Suy nghĩ một chút, Hồ Bất Quy cầm ra rương hành lý bản thân (vẫn cầm lấy đây, từ bên trong đem vật mình tư tàng sờ sờ một chút lấy ra, lột đi bao bì, nhét vào trong miệng mở rộng của tiểu tử kia.

Ăn xong đồ vật, tiểu tử kia lại khát, Hồ Bất Quy không có biện pháp đang sốt ruột, cánh cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, bên ngoài đẩy mạnh đến một chiếc xe đẩy, vừa nhìn lên trên: Hách Đầy đủ đồ ăn uống

Len lén nhìn thoáng qua khủng long quái vật khổng lồ, Hồ Bất Quy xem đối phương không có ý tứ phản đối, tiểu tử trong lòng lại giãy dụa lợi hại, vì vậy đánh bạo đi qua, từ trên xe lấy chén đĩa, có một cái chai là nước, mà cái chai chứa chất lỏng màu trắng sữa, ngửi ngửi, tựa hồ là sữa.

Hồ Bất Quy vì vậy đem chất lỏng màu trắng kia đổ vào chén đặt trước mặt tiểu tử kia, hắn quả nhiên ăn rất ngon miệng.

Tiểu tử kia ăn no rồi vỗ cái bụng nhỏ, cánh tay nhỏ gầy ôm lấy Hồ Bất Quy, ngủ.

Còn lại Hồ Bất Quy thanh tỉnh cùng mỡ long đôi mắt nhỏ trừng mắt lớn.

Hồ Bất Quy khấn trương, cũng từ trên xe lấy một chút đồ vật ăn, vừa ăn cũng không buông cảnh giác, con khủng long kia chỉ là theo dõi nhất cử nhất động của hắn, thoát nhìn kỳ quái, nhưng không có loại tức giận muốn ăn hắn như trước. Chờ hắn ăn no rồi, tên kia lại mạnh hướng hắn há to miệng.

Không ổn Tên kia chẳng lẽ vẫn chờ, chờ hắn ăn no rồi tái ăn?

Hồ Bất Quy đang nghĩ như vậy, miệng tên kia đã lại khép lại.

Nguyên lai chỉ là đánh ngáp mà thôi. Vô cùng buồn bực, Hồ Bất Quy dừng, chân chuẩn bị chạy trốn, nhưng sau một giây, bị khủng long kia dùng hai đầu ngón tay bốc lên, mở cửa, sau đó lắc lư một chút ném ra ngoài cửa.

Khủng long vốn là sẽ không đem ai ngoại trừ bạn đời ở lại trong huyết động.

Chẳng lẽ cái tên cực như bạo long ngày đó mình lần đầu tiên bắt được chính là Bố Lai Tật Ti? Khó trách hắn cảm giác được tên kia so với bạo long bình thường ngon hơn nhiều (Đây Là lớn hơn nhiều mới phải .

Giản mặc dù có hơi ở lý trong nhà nhưng dù sao không ngu, hắn biết nếu như nói ra bản thân đã ăn tươi một con Bố Lai Tật Ti, chờ đợi hắn sẽ là kết quả gì. Mặc dù hắn cảm giác được hành vi mình rất bình thường, nhưng nhục cường thực mà (mạnh ăn yếu, nhưng đương cục (lãnh đạo muốn như vậy, mình đồng dạng thân là khủng long trân quý mặc dù sẽ không bị thương tổn gì, nhưng hạn chế tuyệt đối không thiếu được.

Tên kia là Bố Lai Tật Ti sao? Là phối ngẫu (vợ/chồng của con Bố Lai Tật Ti bị mình ăn sao?

Nghĩ vậy, Giản mở một con mắt, con người hướng ngoài cửa nhìn lại, hắn có chút nghĩ không ra mùi của con Bố Lai Tật Ti mình ăn, bất quá tựa hồ cùng người này không giống nhau lắm. Là mùi hắc chưa từng ăn qua.

Thích ném thử thực phẩm mới hắn khó tránh khỏi muốn ăn thử, bất quá lúc này mẹ tựa hồ hiểu lắm cái gì, nhưng loại hiểu lắm này hình như cũng không tệ, nếu thường lui tới, mẹ cũng sẽ không khinh địch như vậy buông tha cho mình, hắn bây giờ vô cùng háng hái giới thiệu khủng long cho mình, nếu như sự tồn tại của người này có thể cho mẫu thân quên đi chuyện này, như vậy hắn có thể nhẫn nại tạm thời không ăn đối phương.

Ý nghĩ đơn giản nên Giản luôn luôn hiếm khi suy nghĩ tốn quá nhiều thời gian, rất nhanh, hắn liền quên mất Hồ Bất Quy ngoài cửa, vẫn vù vù ngủ.

Kết quả ngày thứ hai Giản trong nước miếng của mẹ tỉnh lại.

“Người đồ đần không ôn nhu Sao có thể để vợ con đông lạnh ở bên ngoài? Tình trạng người có phì trong phòng cũng không đợi được con khủng long thứ hai đâu. Nếu là như vậy, hôm nay người bắt đầu giảm béo ở chỗ này cho ta”

Một câu nói, Giản lập tức đứng dậy ngay ngắn. Giây tiếp theo, Hồ Bất Quy xụ mặt bị Khoa Ni cười mỉa mỉ nâng lên, sau đó nhẹ nhàng đặt trên đầu Giản đồng dạng xụ mặt.

“Tốt lắm, nếu như người không muốn tiết thực giảm béo, như vậy liền vận động giảm béo đi, mang theo vị Bố Lai Tật Ti tiên sinh đáng yêu này còn có nhi tử người, hôm nay đem những vật liệt kê trên tờ danh sách này mua đủ, oh Được rồi, các người trước tiên phải đi bệnh viện, ta đã hẹn bác sĩ Kiều An giùm các người.”

Khoa Ni cười đến rất là giảo hoạt, cái loại tươi cười này làm cho Giản không rét mà run, nhất thời quên mất chuyện mình ghét nhất bị để thứ gì lên đầu, cầm danh sách thật dài của mẹ trong tay, vụt bay ra phòng mình.

Tốc độ của hắn nhanh như vậy, rất nhanh, hắn nghe được tiếng thét chói tai đến từ đỉnh đầu, đỉnh đầu nhẹ đi, hắn biết mình đã thành công vớt được hai vị kia. Cố ý bay múa lượn vòng, hắn chứng kiến hai vị trên không kinh hoàng thất thố ôm thành một khối.

“Này Người không phải Bồ Lai Tạp Ti gì đó sao? Biến thân đi người có cánh chứ? Biến thành nguyên hình cho ta xem” Huýt sáo khiêu khích, Giản theo tốc độ Hồ Bất Quy rơi xuống đồng thời bay liệng xuống dưới, cái tên kia nhỏ như vậy, thật là khủng long lớn nhất trên thế giới sao?

Giản cười xấu xa, chứng kiến tên kia sắc mặt càng ngày càng trắng, tâm tình của hắn cũng càng ngày càng tốt, chứng kiến bọn họ rơi không còn cách bao nhiêu, Giản bèn dương cánh qua, khí lưu thật lớn rất nhanh đem Hồ Bất Quy bọn họ nhấc lên trên, sau đó tái từ độ cao mới lên xuống rơi, rơi không còn cách bao nhiêu, Giản lại đập cánh.

Lên lên xuống xuống đem chơi đùa con người nhỏ bé trong bàn tay mình thoạt nhìn thật là thú, Giản chơi không chán cái trò chơi mà sau khi hắn chín tuổi không chơi nữa, một điểm cũng không phát hiện mình có bao nhiêu ngày thơ.

Hắn đùa đang cao hứng, cũng rất nhanh phát hiện người bị mình đùa bốn không hề hết lên, đối với lời hắn hoàn toàn mất điếc tai ngơ, người kia chỉ là gắt gao nhắm hai mắt lại, đương nhiên, trong lòng vẫn ôm chặt tiểu khủng long kia.

Giản thấy trò chơi này không có ý nghĩa bất dật, sau đó nhàm chán hú lên quái dị, cánh lần nữa giương lên, Hồ Bất Quy trên khôn rơi xuống liền theo cánh của hắn thẳng tắp trượt tới trên lưng hắn.

“Hừ Lưng bốn đại gia không thể tùy tiện như vậy người nào cũng có thể thượng, nhớ kỹ cảm ân mang đức.” Gầm rú, Giản hết tốc lực hướng trạm thứ nhất mẫu thân quy định — bệnh viện Long Bảo Bối (khủng long baby = bay đi).

Mang một cái tên không có phẩm vị như thế, nhưng bệnh viện Long Bảo Bối là bệnh viện xuất sắc nhất tỉnh cầu Nó từ bệnh viện phụ sản làm nên, từ từ tại nghiệp giới nổi tiếng, cuối cùng hình thành một bệnh viện tổng hợp toàn bộ phương vị như bây giờ, để kỉ niệm, nó cũng không có đổi tên, tên Long Bảo Bối này vì vậy cứ tiếp tục kéo dài.

Giản chính là ở bệnh viện này sinh ra, đương nhiên, hắn đối với chuyện này cũng không có trí nhớ gì, bắt quá sau lại vì hắn lớn nhỏ chích ngừa vắc-xin cũng là ở chỗ này, cho nên đối với nơi này ghét cay ghét đắng.

Giản siêu cấp chán ghét tiêm chích, siêu cấp chán ghét bác sĩ, cho nên cũng chán ghét bệnh viện.

Hắn cố ý nhẹ nhàng hạ xuống trên đường trải lập đặc biệt cho khủng long nguyên hình, nơi này phần lớn là khủng long chuẩn bị sinh, khủng long sắp sinh đại bộ phận sẽ không chịu được thống khổ tiến tới lựa chọn lấy nguyên hình sinh, này không, dừng lại, chỉ nghe đến phía trước truyền đến trận trận gầm nhẹ, đó là thanh âm cực độ thống khổ, tám phần bên trong có khủng long đang sinh.

Nói đến đây, khủng long bây giờ càng ngày càng yếu ớt rồi, sinh một trứng đều phải đi bệnh viện.

Giản quên chính mình cũng là mẫu thân tại bệnh viện sinh ra.

Đang nghĩ tới, phía dưới đột nhiên truyền tới một thanh âm có chút quen thuộc.

“Oh Giản Đã lâu không gặp, ta thật sự rất nhớ cái mông nhỏ đáng yêu của ngươi, lần cuối cùng thấy nó đã là chuyện mười lăm năm trước rồi, ta thật sự rất hoài niệm, biết không? Người khác cũng bởi vì ta từng tết qua cái mông của Thập Tạp Tư hung ác nhất mà đối với ta vô hạn kính sợ đây” Cười hướng hắn đi tới, đây là nguyên nhân chính yếu Giản chán ghét bệnh viện — bác sĩ Kiêu An.

Hắn tuổi đã rất lớn rồi, nghe nói mẹ chính là hắn tiếp sinh, chưa người nào biết hắn bây giờ có bao nhiêu tuổi, chủng tộc của hắn cũng là một câu đố, Giản ăn biết bao nhiêu khủng long đến bây giờ cũng không biết hắn là loài khủng long nào, dường như nghe nói hắn vốn là di tộc thượng cổ long nào đó. (di tộc=gia tộc còn sót lại)

Nếu như nói Giản ngoại trừ cha mẹ còn có người sợ hãi, như vậy chính là hắn. Cái đó và mạnh yếu không quan hệ, hoàn toàn là mặt trái ảnh hưởng thời kỳ ấu nhi sinh ra.

“Người sao còn chưa rút lui hả” Giản tức giận nói.

“Oh... Trước khi đích thân nhận được nhi tử người, ta sẽ không rút lui, ta còn chờ tết cái mông nhi tử người, con của nhi tử người đây” Bác sĩ Kiều An lớn tuổi nhưng tinh thần quắc thước chỉ cười ễ ễ, “Bất quá xem ra ta đợi được rồi.”

“Hả?”

Giản chếch nghiêng đầu.

“Mẫu thân người ngày hôm qua đánh điện cho ta, nói người phải dẫn vợ con lại đây kiểm tra thân thể, không phải sao?”

Giản nhất thời không nói gì.

Hoàn toàn không để ý tới ý nghĩ trong lòng Giản, bác sĩ Kiều An chỉ đem toàn bộ tâm thần đặt ở động tác bởi vì Giản nghiêng đầu mà lộ ra nửa thân trên Hồ Bất Quy.

“Oh Quả thực không cách nào tưởng tượng, người lại có thể tìm một đứa con đáng yêu như vậy.” Bác sĩ Kiều An vừa nói, một bên mạnh mẽ ra lệnh Giản cúi đầu hạ Hồ Bất Quy trên người.

Hồ Bất Quy sắc mặt tái nhợt dưới sự diu dõ của bác sĩ Kiều An xuống lưng khủng long, gầy chân trước kia từ lúc Giản ác ý đùa bỡn một lần nữa rách ra, máu ứa sũng nửa thân thể hằn, khủng long bảo bảo trong lòng đang hoảng sợ nhỏ giọng thét chói tai.

Hồ Bất Quy trước đó không phải không nói lời nào, mà là đau đớn đến không thể mở miệng.

Bác sĩ Kiều An một chút thu hồi thái độ trêu chọc, lập tức tìm người nâng cáng đến đem Hồ Bất Quy đặt lên, bọn họ tiến vào chính là phòng bệnh cấp cứu để cho khủng long hình người sử dụng, kích thước Giản quá lớn, không thể làm gì khác hơn là ngồi chồm hổm đằng hoàng ở bên ngoài, tiểu tử kia bị Kiều An ném cho hằn.

Giản đối với cái ấm nước nhỏ này giống nhau, vật nhỏ trừ ra vấy nước mất cái gì cũng không biết cảm thấy phi thường khó giải quyết, đành phải ngắc đầu làm bộ không nghe thấy, bên cạnh khủng long đi qua toàn bộ đối hằn chỉ chỉ trỏ trỏ. Khủng long có hảo tâm lại đây muốn trấn an vật nhỏ, nhưng ai biết vật nhỏ này hoàn toàn không phục tùng.

“Đó là con trai người? Người như thế nào không phụ trách a” Khủng long bảo vệ lập tức kháng nghị lên tiếng.

“Thái thái hằn vừa mới bị nâng vào phòng bệnh cấp cứu rồi, đầu khớp xương cũng nứt ra, nghe nói chính là kết quả hằn ngược đãi” Khủng long tin tức linh thông lập tức thì thầm nói nhỏ khuếch trương ảnh hưởng dư luận.

Những tên này tuổi thọ quá dài cả ngày không có việc gì sở thích duy nhất chính là bà tám, như nếu bắt đầu bà tám thì cứ thế không dứt. Không muốn lời đồn này truyền tới tai mẫu thân, Giản đành chân tay vụng về dùng hai đầu ngón tay bốc tiểu tử kia lên, hằn cố sức nghĩ tới phương pháp khi còn bé mẫu thân chơi với mình.

Suy nghĩ hồi lâu, Giản một lần nữa đứng thẳng dậy, nhìn một chút bốn phía, cuối cùng “nhẹ nhàng” rút một gốc cây mà hằn xem ra rất nhỏ, sau đó “nhẹ nhàng” đem cây kia ném đi phía trước, móng trái đem vật nhỏ ở đầu ngón tay để xuống, “Này Tiểu đồ đàn, bắt nó ngậm trở về.”

Mình khi còn bé rất thích chơi loại trò chơi này, mẹ trước tiên ném một đồ vật, sau đó mình chạy đi nhặt trở về, sau đó mẹ lại ném, mình lại nhặt.

Hằn bây giờ tưởng rằng khứu giác cùng năng lực chạy trốn xuất chúng chính là trong trò chơi rèn luyện ra.

Tiểu tử kia bị hằn ném đi miệng rộng hé ra, khóc càng lớn tiếng hơn nữa. Tiểu móng vuốt mềm yếu phủ phục trên mặt đất, tiểu tử kia đáng thương hề hề quỳ rạp trên mặt đất, giọt lớn giọt lớn nước mắt không bao lâu liền làm ướt mặt đất.

Cùng lúc đó, phía trước truyền đến một tiếng kêu to, “A Người nào đồ đàn Lại có thể tùy tiện vứt rác Đập chết ta rồi Trên đầu cũng nổi lên một cục u lớn”

Chúng ta hẳn may mắn nơi này là quốc gia khủng long, nếu không ném cái cây như thế ra ngoài, đập trúng sẽ không chỉ một cục u lớn đơn giản như vậy.

Bên cạnh tiếng nghị luận vì vậy càng thêm ồn ào.

“Chúng kiến con khủng long kia có hay không lại đùa trẻ nhỏ như vậy, đó là phương pháp đùa sủng vật, hẳn là đồ đàn sao?”

Giản chỉ kịp nghe rõ những lời này, những câu còn lại hẳn bởi vì nó mang đến tâm tình mà hoàn toàn không có nghe đến.

Hắn rồi.

Hết chương 3 Đăng bởi: admin

4. Chương 4

Di Dân Đến Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 4

Cái mông bị xem hết rồi

Trở lại nói một chút Hồ Bất Quy trong phòng bệnh cấp cứu.

Hắn bây giờ trong đầu chỉ còn lại có một loại cảm giác đau đớn, nhưng thật kỳ tích, thần trí hắn lại vô cùng thanh tỉnh.

Từ lúc trên không bị Giản trở tới trở lui đến lúc ném đi hắn cũng đã không ổn rồi, Hồ Bất Quy tưởng rằng chính mình sẽ chết, nhưng hắn không có, cái tên kia lại có thể dẫn hắn đến bệnh viện mặc dù hắn hoàn toàn không biết ngôn ngữ cùng văn tự nơi này, nhưng cái mùi quen thuộc cho hắn biết nơi này là bệnh viện.

Bắt đầu từ buổi tối hôm qua, chuyện liên phát triển theo hướng hắn hoàn toàn không hiểu, người nhà của con khủng long bắt cóc hắn đối với hắn tốt đến không thể hiểu, cái loại hảo ý này làm cho hắn kinh hãi run sợ.

Hắn cảm giác bản thân bị đẩy trên một hành lang thật dài, con khủng long nguy hiểm kia bị chắn bên ngoài, nhưng tiểu tử kia cũng bị bách lưu lại cùng hắn, hắn vươn tay muốn đem tiểu tử kia về, nhưng trước đó lại bị người đàn ông như bác sĩ nắm tay mình.

Người kia gắt gao cầm tay hắn, hắn biết y đang trấn an hắn, trước kia lúc người bệnh sợ hãi cuộc giải phẫu cỡ lớn, hắn cũng là làm như thế này.

Tiếp theo, hắn bị gây tê, trước mắt trải một tấm rèm màu xanh biếc, hắn biết có người đang làm gì đó chân hắn, nhưng hắn không cách nào giấy dựa, tác dụng thuốc tê cộng thêm tinh thần mệt nhọc, Hồ Bất Quy cuối cùng mê man.

Trong mộng hắn lại nhớ tới vùng đất quen thuộc của mình, hắn xem trận bóng, uống bia, ăn thịt dê xâu, hắn cùng Tiểu Tuyết mà trước kia có chút thiện cảm bày tỏ, lúc đối phương đang muốn trả lời, hắn tỉnh lại.

Chân... Chân mình đã không còn hay sao, mình như thế nào không cảm giác sự tồn tại của nó?

Trí nhớ trước mê man thoáng tuôn ra trong đầu, Hồ Bất Quy bắt đầu kịch liệt giấy dựa, lúc chứng kiến chân mình còn, hắn buông lỏng thở ra. Bất quá rất nhanh, hắn phát hiện chỗ không thích hợp.

Chân mình còn đây không sai, nhưng... Như thế nào lại là tư thế như vậy?

Hai chân mở thật rộng, cái mông cảm giác mát lạnh... Hồ Bất Quy tâm tư còn tương đối truyền thống thoáng cái đỏ mặt.

Nếu như nói bây giờ Hồ Bất Quy mặt đỏ là vì xấu hổ, như vậy giấy tiếp theo, lúc đầu một người đàn ông từ giữa hai chân xích lửa của hắn nâng lên, mặt hắn đỏ chính là thể hiện ra tức giận.

Này Người đang làm gì Hồ Bất Quy muốn nói chính là cái này, nhưng thanh đối lại hoàn toàn không có khí lực, ra khỏi miệng chỉ là tiếng nức nở vụn vặt, đây là biểu hiện thuốc tê còn chưa hoàn toàn hết.

“\$%... \$%...”

Vẫn là bác sĩ trước đó cùng con khủng long quái dị nói chuyện, hắn nói gì đó với mình, Hồ Bất Quy hoàn toàn nghe không hiểu, chỉ là bản năng kẹp chặt chân, động tác này không quan trọng, chỉ là có vật gì đó từ giữa hai chân hắn rút ra, trong nháy mắt thấy rõ vật kia, mặt Hồ Bất Quy đỏ cơ hồ biến thành màu đen rồi

Thân thể run rẩy không tưởng nổi, chỉ vào cái lão bác sĩ tóc bạc trắng kia, Hồ Bất Quy hoàn toàn không biết mình nên nói cái gì, hoặc là nói hắn có thể nói cái gì?

Hắn không thể làm gì khác hơn là quay đầu đi, mắt không thấy tâm sẽ tĩnh

Hắn nghĩ như vậy không sai, ai ngờ vừa quay đầu vừa lúc chuyển tới vị trí hướng cửa sổ, Hồ Bất Quy mở to hai mắt nhìn: ngoài cửa sổ đại đèn ***g ngân bạch kia là chuyện gì xảy ra chờ một chút — kia không phải đèn ***g, đó là...

Khủng long quái vật trước đó?

Về mặt hắc tuyến, Hồ Bất Quy lập tức nhận ra thân phận của tên đại gia hỏa áp vào cửa sổ nhìn lên, chứng kiến hắn tỉnh lại, tên kia lập tức đem mặt dời đi, dùng móng chân trước câu lấy, cửa sổ dễ dàng mở ra, lập tức, một vật nặng nho nhỏ như bị vứt bỏ liền tiến vào trong lòng hắn.

Cúi đầu chính là đôi mắt lệ lưng tròng của tiểu tử kia, vừa nhìn đến bộ dáng vật nhỏ đáng thương, Hồ Bất Quy tức giận bao nhiêu cũng không còn, thở dài, Hồ Bất Quy kéo chân lên, nắm thật chặt vật nhỏ trong lòng.

Ít nhất hắn biết khủng long không phải động vật máu lạnh mà là động vật hằng ôn (nhiệt, vật nhỏ trong lòng phi thường ấm áp, thật sự, phi thường ấm áp.

“Uh, người a, từ nhỏ đã không là một đứa trẻ ôn nhu, nhưng ta nghĩ đến người ít nhất cùng cha người giống nhau, đối với người yêu ôn nhu.”

Lặng lẽ lui ra ngoài cửa, bác sĩ Kiều An đi tới bên ngoài, bên ngoài, bởi vì không cần lại trông nom bé khủng long mà Giản thở nhẹ ra, đang lười biếng phơi nắng mặt trời.

“Cả chân trái của hắn hoàn toàn đứt, ta dùng Long cốt giao nguyên (keo dán xương khủng long mới nghiên cứu ra bắt nó cố định, đợi sau khi hết thuốc tê là có thể đi lại, bất quá chỉ là bề ngoài, chân chính muốn hoàn toàn hòa hợp một thể, hoàn toàn phục hồi như cũ, còn cần ít nhất một tháng, hắn như bây giờ tuyệt đối không thể khôi phục nguyên hình, nếu không cái chân kia liền hoàn toàn phế đi.

“Mẫu thân người gọi muốn ta kiểm tra sản hậu cho hắn khôi phục tình trạng, nhưng lại không nói cho ta biết hắn bị thương nghiêm trọng như thế, ôi... Mẫu tử các người a”

Nhìn Giản mắt diếc tai ngơ, bác sĩ Kiều An lắc đầu, sau đó đề tài đột nhiên chuyển, thanh âm cũng lập tức đè thấp.

“Ta kiểm tra một chút hạ thân hắn, khôi phục phi thường hoàn mỹ, thân thể quả thực tựa như chưa sinh dục qua, mẫu thân người hỏi ta hắn sắp tới có thể hay không tiếp tục sinh con, cái này vốn không thành vấn đề, hắn rất khỏe mạnh, lực thừa nhận tốt lắm. Bất quá lấy vết thương chân hắn mà nói, trừ phi người biến thành hình người, nếu không các người trong thời gian ngắn không thể ***.”

“Hả?” Khủng long Giản rốt cục quay đầu lại.

“Coi như là *** hình người, cũng phải lấy vị trí cưỡi ngòi là việc chính, tận lực không nên đề đến chân hắn...”

Cảm giác đề tài bác sĩ nói càng ngày càng quỷ dị, Giản vọt thẳng đứng dậy, trừng mắt nhìn bác sĩ không thể hiểu nổi, sau đó chạy như bay như cái mòng bị cháy.

Giản thẹn thùng rồi.

Mặc dù là khủng long ăn uống dục lớn hơn tham sắc dục, Giản dù sao cũng là con khủng long tuổi còn trẻ lực tráng đúng lúc đỉnh cao năng lực sinh dục, vẫn là xử long, nghe thấy đề tài bậc hạn chế tự nhiên tiếp thu không được, mặt đỏ tim đập bay hơn nửa ngày mới tiêu tan nhiệt độ trên mặt.

Giản ngồi ở trên ngọn núi bên cạnh bệnh viện cầm móng vuốt vẽ vòng tròn, rất nhanh, sườn núi một con Trọng Trảo long (dài chừng chín thước, cao chừng ba phẩy sáu thước, ăn thịt nhảy ra hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hân, bụng thoáng cái đổi, Giản lập tức đi tới.

Bất quá lần này cùng quá khứ bất đồng, đứa trẻ ngoan Giản chưa bao giờ thừa cơm rót cục thừa cơm rồi, vẫn còn thừa tinh hoa thịt trên người Trọng Trảo long, len lén giấu trên người, lại tại không trung xoay vài vòng, hơn nửa ngày mới vào lúc màn đêm phủ xuống bay trở về bệnh viện.

Lúc hân trở về đúng là thời gian bệnh viện cung cấp bữa cơm, vin cửa sổ nhìn vào, hân chứng kiến Hồ Bất Quy đang ngồi trên giường bệnh, một cái bàn vuông nhỏ bên trên đùi, bày lên đó nhiều đồ ăn.

Cùng đại bộ phận khủng long nhìn thấy đồ ăn liền liều mạng bất đồng, Hồ Bất Quy chính mình không ăn, mà là trước cho tiểu tử bên cạnh ăn.

Tiểu tử kia đang ngồi xồm giữa ngực Hồ Bất Quy và cái bàn, giương cái miệng rộng, tùy ý Hồ Bất Quy đem đồ ăn vút vào trong miệng, ba phần tư mấy thứ trên bàn không bao lâu đã toàn bộ vào cái bụng tên kia, mắt thấy trên bàn đáng thương thừa lại vài cây rau lá – Thứ Giản ghét nhất.

Giản suy nghĩ một chút, vô thanh vô tức vươn móng vuốt, sét đánh không kịp bưng tai đưa tay ném thịt vào, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất của hân chạy.

Cửa sổ vang lên, Hồ Bất Quy bản năng hướng hướng phát ra tiếng nhìn lại, khi chứng kiến vật rơi trên mặt đất, không nhận được ngã rút một hơi”Nôn –” Thịt máu đầm đìa vốn là thứ tâm lý trạng thái Hồ Bất Quy bây giờ không cách nào thừa nhận, trong dạ dày nhất thời phiên giang đảo hải.

Tiểu tử kia không rõ cho nên sốt ruột, một hồi lâu phát hiện Hồ Bất Quy tựa hồ chán ghét thứ rơi vào từ ngoài cửa sổ, thân thể nhỏ bé run rẩy từ trong lòng Hồ Bất Quy nhảy ra, nhắm mắt lại, một cái một cái nuốt vào đồng đồ đồ gì đó.

Sau khi ăn xong tiểu tử kia phun đầu lưỡi nôn nửa ngày, lần đầu tiên ăn thịt, hân còn phân không ra ăn ngon với khó ăn.

Hân chỉ biết là mấy thứ kia vào bụng mình, Hồ Bất Quy liền không nhìn thấy, không nhìn thấy sẽ không khó chịu, nôn khan vài cái, cái gì cũng không nhổ ra, tiểu tử kia sờ sờ cái bụng mình, một hồi lâu nhảy trở về trong lòng Hồ Bất Quy, hai tròng mắt nháy nháy, như giành công.

Nhìn tiểu tử kia khoe miệng máu đầm đìa, Hồ Bất Quy chóng mặt hoa mắt, cởi áo bệnh nhân của mình, cẩn thận chùi sạch sẽ miệng vật nhỏ, sau đó cầm quần áo ném dưới giường.

Cơm còn lại trên bàn bị như vậy cũng ăn không vô nữa, Hồ Bất Quy ngã ngựa người về phía sau, đơn giản nằm ở trên giường, tiểu tử kia mềm mại ghé vào cái bụng trống rỗng của hân, dựng thẳng lỗ tai nghe tiếng kêu ùng ục trong bụng hân.

Không bao lâu, người thu chén đĩa vào, cùng hân vào còn có tên bác sĩ kia, bác sĩ kia bưng một cái hộp, nhắc nắp hộp nhìn, bên trong đúng là ống tiêm xếp chỉnh tề

Hồ Bất Quy bây giờ không sợ hãi mấy thứ này, hân biết người trong bệnh viện này tựa hồ đối với hân không có ác ý, trên thực tế lúc hân cảm giác trên đùi có khí lực liền rõ ràng: những người đó không phải muốn hại hân, trái ngược, những người đó trị liệu cho hân.

Cái chân trái bị gãy của hân trải qua xé chiều giầy vò như vậy liền có thể động rồi, nơi này tựa hồ thật sự có y thuật cao minh so với địa cầu, vì vậy trị liệu kế tiếp, Hồ Bất Quy vẫn rất phối hợp.

Lúc này, hân cũng tưởng rằng ống tiêm này là vì hân chuẩn bị, đang phối hợp vươn cánh tay lại bị ngăn trở, chỉ thấy tên bác sĩ kia đối hân lắc đầu, một hồi lâu cầm lấy ống tiêm, chỉ chỉ tiểu tử trong lòng hân.

Hồ Bất Quy nhìn tiểu tử trong lòng không rõ nguyên do, một hồi lâu mới hiểu được là muốn tiêm cho hân, suy nghĩ một chút, hân giờ tiểu tử kia lên, đưa hân đến trước mặt bác sĩ. Tiểu tử kia ban đầu còn tưởng

rằng Hồ Bất Quy đang cùng hần chơi đùa, bất quá đợi đến lúc đầu kim chích tới liền hoàn toàn không hợp tác, liều mạng lui người, trong miệng còn ô ô kêu.

“Help Help Somebody wants to kill me”

Nghe được câu này của hần, Hồ Bất Quy không khỏi kinh ngạc, thật đúng là đã đổi hần nói một lần. Đây là câu lúc vật nhỏ còn đang trong trứng mình thường thường đọc, hần dĩ nhiên nhớ đến bây giờ, có thể thấy được thai giáo là căn cứ rất có khoa học.

Bất quá Hồ Bất Quy vui vẻ không bao lâu, tiểu tử kia giãy dựa đến quá lợi hại, đầu kim vốn phải chích trên cái mông của hần, một cái không cẩn thận đâm vào cánh tay Hồ Bất Quy.

“Ôi chào” Ăn đau một tiếng, Hồ Bất Quy mạnh mẽ kìm nước mắt, ổn định thân thể. Cũng may bác sĩ bên cạnh hần lập tức rút đầu kim ra, hần lúc này mới không tiếp tục chịu tội.

Bất quá kể tiếp tiểu tử kia cũng không cho bác sĩ tái đến gần hần một bước.

Từ thủ ngữ vung tay múa chân của bác sĩ đại khái hiểu rõ, kim này nhất định phải có, tựa hồ là một loại vắc-xin, chần chờ trong chốc lát, Hồ Bất Quy cuối cùng lựa chọn tin tưởng thiện ý bác sĩ, suy nghĩ một chút, Hồ Bất Quy thử dò xét đụng đụng cái hộp bày trí ống tiêm, thấy đối phương không phản đối, Hồ Bất Quy lại bắt đầu ra dấu.

Rõ ràng hần muốn tự mình tiêm cho bé khủng long, đối phương có điểm kinh ngạc, bất quá cuối cùng đồng ý yêu cầu của hần.

Thuần thực đem thuốc tiêm chuẩn bị tốt, Hồ Bất Quy sờ sờ đầu tiểu tử kia, so so ống tiêm, sau đó lại vỗ vỗ cái mông tiểu tử kia.

Hai tròng mắt mở thật to nhìn Hồ Bất Quy hồi lâu, lại nhìn ống tiêm trong tay Hồ Bất Quy, trong mắt tiểu tử kia nhanh chóng dâng lên một tầng hơi nước, hai mắt đầm lệ nước nở.

Vật nhỏ đáng thương tội nghiệp nhìn Hồ Bất Quy, Hồ Bất Quy kiên định lắc đầu, tiểu tử kia tiếp tục ghen nước mắt, một hồi lâu xem Hồ Bất Quy không có ý định thay đổi quyết định, tiểu tử kia cúi cái đầu to xuống, sau đó trái lại chìa ra cái mông mình.

Hồ Bất Quy mặt không chút thay đổi, lau, tiêm, đẩy, rút, lau, mấy động tác sạch sẽ gọn gàng, lúc tiêm vừa nhanh vừa chuẩn, lúc đẩy tiêm ôn nhu thông thả, lúc rút tiêm chọn góc độ tốt... Một loạt động tác dứt khoát gọn gàng này làm cho bác sĩ bên cạnh nhìn liên tục gật đầu.

Tiểu tử kia còn chưa cảm giác được đau liền phát hiện đầu lại bị sờ sờ, mở mắt nhìn, phát hiện không có việc gì rồi, đang muốn đứng lên biểu hiện dũng cảm, không nghĩ bên cạnh bác sĩ lại đệ ra ống tiêm thứ hai, đầu to rất nhanh lại bị Hồ Bất Quy vỗ vỗ, vật nhỏ vì vậy nhận mệnh tiếp tục nằm trở về.

Ngày thứ hai, chân Hồ Bất Quy được nhận định đã không ngại rồi, chất keo trong cơ thể đã cứng lại, kể tiếp chính là dựa vào cơ thể khôi phục tự nhiên, vật nhỏ cũng được phán xét là bảo bảo thập phần khỏe mạnh, Giản vì vậy được cho phép mang vợ con rời đi. Giản thái độ qua loa cho xong cùng Hồ Bất Quy hoàn toàn không biết gì cả, bọn họ đem tất cả địa điểm trên danh sách của Khoa Ni đi một lần.

Thế là địa phương bọn hần đi qua tất cả đều biết Giản đã lấy vợ rồi, thậm chí còn đã sinh con.

Mục đích Khoa Ni đạt tới (Mục đích hần chính là muốn con mình thoát khỏi danh hào ngàn năm Vương Lão Ngũ (*).

Xong xuôi hết thấy, Giản mang theo Hồ Bất Quy còn có tiểu tử kia về tới huyết động của mình.

Giản không phải trực tiếp mang theo Hồ Bất Quy bọn họ đi vào, mà là đưa bọn họ đặt ở cửa bản thân trước tiên chạy vào, đem huyết động thu thập sạch sẽ một chút, suy nghĩ, trải trên mặt đất một tấm thảm phi thường hoa lệ lần trước mẹ đưa cho mình, cẩn thận kiểm tra mấy lần, sau khi xác nhận hết thấy rất hoàn mỹ, lúc này mới một lần nữa đi tới cửa động, đem Hồ Bất Quy xụ mặt xách vào.

Hần dùng ánh mắt lấy lòng nhìn Hồ Bất Quy, chờ mong cái nhìn của đối phương đối với huyết động mình, song vì đàn gậy tai trâu chính là đàn gậy tai trâu, Hồ Bất Quy hoàn toàn không xem hiểu ý tứ của hần, đối với trang sức trong huyết động coi như không thấy, đi vào sau đó nhặt nhèo đứng tại một chỗ ở góc.

Cũng là địa phương cách xa Giản nhất.

Giản lập tức có điểm mất hứng.

Đây chính là khách nhân hân lần đầu tiên chiêu đãi ngoại trừ cha mẹ, hân như thế nào không nề mặt như vậy?

Dường như đáp lại ý nghĩ của Giản, tiểu tử kia phi thường cấp mặt mũi từ trong lòng Hồ Bất Quy nhảy xuống, sợ hãi một ít, không bao lâu liền đầy cao hứng mà chạy.

Thích huyết động sạch sẽ rộng mở vốn là bản tính khùng long — Giản lỗ mũi hết giận nghĩ.

Sơn động này của hân rất lớn, lúc ấy vì đào bới mất rất nhiều công sức của hân, lúc bản thân một mình ở lại cũng lực tực đưa tới rất nhiều thứ hân cảm thấy rất thú vị.

Đáng tiếc, phụ thân bận quá, mẫu thân không thích sơn động, người khác hân lại không tiếp, thế cho nên lâu dài tới nay Giản đều có loại cảm giác có tài mà không gặp thời, nhưng hôm nay đãi được đối tượng, vì vậy Giản đem thu thập của mình từng kiện kiện lấy ra, nhiệt tình giới thiệu, còn nghĩ đặt chúng nó ở trong lòng nam nhân không ngừng trốn tránh kia.

Nhìn vật bị đặt trong lòng mình, không biết vật gì đầu lâu xương trắng thật lớn, màu sắc cực kỳ khoa trương đáng sợ, bên trên còn dính máu nghi giống như da rắn, một cái răng cửa của nó cơ hồ lớn hơn cái chân hân... Con khùng long này rốt cuộc muốn làm gì? Muốn mình giúp hân sửa sang lại phòng sao? Hay là hân cũng muốn đem mình biến thành cát dầu phẩm giống mấy thứ này?

Hoàn toàn hiểu lầm mục đích Giản, Hồ Bất Quy vẽ mặt hắc tuyến từ từ bị những vật Giản không ngừng ném tới bao phủ —

Không bao lâu, Giản xem chừng đến lúc ăn cơm, cũng không quay đầu lại bay ra, có phần mất một phen công sức, từ địa phương rất xa cấp được một con Ba Cấp Lợi Á long (dài sáu tới mười hai thước, ăn thịt trở về).

Loại thịt khùng long này ăn ngon lắm, bất quá giảo hoạt và thừa thốt, lãnh địa hân ở lại vốn không có, hân phải bay thật lâu, ăn một con bổ sung thể lực cũng không thể chống lại sự lãng phí trên đường, cho nên hân rất ít bắt loại khùng long này.

Bất quá hôm nay không biết tại sao, hân trong đầu cân nhắc chính là loại thịt khùng long này, thậm chí đánh vỡ thói quen hân vì sợ bản nên chưa bao giờ đem con mồi kéo về ổ, hân ngậm khùng long nặng đến năm tấn bay trở về ổ, lúc rơi xuống đất, hân gầm rú, nhắc nhở Hồ Bất Quy bên trong đi ra ăn cơm.

Hân đã chịu đựng không chảy nước miếng, nhưng người trong động lại một điểm mặt mũi không để cho, qua hơn nửa ngày mới lết lết đi ra, mắt to trừng mắt nhỏ cùng hân đối mặt hồi lâu, người nọ vẫn không nhúc nhích, thẳng đến hân xé một miếng thịt cho hân, người nọ mới như kinh ngạc giật mình, trừng lớn đôi mắt nhỏ (Đôi mắt nhỏ đối với Giản. Kỳ thật Hồ Bất Quy hai mắt không nhỏ).

Cũng không nhận được, vì tránh cho chính mình đói nóng nảy đem nam nhân kia nuốt vào, Giản bắt đầu nuốt ngấu nghiến.

Mới ăn vài miếng, Giản đã bị cử động của nam nhân hấp dẫn tầm mắt, nam nhân kia cau mày nhìn thịt mình ném qua bộ dáng làm cho Giản dị thường bất mãn. Đây là thịt tốt nhất biết không?

Nam nhân nhíu nhíu mày, bé khùng long bên cạnh hân tựa hồ đối với thịt kia có điểm tò mò, đang muốn qua lại bị nam nhân ngăn trở, hừ Ngăn cản là tốt, người nếu không ngăn cản liền đến lượt ta ngăn cản

Giản vốn là người rất bá đạo, hân cho ai gì đó chính là của người đó, người khác cũng không cho chạm

Nam nhân kia đi trong động một chuyến, ngay lúc Giản tưởng rằng hân không trở ra sẽ tức giận, nam nhân đi ra, còn cầm một cái hộp, bên trong thật nhiều đồ vật, hân là trước khi đi mẹ kín đáo đưa cho bọn hân?

Nam nhân kia nhóm lửa, dựng khung lửa, đem thịt dùng dao xắt miếng, cùng rau dưa đan xen xuyên thành xôi, sau đó đặt trên lửa nướng, tiếp theo hân hướng mặt về các nguyên liệu gia vị trong cái hộp bản khoản hồi lâu, cuối cùng hân chỉ chọn gia vị cơ bản nhất, đem một ít hoa quả nặn thành nước quét lên thịt.

Hắn nướng rất cẩn thận, không bao lâu, trên xâu thịt này liền toả ra mùi thơm cực kỳ mê người, nước miếng Giản cùng nước miếng tiểu tử kia đồng loạt chảy xuống, lúc nhìn nam nhân kia cẩn cẩn dục dục đem nướng thật ngon xâu thịt, lần nữa từ trên cây que gạt xuống từng khối từng khối thức ăn nhỏ, Giản đột nhiên cảm giác được thịt tươi mình bây giờ đang gặm trở nên vô vị.

Kỳ quái, hắn không phải luôn luôn thích ăn sống sao? Ở xã hội khủng long lấy ăn thức ăn chín là trào lưu này, hắn không phải luôn luôn vì kiên trì truyền thống mà tự hào sao?

Nhưng thịt trong tay người nọ tựa hồ thật sự so với của mình ăn ngon hơn...

Hồ Bất Quy nhìn nước miếng khủng long hắn sắp nhỏ lên đầu mình, suy nghĩ một chút, thân đứng lên, thử dò xét đi đến xác con khủng long đối phương đang ăn, nhìn xuống ác tâm, hắn sờ lên thử, xem đối phương không có ý tứ phản đối, vì vậy liền lấy ra con dao nhỏ xắt xuống một khối thịt vuông vắn, khối thịt nặng trịch này phải bao lâu mới có thể nướng chín a?

Suy nghĩ một chút, hắn vẫn đem thịt cắt nhỏ, sau đó tách ra cho thêm vào nước hoa quả nướng chế, chưa hết ở giữa còn kẹp thêm rau dưa, đem miếng thịt trở lại như cũ thành một khối thịt ngay ngắn so với trước còn lớn hơn, ý bảo con khủng long trông mong nhìn bên cạnh lại đây lấy ăn.

Tên kia không đợi chính mình gọi lần nữa đã đem thịt kẹp lên, khối thịt mình xem ra thật lớn vô cùng thì trong mắt đối phương quả nhiên vẫn còn quá nhỏ rồi. Khủng long hắn thậm chí nhai cũng không nhai mà nuốt luôn khối thịt.

Hồ Bất Quy chứng kiến khủng long tiếp tục dùng cái loại ánh mắt trông mong nhìn mình, tựa hồ rất chờ mong mình cho hắn một miếng thịt.

Thở dài, Hồ Bất Quy làm theo.

Hắn luôn luôn làm bữa ăn, nướng ngoài trời (barbecue càng tuyệt phẩm, bình thường bạn bè thích còn chưa tính, không nghĩ đi tới địa phương quỷ quái này ngay cả khủng long cũng thích.

Lúc nướng đến miếng thịt cuối cùng, khủng long kia cũng không đụng, nhìn ánh mắt đối phương, tựa hồ là cho hắn ăn...

Cho hắn giữ lại thịt sao?

Hồ Bất Quy kinh ngạc nhìn một chút khủng long hắn, chứng kiến đối phương đem thịt hướng hắn đẩy, vì vậy không chần chờ, hắn nuốt ngấu nghiến ăn khối thịt kia, vừa ăn vừa cảm khái kỹ thuật của mình sao tốt như thế? Trời biết hắn đã vài ngày không có ăn no, nhất là mấy ngày nay, khẩu phần của hắn tuyệt đại đa số đều vào bụng bé khủng long.

Lúc ăn xong khẩu thịt cuối cùng, Hồ Bất Quy ợ một cái, đỏ hồng mặt, Hồ Bất Quy từ túi quần lấy ra khăn tay, lau lau mỡ bên mép, sau đó lại thấy được bé khủng long bên cạnh đồng dạng mỡ đầy mặt, vì vậy cũng xách hắn lại đây lau lau.

Giản ở bên cạnh nhìn nhất cử nhất động của Hồ Bất Quy, chỉ cảm thấy động tác này vô cùng thuận mắt, hành vi có giáo dục cỡ nào a (hắn đã quên bản thân trước kia rõ ràng rất khinh bỉ loại hành vi vờ vờ vô ích này. Song song cảm khái, hắn đột nhiên nghĩ tới chính mình, hắn mới đầu là ăn sống, hắn lại luôn lấy động tác tục tũn làm đặc ý, bộ dáng bây giờ tám phần rất không xong đi?

Nhìn bộ dáng Hồ Bất Quy chùi miệng cho bé khủng long, khủng long Giản vì vậy trông mong nhìn thẳng hắn. Nhưng Hồ Bất Quy lại hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt khát thiết của hắn, chỉ là thu thập những đồ vật chung quanh vừa mới nướng lưu lại, hắn mặc dù vẫn không rõ con khủng long kia rốt cuộc có ý tứ gì, bất quá chính mình dùng đồ người khác, ăn đồ ăn người khác làm ra, tổng cần làm tí gì có lẽ có thể đáp trả một chút.

Khủng long Giản chờ đến có chút xấu hổ, suy nghĩ một chút, hắn quyết định cho đối phương một gợi ý, vì vậy hắn dùng miệng cọ cọ đối phương, hắn đã dùng lực đạo nhẹ nhất không sai, nhưng cái lực đạo hắn cho nhẹ nhất lại cũng đủ đem Hồ Bất Quy đụng ngã lăn ra

Lạch cạch một tiếng té ngã trên đất, quay đầu lại chính là cái miệng rộng đầy máu của đối phương, loại cảnh sắc này khiến cho Hồ Bất Quy quả quyết là cảm giác chấn động sợ hãi

Hắn căng thẳng thân thể, ban đầu hắn tưởng rằng con khủng long này rốt cục chuẩn bị ăn tươi mình rồi, hắn nhắm hai mắt lại, chờ đợi mình bị nuốt vào bụng, ai ngờ đợi hồi lâu, hắn lại bị đối phương dùng miệng bám lấy húc húc vào, hắn lặng lẽ mở mắt. Cái miệng rộng láng bóng đầy máu còn đang trước mắt mình không sai, bất quá tựa hồ không có ý muốn mở ra.

Hồ Bất Quy vì vậy hoàn toàn hồ đồ.

Bất quá lúc này trên người hắn đã toàn bộ là mỡ huyết dính ngoài miệng đối phương rồi, đại khái làm bác sĩ đều có điểm khiết phích như vậy, Hồ Bất Quy nhú nhú mảy, cởi áo bệnh nhân mặc trên người (quần áo trước kia của hắn quá rách nát bị ném đi rồi, bệnh viện lại không có quần áo sạch khác đổi lại cho hắn, ngốc lằng lằng cầm quần áo một hồi lâu).

Mắt thấy cái miệng rộng của khủng long lần thứ ba hướng hắn húc đến, Hồ Bất Quy phản xạ tính dùng bàn tay cầm quần áo đẩy, ai ngờ khủng long kia lại bất động. Vẫn duy trì tư thế cong người cố sức khom lưng, khủng long kia theo dõi hắn.

“Chẳng lẽ... Người muốn ta lau miệng cho người ” Vung tay múa chân, Hồ Bất Quy trợn mắt há hốc mồm nói ra suy đoán bản thân.

Chắc là vậy, khủng long Giản vốn nghe không hiểu vấn đề của hắn, chỉ dùng miệng đẩy tới cọ cọ lên quần áo đối phương, động tác này nghiệm chứng suy đoán của Hồ Bất Quy, trong lòng tám tắc lấy làm kỳ, Hồ Bất Quy bắt đầu nhảy tới nhảy lui, lau miệng cho đối phương.

Cái miệng của hắn lớn hơn rất nhiều so với bé khủng long, đợi đến lúc Hồ Bất Quy đem nó hoàn toàn lau sạch, trên người Hồ Bất Quy chỉ còn một cái nội khố — chỉ có áo rờ ràng không đủ, quần hắn cũng đem cởi ra lau miệng cho đối phương rồi.

Vì vậy từ nay về sau, Hồ Bất Quy bắt đầu cuộc sống người nguyên thủy cứ thế giữa thất lưng treo một miếng lá cây coi như quần áo...

Tất nhiên không có khả năng.

Nơi này ban đêm vẫn rất lạnh, Hồ Bất Quy không bao lâu liền ôm bé khủng long ở tại chỗ không ngừng dậm chân, cho dù đi theo khủng long về tới trong động vẫn rất lạnh.

Nhìn ra được bộ dáng hắn bị lạnh, khủng long Giản suy nghĩ một chút, liền đem tất cả vật trong động mẹ đưa cho hắn lục tung, hắn nhớ kỹ kiện hàng mẹ trước đó gửi cho hắn bên trong có quần áo khủng long hình người mặc, rốt cục, hắn ở trong góc tìm được cái rương nho nhỏ kia, móng tay khê bấu, hắn đem cái rương kia ném đến trước người Hồ Bất Quy.

Hồ Bất Quy kinh ngạc nhìn hết đồ vật bị lục tung liền ngồi xổm xuống, khủng long hắn từ trên nhìn bao quát xuống. Hắn có thể cho rằng mấy thứ này là con khủng long kia cho hắn?

Bây giờ còn chưa tính, cái rương này...

Hồ Bất Quy đem tầm mắt đặt trên cái rương được con khủng long ném tới, cái rương này lại có thể là LV. Lúc nào LV cũng bán túi cho khủng long, việc làm ăn của bọn họ có tốt đến nỗi xuyên qua thời không đến thời đại khủng long mở tiệm sao? Chẳng lẽ nhà thiết kế LV cũng xuyên qua rồi?

Không đúng...

Hắn đột nhiên nhớ tới chuyến bay cổ quái mình đã đi kia.

Đó là gợi ý trọng yếu mà hắn vẫn quên, chẳng lẽ...

Trong đầu Hồ Bất Quy có một ý nghĩ cổ quái: kỳ thật hắn xuyên qua không phải thời gian, mà là không gian.

Cái ý niệm này trong nháy mắt xuất hiện trong đầu hắn, hắn bị ý nghĩ này làm rung động, bất quá Hồ Bất Quy vốn là loại người tâm lý càng khiếp sợ mặt ngoài càng lạnh tĩnh, tâm động không bằng hành động, hắn lập tức mở ra cái rương kia.

Mỗi khi đồ vật từ bên trong rơi ra đều thế, trái tim của hắn liền run rẩy một chút: Bi-ki-ni Made in Japan, mô hình nữ thần tự do nước Mỹ, Tiger Balm... Hắn thậm chí chứng kiến một lọ Vương Trí Hoà thối đậu hủ (**

Trong nháy mắt chứng kiến lọ đậu hủ thối kia, đồng tử Hồ Bất Quy phóng đại, hắn vội vàng cầm lấy cái lọ, trên lọ khắp nơi tìm kiếm, lúc chứng kiến ngày sản xuất, Hồ Bất Quy ngây dại.

Không sai Hắn đoán đúng rồi

Ngây người sau đó là mừng như điên, hắn nếu có thể đến nơi đây, như vậy nhất định có thể rời đi, nếu như hắn xuyên qua chính là thời gian có lẽ còn không dám khẳng định như vậy, nhưng nếu như xuyên qua chỉ là không gian, hắn là ngồi máy bay tới, như vậy hắn nhất định có thể ngồi máy bay rời đi a

Đầu óc bị cuồng hỉ có thể về nhà chiếm cứ, Hồ Bất Quy hoa tay múa chân, sau đó cả buổi chiều, một lần nữa lâm vào uể oải.

Ngôn ngữ hoàn toàn không thông, ở đây một địa phương khắp nơi đều là khủng long, hắn phải giao tiếp cùng người ta như thế nào nói hắn phải đi về?

Hồ Bất Quy uể oải ngồi trên mặt đất, trước bởi vì kinh hỉ mà quên mất, rét lạnh một lần nữa về trên người hắn, nguyên do vì tâm tình hắn, hắn cảm thấy chung quanh tựa hồ lạnh hơn, Hồ Bất Quy không nhìn được dùng cánh tay ôm lấy đầu gối vòng quanh mình.

Ở phía sau, một bộ bi-ki-ni đỏ tươi buông xuống trước mắt hắn, kinh ngạc ngẩng đầu lên, hắn thấy được khủng long đang nghiêng đầu nhìn hắn – mặt khác cái bi-ki-ni kia chính là đang câu trên móng vuốt hắn.

Hồ Bất Quy nhất thời quên uể oải, một đầu hắc tuyến nhìn khủng long trên đỉnh đầu, lại nhìn một chút bi-ki-ni.

Hắn nhất định phải rời đi cái địa phương quỷ quái này Rồi đi con khủng long quái đản này Cứ nhiên cho một người đàn ông mặc bi-ki-ni... Hắn không nên cùng khủng long biến thái như vậy sinh hoạt cùng nhau

Một lần nữa cố lấy ý chí chiến đấu, Hồ Bất Quy túm lấy bi-ki-ni trong móng vuốt khủng long Giãn, nhét vào trong rương đến từ quê nhà, dùng một tay khác cầm lấy lọ đậu hủ thối ôm bé khủng long, Hồ Bất Quy nổi giận dùng dùng tiêu sái đến góc, ngủ.

Cuộc sống cộng cư của một người cộng thêm hai con khủng long, vì vậy bắt đầu.

Hết chương 4

Trọng Trảo long – Baryonyx

-Baryonyx là một chi khủng long ăn thịt lần đầu tiên được phát hiện ở một hồ đất sét nằm phía nam nước Anh và sau đó được tìm thấy ở cả miền bắc Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha. Nó sống trong khoảng 130 – 125 triệu năm trước, từ Hauterivian đến đầu Barremian vào kỷ Phấn trắng sớm.

-Baryonyx là một trong số ít các loài khủng long chân thú được biết đến là chỉ ăn cá do cái mõm dài và những ngón chân trước sắc nhọn.

-Baryonyx dài khoảng 8,5m và nặng 1,7 tấn. Tuy nhiên, những hoá thạch hoàn chỉnh nhất có vẻ như là của các con chưa trưởng thành và Baryonyx có thể còn lớn hơn.

Ba Cáp Lợi Á long – Bahariasaurus

Vương Trí Hoà thối đậu hủ

Một loại đậu hủ sữa, màu sắc có màu xanh, ngửi thì thối, ăn thì thơm. Người phát minh là Vương Trí Hoà người An Huy (một tỉnh phía nam TQ, truyền lưu đến nay đã có hơn 300 năm. Ông nguyên là một văn nhân, nhiều lần vào kinh đi thi không trúng, chuyển sang làm đậu hủ mà sống, cũng sáng chế đậu hủ thối. Đậu hủ thối từng làm món ăn ngự thiện dâng đến cung đình, đã được Từ Hi thái hậu yêu thích, ban cho danh “Ngự thanh phương”. (phương=vuông, thanh=xanh

Vương Lão Ngủ (cũng là tên 1 bộ phim

Người đàn ông lang thang Vương Lão Ngũ bề ngoài xấu xí, nhưng bản tính thiện lương, vì nhà nghèo, 35 tuổi vẫn chưa cưới vợ lập gia, nhưng lại yêu đơn phương cô gái nghèo tháo vát hàng xóm, nhưng cô gái nghèo không thương hắn. Không lâu, cha cô gái nghèo qua đời, vô lực an táng, Vương Lão Ngũ trượng nghĩa tương trợ, mới tranh thủ thiện cảm của cô gái nghèo, rốt cục lấy thân báo đáp. Sau khi kết hôn, hai người bọn họ sinh bốn con gái, cuộc sống gia đình càng thêm túng quẫn. Không lâu, một hai tám chiến khởi, Hán gian đốc công ý đồ mua chuộc Vương Lão Ngũ phóng hỏa thiêu hủy khu nhà lều. Vương Lão Ngũ bị lừa gạt, khi cầm lựu đạn đang muốn phóng hỏa, đột nhiên phát hiện âm mưu tội ác của đốc công giết hại cư dân nghèo khổ khu nhà lều, hô to bắt Hán gian, ném lựu đạn vào đốc công. Đốc công nổ súng đã thương Vương Lão Ngũ, vu cáo ngược lại Hán gian, phóng hỏa đốt nhà lều Vương Lão Ngũ. Khi Vương thê cùng bọn nhỏ chạy ra biển lửa, đốc công đang kích động mọi người chỉ mắng Vương Lão Ngũ là Hán gian, Vương thê kiệt lực biện hộ cho trượng phu. Lúc này, ánh lửa đưa tới máy bay địch ném đạn oanh tạc, khu nhà lều bị hủy, Vương Lão Ngũ cũng bị nổ chết. Vương thê trong huyết lệ ngẩng đầu lên, đầy cõi lòng thâm cừu đại hận, đem bọn nhỏ ôm vào trong lòng.

Nghĩa rộng ra “Kim cương Vương Lão Ngũ ”

Cũng không phải nói “hẹp hòi”, mà bây giờ nói đàn ông có tiền chưa lập gia đình.

“Vương Lão Ngũ” vốn là dân gian tục ngữ, đặc biệt chỉ đàn ông không có gia thất, lai lịch không thể nào tra ra, chỉ nhớ rõ có câu đồng dao “Vương Lão Ngũ, mạng thật khổ, cái quần không ai vá” —— có lẽ nó từ chỗ này.

Vương Lão Ngũ quần không ai vá vốn là cấp bậc “Thổ khả lập”, các quý bà thích sạch sẽ sợ bẩn tay, cho nên chỉ e trốn không kịp; mà hiện nay đẩy đến rất nhiều Vương Lão Ngũ cấp bậc “Kim cương”, đến nỗi xuất hiện các quý bà ái mộ hư vinh bon chen rầm rộ. Câu đồng dao kia có lẽ sửa cho hợp —— “Vương Lão Ngũ, mạng thật tốt, cái quần cướp vá.” Nhưng là, quần của Kim cương Vương Lão Ngũ vĩnh viễn sẽ không vá, không phải bọn hắn không để cơ hội cho các quý bà biểu hiện, mà là bọn hắn thật sự rất có tiền, không thiếu quần, đồng thời bọn họ cũng quá nổi danh, còn rất anh tuấn.

“Kim cương Vương Lão Ngũ” có thể nói là phòng trưng bày tiêu bản của đàn ông hoàn mỹ, bọn họ bị thế giới này cùng phụ nữ làm hư rồi, cho nên tự cho mình rất cao, treo giá cao. “Kim cương Vương Lão Ngũ” phần lớn rất xem trọng cảm giác thăng bằng gia đình, cũng không yêu cầu đối phương phải có bao nhiêu xinh đẹp thông minh, chỉ cần ôn nhu, thiện lương, tốt nhất còn có một chút ngây thơ không làm bộ, có thể mang tính chất của người vợ, người mẹ cùng người con vừa đúng mà hợp làm một. Bọn họ không thích người phức tạp, sắc xảo tính kế, càng phản cảm phụ nữ có xinh đẹp nhưng chỉ một lòng muốn gả cho người giàu áo đẹp ăn ngon.”Trước lập nghiệp, sau thành gia” vốn là quan niệm các “Vương Lão Ngũ” đồng ý, nhưng đợi đến sau khi có sự nghiệp phi phạm, bọn họ cũng không dám kết hôn rồi. Các “Kim cương Vương Lão Ngũ” dưới tình huống sự nghiệp thành công, vẫn lựa chọn hình thức cuộc sống “Chỉ yêu không kết hôn”. Chuyện hôn nhân như vậy có khi thậm chí duy trì cả đời, có người thậm chí sau khi cùng chung đường dục mấy người con gái vẫn không muốn bước vào cung điện hôn nhân.

Trên thực tế, bọn họ cũng không thiếu khuyết tình yêu cùng tình cảm mãnh liệt, đối với bọn họ mà nói, chỉ cần nguyện ý, bên người khẳng định không thiếu bạn gái, hiện tượng sống chung cũng tương đối phổ biến, cảm tình cũng không phải là lỗi hổng. Bởi vì bọn họ không cần hôn nhân đến thực hiện giá trị mình, cho nên đối đãi hôn nhân chứa càng nhiều yếu tố lý tưởng, hơn nữa càng thêm theo đuổi hoàn mỹ, chân thật, thậm chí đến tình trạng ngột ngạt. Cho dù kết hôn, rất nhiều người cũng sẽ tận lực lựa chọn người kết hôn cùng giai tầng, để tránh miễn lọt vào “tập kích” của các “bà vợ đào vàng”. “Kim cương Vương Lão Ngũ” không muốn cũng không dám kết hôn nguyên nhân có rất nhiều loại, đối với không ít “tân quý” tuổi còn trẻ mà nói, sợ hãi kết hôn chủ yếu là vì sợ hãi ly hôn. Một vấn đề rất thật là bọn hắn chú ý khi ly hôn tài sản tranh cãi rất có thể làm cho tài phú nhiều năm tích lũy phò cho nước cuốn.

Trích:Baike Đăng bởi: admin

5. Chương 5

Di Dân Đến Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 5

Khủng long cũng có phim ***

Hồ Bất Quy tất nhiên không mặc cái bi-ki-ni kia, cũng không dùng lá cây làm váy cỏ, ngày thứ hai một gói hàng của Khoa Ni đã giải quyết toàn bộ vấn đề, bên trong có thật nhiều quần áo, chẳng những có quần áo, còn có rất nhiều vật hữu dụng khác.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều đồ vô dụng.

Chứng kiến một vật như cái túi cao su có thể đem chính mình từ đầu đến chân chụp lên, ngay từ đầu hắn còn tưởng rằng đó là một túi rác khổng lồ, sau đó hơn nửa ngày, hắn mới từ hình dáng miễn cưỡng đoán được thân phận chính thức của đồ vật kia.

Khủng long... Cũng dùng... Bao... Cao... Su... Sao?

Hơn nữa, đầu trước cái bao cao su này còn bị đâm phá, đây là thiết kế vốn dĩ của nó sao? Chẳng lẽ nói khủng long cái thứ kia... (kỳ thật là Khoa Ni cố ý đâm nghi vậy, Hồ Bất Quy khả nghi nhìn một chút nửa thân dưới của khủng long Giản, khủng long Giản bị nhìn chăm chăm một cách trần trụi mà thấy thẹn thùng vạy vẹo thân thể, một hồi lâu cúi đầu xuống, hắn cúi đầu thấp đến quá mức, mặt đất bị cái đầu to của hắn đập bể ra một hố thật lớn.

Còn có một máy chiếu phim cùng với vài cái CD, cho nên biết đó là máy chiếu phim còn nhờ vào con khủng long kia, chứng kiến bộ dáng hắn không biết thân phận đồ vật kia, con khủng long chủ động thông qua sử dụng máy móc nói cho hắn tác dụng vật kia, vậy cái CD là về như thế nào nuôi dạy tiểu khủng long mới sinh.

Hồ Bất Quy xem rất chăm chú, một mặt hắn quả thật muốn học tập như thế nào chiếu cố khủng long, về phương diện khác hắn muốn thử xem học tập ngôn ngữ nơi này.

Tự biết trong hai con khủng long một con quá nhỏ thì sẽ không nói, một con thiếu ngôn ngữ quả ngữ (ít lời lại nhát nhẽo không thích nói chuyện, dưới loại tình huống này hắn muốn còn có thể học được ngôn ngữ địa phương, thật không biết là bao giờ, cái CD này đã cung cấp cho hắn một đường dẫn tốt để học tập ngôn ngữ.

Giản nhìn y thích thứ này, liền đem tất cả gì đó cho y, thuận tiện đem toàn bộ CD một cỗ não mẹ (? nhiều năm qua gửi cho hắn ném cho y.

Đối với chuyện trở về có một điểm tin tưởng, lại rõ ràng đối phương tựa hồ sẽ không ăn mình, Hồ Bất Quy có hy vọng một chút đối với cuộc sống, hắn bắt đầu nghiêm túc lập kế hoạch cuộc sống mỗi ngày, chăm chỉ học tập ngôn ngữ đối phương, sau đó chiếu cố tốt mình, cuối cùng chiếu cố tốt Ngã Cách.

Ngã Cách là tên hắn đặt cho bé khủng long, bởi vì từ đầu tiên có thể đại biểu đầy đủ ý nghĩa mà hắn nói là egg. Đương nhiên, kỳ thật Ngã Cách so với egg còn nói qua một âm khác sớm hơn (mẹ, bắt quá Hồ Bất Quy đem kia giả sử coi như thói quen phát âm.

Chủ nhân của động — con khủng long thoát nhìn đáng sợ, trên thực tế cũng phi thường đáng sợ kỳ thật là chủ nhân không tồi, chưa tính không ăn tươi bọn họ, còn mỗi ngày cung cấp cho bọn hắn ẩm thực, liền cả tình huống hoàn toàn bất đồng với việc trẻ con loài người uống chút sữa cũng rất thỏa mãn, Ngã Cách tương đối có thể ăn.

Lúc chứng kiến sức ăn của hắn, Hồ Bất Quy đối với chính mình lúc ấy cảm giác được cái ý nghĩ dường một đám khủng long cũng không sao cả cảm thấy vô cùng sợ hãi, sức ăn kia, quả nhiên chỉ có khủng long mới dưỡng được.

Bằng vào tri thức học được trên CD, hơn nữa một chút thường thức khi còn bé chăm sóc em họ, ngoài ra, còn tham khảo nho nhỏ một ít kinh nghiệm nuôi chó, Hồ Bất Quy đem Ngã Cách dưỡng đến thực khỏe mạnh.

Hồ Bất Quy có thể vỗ ngực cam đoan, Ngã Cách của hắn tuyệt đối là bé khủng long có giáo dục nhất nơi này, rửa tay trước khi ăn, sau khi ăn xong lau miệng không nói, trước khi ngủ còn chủ động mở rộng lộ ra hàm răng cho hắn chải.

Hàm răng phải bắt đầu chăm sóc ngay từ ngày có răng.

Hồ Bất Quy kỳ thật bản chức là nha sĩ.

Cử động này làm Hồ Bất Quy ngoài ý muốn mang đến khách nhân, chủ nhân huyết động thấy được hành vi hắn đánh răng cho Ngã Cách, không biết tò mò hay là sao, đối với nó biểu hiện ra hứng thú vượt xa người thường.

Có lần đối phương muốn gợi ý chuyện hắn lau miệng cho hắn (hành vi này hắn bây giờ đã ở mỗi ngày tiến hành, Hồ Bất Quy rất nhanh rõ đối phương đại khái cũng muốn bảo hắn đánh răng cho hắn).

Bất quá này rõ ràng là một hành vi phi thường khiêu chiến dũng khí cùng thể lực.

Hồ Bất Quy tự nhận là đã làm qua hộ lý đủ loại kiểu dáng hàm răng, nhưng hắn tuyệt đối không có cơ hội làm chăm sóc y tế cho hàm răng vĩ đại như thế.

Lúc đứng đến trước hàm răng đối phương, hắn rốt cục rõ ràng “Ngay cả nhét kẽ răng cũng nhét không đủ” chân thật hàm nghĩa của những lời này.

Hắn dùng tròn nửa ngày để lau tẩy hàm răng vĩ đại này, hàm răng tuyết trắng không có cao răng, nhưng giữa răng có khá nhiều cặn bã thức ăn, Hồ Bất Quy vốn là một người công tác thái độ nghiêm cẩn đã có chút quy mao (lông rùa=nghiêm túc đến điên rồ, chứng kiến hàm răng dơ bẩn như thế liền không nhịn được ra tay, trong quá trình tẩy trừ, hắn bất tri bất giác đứng vào trong miệng đối phương).

Ở giữa, đại khái là miệng mở lâu lắm rồi, miệng khủng long thoáng cái khép lại, trước mắt tối sầm, Hồ Bất Quy trong đầu trong nháy mắt phản ứng lại: hắn như thế nào tự đưa mình đến trong miệng đối phương rồi?

Cảm tưởng thứ hai: may là đối phương không có hôi miệng

Bất quá đối phương quả nhiên là ngại khí hắn quá nhỏ ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ, rất nhanh, Hồ Bất Quy liền gặp lại quang minh.

Bất quá kinh một trận này, Hồ Bất Quy hoàn toàn không sợ hãi đối phương sẽ ăn tươi mình. Đối với Giản mà nói, hắn lần đầu tiên rõ ràng lợi ích của việc đánh răng, hàm răng kẽ răng hoàn toàn được rửa sạch sẽ rồi, cái loại cảm giác ngứa ngứa này, thật thoải mái a.

Xin thứ lỗi khủng long từ lúc sinh ra đã bắt đầu không chải răng, nguyên hình khủng long vốn là rất không tiện đánh răng.

Từ nay về sau mỗi ngày sau khi ăn xong lại hé ra miệng rộng giường chờ đợi Hồ Bất Quy rửa sạch.

Không lâu sau, Giản cùng Ngã Cách lại bị Hồ Bất Quy dưỡng thành thói quen móc lỗ tai, thuận tiện nhắc tới, thông qua chuyện này, Hồ Bất Quy lại gia tăng hiểu rõ đối với khủng long, hắn trước vẫn tưởng rằng khủng long không có lỗ tai.

Hôm nay, sau khi con ngủ, vợ chồng Giản (trừ Hồ Bất Quy cùng Giản, người khác đều là như vậy nhận thức quan hệ giữa bọn họ như bình thường mở ra DVD player xem CD).

Xem xong hết một cái CD, Hồ Bất Quy vì vậy cầm CD tiếp tục mở, đặt xong sau đó ngồi vào chỗ ngồi — hắn bây giờ đã rất quen cầm chân trước của Giản làm chỗ ngồi, có thể tiện lúc muốn giúp đối phương rửa sạch hàm răng.

Giản kỳ thật không thích xem CD, bất quá hắn thích theo Hồ Bất Quy cùng một chỗ, người này mặc dù kỳ quái, nhưng hắn cùng khủng long khác cũng không giống, đối với bản thân loại thái độ chỉ là khủng long cũng không có biểu hiện ra bất cứ cảm tưởng gì.

Chú ý Không phải không có phản cảm, mà là cảm tưởng gì cũng không có, chuyện này làm cho Giản cảm thấy rất thoải mái, đối với người ngoài len lén nghị luận hần, Giản mặc dù làm bộ không thèm để ý, nhưng trong lòng kỳ thật vẫn bị thương tổn, cho nên hần mới đi ra ở một mình.

Thêm vào đó, người này làm thứ gì đó ăn rất ngon, lại rửa sạch hàm răng cho mình, móc lỗ tai... Giản chưa bao giờ biết trên thế giới còn có chuyện thoải mái như vậy, ba cùng mẹ mặc dù rất thân mật, nhưng cũng chưa làm qua loại chuyện này, muốn làm thế cũng không đối hần làm.

Giản lần đầu tiên cùng khủng long khác gần gũi như vậy, lúc bắt đầu còn có chút không được tự nhiên, bất quá sau khi quen lập tức liền yêu cái loại cảm giác này, trước kia mỗi buổi tối trong phòng chỉ có một con khủng long hần, trong sơn động bao la im lặng, thanh âm gì cũng không có.

Mà bây giờ, hần nghe được thanh âm tiểu khủng long nói mớ, có thanh âm của DVD, còn có thanh âm nói chuyện tên kia ngẫu nhiên phát ra.

Cái tên kia rất an tĩnh, bất quá ngẫu nhiên theo thói quen toát ra nói mấy câu, từ thói quen này, Giản suy nghĩ nguyên lai tên kia tuyệt đối không phải khủng long sống một mình Mà là cùng khủng long khác sống cùng, thừa nhận này làm cho Giản trong lòng không thoải mái một cách khó hiểu.

Kỳ thật loại sự tình này hơi chút ngấm lại liền rõ ràng, xa xa cái tiểu tử đang ngủ đến chảy nước miếng kia không phải là chứng cứ sao? Hần trước vốn là vợ của người khác, còn sinh con cho đối phương, chồng hần bị mình ăn tươi chuyện này hần không biết, nhưng bộ dáng mình ăn mấy khối trứng còn lại lại bị hần thấy được, hần còn rõ ràng nhớ kỹ vẻ mặt khi đó của hần.

Hần đại khái sẽ chán ghét mình đi?

Cái ý niệm này trong đầu càng làm cho Giản tâm tình thêm sa sút.

Giản chưa bao giờ để ý cái nhìn khủng long khác đối với bản thân, một cách khó hiểu lại có điểm để ý cái nhìn Hồ Bất Quy đối với mình.

Bất quá hần bây giờ nguyện ý ngồi trên chân mình, này đại biểu ấn tượng của hần đối với mình còn chưa đến mức hồng бет, phải không?

Giản nghĩ tới, cảm giác đối phương ngồi trên chân mình thật yếu ớt nhưng lại làm cho hần cảm giác được phân lượng độ ấm mười phần, mí mắt chậm rãi sụp xuống, đang lúc này, DVD bắt đầu phát hình —

Ngay từ đầu, Hồ Bất Quy còn chưa cảm giác được cái gì không đúng, không giống với cuộn phim khủng long bảo bảo khi nãy, cuộn phim này dùng rừng rậm hiếm thấy làm bối cảnh mở đầu, Hồ Bất Quy tưởng rằng này chỉ là hiệu quả cuộn phim cũng không có để ý.

Song rất nhanh, trong rừng rậm đã xuất hiện một người nam nhân, sau đó lại xuất hiện một người nam nhân. Bây giờ Hồ Bất Quy đã không vì loại chuyện này kinh ngạc, hần biết đây thoạt nhìn giống người kỳ thật không phải người.

Hai người kia rất nhanh đi gần nhau, rất thân mật, sau đó càng ngày càng thân mật, chậm rãi, tư thế càng ngày càng không chịu nổi lọt vào tầm mắt, cuối cùng, hai người còn cởi sạch toàn bộ quần áo dĩ nhiên bắt đầu ân ái

Đây là cái gì Dã hợp trong rừng rậm sao?

Hồ Bất Quy trừng lớn hai mắt.

Hai người làm đến mười phần hỏa lực, thanh âm cực kỳ lớn, trong đó một người nam nhân cường tráng đem thứ kích cỡ siêu lớn của hần đâm vào hậu môn nam nhân kia, sau đó rất nhanh luật động, kia tuyệt đối không phải tốc độ cùng biên độ nam nhân loài người có thể đạt tới

Bộ dáng đồng thời xấu hổ, mặt Hồ Bất Quy càng ngày càng hồng.

Hần không phải đồng tính luyến ái, mặc dù biết đồng tính luyến ái là như thế nào ân ái, nhưng cũng không có nghĩa là hần có thể tiếp nhận. Không nhìn được đứng lên, Hồ Bất Quy quyết định lập tức tắt đi cái thứ hại người không ít này.

Đang lúc này, hai người trên màn hình lại có biến hóa, nam tử thượng vị rút ra vật còn đang trạng thái cương của hắn, vỗ vỗ cái mông nam tử phía dưới, Hồ Bất Quy tưởng rằng đó là tín hiệu kết thúc, ai ngờ vật càng thêm kinh bạo đi tới (kinh=mạnh mẽ, bạo=bùng nổ)

Hai người nam nhân kia lại có thể một trước một sau biến thành khủng long

Tình cảnh lần đầu tiên trực quan thấy dân bản xứ xích lô biến hình đối với Hồ Bất Quy mà nói rất rung động, thế cho nên hắn ngơ ngác đứng tại chỗ, đã quên đi tất cả.

Phía sau hắn, Giản đã đỏ mặt rồi.

Từ lúc trên màn hình xuất hiện hai người nam nhân hắn đã có điểm đứng ngồi không yên.

Hai người kia vốn là nam tinh phim *** có danh nơi này, từ lúc Giản tiến vào thời kỳ thanh xuân, Khoa Ni liền quảng cuộn phim của bọn họ cho hắn.

Khi đó Giản đối với thứ mình chứng kiến không hề phản ứng, vì thế Khoa Ni còn xem chút dẫn hắn đi xem bác sĩ, nhưng là bây giờ... Cùng lần đó hoàn toàn bất đồng, Giản cảm giác thân thể mình không hiểu khô nóng lên.

Rất thẹn thùng, nhưng vẫn rất muốn xem, chống đỡ loại ý niệm này trong đầu, Giản nheo lại hai tròng mắt, từ khe hở giữa mí mắt bắt đầu nhìn lên. Chứng kiến trên màn hình nam nhân nửa thân trần, hắn nghĩ tới buổi tối kia chứng kiến Hồ Bất Quy nửa thân trần, chung quy cảm giác được, bộ dáng Hồ Bất Quy trần truồng so với bọn hắn càng thêm ngon miệng.

Không đúng Cái loại ngon miệng này không phải nói cái ngon miệng hắn muốn ăn tươi hắn Là một loại khác

Cụ thể là loại nào, Giản lại không thể nói được.

Nam nhân trên màn hình thật to mở rộng hai chân, cái tư thế kia làm cho hắn nghĩ tới Hồ Bất Quy lúc trong bệnh viện bác sĩ kiểm tra hắn, lúc ấy, vì tôn trọng thân nhân người bệnh, bác sĩ Kiều An cố ý đem hắn gọi đến, cho hắn xuyên qua cửa sổ nhìn toàn bộ quá trình kiểm tra.

Lúc hắn còn không hiểu tại sao bác sĩ muốn cởi quần đối phương, còn xem địa phương kia của đối phương, bây giờ, Giản biết rồi.

Hắn cũng biết đại khái ý tứ lời cuối cùng bác sĩ nói cùng mình (hắn vẫn không quá rõ ràng cái gì là vị trí cuối).

Àn ái, vốn là thông qua địa phương kia?

Giản bắt đầu len lén đem tầm mắt tới cái mông Hồ Bất Quy.

Bác sĩ nói, chỗ đó rất tốt.

Mắt Giản sung huyết càng thêm lợi hại.

Thân thể tại nơi nào đó không nghe sai sử bưng bưng phản chấn lên, Giản sưng sốt hơn nửa ngày mới phát hiện, chứng kiến địa phương bình thường đi tiểu thoáng cái sưng cao, Giản trong lòng kêu sợ hãi một tiếng, hắn sợ hãi cực kỳ, tưởng rằng chính mình bị bệnh, bất quá rất nhanh, nhìn thấy sau khi hai người trên màn hình biến thành nguyên hình, sau đó lộ ra vật cùng trạng thái của hắn, hắn trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời càng thêm thẹn thùng.

Cái này, là cảm giác muốn *** sao?

Giản vì vậy xấu hổ nhìn về Hồ Bất Quy phía trước TV đang muốn tắt đi... ở cái mông.

Trên TV, thân ảnh đôi khủng long đang kịch liệt *** từ từ bị nghệ thuật đấu ngựa khắc chế, kế tiếp xuất hiện một bộ hình vẽ có chữ, Hồ Bất Quy kinh ngạc phát hiện, kia tựa hồ là hình vẽ qui trình phối thai phát dục, thẳng đến nơi đây, Hồ Bất Quy mới biết được chính mình đã hiểu lầm.

Cuộn phim này nguyên lai không phải phim ***, mà là phim khoa học giáo dục hàng thật giá thật, bắt quá nơi này thật cỡ mở, phim giáo dục giới tính có thể chân thương thực đạn chụp đến nước này, còn thật là... Cái này cái kia.

Bắt quá càng làm cho Hồ Bất Quy kinh ngạc, là hai người diễn viên trong phim là nam nhân.

Không hề nghi ngờ, cuộn phim này là giới thiệu hai khủng long giống đực như thế nào *** sinh con, chú ý Trọng điểm không phải ***, mà là sinh con a

Thân thể đồng tính nơi này cư nhiên có thể mang thai mạng sống

Điểm này rất làm cho người ta kinh ngạc Đây là nguyên lý gì?

Hồ Bất Quy hoàn toàn trầm溺 trong sự kinh ngạc của bản thân, tự nhiên không phát hiện phía sau con khủng long không ngừng đến gần hắn. Đợi đến lúc hắn bị một móng vuốt đối phương phủ phục, đã trễ rồi.

Hắn kinh ngạc nhìn bộ dáng đối phương vẻ mặt hung ác (kỳ thật là Giản đang đỏ mặt, đáng tiếc da dày nhìn không ra, biểu hiện ra ngoài chính là vẻ mặt dữ tợn, đối phương bắt được hắn, dùng sức tổng trong miệng, cảm giác sợ hãi đã lâu một lần nữa đến, Hồ Bất Quy đang muốn hét chói tai, nhưng lại đột nhiên bị đối phương một cái nuốt vào trong miệng, hắn tưởng rằng cuộc đời chắc over về người này rồi.

Nhưng kỳ quái, đối phương căn bản không có ý nuốt mình, chỉ là liều mạng dùng nước miếng súc hắn.

Đúng vậy, dùng nước miếng, dùng đầu lưỡi, vì vậy Hồ Bất Quy một đầu một thân tất cả đều là nước miếng của Giản, quần áo trong quá trình bị hoàn toàn xé hủy, toàn thân trên dưới đều bị đối phương liếm hết, không biết có phải hắn lỗi giác hay không, làm cho Hồ Bất Quy phi thường , hắn cảm giác được cái miệng mình bị đối phương đặc biệt coi trọng liếm mấy lần.

Không phải ảo giác, lúc hai chân bị đối phương dùng móng vuốt tách ra, Hồ Bất Quy thiếu chút nữa tưởng rằng chính mình sẽ bị kéo thành hai nửa, nhưng không có, đối phương động tác này tựa hồ chỉ vì càng thêm tiện liếm láp.

Loại liếm láp cực độ như hành vi ăn cơm không bao lâu liền thay đổi vị, Hồ Bất Quy có một loại cảm giác mãnh liệt bị bắt buộc, phăng phắt bị lăng nhục, toàn thân trên dưới Hồ Bất Quy trở nên mẫn cảm vô cùng.

Thân thể Hồ Bất Quy càng ngày càng hồng bộ dáng mê hoặc Giản, hắn cũng không biết chính mình là làm sao vậy, chỉ có thể liều mạng tiếp tục, nhưng vừa lại không biết tiếp tục như thế nào, dưới loại tình huống này kết quả chính là Hồ Bất Quy cơ hồ bị hắn liếm thêm một tầng da.

Bắt quá đắm chìm trong khoái cảm, Hồ Bất Quy đã quên khó chịu, tay hắn sờ lên ngọn nguồn của mình.

Đối phương mặt đỏ hồng, bộ dáng co chân xoa nắn hạ thể nhắc nhở Giản, Giản vội vàng cúi đầu, khi chứng kiến vật của mình hướng lên cao cao đứng thẳng mà bình tĩnh đại ngộ, hắn ngẩng thân thể, đem Hồ Bất Quy đặt ở hạ phúc mình thúc giục đối phương vuốt ve mình.

Nhưng Hồ Bất Quy bị hù dọa choáng váng.

Lúc này cho dù không rõ tình huống như thế nào cũng đã biết tình hình bây giờ là chuyện gì xảy ra: con khủng long này phát tình rồi.

Đối tượng phát tiết chính là mình.

Cây tầm nhỏ dưới thân thoáng cái nhả ra bọt trắng, xẹp xuống. Nhìn quái vật lớn trước mắt, Hồ Bất Quy quả thực vô pháp tin tưởng nó dĩ nhiên cùng vật dưới khổ mình vốn là dị tộc huynh đệ.

Con khủng long kia lại còn đang không ngừng đẩy phía trước hắn, lần này, Hồ Bất Quy lại bất động. Cái đó và đánh răng lau miệng không giống, vật này, bảo hắn chuẩn bị như thế nào?

Hồ Bất Quy một đầu hắc tuyến, tùy ý đối phương cầm lấy hắn tại đồ vật kia cọt lên cọt xuống. Nghĩ đến vật cùng chính mình chặt chẽ tiếp xúc như thế cư nhiên là cái kia, Hồ Bất Quy mặt khóc lóc thảm thiết.

Khủng long ngốc đã chuẩn bị hơn nửa ngày, rốt cục bắt đầu phun ra, lần này phun ra lần nữa làm cho Hồ Bất Quy thần đủ, thời gian siêu dài, dung lượng siêu lớn

Hồ Bất Quy bị bắn lên suốt một thân, mấy ngày nay Hồ Bất Quy vẫn có điểm oán giận không có nước tắm rửa, như thế rất tốt, hắn bị hoàn toàn bao phủ rồi.

Giản dùng ánh mắt cực kỳ ngứa ngáy nhìn tiểu nhân nhi giữa chân, hắn cảm giác được vật nhỏ trên chân thật sự rất đáng yêu, bất kể rõ ràng trên người đối phương đều là thứ của mình, Giản sinh động tình liếm đối phương một chút.

Hắn lần đầu tiên ảo não chính mình không thể biến thành hình người. Hắn xem qua phụ thân hôn mẫu thân mình, cái loại hành vi nước miếng tương giao không bao giờ nữa làm cho hắn cảm thấy ác tâm, bây giờ, hắn cảm giác được đó là hành vi thân mật thần thánh nhất trên thế giới, nhưng là hình thể khủng long không cách nào làm được.

Hắn đành phải từng chút từng chút liếm láp thân thể đối phương, hắn cảm giác được chính mình thật muốn người này, muốn đến định đem hắn một cái ăn đi, dung nhập thân thể mình, không bao giờ nữa tách ra.

Hắn chứng kiến đối phương liều mạng ho khan, tứ chi tựa hồ trở nên yếu ớt phi thường, hắn xoay người, không ngừng nôn khô, Giản có chút lo lắng, bất quá rất nhanh bị đối phương bởi vì khom lưng mà lộ ra cảnh tượng hấp dẫn giữa đùi, vẫn không nhúc nhích nhìn đôi mắt nhỏ giữa đùi đối phương giống như lỗ kim, cái kia chính là địa phương *** đi?

Hắn xem một chút nơi ấy, vừa lại xem một chút dưới khổ mình, sau đó uể oải cụp đầu xuống.

Giao phối, sau đó mang thai, con của bọn họ cũng sẽ từ nơi đó đi ra. Nếu như không cách nào ***, lưu trình phía sau tự nhiên cũng chỉ có thể là giả thiết.

Giản rất nhanh suy nghĩ cẩn thận chuyện này, hắn muốn ***, nhưng có phải hay không tùy tiện cùng người nào, dục vọng của hắn còn rất tràn đầy, hắn có thể đi ra ngoài tùy tiện trảo một con khủng long, tùy tiện một đầu khủng long cũng so với tiểu nhân nhi trước mắt có thể thỏa mãn chính mình (mặc dù hình thể vẫn không quá hợp, cho dù là chen vào không lọt, ít nhất có thể cho hắn thoải mái chút, nhưng hắn không muốn).

“Ta chỉ muốn cùng người làm.” Cuối cùng ôn nhu liếm Hồ Bất Quy, Giản hoàn toàn say mê rồi.

Chứng kiến đối phương bộ dáng rất không thoải mái, hắn nghĩ tới hành vi khi còn bé nhìn lên cha mẹ trong lúc đó, tựa hồ sau đó, phụ thân đều mang mẫu thân tắm rửa.

Tắm rửa sao?

Suy nghĩ một chút, Giản ôn nhu ngậm Hồ Bất Quy, đưa hắn cắn cắn dục dục ngậm tại trong miệng, đi ra ngoài động, gương cánh hướng phía đông bay đi.

Hồ Bất Quy lại hô hấp được không khí trong lồng vốn là chuyện nửa giờ sau đó, hắn bị đối phương rất cẩn thận “nhổ” ra, không khí lạnh như băng làm cho hắn thoáng cái nổi da gà, xem một chút khủng long phía sau nghiêng đầu nhìn hắn, nghĩ thầm: chẳng lẽ trước đó ngậm hắn... là sợ hắn lạnh?

Một lần nữa quay đầu đi, điều trước mắt làm cho Hồ Bất Quy há to miệng.

“Ồ thật lớn Đẹp quá –” Đứa nhỏ lớn lên trong đô thị cốt thép xi măng đúc thành kinh ngạc đến ngây người, hắn chưa từng có cơ hội nhìn thấy cảnh như thế.

Không trung, hai ánh trắng một lam một vàng giắt mềm mại, các mảnh sao như kim cương chiếu vào bầu trời, khoảng không bầu trời đó thật giống như thiên nga nhưng tối đen tối thuần khiết chế thành, nhu hòa trải khắp.

Sao cùng ánh trắng kia không giống với lúc chứng kiến tại địa cầu, rõ ràng sáng ngời như vậy, phẳng phát tùy thời có thể rơi xuống, màn trời như một cái vồng lớn, đưa hắn hoàn toàn bao vây bên trong, mà hắn cam nguyện bị đối phương bao lấy

Qua hồi lâu, Hồ Bất Quy cúi đầu, một mặt hồ nhìn không thấy bờ giống như gương phô trần dưới chân hắn, trong nước, còn có hai ánh trắng một lam một vàng, trên mặt nước hơi nước mông lung, tựa như một tầng sa mỏng.

Bên bờ nở đầy tiên hoa, trời quá tối, hắn không thể xác thực nhận ra màu sắc của hoa, hắn chỉ biết là hoa kia rất thơm, hắn cơ hồ say.

Phía sau, một móng vuốt đâm đâm hắn, hắn biết đó là khủng long, hắn không muốn để ý tới hắn, nhưng cái móng vuốt kia lại đưa hắn bốc lên, sau đó để vào trong hồ, trong nháy mắt đi vào, hắn mới phát hiện nước hồ kia đúng là ấm áp Nơi này lại có thể là suối nước nóng?

Trời Rất khó tin Suối nước nóng lớn như vậy, người nào tin tưởng sa mông trên mặt hồ hắn mới đây phát hiện đúng là hơi nước nóng.

Hồ nước rất sâu, hắn hoàn toàn không thể chạm đất, nước như vậy dĩ nhiên thoải mái, nhưng vì bảo trì nổi sẽ không ngừng đập nước, như vậy quá mệt mỏi, không bao lâu Hồ Bất Quy không thể kiên trì nữa.

Ngay lúc hắn xấu hổ giãy dụa, khủng long nguyên bản tại trên bờ đột nhiên xuống nước, lượng lớn nước bởi vì thân thể khủng long đẩy dè hướng về hắn dồn lại, nhưng trước khi hắn bị bao phủ, hắn bị nhẹ nhàng đặt ở trên sống lưng khủng long.

Dưới mỹ cảnh đẹp đẽ như vậy, hắn ngồi trên lưng một con khủng long ngâm suối nước nóng, nói ra, ai tin?

“Không người nào sẽ tin tưởng, bởi vì... Ngay cả chính ta cũng không thể tin được a...” Thì thào, Hồ Bất Quy cười.

Hết chương 5

Mạn phép sửa lại cái tên của ông bác sĩ, ban đầu để cái tên tiếng anh nhưng lại ko biết có chính xác ko, nên quyết định giữ cái tên tiếng hoa. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

Di Dân Đến Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 6

Cuộc sống làm vợ (mẹ khủng long

Thời gian kế tiếp, Hồ Bất Quy trải qua rất là đáng ngạc nhiên.

Con khủng long kia không biết phát điên cái gì, gì cũng phải cùng Ngã Cách so sánh.

Chứng kiến Hồ Bất Quy uy Ngã Cách ăn cơm, hắn cũng muốn sáp lại một miếng, nhưng lại muốn chen trước Ngã Cách, Ngã Cách đương nhiên không phải đối thủ của hắn, mỗi lần khủng long kia một móng vuốt chuyển qua, Ngã Cách liền bay tít.

Bất quá Ngã Cách ở đây cũng đã biểu hiện đầy đủ ra tôn nghiêm một con khủng long, mặc kệ bị gạt đi rất xa, dứt khoát đứng lên lập tức chạy trở về, hay là một bên khóc một bên chạy.

Loại hành vi tranh sủng này dính dáng đến các lĩnh vực sinh hoạt của bọn hắn, ăn cơm, ngủ, đánh răng, móc lỗ tai, hai khủng long cướp đoạt phi thường kịch liệt, Ngã Cách mặc dù nhỏ bé nhưng hoàn toàn không yếu thế, mà con khủng long kia mặc dù lớn nhưng lại hoàn toàn sẽ không vì Ngã Cách nhỏ yếu mà chặn ngang hắn.

Ở một quốc gia mạnh sinh tồn này, có lẽ sinh tồn nhất định là như thế này tiếp diễn, cho nên Hồ Bất Quy rất sáng suốt không làm ra hành vi thiên vị, hắn muốn Ngã Cách rõ ràng, nếu như hắn muốn đạt được phần tốt nhất, nhất định phải thông qua các loại cách cố gắng làm cho chính mình biến mạnh mẽ.

Hồ Bất Quy có bản khoản của chính hắn, hắn không biết lúc nào có thể rời đi, đúng vậy, hắn tâm lý cho rằng chính mình nhất định sẽ rời đi, hắn không thể mang theo Ngã Cách rời đi, cho nên hắn nghĩ muốn trước khi chính mình rời đi dạy hắn càng nhiều thứ.

Bất quá tất nhiên hần không phải khủng long, rất nhiều thứ của khủng long hần không có cách nào dạy hần, cho nên một con khủng long khác làm mẫu là rất phải, vì thế hần cũng không cho Ngả Cách tránh né Giản, thậm chí, hần cổ vũ Ngả Cách cùng Giản chơi đùa.

Kỳ thật cuộc sống gia đình cũng không đơn giản là như thế này.

“Ma... Ma...” Ngả Cách đã chạy tới, cắt đứt trầm tư của Hồ Bất Quy, hần rất thông minh, bây giờ đã có thể nói mấy hợp từ đơn giản, hần từ nơi Hồ Bất Quy đã học một ít tiếng Trung, ngoài ra, còn học ở Giản một ít tiếng khủng long.

Bất quá rất rõ ràng hần lại càng thích nói tiếng Trung, bởi vì hần không thích cùng Giản nói chuyện, đối với hần mà nói, Giản là đối thủ cạnh tranh của hần.

Đối với loại tình huống này, Hồ Bất Quy tâm lý có điểm lo lắng, trải qua lần trước, hần biết tình cầu này đã có văn minh của nó, thậm chí còn khá tiên tiến, mà chính mình ở nhờ, rõ ràng là cách ly ngoài biên giới xã hội khủng long.

Dùng câu nói tân thời của quê nhà hần, chính là cái được gọi trạch nhân (long, mặc dù không biết tại sao, nhưng hần không muốn Ngả Cách sau này cũng như vậy, trẻ con nên tiếp xúc nhiều cùng ngoại giới, như vậy mới có thể nắm giữ tri thức phương phương diện diện (mọi mặt).

“Ma... Ma” Ngả Cách cao hứng đem thứ ngậm trong miệng nhổ ra, đó là một bé khủng long mới sinh ra không bao lâu, đã không tức giận, nếu như nói ngay từ đầu chứng kiến loại tình cảnh máu me đầm đìa này, Hồ Bất Quy còn có thể có phản ứng đầu tiên là nói cấp cứu, tới bây giờ, hần đã bắt đầu tiếp nhận sự thật.

Bọn họ vốn là khủng long ăn thịt, ở một quốc gia khủng long là cư dân chủ yếu, nếu như bọn họ không ăn khủng long khác, bọn họ sẽ chết đói. Cái địa phương này cũng có hết thủy sinh vật khác không phải khủng long, bất quá hình thể như nhau đều rất nhỏ, hoàn toàn không đủ Giản ăn.

Bây giờ Hồ Bất Quy đã quen việc Ngả Cách bắt được lễ vật sau đó đem hần kéo qua, lau lau cái miệng của hần, sau đó như thưởng cho mà sờ sờ đầu hần.

Bàn tay còn chưa từ trên đầu Ngả Cách bỏ xuống, bên cạnh đột nhiên một vật nặng rơi xuống đất, sau khi mặt đất run rẩy ba trận, Hồ Bất Quy ngẩng đầu, quả nhiên, là Giản mang theo con mồi trở về, con mồi hần ném tới trên mặt đất rõ ràng so với Ngả Cách bắt được lớn hơn nhiều, buông con mồi, Giản cũng cúi đầu. Hồ Bất Quy thở dài, sau đó cam mệnh cũng sờ sờ đầu Giản.

Trời biết Giản có thể cảm giác được lực đạo của hần hay không.

Bất quá Giản rất rõ ràng cảm giác được, bởi vì hần lập tức cao hứng ngẩng đầu lên, sau đó dùng động tác thúc giục Hồ Bất Quy xử lý đồ ăn.

Này đối với Hồ Bất Quy mà nói là một việc khá tốn sức lực.

Hần là bác sĩ, bởi vì từng ở khoa ngoại một thời gian, cho nên động dao đối với hần mà nói là chuyện rất đơn giản, mấu chốt chính là thịt này khá nặng.

Nguyên bốn trừ ra dao giải phẫu, Hồ Bất Quy rất ít cầm vật nặng, trong khoảng thời gian này chiếm được rèn luyện đầy đủ, nguyên bốn màu da trắng bệch biến thành màu đồng cổ khỏe mạnh, cơ thể cũng luyện ra rồi, nguyên bốn bởi vì trường kỳ thiếu khuyết rèn luyện mà không chú ý cái bụng dưới hơi lồi cũng mất rồi.

Hồ Bất Quy nghĩ, chính mình bây giờ có lẽ cũng xem như được nhân họa đắc phúc, nếu như hần lấy hình tượng bây giờ về nước mà nói, có lẽ có thể lập tức tìm được vợ.

Đương nhiên, cái trước mắt còn thuộc về giai đoạn ảo tưởng.

Đem con mồi một lớn một nhỏ hai con khủng long bắt được phân biệt đặt trên lửa nướng, sau đó con mồi của bé khủng long cấp bé khủng long, con mồi đại khủng long cấp đại khủng long, hai con khủng long không hện mà cùng đệ thức ăn cho hần, bất quá Hồ Bất Quy đều cự tuyệt, mặc dù hần kỹ thuật nướng thịt càng ngày càng tốt, mặc dù hần rất thích ăn thịt, nhưng nếu như mỗi ngày đều ăn thịt nướng sẽ rất ngán.

Giản không lập tức ăn, mà là nghiêng đầu khó hiểu nhìn về phía Hồ Bất Quy, hỏi một chút, trải qua n ngày học tập CD, Hồ Bất Quy đã có thể nghe rõ ràng đại khái ý tứ một ít từ.

Hồ Bất Quy nghe hiểu Giản đang hỏi nguyên nhân hắn không ăn cơm, suy nghĩ một chút, Hồ Bất Quy ra dấu nói mình không ăn là vì không hứng thú, hắn muốn ăn rau dưa. Bởi vì không biết rau dưa nói như thế nào, hắn không thể làm khác hơn là cầm phiến lá cây không ngừng khoa tay.

Hắn cũng không biết đối phương nghe hiểu không, đối phương nghe hắn nói hết, liền cúi đầu bắt đầu ăn thịt, hai miệng ba miệng giải quyết xong hết đồ ăn, Giản khom người xuống, ý bảo Hồ Bất Quy bò đến trên lưng hắn, mặc dù rất kỳ quái, Hồ Bất Quy vẫn làm theo, sau khi hắn ngồi ổn, Giản chậm rãi mở ra hai cánh hoạt hướng bầu trời.

Lúc này đây cười khùng long phi hành cảm thụ cùng lần trước so sánh, quả thực là một trời một vực, tốc độ phi hành của Giản phi thường hoàn mỹ, ôm Ngã Cách chân sau còn đang gặm bé đạo long, Hồ Bất Quy có hứng thú quan sát cảnh sắc bầu trời, đó là cảm giác ngồi máy bay không cách nào hưởng thụ đến, cực hạn thư sướng.

Dãy núi tầng tầng hướng hắn bày ra, đám mây quả thực có thể chạm được, gió rất lớn, nhưng lại thoải mái cực kỳ, trên mặt đất núi non rừng cây toàn bộ đều là màu xanh biếc, đây là một địa phương mặc dù đã có văn minh, nhưng lại đem cảnh sắc quá khứ bảo trì phi thường tốt, không nhìn được, Hồ Bất Quy gặm rú lên.

“A a a a –” cảm giác phi thường thoải mái, phẳng phất đem buồn bực tích lũy lâu dài tới nay toàn bộ rỗng ra ngoài, hít một hơi thật dài, nhìn chân trời ánh nắng chiều như hỏa thiêu, Hồ Bất Quy trên mặt lộ ra nụ cười đầu tiên từ khi đến nơi đây.

Ngã Cách bị hắn đột nhiên gặm rú lại càng hoảng sợ, bất quá rất nhanh phát hiện đây là biểu hiện Hồ Bất Quy thật cao hứng, vì vậy cũng ô ô rống lên. Rất nhanh, như đáp lại, Giản dưới thân bọn họ phát ra tiếng gào càng thêm sâu dài.

Khá lắm Đây mới là long khiếu chân chính a

Cảm thụ được tiếng gào kia chấn đến cái lỗ tai mình có chút tê dại, Hồ Bất Quy trong lòng tấm tắc, cùng âm lượng Hồ Bất Quy, Ngã Cách bất đồng, thanh âm Giản thuần dày mà lâu dài, tiếng gào xuyên qua gió, xuyên qua núi non, tầng tầng ba động đến phía trước lại đẩy trở ra. Không bao lâu, Hồ Bất Quy liền thấy được đàn tiểu đạo long phía trước chung quanh bay lượn chạy trốn.

“Ha ha” Ở chỗ này sống đã lâu, Hồ Bất Quy tựa hồ cũng nhiễm ác chất của Giản, hắn cố ý thúc giục Giản hướng giữa đàn tiểu đạo long đáng thương kia lao xuống, nhìn tổp tiểu tử kia kinh hoảng chạy trốn, Hồ Bất Quy cùng Ngã Cách liền tại trên lưng Giản kêu loạn.

Cái này chính là cáo mượn oai hùm a, uh hừ.

Lỗ mũi ra khí thô, Hồ Bất Quy đắc ý dào dạt nghĩ.

Biết Hồ Bất Quy tựa hồ đối với phi hành hôm nay rất hài lòng, Giản liền như khoe khoang múa ra các loại cách bay kỹ thuật khó, Hồ Bất Quy trên lưng quả nhiên càng thêm cao hứng gặm rú lên, Giản vì vậy càng thêm đắc ý, mặc dù cách bay như vậy một bên bay một bên còn phải cẩn thận người trên lưng không té xuống rất mệt, nhưng Giản vẫn thật cao hứng.

Vì vậy, nguyên bốn lộ trình hai giờ bọn họ bay đủ bốn giờ.

Bọn họ rớt xuống kéo theo gió mạnh, Giản rất lớn, bay càng nhanh, khùng long từ trên mặt đất phát hiện không trung xuất hiện một điểm đen đến thân thể khổng lồ của Giản bùm bùm trước mắt, chưa vượt qua năm giây, trong lúc nhất thời khùng long trên mặt đất thét chói tai đều tản ra, thật nhiều khùng long bởi vì chạy trốn chậm mà không thể không hiện ra nguyên hình.

Hết lần này tới lần khác mặt đất căn bản không có tình trạng nhiều khùng long đồng thời xuất hiện nguyên hình như vậy, vì vậy rất nhanh kêu thảm thiết. Không có chút cảm giác áy náy dẫm nát trên đầu n con khùng long đau đớn tru lên, Giản cẩn cẩn dục dục đem Hồ Bất Quy phóng tới mục đích chuyển đi của bọn hắn — trước cửa siêu thị.

Nguyên bản hẳn chẳng bao giờ đến loại địa phương này, ở hẳn xem ra, loại địa phương này vốn là địa phương chỉ có thân thể gầy yếu không có năng lực kiếm ăn như chú trùng long (chú trùng=con mọt mới đến, cho nên đối với việc siêu thị không có lối đi cho khủng long nguyên hình, Giản không có bất cứ ý kiến gì.

Bất quá hôm nay, chứng kiến kiến trúc siêu thị thấp bé, Giản hung hăng nhú nhú mày, hồi lâu sau phát hiện chính mình quả thật không có cách nào đi vào, đành phải khom thân xuống, “Ta tại cửa chờ người, bản thân muốn mua cái gì thì mua.”

Thành thật mà nói, chán ghét dùng bữa, hẳn phân không rõ cái gì rau dưa có thể ăn, không có cách nào, hẳn bèn đem Hồ Bất Quy mang đến nơi đây, ít nhất đồ siêu thị đều là có thể ăn.

Hồ Bất Quy nhìn Giản móc ra một cái thẻ cho hẳn, vật nhỏ như vậy, trời biết hẳn là từ đâu lấy ra nữa, rõ ràng không thấy hẳn mặc quần áo a.

Nghĩ mãi không thông tiếp nhận thẻ, Hồ Bất Quy ôm tiểu Ngã Cách vào siêu thị.

Vừa vào siêu thị, Hồ Bất Quy nhất thời vì hoàn cảnh bên trong cùng địa cầu cơ hồ không có khác nhau mà chấn kinh Nhìn người bên trong lui tới, Hồ Bất Quy cơ hồ tưởng rằng hẳn lại xuyên qua rồi.

Bất quá hẳn rất nhanh liền phát hiện kia quả nhiên chỉ là ước vọng tốt đẹp của mình, chung quanh người đi đường qua lại cơ hồ đều cao so với mình, màu sắc tóc khác nhau, còn có con người quý dị kia...

Cái loại cảm giác quý dị trên máy bay lại tới nữa.

Dùng sức bé ôm Ngã Cách trong lòng cấp bản thân động lực, Hồ Bất Quy làm ra vẻ giống như người khác đẩy xe, cũng đi vào mua sắm.

Thế giới này so với hẳn tưởng tượng còn dữ dội hơn, đại bộ phận đều là hình người, chỉ có hẳn và Ngã Cách không sai biệt lắm mới duy trì hình tượng khủng long, nhưng cũng không có gì, dù sao mỗi ngày xem Giản cùng Ngã Cách cộng thêm xử lý con mồi khủng long bọn họ mang về, đã làm cho Hồ Bất Quy đối với loại sinh vật khủng long này hoàn toàn không còn cảm giác tò mò. Nhưng là...

Nhìn chung quanh từng đôi từng đôi khủng long đi qua, Hồ Bất Quy rồi.

Cái này... Cái kia... Khủng long nơi này là đồng tính phồn dục sao?

Không sai, đưa mắt nhìn lại, nam nam, nữ nữ làm thành tổ hợp khủng long, cái loại hình thái thân mật này, cộng thêm tiểu khủng long bên trong xe đẩy bên cạnh, cộng thêm mấy ngày hôm trước chứng kiến CD giáo dục giới tính hàng thật giá thật, thật sự không thể không làm cho hẳn liên tưởng phương diện này a

May mà, hẳn rốt cục thấy được vài cặp vợ chồng khác phái.

Đẩy theo Ngã Cách đối với siêu thị cảm thấy vô cùng tò mò, Hồ Bất Quy trong lòng lớn mật làm một suy đoán: khủng long nơi này trong quá trình tiến hóa, đã phát triển ra hệ thống phồn dục đặc thù của họ, tựa như có con ếch lúc tìm không được bạn đời giới tính thích hợp sẽ tự động biến tính, khủng long nơi này cũng có công năng tương tự, cho nên mới kéo dài đến nay.

Kỳ thật hẳn đoán đúng.

Hoàn cảnh nơi này cùng địa cầu cực kỳ tương tự, trong quá trình diễn biến địa thái lâu dài, cũng từng gặp phải tai nạn làm cho khủng long cơ hồ tuyệt chủng, song, khủng long nơi này thông qua tiến hóa giống của họ thích ứng hoàn cảnh gian nan, vì thế kéo dài xuống. Loại tiến hóa này chính là không có hệ thống sinh dục khác biệt.

So với con ếch cái loại kỹ năng đơn thuần biến tính đạt tới mục đích kéo dài sự sống bất đồng, khủng long nơi này có thể cùng bất cứ khác tính đồng tính (chỗ này nói về khủng long mà không giống khủng long trên sách sinh sản.

Trong quá trình tiến hóa lâu dài, loại năng lực này vẫn đang không ngừng tiến hóa đổi mới, thông qua xuất hiện cái kỹ năng hóa thành hình người, loại kỹ năng không hề giới hạn giữa các khủng long, mà là giữa bất cứ chủng tộc gì bất cứ khủng long giới nào cũng có thể sinh sản

Khủng long khác nhau nguyên bản hình thể khác nhau, tổ hợp DNA khác nhau, song văn hóa thành hình người, liền giải quyết vấn đề này, bọn họ không có hình thể phức tạp không phối hợp được, vừa lại có được DNA giống nhau, ngoài ra, bọn họ còn có thể đồng tính sinh sản, như vậy còn sống không được đến, quả thực nhân thân cộng phần.

Bất quá loại sinh sản này cũng là người mạnh ở trên, khủng long cung cấp tinh trùng càng dễ dàng lưu lại đời sau cùng chính mình giống nhau, mặc dù ngẫu nhiên cũng sẽ ngoài ý, bất quá loại này xác suất vẫn lớn nhất, loại cơ chế bảo đảm này, có thể kéo dài tộc đàn khủng long đến bây giờ, vốn chính là người mạnh trong người mạnh.

Bất quá chuỗi sinh vật quả nhiên là công bằng, càng là người mạnh xác suất phần dục thành công càng thấp. Cho nên khủng long ăn thực vật vĩnh viễn so với khủng long ăn thịt nhiều hơn, mà khủng long cao nhất trong khủng long ăn thịt số lượng cũng càng ít. Mà Thập Tự Tháp không thể nghi ngờ vốn là người mạnh trong người mạnh, đặc tính của bọn họ sống một mình càng lại làm cho điểm ấy ác hóa, thế cho nên tới bây giờ, Thập Tự Tháp nơi này thì còn lại một nhà Giản thôi.

Cha mẹ Giản tại phương diện này rất cố gắng, mỗi ngày liều mạng tạo khủng long, nhưng cố gắng hồi lâu cũng chỉ cố gắng đi ra một mình Giản, cho nên mới hy vọng Giản có thể tiếp tục cố gắng, cho nên Hồ Bất Quy mới có thể bị Khoa Ni hiểu lầm, tiến tới buộc trên người Giản.

Đây chính là chuyện Hồ Bất Quy không biết.

Ngã Cách rất rõ ràng đối với siêu thị cảm thấy rất hứng thú, dọc theo đường đi, hắn không ngừng a a kêu, dùng tất cả cụm từ hắn biết đến hình dung cảm thụ của mình, đương nhiên, hắn là dùng tiếng Trung nói, loại ngôn ngữ xa lạ này khiến cho một bộ phận khủng long chú ý.

Bất quá Hồ Bất Quy lại không muốn bóp nghẹt lòng hiếu kỳ của trẻ nhỏ, dọc theo đường đi chỉ là nhỏ giọng giải thích vấn đề của Ngã Cách, đương nhiên, có rất nhiều vấn đề hắn cũng không biết.

Vấn đề lớn nhất, rau dưa nơi này không có giống thứ hắn biết.

Hồ Bất Quy không có phát hiện, chính mình bất tri bất giác đã đi dạo tới chuyên khu khủng long ăn thực vật.

Nơi này khu khủng long ăn thịt cung cấp đại sản phẩm đều là thịt khủng long, hơn nữa có tương đương một bộ phận là thịt khủng long ăn thực vật, để không thương tổn cảm tình khủng long ăn thực vật, siêu thị đặc biệt thiết lập khu khủng long ăn thịt mua sắm cùng khu khủng long ăn thực vật mua sắm, muốn mua rau dưa, đương nhiên phải đến khu khủng long ăn thực vật mua sắm.

Nhưng Ngã Cách rất rõ ràng là khủng long ăn thịt, vì vậy sự xuất hiện của Hồ Bất Quy liền tạo nhiều sự chú ý.

“Mẹ, con khủng long kia thật nhiều răng lớn” Hồi rõ ràng là khủng long bảo bảo vừa sinh ra không bao lâu.

“Xuyết Con yêu, đó là khủng long, sau này người nhìn thấy loại khủng long này phải né xa xa, bọn họ sẽ ăn người” Tiếng nói kinh sợ chính là mẹ của đứa trẻ.

“Nhưng hắn thoát nhìn nhỏ như vậy, mẹ hắn cũng nhỏ như vậy.” Tiểu bảo bảo vẫn không rõ.

“Khủng long ăn thịt rất nhiều con cũng không lớn, bất quá bọn họ ăn thịt Trời ạ Thế giới này thật là đáng sợ Con khủng long ăn thịt này như thế nào chạy tới đây”

“Là Bồ Lai Tập Ti Bồ Lai Tập Ti a” Lập tức có người nhận ra giống loài khan hiếm này.

“Trời ạ Chính là cái loại khủng long so với Thập Tự Tháp còn lớn hơn sao Như thế nào còn chưa diệt tuyệt? Thật là đáng sợ”

“Ông trời phù hộ bọn họ đều đi thờ phụng Lôi Long giáo Bọn người kia cũng nên đi quy y...” (Lôi Long giáo, tôn giáo khủng long chạy khỏi xương, tham khảo phật giáo địa cầu, cổ vũ đồ chay. “Cổ lễ bọn họ đã vào, người xem, bọn họ có thể chính là lại đây mua thức ăn...”

Bên cạnh một đám khủng long tiếng tám chuyện chấn đến lỗ tai Hồ Bất Quy ong ong, mà tầm mắt này không ngừng xẹt qua không che đậy, Ngã Cách cảm giác được rất khó chịu, vì vậy tiểu móng vuốt khoát lên trên xe đẩy, Ngã Cách phát ra tiếng hô thê lương.

Tiếng hô của Ngã Cách mà Hồ Bất Quy nghe tới cùng con chó nhỏ hẩn từng đường qua không sai biệt lắm, bất quá chung quanh đám khủng long ăn chay này rõ ràng chẳng nghĩ nhiều, đã bị kinh hách các khủng long ăn chay đều lui về phía sau, không bao lâu, phát hiện khủng long phe mình kể ra rõ ràng chiếm ưu thế, sau đó đánh bạo vây quanh lại.

“Này Rống cái gì rống Nơi này là địa bàn khủng long ăn chay chúng ta” Người phụ nữ cầm đầu dẫn đầu tới gần, kéo theo đường di chuyển của nàng, khủng long ăn chay khác cũng tiến lên, Hồ Bất Quy rất nhanh liền phát hiện chính mình đã bị vây quanh.

Ngã Cách rõ ràng cũng có chút sợ hãi rồi, hẩn cho tới bây giờ chưa từng thấy nhiều người như vậy, trong thế giới của hẩn vẫn chỉ có Hồ Bất Quy, được rồi, thêm một cái Giản.

Đối mặt sợ hãi, biện pháp Ngã Cách chính là —

“Ô ô Ô ô”

Như một cây còi cảnh sát nhỏ gọi không dứt, vốn là tuyệt chiêu Ngã Cách học được gần đây.

Mỗi khi hẩn đánh không lại Giản nghĩ muốn chơi xấu liền gọi như vậy, mặc dù một chốc không thể làm Hồ Bất Quy thương xót, bất quá một lúc sau, Hồ Bất Quy tuyệt đối sẽ đem hẩn ôm đi, chiêu này trong mắt Giản xem ra là hành vi cực kỳ vô lại (bởi vì lúc đối mặt Giản, hẩn thậm chí sẽ hướng cái bụng lên trời lặn qua lặn lại kêu , trên thực tế rất có ích.

Quả nhiên, Hồ Bất Quy ôm chặt hẩn.

Ngã Cách cảm giác được an toàn, tiếng kêu cũng trở nên lằm bằm kỹ kỹ tiếng có tiếng không, hoàn toàn không biết trong lòng Hồ Bất Quy giờ phút này chính kêu gào không ổn.

Trời biết, nếu như đối tượng là Giản, hẩn biết Giản sẽ không đối với hẩn làm gì, không có sợ hãi, cho nên hẩn đương nhiên không sợ hãi, nhưng đây đều là khủng long a Còn đều là khủng long hẩn không nhận ra, trời biết bọn họ có thể hay không ăn tươi hai người bọn họ (lão Hồ còn chưa nhận thức đối mặt mình chính là một đám khủng long ăn chay.

Ngay lúc hẩn liền tiếp rút lui, thân thể đụng tới cái giá phía sau, lúc không còn đường thối lui, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng long ngâm thâm trầm.

Là hẩn

Hồ Bất Quy nhân tình sáng lên, hướng phương hướng thanh âm vọng qua, quả nhiên, trên cửa sổ siêu thị hẩn thấy được Giản đang cúi thấp người nhìn vào trong, nhìn bộ dáng hẩn cúi thấp khó chịu, Hồ Bất Quy đột nhiên vui mừng, cảm giác sợ hãi trước đó đảo cái mất sạch.

“Ngao ngao ngao Là Thập Tự a”

“Khủng long ăn thịt hung ác nhất ngao ngao ngao”

Các khủng long chung quanh mới vừa rồi còn vẻ mặt hung ác lập tức tứ tán.

Nhìn Giản vươn móng vuốt, phát hiện hẩn có ý niệm phá cửa sổ mà vào, Hồ Bất Quy vội vàng đối với hẩn khoát tay, sau đó tại khu mua sắm đã trống không, nhanh chóng chọn một xe rau dưa cổ quái hiếm thấy đi hướng bàn thu ngân.

Đáp lễ sự uy hiếp Giản ban tặng, nơi này tất cả khách hàng đều chạy mất, chỉ còn lại người phục vụ giữ vững cương vị tại bàn thu ngân đang run lẩy bẩy, không phải hẩn không muốn chạy, mà là hẩn bị dọa đến tiểu ra quần, chân nhuyển đến thật sự chạy không nổi.

Cấp những thứ Hồ Bất Quy mua giảm giá, lại biểu tặng thẻ hội viên VIP của siêu thị, người phục vụ giống như tổng ôn thân tiễn đưa Hồ Bất Quy một chuyến (trước khi đi hẩn còn bị Ngã Cách tò mò cắn một cái, cũng làm ra cái kết luận “không thể ăn”.

Siêu thị trong một tuần này, việc làm ăn vẫn không tốt, giám đốc siêu thị đau đớn mắng người phục vụ biếu tặng Hồ Bất Quy thẻ hội viên VIP một trận.

Tặng thẻ làm gì? Phí tổn hôm ấy toàn bộ miễn không phải được rồi Người tặng hẳn thẻ không phải công khai hoan nghênh hẳn lần sau trở lại sao?

Giám đốc siêu thị thở vắn than dài, tâm lý nghĩ tới nếu như vị tiên sinh kia trở lại, liền miễn phí biếu tặng hẳn một nghiệp vụ mới: đưa hàng tận nhà.

Đối lập bên này siêu thị mây đen trải rộng, Giản bên này hào khí phi thường tốt, tại Giản xem ra, Hồ Bất Quy mua quá ít rồi, còn chưa đủ hẳn ăn một cái, nhưng Hồ Bất Quy tỏ vẻ những thứ này đã đủ hẳn ăn một tuần, kiên quyết không mua nữa.

Tiểu Ngã Cách gặm rau dưa Hồ Bất Quy mới mua, ăn hồi lâu cảm giác được không mùi, liền ném thứ trên móng vuốt, thương mại phổ đối với Ngã Cách mới sinh ra không bao ngày mà nói, không hề nghi ngờ là xa lạ, chứng kiến cái gì cũng tò mò.

Cuối cùng, tại trước cửa một quán nước lạnh, tiểu tử kia bắt được ống quần của Hồ Bất Quy (trước khi Hồ Bất Quy ôm hẳn, bị Giản kéo xuống, kiên quyết không đi.

Hồ Bất Quy từ hình vẽ trên cửa quán miễn cưỡng đoán được thân phận quán này, đồ lạnh đồ ngọt... Luôn luôn là thứ trẻ con thích nhất, không cho hẳn đi vào tựa hồ có điểm không nhân đạo.

Hồ Bất Quy chú ý tới quán này phi thường lớn, tựa hồ có thể là quán cung cấp khủng long nguyên hình phục vụ, vì vậy Hồ Bất Quy nhìn một chút Giản, chứng kiến đối phương tựa hồ không có ý tứ phản đối, Hồ Bất Quy lôi kéo tiểu Ngã Cách vào quán.

Thân là khủng long hiếm lạ Ngã Cách đi vào liền khiến cho tất cả khủng long ở quán đồ lạnh đều chú ý, mà phía sau hẳn Giản theo sau vào càng lại khiến cho tất cả khủng long trong quán hoảng sợ.

Nhìn bởi vì khách nhân đều chạy trốn mà nhiều ra vô số chỗ trống, Hồ Bất Quy gật đầu, quay đầu lại đối với Giản nói: “Thật tốt quá, ta còn lo lắng lúc này không có chỗ trống.”

Giản đối với lời hẳn có phần chấp nhận.

Ngã Cách cái gì cũng hiếm lạ cầm lấy thực đơn mà người phục vụ run lấy bầy đưa qua chọn hồi lâu, trên thực tế bên trên một chữ hẳn cũng không nhận ra, nhưng hẳn vẫn dựa vào ảnh chụp cùng móng vuốt, đem tất cả những món mình cảm thấy hứng thú nhất nhất chọn.

Bên cạnh Hồ Bất Quy suy nghĩ cẩn trọng dung lượng thẻ của Giản.

Bất quá Giản tựa hồ cũng không ngại, Hồ Bất Quy vì vậy thở phào nhẹ nhõm.

Chứng kiến Hồ Bất Quy tựa hồ không có ý tứ chọn món, Giản khó hiểu đem menu trong móng vuốt tiểu tử kia đoạt lấy đưa cho Hồ Bất Quy, tiểu Ngã Cách vốn đang tức giận loại hành vi cường đạo của Giản, lúc nhìn đến menu rơi vào tay Hồ Bất Quy, lập tức không ý kiến, rất nhanh liền lầm bầm vui vẻ.

Hồ Bất Quy nhìn một chút menu, cuối cùng lại nhìn một chút cái chén bên cạnh khủng long (còn lại đều là khủng long ăn thịt nguyên hình to lớn, cuối cùng lấy thủ ngữ nói cho người phục vụ hẳn muốn cùng khách nhân khác giống nhau. Đương nhiên, sự lựa chọn Giản cùng Hồ Bất Quy giống nhau.

Cuối cùng bưng đến trước mặt Hồ Bất Quy chính là một chén chất lỏng trong suốt, cẩn thận ngửi một chút, Hồ Bất Quy kinh hỉ phát hiện bên trong dĩ nhiên là mùi rượu cồn

Giống như đại bộ phận đàn ông, Hồ Bất Quy từ sau khi lên đại học liền hút thuốc lá uống rượu mọi thứ, đến nơi đây, hai loại thói quen này đều bị bắt buộc từ bỏ, hôm nay nổi kinh hỉ tha hương gặp cố tri thật sự là ngoài ý muốn

Hồ Bất Quy lúc này liền bưng lên cái chén, to miệng uống một ngụm.

“Sảng” Chất lỏng lửa nóng cay cay bỏng đầu lưỡi xuống bụng, từ trong dạ dày thoát cái ấm lên, Hồ Bất Quy hài lòng khen một tiếng.

Bên cạnh tiểu tử kia tò mò nhìn Hồ Bất Quy, chứng kiến biểu hiện của hắn, tưởng rằng thứ trong chén hắn uống ngon, vì vậy ô ô kêu tỏ vẻ mình cũng muốn uống, Hồ Bất Quy cười xấu xa, đổ một chút rượu đến trong miệng tiểu tử kia, vật nhỏ lập tức phun đầu lưỡi sặc ra nước mắt, phi phi ói ra hồi lâu, tiểu tử kia xoay cái thân nhỏ trở về, ngoan ngoãn ăn đồ ngọt của mình.

Giản bên cạnh lại không phục cũng mạnh uống một ngụm.

Phía trước nói qua, Giản vốn là một con cách đàn ở riêng, lấy tiêu chuẩn trách long của mình săn bắn làm đạo đức tốt, cũng là em bé ngoan chưa bao giờ uống rượu, vì vậy vừa uống cái này, bị loại vị cay xa lạ này làm hoảng sợ, mặc dù không có nhảy dựng lên, nhưng nước mắt dù sao cũng đi ra rồi, xoạch một tiếng, một giọt nước mắt thật lớn từ không trung hạ xuống, hiem hiem kẻ sát Hồ Bất Quy đập bẻ tới mặt đất.

Giản có chút ái ngại, Hồ Bất Quy sờ sờ chân hắn, biết hắn đại khái là lần đầu tiên uống, vì vậy ra dấu, muốn hắn chậm rãi uống.

Không biết có hay không bởi vì là đàn ông đều sẽ thích rượu, hay là đơn thuần muốn cùng Hồ Bất Quy bồi dưỡng yêu thích, rất nhanh, Giản từ đó tìm được một điểm thú vị, chậm rãi uống. Mặc dù vẫn cảm giác được rất cay, bắt quá cũng không chảy nước mắt nữa.

Một nhà ba người vì vậy vui vui vẻ vẻ ha ha uống uống, thì ở phía sau —

“Yêu, này không phải Giản sao.”

Bên cạnh lại đột nhiên truyền tới một thanh âm chán ghét, Giản quay đầu lại, sau khi thấy rõ người, làm bộ chán ghét không thấy quay lại đầu.

“Đừng coi như không thấy ta mà, ta lại nhìn thấy ngươi rồi, còn chứng kiến... Ha ha Giản của chúng ta cư nhiên khóc Lớn như vậy còn khóc nhỏ, thật thể diện a, có phải hay không.”

Hết chương 6 Đăng bởi: admin

7. Chương 7

Di Dân Đến Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 7

Sau khi uống rượu loạn X quả nhiên là nguy hiểm

Hồ Bất Quy quay đầu đi, phát hiện nói chuyện chính là một người điển trai, sau đó, tựa như tình cảnh cường hào trong các phim ở xã hội loài người ra diễn vậy, người điển trai này xuất hiện cực kỳ đẹp mắt, cảm sâu banh trong tay (đương nhiên, hắn là không phải sâu banh, chỗ này chỉ là vì tiện miêu tả, trái giữ phải ôm.

Bên trái người điển trai bên phải mỹ nữ — thế giới này quả nhiên dữ dằn.

“Yêu đây là vợ con ngươi, lần trước nghe nói ngươi kết hôn ta còn chưa tin, bây giờ thấy, quả nhiên... Chậc” Người nọ nhìn từ trên xuống dưới Hồ Bất Quy, chưa hết còn lưu lại tiếng chậc không rõ ý đồ.

Giản không để ý tới hắn, chỉ là cúi đầu uống rượu.

“Ngươi loại quái vật dị dạng này cư nhiên có người muốn, ta xem nhà ngươi lừa thủ đoạn gì đó đi? Là bị lừa gạt tới? Tên kia vừa nhìn chính là bộ dáng nông dân” Thấy Giản không để ý tới hắn, người nọ càng tới gần từng bước.

“Yêu, sinh ra lại không phải Thập Tự Tháp các ngươi, Thập Tự Tháp không phải được xưng khủng long ăn thịt cực mạnh sao sách Cũng không gì hơn đi Ba đứa con trai của ta lại đều là giống ta Xích Dục Uy Mãnh Long”

Dựa theo lý luận sinh dục nơi này, chủng tộc khủng long vốn là do cường thể chủng tộc chi phối, người này nói như vậy, rõ ràng là nói Giản năng lực không đủ, trá hình châm chọc hắn phát dục không hoàn toàn.

Nơi này, khủng long không thể biến thành hình người đều bị cho rằng là dị dạng.

Điểm này, Hồ Bất Quy không biết, nhưng Giản lại biết.

Nếu như là mọi khi, hắn đã sớm nhào qua rồi, nhưng hôm nay Hồ Bất Quy ở chỗ này, hắn biết Hồ Bất Quy vốn là nghe không hiểu ý tứ người này.

Nếu như hắn phản bác, Hồ Bất Quy liền sẽ biết bọn họ đang khắc khẩu, hắn rất thông minh, nói không chừng rất nhanh có thể đoán ra đại khái chuyện gì xảy ra, những từ vũ nhục này hắn từ nhỏ đến lớn nghe quen rồi, đã sớm không quan tâm nữa, nhưng bây giờ, hắn không muốn Hồ Bất Quy biết.

Cho nên Giản vẫn không lên tiếng.

Vì vậy, Xích — cũng chính là con khủng long xuất ngôn châm chọc Giản rốt cục không nhịn được nữa, hắn cùng Giản từ nhỏ là đi học cùng một nhà trẻ, thẳng đến thời kỳ đại học tách ra, bởi vì Giản, hắn thành ngàn năm lão Nhị, trong trường học, tất cả khủng long cũng bởi vì giống loài của Giản mà đối với hắn vô hạn kính sợ.

Mỗi lần đều chứng kiến hắn một con khủng long cao cao tại thượng độc lai độc vãng, cái loại bộ dáng vênh vang này làm cho người ta nhìn liền tức giận, hắn rõ ràng là vương giả chuỗi thức ăn trên đại lục chỉ thấp hơn Thập Tự Tư, song, chính là bởi vì cái “chỉ thấp hơn” kia

Cái gì cũng bị xếp sau Giản làm cho hắn cảm giác bị thắm rồi, lại không chịu thừa nhận chính mình đó là đồ kỵ, vì vậy Xích liền dưỡng thành thói quen mọi chuyện cùng Giản đối nghịch. Thẳng đến khi hóa thành hình người, hắn rốt cục thở phào.

Giản là khủng long duy nhất không cách nào hóa thành hình người. Cuối cùng, hắn rời đi tầm mắt mọi người.

Đến tận đây, Xích rốt cục cảm giác được nhẹ nhõm, nhưng không quá bao lâu, hắn liền lại mất hứng. Giản vốn là một mình đi, kiêu ngạo đi, hoàn toàn không có sự thất bại ngã lòng hắn phải biểu hiện ra ngoài.

Vì vậy hắn liền đuổi tới nhà Giản, lấy được lại là tin tức Giản không chịu nổi ăn chay rồi nhà sống một mình.

Từ đó về sau hắn không thấy Giản. Vì vậy hôm nay gặp được, trong lòng lời xảo quyết tích đọng đã lâu liền một cái ra khỏi miệng.

“Vợ người là hình người hả, ta xem hắn mới vừa rồi dùng thủ ngữ, chẳng lẽ là câm điếc hả Ta biết rồi Chính là bởi vì có khuyết điểm mới gả cho người hả Tàn phế xứng dị dạng, các người thật sự là trời sinh tuyệt phối, a Còn có, người xác định kia thật là nhi tử người? Chẳng lẽ là con riêng vợ người mang đến — ”

Câu kế tiếp cũng không nói gì hết, Giản vọt đứng lên, một móng vuốt chụp vào Xích, Xích cũng không phải ngoan ngoan bị chủ nhân chụp, rất nhanh hắn cũng hiện ra nguyên hình, một con khủng long so với Giản chỉ nhỏ một vòng lập tức vung cái đuôi xuất hiện tại phòng ăn, hai con khủng long ăn thịt hung ác đồng thời hiện ra nguyên hình, một bộ tư thái chiến đấu, nguyên bốn khách nhân còn đang trong *** đều chạy trốn

“Hắn mới không phải tàn phế Hắn có thể nói Còn có kia là con ta Là ta cùng hắn sinh” Những lời này toàn bộ đựng phải kiêng kỵ của Giản, nhanh chóng, đại não của Giản bị tức giận chiếm cứ, trọng tâm hạ dời, Giản cẩn thận đem Hồ Bất Quy hộ trong phạm vi thể lực của mình, tùy thời chuẩn bị chiến đấu

Hai đầu khủng long trong lúc đó ác đấu hết sức căng thẳng.

Hồ Bất Quy nháy mắt mấy cái, hắn không hiểu nhiều về đoạn đối thoại của hai con khủng long với nhau, nhưng bộ dáng Giản thoát nhìn rất mất hứng, ánh mắt con khủng long nhìn hắn trước đó lại khinh miệt như vậy...

Suy nghĩ một chút, Hồ Bất Quy cẩn thận ôm tiểu Ngã Cách có điểm sợ hãi nhưng lại càng hưng phấn rời đến phía sau Giản, lặng lẽ đi tới trước người phục vụ trốn ở cửa phòng bếp trông ngóng, ra dấu nói gì đó.

Biết ý tứ của hắn, người phục vụ chần chờ, cuối cùng gật đầu. Một hồi lâu, từ phòng bếp bưng một cái bàn đặc biệt lớn đi ra, đó là bàn đặc chế cho khủng long nguyên hình, thân thể nhỏ bé của Hồ Bất Quy muốn

làm nhưng không được, vì vậy dưới sự thúc giục của Hồ Bất Quy, vị phục vụ kia cũng là khùng long ăn thịt rất cục run rẩy bưng chén đĩa hành động.

Hắn một bên chạy, một bên cố gắng đem thân thể khổng lồ của mình lui sau bóng người Hồ Bất Quy, bộ dạng như vậy buồn cười cực kỳ.

Đáng tiếc trừ ra Hồ Bất Quy cũng không có khùng long thưởng thức.

Chén đĩa bưng đến bên người Giản, Hồ Bất Quy dùng sức vỗ vỗ chân Giản, đồng thời hét lớn một tiếng, “Bữa ăn của người – thịt Xích Dực Uy Mãnh Long”

Cái tên món này là hắn sau khi hỏi qua người phục vụ, lặng lẽ lặp lại học vài lần mới nói được không sai biệt lắm, chứng kiến bộ dáng Giản cùng con khùng long ngu ngốc đối diện hắn, Hồ Bất Quy tưởng chính mình phát âm không chuẩn, hai con khùng long không nghe hiểu, vì vậy dùng ánh mắt bức bách người phục vụ lặp lại một lần.

“Trước, tiên sinh... Đây là thái thái ngài giúp ngài điểm... thịt... Xích Dực Uy Mãnh... Uy Mãnh Long... Cũng là hôm kia ngài chọn... Ngài yên tâm, tuyệt đối... Tuyệt đối mới mẻ...”

Nói xong, người phục vụ cũng không thể chịu đựng được áp lực một mình đối mặt vương giả đỉnh chuỗi thức ăn thêm nữa, đem chén đĩa nhanh chóng chuyển dời đến trên bàn, sau đó liền bay trốn về phòng bếp.

Hồ Bất Quy gật đầu (hắn không có nghe hiểu từ thái thái kia).

Xích rồi.

Cuối cùng, Giản cười.

“Ta nhớ ra rồi, ngày đó ta bắt được ba con Xích Dực Uy Mãnh Long, chúng ta ăn không xong, ta liền bày người đem thịt còn lại chuyển bán, nguyên lai là bán đến nơi đây rồi.” Giản suy nghĩ một chút, nhớ lại tới.

Hồ Bất Quy nhìn hắn cười, thở phào nhẹ nhõm.

Xích phức tạp nhìn Giản liếc mắt một cái, cuối cùng gục đầu xuống, cũng không quay đầu lại bay đi. Trong ánh nắng chiều, cánh hồng của hắn tựa như thiêu, phía sau, các thê tử hắn vội vàng đuổi theo.

Ăn vài miếng thịt khùng long trong đĩa thì không ăn nữa, Giản đứng lên.

“Thân, thân ái, ta cảm thấy cũng là người làm đường như ăn ngon hơn, về nhà người làm cho ta nha?”

Lần đầu tiên sử dụng xưng hô thân mật, Giản nói rất nhỏ tiếng, ngửa đầu nhìn ngoài cửa, Giản sợ xưng hô của mình bị Hồ Bất Quy vô tình cự tuyệt.

“A oh, chính là có chút lãng phí...”

Hoàn toàn không có nghe hiểu hai chữ “em yêu”, nhưng thật ra đối với ý tứ câu nói kế tiếp của Giản đoán không sai biệt lắm, Hồ Bất Quy đáng tiếc nhìn một chút thịt khùng long trên bàn, bất quá hắn đối với thứ này hoàn toàn không hứng thú, cuối cùng, dưới yêu cầu mãnh liệt của Ngã Cách, bọn họ đóng gói phần điểm tâm ngọt.

Phát hiện Hồ Bất Quy tựa hồ rất thích rượu nơi này, vì vậy Giản lại làm chủ muốn một thùng rượu (kích thước khùng long, cuối cùng, một người hai con khùng long vô cùng cao hứng về nhà).

Trở lại hang, dưới yêu cầu mãnh liệt của một lớn một nhỏ hai con khùng long, Hồ Bất Quy bắt đầu làm thịt làm thức ăn, lúc này đây bọn họ còn mua nôi, vì vậy Hồ Bất Quy làm đồ ăn đặc sắc quê nhà: đại oa thái (lẩu rau cải).

Kỳ thật chính là trộn với nhau hầm, bất quá ưu điểm loại phương pháp này chính là mặc kệ như thế nào chuẩn bị cũng đều ăn ngon, mùi các loại nguyên liệu nấu ăn hoàn hảo dung thành một nồi nước dùng đậm đà, người thích ăn thịt thích ăn, người thích ăn rau cải cũng thích.

Quả nhiên, vừa sôi, hai con khùng long liền biểu hiện ra thật lớn hứng thú, Giản chưa bao giờ ăn rau cũng ăn thật nhiều thức ăn, mà tiểu Ngã Cách càng lại thích ngay cả đáy nồi cũng liếm sạch sẽ.

“Hôm nay người... Người giúp ta giải vây... Ta, ta thật là cao hứng.” Cơm nước xong, tại lúc Ngã Cách đang liếm đáy nồi, Giản cúi đầu nhỏ giọng nói. Đại khái cảm thấy có chút thẹn thùng, Giản đổ một chén rượu lớn cho mình cùng Hồ Bất Quy, nói vừa xong, Giản không biết nên nói cái gì, vì che dấu khuôn mặt nóng lên của mình, vội vàng trút một chén rượu hạ bụng.

“Ách, cái kia... Không sao.” Đại khái nghe hiểu ý tứ con khỉ long kia, Hồ Bất Quy khoát khoát tay, cũng uống một hớp rượu lớn, uống ngon Rượu nơi này so với địa cầu ngon hơn nhiều, tựa hồ là rượu hoa quả, nhưng độ kể ra rất cao, đủ mạnh

“Cái kia... Nếu không có người... Ta thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ...” Những lời này có chút khoa trương, bất quá khỉ long Giản vẫn tiếp tục thẹn thùng, sau đó lại rót một chén rượu trút hết.

“Đâu có.” Nếu không có ta, phỏng chừng người sẽ đem con khỉ long kia nuốt luôn. Có thể thấy được không có ta cũng không gì, ta chỉ bất quá không muốn các người đánh nhau, hai con khỉ long đánh nhau, ngấm lại chỉ biết có bao nhiêu mạnh bạo, từ đông sang tây rơi bể đến hoa hoa thảo thảo còn không lo, nếu đánh đến mình, vậy không phải xong đời rồi sao?

Đáng tiếc, Giản hoàn toàn không biết tâm tư Hồ Bất Quy, vẫn đang đắm chìm trong vui vẻ được người giữ gìn của bản thân.

Đối với Giản mà nói, hần cô độc lâu lắm, tất cả khỉ long đều bởi vì hần vô cùng cường đại mà không dám đến gần hần, lên lút nắm bắt khuyết điểm của hần đối hần chỉ chỉ trở trở, lại càng không cần nói là bảo vệ hần. Lần đầu tiên có người đứng bên cạnh hần vì hần xuất đầu, điều này làm cho hần rất vui vẻ, nghĩ đến khi Xích rời đi bộ dáng kinh ngạc kia, hần liền càng vui vẻ.

Bất tri bất giác, Giản liền uống rất nhiều rượu.

Nhìn bên cạnh Hồ Bất Quy đổ Ngã Cách ngủ, trong ánh mắt mông lung của Giản có điểm ướt át.

“Cái kia... Mặc dù ta tính tình không tốt lắm, trước lại làm rất nhiều chuyện thất lễ, nhưng là...”

Trong đầu đột nhiên một cỗ xúc động, Giản mạnh mẽ ngừng đầu nhìn về phía Hồ Bất Quy, dùng ánh mắt cơ hồ ôn nhu đến rướm nước nhìn kỹ hần, “Người nguyện ý cùng ta chung sống không? Cái kia... Ta nguyện ý làm ba tiểu tử kia, chúng ta cùng nhau sống, ta nuôi các người, bảo vệ các người, người nguyện ý không?”

Giản cảm giác được chính mình bây giờ thật sự rất hạnh phúc oa, mặc dù có chút không hoàn mỹ nho nhỏ — hài tử không phải của mình, nhưng là vì Hồ Bất Quy, hần có thể tiếp nhận khuyết điểm này.

Mơ hồ nghe được từ xin lỗi trong lời của Giản, Hồ Bất Quy không thêm để ý tùy tiện gạt đầu, sau đó đem tiểu Ngã Cách ngủ thiếp đi đặt trên cái đệm hần bình thường ngủ, tâm lý nghĩ tới tiếp qua mấy tháng, chính mình có thể không được ôm hần rồi.

Bên kia, tưởng rằng bản thân được tiếp nhận, Giản mừng rỡ như điên, hai mắt đắm lệ lưng trông nhìn Hồ Bất Quy, trong lòng Giản tràn ngập hạnh phúc cùng cảm động.

Vì vậy, Hồ Bất Quy quay đầu chứng kiến chính là hai đốm nhỏ con mắt của khỉ long. Cái loại ánh mắt quyến luyến này dọa Hồ Bất Quy giật mình, cảm giác sờn gai ốc. Hồ Bất Quy không nhìn được vờn cánh tay quăn chặt áo khoác mình, giây tiếp theo, lại chứng kiến con khỉ long kia không biết nơi nào tú đùa (không biết là gì vô hạn thâm tình cúi đầu, nhẹ nhàng liếm hần).

“Giản, gọi ta Giản, gọi tên của ta, sau đó... Nói cho ta biết tên của người.” Giản đột nhiên rất muốn nghe hần gọi mình, hần một lần cũng chưa nghe hần gọi qua mình, sau đó, mình cũng muốn gọi tên hần.

“Giản, Giản... Người là nói tên của người sao” Hồ Bất Quy tròn tròn đôi mắt, một bên cẩn cẩn dục dục tránh ra nước miếng của Giản, một bên đoán ý lời nói của đối phương.”Người hỏi tên của ta sao? Ta gọi là Hồ Bất Quy...”

Khỉ long trước người dùng phát âm rất cổ quái niệm vài lần tên của hần, nhưng đại khái là thốt ra phương vị có chỗ bất đồng, Giản như thế nào cũng không phát âm đúng tên hần.

“An tâm, tên của ta vốn không phát âm được, là cái tên kỳ quái.” Vỗ vỗ cái mũi Giản, Hồ Bất Quy cười cười, “Tên của ta đến từ một quyển sách chỗ chúng tôi gọi là Thi kinh, bên trong có một câu, “Thức vì,

thức vi, hồ bất quy (tại sao không quay về” tên của ta chính là như vậy tới.”

Vuốt cái mũi ẩm áp của Giản, Hồ Bất Quy chớp mắt, trong miệng thì thào: “Hồ Bất Quy Hồ Bất Quy tại sao không quay về đây?”

“Con mẹ nó, không phải lão tử không muốn trở về, vốn là lão tử căn bản không thể quay về a Thao nhị đại gia hần” Ngửa mặt lên trời huyết sáo dài, Hồ Bất Quy vẻ mặt buồn bực.

Cảm giác cử động của mình tựa hồ làm cho Giản khó hiểu, Hồ Bất Quy thu hồi tầm mắt, thẳng tắp nhìn vào con người Giản, cười.

“Đột nhiên nghĩ đến, trong quyển sách kia cũng có tên của ngươi, “Giản hề giản hề, phương tương vạn vũ”, tên của ngươi “Giản” ở bên trong đại biểu chính là bộ dáng uy vũ, ha hã, ngươi quả nhiên rất uy vũ.”

Hồ Bất Quy vừa nói, đánh bạo sờ sờ gương mặt Giản, hần nghĩ hần đại khái có chút say, bằng không chính mình làm chi cùng một con khủng long nói Thi kinh đây?

Giản nghe không hiểu nhiều lời Hồ Bất Quy, nhưng là biết hần đang an ủi mình, hơn nữa nụ cười của hần làm cho hần nhìn rất ẩm áp, trong lòng ngứa ngứa, hình như có cái gì đang chui từ dưới đất ra, đầu óc Giản choáng váng, Hồ Bất Quy nhẹ nhàng vuốt ve hần, đối với hần mà nói, lực đạo kia nhẹ đến cơ hồ cảm nhận không được, nhưng Giản lại ngừng thở, cảm thụ sự vuốt ve trên quý kia.

Trong sơn động im ắng, trừ ra tiếng ngáy khò khò nho nhỏ của Ngã Cách, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của Hồ Bất Quy.

Một loại cảm giác có điểm quen thuộc lại có điểm xa lạ từ tiểu phúc chậm rãi thiêu lên, Giản đại khái biết đây là cái gì, hần phát tình rồi.

Tựa hồ chỉ cần cùng thân ái một chỗ (không có cách nào phát âm chính xác tên Hồ Bất Quy, cho nên Giản chọn cách gọi này, hần cũng rất dễ phát tình, trước kia hần chưa từng có loại cảm giác này, cái loại cảm giác ngứa ngứa này, cơ hồ làm cho khủng long muốn tróc một tầng da, yếu mềm, nhưng lại cảm giác chính mình vô cùng cường tráng.

Giản say mê chớp hai mắt, hần luôn luôn tưởng rằng lớp da thật rất dày, tựa hồ thoáng cái trở nên mỏng manh như tơ lụa, ngón tay Hồ Bất Quy chỉ một cái nhẹ nhàng câu hoạt, liền có thể làm cho hần toàn thân run rẩy.

“Thân ái, ta muốn ngươi.” Giản mở mắt, ôn nhu liếm liếm đầu Hồ Bất Quy.

Nghe hiểu ý tứ của hần, Hồ Bất Quy tròn tròn mắt.

Chính là bởi vì nghe hiểu rồi, hần mới mắt tròn: cái gì là muốn hần? Muốn ăn tươi hần sao?

Con khủng long này nói như thế nào biến sắc mặt liền biến sắc mặt? Bất quá rất nhanh, hần liền biết hàm nghĩa chính thức của cái muốn kia.

“Thân ái, ta muốn ngươi sinh con cho ta.” Giản ẩn tình mạch mạch (đưa tình (mặc dù cái vẻ mặt này từ góc độ người địa cầu giải thích có chút đáng sợ.

“Gặp quỷ — “Muốn” ngươi nói... Sẽ không phải muốn làm tình đi?” Giây dụa khước từ giữa đầu lưỡi của Giản, biểu tình vẻ mặt của Hồ Bất Quy như bị sấm đánh.

Cùng một con khủng long ân ái? Hần cũng không phải điên rồi?

Đầu tiên, kích cỡ của hần phỏng chừng hoàn toàn không thể thỏa mãn đại gia hỏa này đi? Điều kiện tiên quyết là đối phương đồng ý bị mình xuyên vào, nhưng nếu như nói ngược lại —

Ta sẽ chết.

Hồ Bất Quy lập tức cho ra kết luận.

“Không nên Ngã Cách còn ở nơi này” Không có cách nào, Hồ Bất Quy tìm lý do phổ thông nhất.

Song lấy cơ này cũng chỉ làm cho Giản sưng sốt ba giây mà thôi, giây tiếp theo Hồ Bất Quy đã bị ngâm lên, sau khi cưỡi mây đạp gió hành quân trên không, bọn họ lại tới cái suối nước nóng lần trước.

Vừa đến đích, Giản liền bắt đầu sốt ruột dùng đầu lưỡi cuốn quần áo Hồ Bất Quy xuống, đầu lưỡi tham lam này bình thường giỏi về cuốn lấy lớp da nặng trĩu của con mồi, tiến tới ăn tươi nuốt thịt bên trong, mà bây giờ, nó đang dùng lực đạo càng thêm linh hoạt, quần lấy nhất kiện nhất kiện quần áo của Hồ Bất Quy.

Trong miệng Giản, tràn ngập mùi rượu.

Đáng chết Người này quả nhiên uống say rồi Này xem như sau khi say rượu loạn tình sao? Minh thật không nên xúi bẩy hấn uống rượu

Đáng tiếc nơi này không có thuốc hồi hận, Hồ Bất Quy rất nhanh liền về mặt ảo não trần trụi mất rồi.

Đối phương trên người lớp da cứng rắn cùng đầu lưỡi trơn nóng hình thành sự đối lập rõ rệt, Hồ Bất Quy cho dù giả đứng đắn đi nữa cũng là một nam nhân, phim *** đáng xem cũng xem không ít.

Sức tưởng tượng vốn là vô cùng, chỉ cần một điểm trên chóc, các loại hai mươi lăm chịu đựng từng chứng kiến đều từ trong đầu xông ra, lại càng không muốn nói lúc này còn có một cái đầu lưỡi lửa nóng mềm ẩm như thế đang không ngừng liếm.

Biết chính mình trốn cũng trốn không được, nhưng cũng sẽ không có hậu quả gì thật sự phát sinh (kích thước bọn họ kém nhiều lắm, Hồ Bất Quy đối với hai người có thể 0x thành công loại chuyện này hoàn toàn không ôm thái độ tin tưởng, nhiều lắm là liếm liếm như lần trước mà thôi.

Chớp hai mắt, Hồ Bất Quy đơn giản lấy tay sờ lên chính mình, một chút hạ, không bao lâu trong đầu bạch quang chợt lóe liền tiết thân.

Nếu như Giản là một phụ nữ hoặc là một nam nhân, Hồ Bất Quy hơn phân nửa sẽ vì bản thân nhanh vậy liền tiết thân cảm thấy xấu hổ, bất quá Giản là một con khủng long, cho nên Hồ Bất Quy chỉ là uể oải, giống nhau mèo uốn thân, hưởng thụ Giản còn đang tiếp tục liếm hôn.

Hấn không biết tư thái của mình chứng kiến trong mắt Giản là hấp dẫn lớn cỡ nào

Từ một khắc Hồ Bất Quy bắt đầu tự an ủi kia, trống ngực Giản bắt đầu thẳng tắp vọt lên, theo cao trào tới gần, góc lông mày đối phương tăng tăng tăng thêm xuân ý làm cho hấn càng phát ra miệng khô lưỡi khô, thứ phía dưới cứng như cây trụ sắt.

Đầu lưỡi không nở rời đi da Hồ Bất Quy, Giản cảm giác được một cổ cảm giác chưa từng có đang từ bên trong cơ thể dâng lên, đó là cảm thụ lần trước cũng không xuất hiện

Vì vậy, đến nháy mắt Hồ Bất Quy tiết, Giản cảm giác đầu mình ầm ầm, hoàn toàn “hoa ầm” (nổ như tiếng pháo hoa Hấn có thể ném đến mùi *** của Hồ Bất Quy, đối với loài người mà nói, kia tuyệt đối không phải mùi gì ăn ngon, nhưng đối với khủng long đem mùi coi như một trong các bước *** mà nói, loại mùi này có thể nói là Viagra giới khủng long

Vì vậy Giản hừng hực thiêu đốt.

Lần này hấn đã không thể xem như trạch long hoàn toàn rồi, có kinh nghiệm lần trước, hấn so với thời gian lần trước kiên trì càng lâu, nhưng là...

“Người đừng lo?” Một hồi lâu, rốt cục qua hết dư âm cao trào Hồ Bất Quy trợn mắt, cúi đầu chính là thứ kích cỡ quái vật của Giản, chỉ nhìn thoáng qua hấn liền bối rối dời tầm mắt.

Rất kinh khủng Phi lễ chó nhìn Phi lễ chó nhìn a Bản năng giống loài chiếm cứ toàn bộ đại não Giản, đối với khủng long mà nói, hành vi *** mục đích chủ yếu vẫn là sinh dục, *** quý giá không nên loạn vậy, hấn là chiếu vào địa phương có thể nảy mầm.

Hồ Bất Quy cảm giác được có trận âm phong từ bên người thổi qua, run run một chút, thật lạnh.

“Cái kia, nghẹn lâu hình như không tốt lắm.” Nhìn Giản toàn thân dùng sức, về mặt vô cùng dữ tợn, Hồ Bất Quy tâm lý có điểm sợ hãi, quả thực thẳng theo dõi hấn, cái loại nhìn chăm chăm xích lô điên cuồng làm cho hấn cảm thấy không đứng chỗ nào.

Lập tức, tầm mắt hấn bắt đầu giảm xuống, cánh tay Hồ Bất Quy bị nhéo sinh đau, giây tiếp theo, lúc phát hiện mục đích Giản, Hồ Bất Quy về mặt hắc tuyến

“Vào không được Ta van người người đi tìm khủng long khác a” Oa oa kêu to, Hồ Bất Quy thật sợ hãi chính mình sẽ té xuống, vừa nghĩ đến phía dưới cái miệng của mình là thứ kia của Giản, hắn cảm giác được thể giới này quá điên cuồng rồi

Hắn chứng kiến Giản còn đang dùng cái loại tầm mắt điên cuồng mê luyến nhìn hắn, diện bộ biểu tình của hắn cũng càng ngày càng dữ tợn, nước miếng từ giữa hàm răng rơi hạ. Đây tuyệt đối không phải Giản bình thường

Hắn cảm giác thân thể Giản co rút dường như run rẩy hai cái, sau đó lập tức, chuyện càng thêm điên cuồng xảy ra. Hắn chứng kiến trên người hiện đầy lớp ba cứng rắn của Giản chậm rãi phồng ra đạo đạo gân xanh, Giản hình như rất thống khổ, hắn run rẩy, găm nhẹ, cuối cùng, như cự tháp mất đi thăng bằng, thăng tấp hướng về phía trước ngã xuống.

Mạng ta xong rồi

Hồ Bất Quy sắc mặt cứng đờ, nhắm mắt lại đang muốn chờ chết, sau đó nửa ngày không có đau đớn cùng sức nặng như trong chờ đợi, bên tai vang lên tiếng bùm thật lớn, lượng lớn nước ầm ập nện xuống đến, Hồ Bất Quy lập tức thành con gà nhúng nước.

Chờ một chút —

Hồ Bất Quy cảm giác chuyện không đúng cuồng quít mở mắt, hướng phương hướng truyền đến tiếng bùm nhìn lại, chỉ thấy mặt hồ to như vậy chỉ còn lại có móng ngón chân Giản.

Đáng chết Cái đồ đần kia vì tránh ra chính mình dĩ nhiên rơi xuống nước đi

Trợn mắt há hốc mồm, Hồ Bất Quy ngốc lăng nhìn mặt hồ, lúc móng ngón chân Giản chậm rãi biến mất, mặt hồ rộng lớn vì vậy lại khôi phục thành phẳng lì tĩnh mịch như trước.

Hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng nuốt một con khủng long...

Rào rào, không khí lạnh vây quanh toàn thân, cùng nước suối nóng trên người phát sinh tác dụng, Hồ Bất Quy nhất thời một cái hắt xì.

“Cái tên kia ... Tại sao không lên?” Hồ Bất Quy lại hoàn toàn không có ý thức được rét lạnh bản thân, chỉ nhìn chằm chằm mặt hồ, nguyên bốn tưởng rằng con khủng long sẽ lập tức trồi lên tới nhưng vẫn không đi ra.

“Cái đồ đần kia” Trong miệng oán hận, Hồ Bất Quy cái miệng trần làm động tác làm nóng đơn giản, một động tác nhảy cầu tiêu chuẩn, bùm vào nước.

Bọt suối nước nóng nổi dậy tuy thoải mái, nhưng con người trong nước chỉ có đau đớn, chìm vào dưới nước trợn tròn mắt tìm tòi tung tích Giản, Hồ Bất Quy cảm giác con người mình sắp nóng nổ tung rồi Nhưng dù vậy, hắn còn phải mạnh chống giữ.

Càng lặn xuống, nhiệt độ nước càng cao, Hồ Bất Quy cảm giác được chính mình cơ hồ muốn nóng ngất xỉu đi, nhưng hắn lại thủy chung tìm không được Giản, theo lý thuyết, Giản lớn như vậy mục tiêu hắn là dễ tìm mới phải, nhưng lâu như vậy sao vẫn tìm không được hắn, Hồ Bất Quy trong lòng mơ hồ có chút bối rối.

Hắn nặng như vậy, có thể hay không đã trầm đáy rồi?

Nhiệt độ nước nơi này đã cao như vậy, nhiệt độ đáy hồ... Có thể hay không đã nướng chín khủng long rồi?

Không thể nào? Tên kia nổi danh da thô thịt dày. Sẽ tìm tìm nữa

Cũng không biết nơi nào toát ra kiên trì, Hồ Bất Quy rõ ràng đã sắp ngất xỉu đi, lại mạnh mẽ lại lặn xuống hai thước.

Chỉ là sâu không tới hai thước, nhiệt độ đã là một cấp bậc khác Hồ Bất Quy đã không thể trợn mắt, chỉ có thể dùng thân thể cảm giác Giản, trông cậy vào chính mình giây tiếp theo có thể mò lấy da cứng của tên kia, ngay lúc kiên trì không được, Hồ Bất Quy cảm giác chính mình mò thấy cảm giác thô ráp quen thuộc.

Là da khủng long

Tâm lý một cái giặt mình, Hồ Bất Quy theo phản xạ bắt được đồ vật kia , sau đó dụng lực kéo, cũng không quan tâm hình thể của mình cùng Giản kém bao nhiêu, hấn trong đầu chỉ có một ý niệm, nhất định phải đem hấn lên Mượn di động lực của nước đem hấn lên

Hấn am hiểu nấu thịt khổng long không sai, nhưng còn không muốn xử lý Tháp Tập Tư a

Không biết có hay không là trong truyền thuyết đại nạn trước mắt xuất ra lực lượng kinh người, Hồ Bất Quy cảm giác chính mình dĩ nhiên túm động lớp da cứng dưới tay Cấn rằng, đuối kịp chính mình trước khi dùng hết một hơi cuối cùng, Hồ Bất Quy cảm lấy lớp da cứng dưới tay liều mạng nổi lên mặt nước.

Nửa thân thể nhào tới trên bờ, Hồ Bất Quy tham lam thở phì phò, một hồi lâu mới có cảm giác sống lại, dùng sức túm vật cứng trong tay, thật tốt quá Còn ở đây Tâm lý một cái yên ổn, Hồ Bất Quy nhanh chóng xoay người.

“Giản ngươi cái đại đồ đồ này — ”

Lời giáo huấn rống đến một nửa liên ngành tại yết hầu, nhìn một chút vật cầm lấy trong tay, Hồ Bất Quy ngậy ngậy cả người.

“Ngươi tóm lấy mí mắt người ta đau quá.” Một thanh âm thâm trầm trước người hấn vang lên.

Nghe hiểu ý tứ lời đối phương, Hồ Bất Quy cuống quýt nhìn một chút vật trong tay chính mình dùng khí lực ăn nãi bắt được, lớn như vành xe, phía dưới hai tròng mắt như gương... Chính mình cầm lấy quả nhiên là mí mắt dưới của đối phương.

Giờ phút này, trong ánh mắt cực đại kia, hơi nước tràn ngập, hơi nước này đang lấy tốc độ như bay ngưng hóa thành giọt, đến tại nơi cơ hồ đỉnh chiều cao của hấn quả cầu nước từ hốc mắt đối phương lăn xuống, Hồ Bất Quy cuống quýt buông lỏng ra “mí mắt” đối phương.

“Xin lỗi, ta nghĩ đến ngươi là... vừa sót ruột liền, liền đem ngươi kéo lên.” Những lời này, Hồ Bất Quy nói xong cực kỳ nhỏ giọng.

Hấn kinh ngạc, chỉ là thẳng tắp nhìn chăm chăm quái vật lớn trước mắt.

Đúng vậy, quái vật lớn

Nguyên bốn tưởng rằng Giản đã vóc dáng đủ lớn, cũng không nghĩ, cùng tên trước mắt so ra, Giản lại có thể coi là nhỏ bé

“Rồng... Là rồng thật...” Thì thảo, thanh âm Hồ Bất Quy có kinh ngạc, có kinh hách, rất có một loại kinh thần ẩn dấu không được.

Quái vật lớn trước mắt mắt như đuốc, râu như lụa, lộc sừng mạnh lân, dưới thân cưỡi sáu vuốt, nếu như phối lên vài đám mây, bất ngờ chính là thần long cưỡi mây đạp gió trong đồng thoại cổ đại

Không phải một dạng khổng long phương tây, mà là đứng đắn uy nghiêm mà thần thánh rồng phương đông

Hồ Bất Quy kinh ngạc nhìn cự long trước mắt, hơi nước tràn ngập, thân rồng như ẩn như hiện giữa hơi nước, Hồ Bất Quy không cách nào dòm ngó được toàn diện rồng, ngược lại tăng thêm thần bí sắc thái của rồng.

Song giây tiếp theo —

“Kéo ta đi lên? Chỉ bằng thân thể nhỏ bé này của ngươi?”

Rồng phương đông nhất nhất tròng mắt, nguyên bốn hai tròng mắt đã lớn càng thêm lớn kinh khủng, tựa như toàn thân như kính, Hồ Bất Quy có thể chứng kiến ảnh ngược cả người của bản thân ở đáy mắt đối phương.

Nhìn một chút cảnh đối phương trên mặt nước thì thân thể hơn mười thước, vừa lại xem một chút chính mình được xưng một thước tám, kỳ thật thân thể một thước bảy chín bảy, không thể không thừa nhận đối phương nói đúng, chiều cao của mình so với đối phương, quả thật là thân thể nhỏ bé.

“Ta là tự mình kéo người lên Ta muốn lên đến cùng người kháng nghị” Ròng phương đông tựa hồ rất kích động, chồm râu thật dài cơ hồ thổi lên trời, cự long hơn phân nửa thân thể còn ở trong nước lại không nhin được ra bên ngoài một chút.

“Lão ròng ta tuổi lớn, sáu móng vuốt có năm bị phong thấp, thầy thuốc nói cho ta biết nhất định phải tìm một địa phương ẩm áp hảo hảo chăm sóc, lão phu dùng khối thân hình đổ nát yếu ớt bệnh tật kiên trì hồi lâu, thật vất vả tìm được suối nước nóng có thể điều chỉnh thân người, kết quả mới mới vừa ngủ các người đã tới, lão phu ta mới ngủ ba năm mà thôi Mới vừa ngủ ba năm a

“Các người mấy năm nay khinh người hủ, mấy ngày hôm trước giẫm đầu lão nhân gia ta tắm rửa không tính, cư nhiên còn làm trò trước mặt lão nhân gia ta *** Giao phối còn chưa tính, dĩ nhiên còn cực kỳ không có lòng công đức ném đồ vào nước, rác hửn là ném vào thùng rác Thầy của người không có dạy người sao?”

Lão ròng oán hận, một móng vuốt chỉ vào cái mũi Hồ Bất Quy mắng không để yên, đầy đủ phát huy tính chất đặc biệt lải nhải của người già, Hồ Bất Quy nhiều lần muốn nói đều bị đối phương mắng trở về, ngay lúc Hồ Bất Quy bởi vì Giản ở nơi nào âm thầm sốt ruột, lão ròng đột nhiên một người co quắp, thân hình thật lớn run run lên.

“Nhanh lên đem móng vuốt trằm vào trong nước đi Người phong thấp lại tái phát” Lập tức nhìn ra nguyên nhân lão ròng rút gân, Hồ Bất Quy vội vàng rống to.

Lão ròng lập tức đem cả thân thể chìm xuống, chỉ lưu đôi mắt trên mặt nước.

“Người nói người, biết rõ phong thấp của mình không cách được nước nóng, còn dùng móng vuốt chìa vào người ta mắng một tiếng đồng hồ, một tiếng đồng hồ a Rút gân đáng đời”

Lúc này đến phiên Hồ Bất Quy mắng lão ròng, lặn xuống nước, ý bảo lão ròng đem móng vuốt mới vừa co rút đau đớn giơ lên bên người hửn, vừa đá vừa đập hơn nửa ngày (móng vuốt quá lớn, hai tay Hồ Bất Quy căn bản không đủ dùng, đành phải dùng toàn thân xoa bóp, móng vuốt lão ròng đau đớn đến cứng ngắt mới tốt chút.

Xem bên cạnh lão ròng không rên một tiếng, Hồ Bất Quy kỳ quái liếc nhìn hửn một cái, một hồi lâu, hửn chứng kiến giọt nước mắt lớn từ vành mắt lão ròng rơi xuống.

“Này Làm sao vậy?”

“Lão phu... Cái móng vuốt mới vừa rồi chỉ vào cái mũi người mắng nguyên bốn không có phong thấp.” Sâu kín, lão ròng mở miệng.

“Hử?”

“Bắt đầu từ hôm nay, sáu móng vuốt của lão phu tất cả đều phong thấp rồi.” Lão ròng ngữ khí sệt sùi, nước mắt giọt lớn giọt lớn duy trì liên tục từ vành mắt lão ròng lặn xuống.

Hồ Bất Quy cảm giác nước chảy quanh thân mình kịch liệt thay đổi, cuồng quít hướng lão ròng nhìn lại, nhưng lại phát hiện thân hình thật lớn của lão ròng đang ở trong nước thông thả dong đưa, thân hình tựa hồ đang chậm rãi lặn xuống.

“Chờ một chút — ”

“Ta biết người muốn nói cái gì, người không cần ngăn đón ta, người ngăn đón cũng ngăn không được ta, ta muốn tự sát Ta muốn nhảy hồ tự sát Ròng sống đến mức này còn có ý tứ gì? Lão ròng ta muốn tự sát”

Nhìn lão ròng vẻ mặt bi tráng, Hồ Bất Quy miệng mở mở, lại mở mở.

“Ta biết người muốn ngăn trở ta, người không cần khuyên ta, ta sẽ không nghe, ta đã sống không biết bao lâu thời gian, đã sớm không muốn sống” Lão ròng tiếp tục che mặt.

Nhìn lão ròng một dạng biểu diễn làm trò, Hồ Bất Quy mặt không chút thay đổi tại chỗ.

Hửn căn bản không có muốn ngăn trở hửn, còn muốn đề nghị hửn đổi lại một loại phương pháp tự sát khác, hửn muốn nói với hửn, đối với tên ngu đần hồ ba năm chưa từng chết, nhảy hồ tự sát rất rõ ràng chỉ là một cái chề cười...

Cuối cùng, Hồ Bất Quy nói một câu nói, “Cái kia... Ngài muốn nhảy liên nhảy đi, sớm một chút nhảy xuống đối với thân thể ngài cũng tốt, bất quá trước đó, ta chỉ muốn nói một câu nói: lúc ngài đi xuống, đem rác ta mới vừa ném xuống kéo lên, được không?”

Nếu như không có đoán sai, “rác” đập vào lão rồng, hẳn chính là Giản.

Hoàn toàn không có nghe đến giữ lại trong tưởng tượng, lão rồng ngăn người, lệ chảy vào nước, một hồi lâu, một cơn sóng đi lên, nương theo bọt nước thật lớn, có thanh âm trọng vật rơi xuống đất.

Cái gì cũng nhìn, Hồ Bất Quy cuống quýt chạy hướng trọng vật rơi xuống đất, một bên chạy, trong miệng còn cuống quýt gào thét tên đối phương.”Giản Giản Người có khỏe không người...”

Song nơi đó nằm lại cũng không phải Hồ Bất Quy quen thuộc, thân thể đen nâu khổng lồ của Giản. Mà là một đồng “rác” hàng thật giá thật.

Đầu lâu không biết tên, hòn đá thật lớn còn có hàng hà vàng bạc châu báu. Phỏng chừng tất cả phế phẩm đáy hồ cũng ở chỗ này, lão rồng đại khái cảm thấy chúng nó chướng mắt đã rất lâu, vừa lúc đụng tới bản thân nhận phế phẩm, đơn giản một lần ném xuống.

“Đáng chết — Giản không ở bên trong.” Cẩn môi, Hồ Bất Quy nguyên bản tự tin tràn đầy mặt lại trở nên tái nhợt, một lần nữa đi tới bên hồ, Hồ Bất Quy đối giữa hồ rồng to.

“Lão rồng Người trở về cho ta Cái này không phải rác ta ném a Người trở về a”

Nhưng lão rồng đã lặn xuống đáy hồ không biết bao sâu, Hồ Bất Quy khẽ cắn môi, đang chuẩn bị lần nữa xuống nước, đột nhiên, phía sau truyền đến thanh âm yếu ớt.

“Thân... Ái...”

Hết chương 7 Đăng bởi: admin

8. Chương 8

Di Dân Đến Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 8

Thân thể số 0, mạng số 1

Thanh âm cực kỳ nhỏ, nhưng Hồ Bất Quy lại kịp thời bắt tới, tâm tư vừa động, Hồ Bất Quy cuống quýt trở lại giữa đồng rác kia, liều mạng đào, rớt cục, sau cùng mở ra một cái chén lục bảo thạch, tay Hồ Bất Quy bị hung hăng bắt được, Hồ Bất Quy trừng to mắt, sau đó thành linh té vào hai đầm sâu.

Lập tức, miệng bị ôn nhu nhưng lại bá đạo hàm trụ, nói đối phương hôn không bằng càng như là cắn nuốt, đối phương hôn sâu như vậy, vài lần, Hồ Bất Quy đều có ý muốn nôn mửa.

Hắn muốn đẩy ra tên hôn mình, hắn còn không thấy rõ tướng mạo người này, cũng không biết cái tên quái lạ này là nơi nào tới, hắn trong lòng còn đang lo lắng suy nghĩ phải biết tình huống Giản.

Hai tay đẩy dờ đi, nhưng mò lấy là da dễ xúc cảm như tơ gấm. Có cảm giác trượt tay, căn bản không có địa phương hạ tay, vì vậy tay hắn không thể làm gì khác hơn là hướng lên, mò lấy mái tóc thật dài của đối phương.

Hắn vừa định nắm tóc đối phương bắt buộc đối phương rời đi chính mình, hai tay lại bị đối phương vững vàng bắt được.

Đó là một loại sức lực mang tính áp đảo, bị trói hai tay Hồ Bất Quy căn bản một đường phản kháng cũng không có, hai tay bị đối phương một tay cầm lấy, hung hăng cố định tại đỉnh đầu, tay kia của đối phương trong sự hoảng sợ của Hồ Bất Quy, theo thắt lưng xuống phía dưới, nhẹ nhàng nâng lên cái mông, một vật dài nhỏ hoạt vào.

Hồ Bất Quy lúc này mới cảm giác đại sự không tốt, nhưng khí lực đối phương thật sự quá lớn, chỉ dùng một tay, liền đưa hắn cố định như con trùng trên tiêu bản, sau đó hạ thân một trận bị đau đớn tiền phá.

Đáng chết — cứ nhiên tiến vào Oh

Hồ Bất Quy hung hăng run rẩy một chút, biểu hiện thống khổ kêu thảm thiết còn chưa kịp ra khỏi miệng, đã bị đầu lưỡi đối phương điên cuồng tại trong miệng càn quấy một trận bị ép tiêu âm.

Con mẹ nó Đau như vậy, không thể phản kháng còn chưa tính, ngay cả kêu cũng không cho kêu một tiếng sao?

Theo loại quá trình này, Hồ Bất Quy có loại ảo giác, cái bộ phận của mình vốn đã bị chống giữ lớn đến không thể lớn hơn, tựa hồ còn đang chậm rãi bị mở rộng, cái cây bên trong còn đang không ngừng phun ra tựa hồ càng lúc càng lớn.

Cái này chẳng lẽ?

Dựa theo lý luận phía sau BL tiểu thuyết H, anh thụ lúc này hẳn là vẻ mặt đỏ bừng, đối với anh công e thẹn nói: Người Người chẳng lẽ còn muốn một lần nữa sao? Người ta không muốn (còn đây là thiên lôi bản nhưng đây vốn không phải BL tiểu thuyết, anh công mặc dù thoát nhìn là người, bất quá rất có khả năng không phải người, vì vậy, Hồ Bất Quy vẻ mặt hắc tuyến nghĩ tới một vấn đề cực hiện thực: chẳng lẽ... Hắn muốn đổi thành nguyên hình?

Sự thật chứng minh, phỏng đoán của Hồ Bất Quy hoàn toàn chính xác, phỏng đoán chính xác của hắn cứu hắn một mạng, nếu không hắn sẽ trở thành số ít Nam trư cước bởi vì anh công hình hài quá lớn bị bạo X mà chết.

Một cước đá văng con khủng long kịch liệt biến hóa trên người, động tác tiếp theo của Hồ Bất Quy là mềm yếu ngã xuống đất, trừng mắt nhìn một lần nữa tên biến thành khủng long to lớn, Hồ Bất Quy trong óc chỉ có một ý nghĩ: bảo vệ cái mông, bảo vệ mạng.

Thân hình nặng nề của khủng long trong nháy mắt vất ngang phần đất trước người Hồ Bất Quy, liền thiếu chút nữa đã nện vào hắn. Hồ Bất Quy mắt tròn nhìn một chút khủng long trên mặt đất: da cứng màu đen nâu, là Giản.

Mới vừa rồi người kia, là Giản? Hắn dĩ nhiên cùng một con khủng long hàng thật giá thật làm?

A Thượng Đế, ném miếng thiên thạch đập tử ta đi

Bất quá đại khái nơi này cách địa cầu quá xa rồi, Thượng Đế không có nghe đến tiếng khóc lóc trong lòng Hồ Bất Quy đồng học.

Hồ Bất Quy đồng học mông trần té xỉu đồng dạng mông dần tỉnh lại, không có thiên thạch đập bể tử hắn, trở mình đứng lên, Hồ Bất Quy rất nhanh đau đến nhăn mặt.

Trời đã sắp đen, bọn họ đã bảo trì trạng thái như vậy không biết bao lâu.

Run rẩy đứng lên, phía sau cái loại dinh dính này làm cho Hồ Bất Quy đang hong gió cảm giác hết sức xấu hổ, chính mình cứ nhiên, cứ nhiên —

Hồ Bất Quy bây giờ quả thật rất xấu hổ, bất quá nếu không phải bởi vì sinh ra xấu hổ mà đạo đức không chấp nhận, càng nhiều chỉ vì e lệ thất thủ.

Có lẽ là phẩm loại của đối phương rất siêu hiện thực, thế cho nên Hồ Bất Quy đến bây giờ cũng không có loại “đồng tính luyện ái”, “thú giao” ... cảm giác quần bách, hắn chỉ cảm thấy mình cứ như vậy không hiểu ra sao bị người (khủng long ăn tươi, cảm giác... Rất quái khác.

Giản ngay lúc hắn bên cạnh, nhắm mắt lại, thân thể cao lớn như ngọn núi nhỏ ngăn cản ở trước mặt hắn, nơi này ban đêm phi thường lạnh, coi như là sinh vật thật lớn như khủng long, cũng sẽ vào ban đêm tìm một địa phương có thể che gió ngủ. Hồ Bất Quy đứng dậy rất nhanh liền run run lên, rồi đi nhiệt độ cơ thể của Giản, hắn rốt cục cảm thấy sự rét lạnh vốn có, ôn tuyên ngay trước mặt, hắn rất muốn tắt, nhưng hắn vừa lại nghĩ tới lão rồng đáy hồ, vì vậy hắn rất nhanh bỏ đi ý niệm này trong đầu.

Hắn chỉ có thể bi thảm hề hề cùng khủng long cường gian mình vây bên nhau.

Ban đêm, bầu trời thỉnh thoảng nhỏ chút mưa, bất quá rất may mắn không có lớn quá, nếu không bản thân liền thật sự không biết làm sao.

Cũng ban ngày dài đằng đẵng ở nơi này, ban đêm nơi này cũng dài tương đương, vừa lo lắng Ngã Cách trong động, lại lo lắng ngày mai như thế nào đối mặt Giản, ngẫu nhiên ngẫm lại chuyện quay về địa cầu, Hồ Bất Quy hoàn toàn mất ngủ, hắn bất đắc dĩ cúp hai vành mắt đen thật to.

Giản vẫn chưa tỉnh lại.

Hồ Bất Quy lúc này mới cảm giác có chút kỳ quái, từ trên người Giản hắn bò lên trên, bò đến trên mặt hắn, như thông thường vỗ vỗ mí mắt hắn, song Giản một điểm phản ứng cũng không có.

Thấy thế nào... Cũng hắn phải là ta nên mệt chứ?

Hồ Bất Quy về mặt hắc tuyến sửng sờ tại chỗ.

Ngày hôm qua, người bị con dã thú lật qua lật lại trước trước sau sau trái trái phải phải từ trên xuống dưới như ăn bánh nướng vốn là mình mới đúng đi? Tại sao hôm nay cơ quắp tê liệt trên mặt đất rất giống bị chà đạp một trăm lần lại là đại gia hỏa Giản? Xem một chút hình thể hai người, Hồ Bất Quy cũng không cho rằng chính mình có thể lực tinh lực có thể ép khô một con khủng long thật lớn như thế.

Nếu như sự thật là như vậy, không cần người khác, Hồ Bất Quy sẽ tự mình khinh bỉ chết mình

Hồ Bất Quy dùng các loại phương pháp cố gắng thức tỉnh Giản, nhưng Giản thủy chung lẳng lẳng không di động.

“Này, người nếu tái không đứng dậy, ta đi oh, đi trở về, mang theo Ngã Cách, không bao giờ nữa thấy người...”
Thì thảo, Hồ Bất Quy vừa nói không biết có tính là uy hiếp không.

Song cuối cùng, Hồ Bất Quy vẫn không có ném anh công vô dụng lại phía sau mà rời đi, tâm lý không ngừng nói cho chính mình, chính mình không đi, chỉ là vì trời còn chưa sáng. Bất quá nhìn sắc trời càng ngày càng sáng, vừa lại xem con khủng long hoàn toàn không có dấu hiệu thanh tỉnh, Hồ Bất Quy tâm lý mơ hồ có điểm sốt ruột.

Kế tiếp, Hồ Bất Quy đồng học trừ ra vấn đề cái mông, không có hưởng được bất cứ phúc lợi của bên thụ có thể hưởng như trong truyền thuyết, trái ngược, công việc chăm sóc bên công hắn làm không ít

Kéo thân hình nặng như mấy trăm chiếc xe tải khổng lồ trần trở đi tới bên hồ giặt tẩy, đang muốn tìm quần áo mặc, nhưng lại nhìn đến trên mặt đất ngẫu nhiên lưu lại vài mảnh quần áo mà xấu hổ đỏ mặt.

Không có cách nào, Hồ Bất Quy đành phải che che lấp lấp ngồi xổm trên mặt đất, xem một chút Giản còn đang mê man bên cạnh, Hồ Bất Quy suy nghĩ một chút, sau đó đem mảnh nhỏ quần áo mình có thể thu thập đến toàn bộ vo lại, ngâm trong hồ, sau đó lau tẩy cho Giản.

Đương nhiên, thân thể lớn như thế đương nhiên không có khả năng lau toàn bộ, Hồ Bất Quy bèn lau tẩy trọng điểm bộ vị của Giản, nhìn bên trên còn có tơ máu màu đỏ, Hồ Bất Quy liền thương tâm.

Đáng chết — đó là máu của lão tử a

Trách không được đau như vậy Quả nhiên là hồng

Phụ nữ người ta phạm thân thể còn có thể khao ăn cơm đậu đỏ chẳng hạn, còn mình? Cự nhiên chỉ có thể kéo thân thể sần nhợt, thừa dịp đối phương hôn mê bất tỉnh, cố gắng đem chứng cứ đối phương cưỡng bạo mình hủy thi diệt tích.

Bất quá, thật là cường bạo sao?

Hồ Bất Quy thừa nhận chính mình đối với Giản càng ngày càng lợi đề phòng, trước kia sau khi xem cuộn phim đã xảy ra chuyện, kỳ thật đã nhắc nhở chính mình rồi, nhưng mình chỉ là xấu hổ lúc ấy, sau lại chậm rãi cùng đối phương khôi phục hình thức ở chung nguyên bản.

Ngay từ đầu, chính mình còn có thể dùng loại lý do “không phải tộc loại của ta cho nên không đem đối phương coi như đối tượng có thể cảnh giác” miêu tả nguyên nhân bản thân lơ lửng cảnh giới, nhưng thật là như vậy sao?

Hồ Bất Quy kỳ thật đã rất rõ ràng, tên kia mỗi ngày cùng mình sinh hoạt cùng nhau, quả thật không phải là tộc loại của ta không sai, nhưng bọn hắn không phải động vật, bọn họ vốn là “người”, một loại người khác trong hoàn cảnh tiến hóa ra. Có tư tưởng, văn hóa, văn minh của mình.

Giản mặc dù thô bạo chút, nhưng nội tâm kỳ thật là một đứa trẻ rất đơn thuần rất miễn cưỡng, hơn nữa rất đáng yêu.

Không sai, trong lòng Hồ Bất Quy, Giản cùng Ngã Cách trên cơ bản là ngang bằng, trừ ra hình thể có điểm khác nhau, thích cùng Ngã Cách tranh sủng Giản tựa như một đứa trẻ lớn.

Giản dùng phương thức của mình tận khả năng đối tốt với hắn, Hồ Bất Quy tâm lý biết đến, cũng là cảm kích. Bất quá trải qua hôm nay, lúc Hồ Bất Quy nhìn hướng Giản, trong tầm mắt chứa gì đó có điểm phức tạp lên.

Bất quá lúc này, không có thời gian cho Hồ Bất Quy tiếp tục tự hỏi biến hóa trong lòng mình, hắn chưa quên mình bây giờ vốn là ở nơi nào, nơi này không phải quê hương mình, thân là người địa cầu, tệ hơn là sinh vật nhược thể tầng dưới chót chuỗi thức ăn ở nơi này.

Trời mặc dù đã tờ mờ sáng rồi, nhưng dù sao vẫn chưa sáng, một ngày nơi này muốn dài hơn so với địa cầu, cho nên quá trình hừng đông cũng cực kỳ thong thả. Ban đêm thôn quê phi thường an tĩnh, ngẫu nhiên từ phương xa truyền đến long ngâm thâm trầm, mỗi khi lúc này, Hồ Bất Quy sẽ sợ đến run run.

Trừ ra sáng sớm ngày hôm nay, hắn không đối với loại chuyện đang ở thôn quê sợ hãi qua, Giản sẽ đem hắn bảo vệ tốt lắm, cái khái niệm này làm cho hắn đã quên lòng cảnh giác, mà bây giờ, cảm giác sợ hãi quên thật lâu của Hồ Bất Quy lại trở về.

Hồ Bất Quy vãn tai, cảnh tĩnh các loại thanh âm bốn phía, sợ thanh âm này là từ từ đến gần mình, bất quá vận khí hắn tựa hồ không tồi, không biết có phải là trên người Giản mùi khùng long ăn thịt cỡ lớn cấm khùng long khác đến gần, thanh âm này ngẫu nhiên đến gần, rất nhanh liền rời đi.

Mưa còn đang tích tích lịch lịch, khi có khi không, cũng không có diễn biến thành như Hồ Bất Quy sợ hãi — biến thành mưa to như trút nước.

Lúc giọt mưa nhỏ vào cổ Hồ Bất Quy, Hồ Bất Quy cảm thấy địa phương không thích hợp.

Kia, không phải nước mưa.

Cái loại cảm giác dính sệt trơn mà ẩm áp này, là hắn cực kỳ quen thuộc. Mỗi ngày, lúc tự lau miệng cho Ngã Cách, lúc tự rửa sạch hàm răng cho Giản, mỗi lần thường xuyên đụng tới...

Nước miếng khùng long

Hồ Bất Quy run rẩy ngẩng đầu lên, trong bóng tối, hắn chống lại một đôi con ngươi lam trong trẻo.

Nguyên tới nơi này cũng không phải không có nguy hiểm, nguy hiểm vẫn ngay tại đỉnh đầu của chính mình Hồ Bất Quy cắn môi, hắn cúi đầu, liều mạng nói cho chính mình phải trấn định.

Chất lỏng hắn tưởng nước mưa vẫn tích tụ, nguyên lai đều là nước miếng người ở đỉnh đầu, nói như vậy, người này vẫn tại ngọn cây chậm rãi chờ đợi. Thật có kiên nhẫn hử...

Chờ một chút — bây giờ không phải lúc khích lệ lực nhẫn nại đối phương, người này như thế cân nhắc chuẩn bị kỹ toàn bộ là vì ăn tươi mình Xem hai tròng mắt tên kia lớn như vậy, phỏng chừng chính mình ngay cả cấp đối phương tác kẻ rằng không đủ, mục đích chính thức của đối phương tìm kiếm không phải chính mình, mà là Giản

Nghĩ tới đây, Hồ Bất Quy đột nhiên tỉnh táo lại.

Xem một chút một bên Giản đến nay không có dấu hiệu thanh tỉnh, Hồ Bất Quy cảm thấy áp lực.

Hắn bây giờ không phải một người, còn có Giản, Giản bây giờ hôn mê bất tỉnh, muốn hắn bảo vệ.

“Này, người tái không đứng dậy, ta liền thật sự bỏ lại người chạy oh.” Cực kỳ nhỏ giọng, Hồ Bất Quy nói.

Trên đỉnh đầu “nước mưa” tích lặc càng ngày càng dày đặc, thông qua biến hóa của mùi nước miếng, Hồ Bất Quy biết tên ở đỉnh đầu kia đã hoàn toàn làm tốt chuẩn bị tiêu hóa thức ăn, như vậy hẳn đây? Hẳn nên làm như thế nào?

Hồ Bất Quy cuối cùng đứng lên.

Phi thường kiên định đứng lên, không có một tia run rẩy, tựa như bình thường có Giản bên người hẳn gọi tới gọi lui, Hồ Bất Quy đứng lên, nhảy trông một chút bốn phía, sau đó dùng long ngữ đối với Giản một bên nói: “Ta đi tìm chút củi, chuẩn bị nấu cơm.”

Sau đó hẳn liền hướng bên trái đi.

Hẳn đi cũng không nhanh, đoạn đường chọn chọn lầy lầy, chăm chú lựa chọn nhánh cây khô héo trên đất, thỉnh thoảng dừng lại hái một ít quả trên cây, thực vật không biết tên dưới tàng cây.

“Thái thái đáng yêu, xem ra ngài chuẩn bị nấu thức ăn đây, nhưng là trượng phu của ngài không phải khủng long ăn thịt sao? Ngài cho hẳn ăn này?”

Phía sau truyền đến thanh âm tục tĩu làm cho Hồ Bất Quy ngẩn người, chậm rãi xoay người lại, nhìn chằm chằm phía sau cái người cao to cao ước chừng năm thước một hồi lâu, tầm mắt tại đối phương cùng hình thể hoàn toàn không phối hợp, trên hàm răng lớn cơ hồ có thể cùng Giản so sánh dừng lại vài giây, sau đó Hồ Bất Quy thần nhiên mở miệng: “Đương nhiên không phải, ta muốn làm thịt nướng.”

“Ác Thịt nướng ta thích Không biết loại thịt thái thái ngài muốn nướng ở đâu”

“Gia Lặc Bỉ Dực long như thế nào?” Nhìn chằm chằm lam mắt thật lớn của đối phương, Hồ Bất Quy chậm rãi vẽ ra một nụ cười.

“Người –” khủng long bị đối phương một lời nói ra chùng loại ngây ngẩn cả người, một hồi lâu âm dương quái khí nói, “Nguyên lai người sớm biết rằng ta đuổi theo người rồi, thái thái ngài thật có dũng khí, ngài trấn định như vậy là bởi vì trượng phu của ngài đi?”

“Chật Thập Tạp Tư đây, thật lợi hại, bắt quá hẳn hiện tại không bên cạnh người Ta nhìn chằm chằm vào các người, thật vất vả đợi được ngài rời đi, thái thái ngài rất am hiểu thịt nướng không bằng trong chốc lát giúp ta nướng nướng như thế nào? Thái thái ngài thoát nhìn tể da nộn thịt ăn rất ngon Ta bồi ngài cùng nhặt củi như thế nào? Ha ha”

Gia Lặc Bỉ Dực long bèn nhón nộ nụ cười, thanh âm cực kỳ chói tai, Hồ Bất Quy chán ghét nhíu nhíu mày, trong đồng củi mình nhặt được chọn chọn lầy lầy một lúc, một hồi lâu chọn một cây nắm chặt trong tay mình.

“Đồ ngốc, ta trấn định mới không phải bởi vì đồ dân kia, mà là vì cái trong tay” Đối với khủng long hình thể gấp mấy lần mình, Hồ Bất Quy quơ cây gỗ trong tay.

“Cái kia? Ngài chỉ cây gỗ nhỏ của ngài là vũ khí” Dực long cười đến càng thêm thoải mái.

“Đúng vậy, ta đã sớm phát hiện người rồi, cố ý rời đi Giản, chính là nhìn người có hay không sẽ đi theo ta lại đây, sau đó, thuận tiện chọn lựa vũ khí có thể xử lý người” Hai tay nắm chặt cây gỗ nhắm ngay chớp mũi Dực long, Hồ Bất Quy nói xong oai phong lẫm liệt.

“Vũ khí có thể xử lý ta? Ta phải sợ oh” Dực long phối hợp làm ra một vẻ mặt hơi sợ, sau đó bay nhanh đến gần Hồ Bất Quy, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nuốt lấy cây gỗ trong tay Hồ Bất Quy, “Ta phải sợ oh Sợ nó nhét vào hàm răng của ta.”

Dực long vừa nói, chỉ nghe hắt xì hắt xì vài tiếng, cây gỗ trong tay Hồ Bất Quy liền tụt vào trong miệng hẳn thành một đồng vụn gỗ.

“Thái thái, bây giờ, ngài còn cảm giác được ngài có thể xử lý ta sao?”

Dực long âm hiểm cười.

“Tin tưởng. Nguyên bản còn không rất tin tưởng, bắt quá bây giờ... Ta hoàn toàn tin” Nhìn chằm chằm cước bộ Dực long, Hồ Bất Quy vừa nói, cuối cùng một chữ vừa ra khỏi miệng, Hồ Bất Quy lập tức rút lui chạy trốn.

Rừng cây phía sau cực kỳ tươi tốt, đại khái là rất ít khủng long đến, cây cối lớn lên chặt chẽ vô cùng, đừng nói khủng long năm thước cao kia, ngay cả Hồ Bất Quy chính mình chạy trốn cũng vừa vặn không hơn tụt tâm sở dục, bắt quá ít nhất so với con khủng long kia tốt một chút.

Này cây cỏ sinh trưởng không biết mấy trăm năm vốn là sinh vật có cành nhánh cực kỳ cứng cỏi, khí lực Dực long ở chỗ này vốn không cách nào đầu đá lung tung, bay nhanh tìm khe hở chui, thỉnh thoảng nghe được tiếng gầm rú hỗn hển của khủng long, làm cho Hồ Bất Quy hơi chút an tâm.

Ngay lúc Hồ Bất Quy an tâm chạy trốn tới một động cây, lúc chuẩn bị nghỉ ngơi chốc lát, quanh người đột nhiên kịch liệt run lên, Hồ Bất Quy kinh hoàng cuống quýt bấu chặt thân cây hướng ngoài động cây xem xét, này vừa nhìn không vội, chính mình dĩ nhiên bị con Dực long kia cả người lẫn cây cùng nhau rút khỏi, bay đến giữa không trung.

“Thái thái đáng yêu, thân cây lớn như vậy làm củi, ngài hài lòng không?”

Con khủng long cười ác độc, hai chân sau cường tráng cầm lấy đại thụ có chứa Hồ Bất Quy chậm rãi rơi xuống đất, miệng rộng hé ra, đang lúc muốn ngay cả người lẫn thụ cùng nhau nuốt vào cái bụng, thân thể Dực long đột nhiên quơ quơ, sau đó lại quơ quơ, sau ba giây, Dực long vẻ mặt khó tin vẫn duy trì động tác mở rộng miệng ngậm quy xuống đất.

“Hô... Cũng nói cho người ta rất có tự tin...” Thở hồng hộc, Hồ Bất Quy từ trong động cây bò ra, đá đá Dực long trên mặt đất, trên mặt lộ ra một nụ cười an tâm, “Cho người xem thường ta, ta tốt xấu cũng là người xử lý qua mấy trăm con khủng long a”

Những lời này không phải nói càn, năng lực săn mồi của Giản xuất sắc, sức ăn càng lại xuất sắc, cơ hồ tất cả khủng long Giản săn về đều là Hồ Bất Quy xử lý, sau lại còn muốn thêm Ngã Cách săn đến, khủng long kinh qua dao giải phẫu của Hồ Bất Quy đi vào cái bụng hai con khủng long, không có ba trăm ít nhất cũng có hai trăm chín mươi chín.

Giản cơ hồ tất cả khủng long đều săn trở về, nhờ vào thế, Hồ Bất Quy đối với nhược điểm khủng long trên đại lục đại khái tựa lòng bàn tay, tỷ như trước mắt.

Gia Lạc Bỉ Dực long, khẩu vị rất tốt, thị lực cực kém.

Trên đây, vốn là lúc Giản trên trời kéo con Gia Lạc Bỉ Dực long trở về, nói với Hồ Bất Quy như thế.

“Hắn chứng kiến ta, đại khái là mùi khủng long trên người ta vừa mới ăn che lên mùi của ta, hắn một người không thấy rõ, liền một cái cắn bắp đùi ta...” Giản kéo con kia, trên mặt có chút buồn bực.

“Sau đó?” Hồ Bất Quy nhớ kỹ lúc ấy chính mình thuận miệng hỏi một câu.

“Sau đó hàm răng hắn rớt, hàm răng hắn quá lớn, rơi vào yết hầu nghẹn chết. Thật là, cứ nhiên tại trên đùi ta trét nhiều nước miếng như vậy, thân ái, thân ái, mau giúp ta lau lau”

Từ sau khi phân biệt chủng loại khủng long trên cây, Hồ Bất Quy trong đầu liền nhanh chóng tổ hợp vài loại phương pháp đối phó hắn, đối phương thị lực rất kém cỏi, chỉ có thể thông qua thính giác cùng khứu giác phân biệt.

Đầu tiên có thể xác định chính là, đối phương cũng không biết Giản ngất xỉu đi, chứng cứ chính là lúc Hồ Bất Quy rời đi, đối phương theo đuôi chính là hắn, hoạt động chỉ đi theo mục tiêu di động vốn là đặc tính săn mồi của Gia Lạc Bỉ Dực long.

Chính mình đem con khủng long ngốc này dẫn dắt rời đi, Giản liền tương đối an toàn rất nhiều, lúc ấy Hồ Bất Quy vốn là nghĩ như vậy, đương nhiên hắn cũng nghĩ tới kết quả đối phương vạn nhất không theo đuôi chính mình mà lưu lại.

Kết quả đối phương lưu lại sao...

Hồ Bất Quy nhớ tới con Gia Lạc Bỉ Dực long hàm răng bị lớp da cứng của Giản sứt ra.

Có sự bảo vệ cứng rắn ngoài da, trong khoảng thời gian ngắn Giản vốn không có việc gì đâu, nhưng thời gian dài quá thì khó nói rồi, Giản nói qua, Gia Lạc Bĩ Dực long vốn là chủng tộc thành đàn, mặc dù không rõ tại sao nơi này chỉ có một con, bất quá để đảm bảo, vẫn sớm một chút đem hần giải quyết tốt hơn.

Vạn nhất hần đưa tới càng nhiều Gia Lạc Bĩ Dực long, một đám khổng long cùng lúc cắn, da Giản cứng cỡ nào cũng vô dụng.

Vì vậy Hồ Bất Quy dứt khoát đi vào rừng cây, hần đương nhiên không phải vì tìm củi, cũng không phải như đối với lời con Gia Lạc Bĩ Dực long, vì tìm vũ khí. Hần kỳ thật là vì tìm thứ thực vật.

Thực vật nho nhỏ, tựa như cải bắp.

Hần từng đem cái loại thực vật coi như cải bắp hái về nấu qua, kết quả người thứ nhất ăn đến là Giản ngủ suốt một ngày, sau khi vội vàng vào viện mới biết được đó là một loại thuốc tê.

Khổng long ăn chay vốn tuyệt đối sẽ không chạm chúng nó, mà khổng long ăn thịt bởi vì không ăn thực vật, cho nên cũng không bị trúng chiêu, vì vậy Giản vì húp món cải hầm tình yêu của Hồ Bất Quy, thành khổng long ăn thịt đầu tiên bởi vì ăn nhầm thuốc tê mà nhập viện.

Đây là một loại thực vật rất phổ biến, chỉ cần địa phương có cây cối, trên cơ bản cũng có thể tìm được, đối với khổng long ăn chay vốn là chuyện thường thức, đối với khổng long ăn thịt chính là chuyện hoàn toàn xa lạ, cho nên, lúc Hồ Bất Quy thu thập “cải bắp” trên mặt đất, Gia Lạc Bĩ Dực long cũng không có chú ý.

Sau đó Hồ Bất Quy dùng một cây gỗ xuyên vào khối cải bắp kia, chỉ ở chóp mũi khổng long, kế tiếp con khổng long cực kỳ cận thị kia, không hề hay biết ăn tươi xâu cây gỗ “cải bắp”.

Sau đó chính là Hồ Bất Quy chạy trốn, một bên trốn, một bên chờ đợi khối cải bắp phát huy được hiệu.

Sau đó, sau đó con khổng long đáng thương gục rồi.

“Không nên xem thường bác sĩ a Đối phó trẻ hư, thúc thúc sẽ rất không ôn nhu oh.” Đi tới bên người con khổng long đáng thương, Hồ Bất Quy dùng sức giữ miệng rộng đối phương, lộ ra một nụ cười dữ tợn.

Vì vậy sau mười năm phút, con Gia Lạc Bĩ Dực long đáng thương trong miệng cái gì cũng không có rồi.

Đúng vậy, một cái răng cũng không có rồi.

Ta trước nói qua, bốn chức của Hồ Bất Quy đồng học, kỳ thật là nha sĩ.

Bưng cái miệng đau đến rất bò lại bên người Giản, Hồ Bất Quy một điểm khí lực cũng không có. Dùng sức đâm mí mắt Giản, Hồ Bất Quy tại trung gian chân trước Giản tìm một vị trí ấm áp, cũng đạp xuống mí mắt.

Người này da cứng như vậy, vậy chắc bị cắn vài cái cũng không sao, ta trước hết ngủ một hồi đã.

Hết chương 8 Đăng bởi: admin

9. Chương 9

Di Dân Đến Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 9

Như thế nào tới, như thế trở về

Hồ Bất Quy cảm giác được chính mình làm một giấc mộng rất dài, trong mộng mình thành một khối thịt khổng long, bị người tàn nhẫn bỏ cắt, sau đó gác ở trên lửa nướng, lật qua lật lại nướng.

Hồ Bất Quy cảm giác được chính mình mỗi căn khớp xương đều đau, nóng chịu không được, thật vất vả chứng kiến cái tướng mạo đang ở xử lý người của mình, đúng là lão mẹ đã lâu không gặp, lão mẹ hung hăng hướng trên người mình lau quét gia vị, sau đó lớn tiếng nói: “Không có nước tương, Giản, mang theo Ngã Cách mua nước tương đi — ”

Theo tầm mắt lão mẹ, trong phòng bếp, Giản nguyên hình trên đỉnh đầu Ngã Cách đồng dạng nguyên hình trong nháy mắt xuất hiện, sau đó hai khùng long dương cánh mang theo giỏ thức ăn leo cửa sổ đi —

“Chờ một chút Lão mẹ — ”

Mộng đến nơi đây dừng lại, Hồ Bất Quy một thân mồ hôi lạnh tỉnh lại.

“Đừng nói giỡn nữa...” Lau một bể mồ hôi lạnh trên đầu, Hồ Bất Quy thoáng giật mình, mới vừa rồi mộng rõ ràng như vậy, hắn thậm chí xem được nếp nhăn rất nhỏ trên mặt mẫu thân, Hồ Bất Quy lẳng lặng ngồi, thẳng đến cảnh tượng trong mộng dần dần từ trong đầu nhạt đi, lúc này mới cười lắc đầu.

Hắn đã thật lâu không có mơ tới giấc mộng về địa cầu, lần này mơ tới mẫu thân, hắn mới phát hiện chính mình nội tâm nguyên lai không giống chính mình biểu hiện ra thoát nhìn bình thản như vậy, trong lòng hắn, đã bắt đầu mãnh liệt nhớ nhà.

“Mr. Hồ, are you OK?”

Bên cạnh truyền tới một tiếng nam cất dứt nỗi nhớ nhà khó được của Hồ Bất Quy, trong miệng vừa nói OK OK chuyển hướng địa phương nguồn tiếng, Hồ Bất Quy phát hiện cùng chính mình nói, nguyên lai là bác sĩ Kiều An trước trị liệu qua mình.

“How are you feeling now?”

Thanh âm bác sĩ Kiều An vẫn là ôn hòa như vậy, bất quá nói ra... Hồ Bất Quy nhú mày, cái kia... Cái kia feeling vốn là ý gì ấy nhỉ, tiếng Anh hắn không giỏi a

Chờ một chút —

Đột nhiên nghĩ tới cái gì, trong đầu một tia chớp bổ qua, Hồ Bất Quy mạnh ngẩng đầu lên, ngón tay run rẩy, nhưng lại vững vàng trấn định chớp mũi bác sĩ Kiều An, “You, you are... người địa cầu.”

Mới vừa rồi vốn tưởng bệnh mới không nghĩ tới, người này nói chính là tiếng Anh a Tiếng Anh Tiếng địa cầu a

Hồ Bất Quy vẻ mặt bị sấm thân đến.

Mặc dù giữa tiếng Trung cùng tiếng Anh vẫn có khoảng cách tồn tại, bất quá Bác sĩ Kiều An lại sáng tỏ ý tứ Hồ Bất Quy, hắn gật đầu.

Mẫu ngữ bác sĩ Kiều An rất rõ ràng là tiếng Anh, bất quá có vẻ cũng một chút tiếng Trung, hơn nữa ngoại ngữ hai người cùng chung — Long ngữ, hai người bắt đầu không được tự nhiên nói chuyện với nhau.

“Ta ngay từ đầu cũng thật không ngờ thân phận của ngươi, lúc kiểm tra thân thể phát hiện nghi điểm, ngươi biết, kết cấu thân thể người địa cầu yếu ớt xa hơn khùng long rất nhiều, bất quá ta cũng chưa gặp qua loại khùng long Bồ Lai Tạp Ti, cho nên ta cũng không thể xác định thân phận của ngươi, bất quá con tiểu khùng long bên cạnh ngươi lại làm cho ta khẳng định.” Bác sĩ Kiều An mỉm cười vừa nói.

Nói đến Ngã Cách, Hồ Bất Quy thoáng cái rõ ràng: là mấy câu tiếng Anh hắn dạy cho Ngã Cách Mấy câu tiếng Anh kia làm cho Bác sĩ Kiều An rõ ràng thân phận hắn

“Ngươi...” Ngươi khi đó biết, tại sao không cùng ta nói?

Tựa như rõ ràng những lời Hồ Bất Quy chưa nói ra, Bác sĩ Kiều An sờ sờ cái mũi.”Mặc dù ta lúc đó rõ ràng ngươi là đồng hương của ta, nhưng là, ngươi biết, tại loại địa phương này nhận thức nhau, có đôi khi cũng không phải một ý kiến hay. Ngươi lúc đó cũng không tỉnh táo như bây giờ.”

Hồ Bất Quy hiểu rõ gật đầu.

Lúc đó hắn còn không biết chính mình có hay không giây tiếp theo sẽ bị khùng long ăn tươi, đối mặt vùng đất xa lạ, hắn nội tâm sợ hãi, biểu hiện bên ngoài chính là trái tim cảnh giới mãnh liệt, tại loại tình huống này chợt nhìn thấy đồng hương, chính mình không phải sẽ biểu hiện ra hoài nghi kháng cự mãnh liệt, chính là thất thố từ đầu đến chân. Vô luận ở loại thái độ nào, cũng không phải trạng thái thích hợp nói chuyện.

Mà bây giờ, sau khi hắn làm rõ tình cảnh chính mình, đã nhanh chóng tỉnh lại, minh xác mục tiêu, hắn bây giờ tỉnh táo vốn là từ trong tối ngoài.

“Người...” Người vốn là lúc nào đến nơi đây? Tại sao?

Người đều là hiểu kỳ, Hồ Bất Quy cũng không ngoại lệ, mặc dù vấn đề mình trong có 50% hắn không biết dùng tiếng Anh nói, bất quá vẫn so vẽ hỏi ra vấn đề của mình.

Bác sĩ Kiều An tầm mắt hướng ngoài cửa sổ, “Kia... Chính là một vấn đề rất xa xôi rồi... Tình huống của ta phức tạp hơn nhiều so với người, tuổi ta cũng lớn hơn người cho rằng rất nhiều...”

Người nào đều có chuyện xưa của mình, nhìn Bác sĩ Kiều An lâm vào hồi tưởng, Hồ Bất Quy nhún vai. Bất quá...

“Bất quá người tại sao không quay về? Theo ta được biết, bây giờ giữa hai cái tinh cầu là có chuyến bay.”

Hắn chính là bị chuyến bay chết tiệt đó mang tới, Hồ Bất Quy tái rõ ràng bất quá

“... Ngay từ đầu, nghĩ tới, bất quá khi đó không có chuyến bay.”

Thanh âm Bác sĩ Kiều An vẫn rất nhu hòa, Hồ Bất Quy nhưng lại từ trong thanh âm hắn nghe ra gian khổ hắn chưa nói ra.

“Sau lại có chuyến bay, cũng không còn muốn chạy nữa. Nơi này tốt lắm, bọn người kia mặc dù đáng sợ một ít, nhưng đại bộ phận cũng không xấu, thể giới yếu thua mạnh ăn mặc dù nghe lên tàn khốc, nhưng lại cực kì đơn thuần.

Ta ở chỗ này xây bệnh viện, đem rất nhiều thứ ta biết đến trên địa cầu đưa vào, tuổi ta đã rất lớn rồi, tiểu khu long vùng này đại bộ phận đều là trong bệnh viện ta sinh ra, cha mẹ bọn họ cũng không ngoại lệ, người biết không? Ta thích bọn họ, bọn họ vốn là hài tử rất đáng yêu...”

Điểm này Hồ Bất Quy sâu sắc chấp nhận, Ngã Cách của hắn không phải sao? Trong tâm lý Hồ Bất Quy, mặc dù lớn lên kỳ quái, nhưng Ngã Cách của hắn đáng yêu nhất.

“Chuyện trên địa cầu ta đã hoàn toàn không biết rồi, thành thật mà nói, mẫu ngữ ta cũng nhớ không được bao nhiêu nữa, ta là cô nhi, trên địa cầu cũng không có vương mắc, trái ngược, nhiều năm như vậy qua, nơi này khắp nơi là bận lòng của ta.”

Bác sĩ Kiều An bây giờ cũng không có mỉm cười, nhưng trong ánh mắt hắn, trên mặt hắn mỗi nếp nhăn đều nói ra hắn hạnh phúc, đầy mắt hắn, vốn là trầm tĩnh cùng an tường mà thời gian lắng đọng lại.

Bị thanh âm Bác sĩ Kiều An hấp dẫn, lâm vào chính suy nghĩ mình Hồ Bất Quy đột nhiên lại bị cắt đứt, ngẩng đầu nhưng lại chứng kiến vẻ mặt đứng đắn của Bác sĩ Kiều An, cùng vừa rồi bất đồng, ánh mắt Bác sĩ Kiều An bây giờ là nghiêm túc.

“Nhưng người cùng ta bất đồng, ta mặc dù không rõ nguyên nhân cụ thể, nhưng người không phải tự nguyện tới nơi này đi? Hơn nữa, người tại địa cầu có người nhà đi? Ta mới vừa nghe được người nói mớ, người tựa hồ hồ người nhà người, hơn nữa...”

Bác sĩ Kiều An dừng lại một chút, ngay lúc Hồ Bất Quy đoán đối phương dừng lại nguyên nhân, đối phương lại mở miệng, nói ra một câu làm cho Hồ Bất Quy trên mặt bốc hơi: “Người cùng Giản ân ái rồi đi.”

Đối phương dùng chính là câu khẳng định, nhưng Hồ Bất Quy rất nhanh rõ ràng, nơi này rành rành là bệnh viện, Kiều An vừa là bác sĩ, hắn khẳng định kiểm tra qua mình.

Vì vậy Hồ Bất Quy cũng không có sắc mặt tốt, đã qua cái gì thời kỳ tã lót cũng không biết, liên tiếp bị ép cởi sạch bị người kiểm tra cái mông, thật sự không là cái gì đáng kiêu ngạo, càng hưởng chi lần này cùng lần trước bất đồng, vốn là một cái mông rõ ràng đã bị làm, chính mình thân là nam nhân nhưng lại còn bị cái kia cái kia, thật sự —

“Bây giờ không phải lúc người thẹn thùng, người đến nơi đây có một đoạn thời gian rồi, người là một người thông minh, vừa là học y, hắn là đối với hệ thống phồn dục của cư dân nơi này nhất định hiểu rõ rồi đi.”

Hồ Bất Quy ngây thơ gật đầu, “Nơi này... Nơi này đồng tính cũng có thể sinh sản, giữa khủng long bất đồng chủng tộc cũng có thể thông qua hình người *** đạt tới mục đích sinh sản, ta đoán khủng long nơi này tiến hóa tương đối tiên tiến...”

“Tốt lắm, người đoán rất đúng” Bác sĩ Kiều An tán dương gật đầu, “Nơi này khủng long trong quá trình tiến hóa lâu dài, có năng lực cải tạo gen cường đại, này là vì thích ứng hoàn cảnh tàn khốc, mà bây giờ còn lại vì phòng ngừa có chút hi hữu tuyệt chủng giống loài.

Thật đây là gen cải tạo chính thức, bởi vì thân là bác sĩ, dưới sự theo đuổi một chút lòng hiếu kỳ, ta đối với vấn đề này đã làm nghiên cứu hệ thống hoàn toàn, sau đó phát hiện một chuyện làm cho ta cực kỳ kinh ngạc.”

“Hả?” Hoàn toàn không có ở trong trạng huống, Hồ Bất Quy vì vậy chỉ có thể phát ra đơn âm tiết.

“Thân thể những con khủng long này cao xa hơn chính bọn nó tưởng tượng, bọn họ không phải chỉ cần thích ứng hoàn cảnh, bọn họ là đang cải tạo hoàn cảnh”

“Hả, cái kia... Ta vừa mới nghe người nói, cái kia vốn là năng lực cải tạo gen, bọn họ có thể đối với gen chính mình cải tạo, biến thành hình người.” Hồ Bất Quy nói ra cái nhìn bản thân, nhưng lại phát hiện vẻ mặt Bác sĩ Kiều An càng thêm nghiêm túc.

Hắn chậm rãi gật đầu, sau đó, vừa lại lắc đầu.”Người nói đúng phân nửa, gen cải tạo nơi này, trình độ đó bình thường tựa như cư dân nơi này nghiêm nhiên thừa nhận như vậy, vốn là mình cải tạo, tiến vào năng lực hóa làm nhân hình.

“Nhưng là, trên thực tế, gen cải tạo này tuyệt không chỉ có như vậy mà thôi, tựa như ta nói rồi, bọn họ không phải đơn thuần thích ứng hoàn cảnh, mà là cải tạo hoàn cảnh, năng lực cải tạo gen của bọn họ cường hãn như thế, bọn họ cải tạo chính là khủng long khác Cùng khủng long bọn họ ****”

“Hả?” Hồ Bất Quy không nói gì.

“ Sau ***, bên cường thế đạt được cơ hội, đạt được cùng hậu đại đồng tộc mình đây là chuyện phổ biến cư dân nơi này đều biết đến, bất quá những lời này lại bao hàm hàm nghĩa càng sâu sắc: bên cường thế giữ lấy thân thể bên nhược thế, thông qua ***, hoàn cảnh thân thể bên nhược thế bị cải tạo, tiến tới gia tăng xác suất sinh ra cốt nhục đồng tộc đối phương.”

Thanh âm Hồ Bất Quy có một chút run rẩy, hắn nghĩ tới bác sĩ tốn nhiều công phu như vậy giải thích thứ nội hàm phía sau gen cải tạo, “Chẳng lẽ...”

Nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của Hồ Bất Quy, Bác sĩ Kiều An mặc dù có điểm không muốn, bất quá vẫn kiên định gật đầu.

“Đúng vậy, chính là sự kiện trong tưởng tượng của người.”

Ta sẽ biến thành khủng long (Hồ Bất Quy)

Người sẽ mang thai (Bác sĩ Kiều An)

Đồng thời, trong đầu hai người cùng lúc xuất hiện một câu nói, một câu nói phân lượng sợ hãi giống nhau ý nghĩa hoàn toàn bất đồng

Trong lúc nhất thời, Hồ Bất Quy tại trên giường như người phát tác bệnh điên, bên cạnh Bác sĩ Kiều An đồng tính vượt bờ vai của hắn, thật không ngờ Hồ Bất Quy run rẩy cùng Bác sĩ Kiều An an ủi căn bản là hai chuyện.

Hiểu lắm có đôi khi, chính là như vậy sinh ra.

Hơn nửa ngày, rốt cục khôi phục bình thường Hồ Bất Quy ngẩng đầu lên, miệng úp úp mở mở, nửa ngày, “Cái kia... Có biện pháp không? Ta không muốn...” Không muốn biến thành khủng long

Bàn tay bác sĩ Kiều An khoát lên bả vai Hồ Bất Quy, cẩn thận nhìn chằm chằm hai mắt Hồ Bất Quy, xuyên thấu qua tái nhợt trên mặt hắn, hắn thấy được nội tâm bất an của vị thanh niên này, thở dài, bác sĩ Kiều An gật đầu.”Có.”

Hồ Bất Quy vì vậy cuống quýt bắt được ống tay áo Bác sĩ Kiều An, tựa như bắt được một người cứu mạng.

“Kỳ thật, này cũng là nguyên nhân ta và người nói chuyện với nhau, ngay từ đầu là bởi vì người không đủ tỉnh táo, cho nên không cùng người đề cập chuyện này, nhưng là bây giờ nói...”

Bác sĩ Kiều An đột nhiên nhìn thoáng qua vách tường cách vách, đề tài vừa chuyển, “Giản nằm ở nơi đó, ngay cách vách người. Hắn trước tỉnh lại, sau đó phát hiện người hôn mê bất tỉnh, đoạn đường ngâm người bay đến nơi đây, ta nửa đêm bị hắn gọi tỉnh, hắn khóc, hỏi tử kia, ta cho tới bây giờ chưa từng thấy hắn khóc lóc, ngay cả khi còn bé lúc tiêm cho hắn cũng không có.

Người, người nắm chặt hắn, chúng ta mất thật lớn khí lực mới đem bọn người tách ra, Giản vẫn không chịu rời đi người, nhưng tưởng tá hắn quá lớn, vào không được phòng bệnh, vài y tá biến thành nguyên hình ngăn cản hắn, hắn liền đụng tường.

“Vách tường nơi này vốn là đặc chế, sự chắc chắn của nó ngay cả khủng long cũng đụng không ra, nhưng Giản vẫn đụng như vậy, máu tươi đầm đìa vẫn đụng, thẳng đến...”

“Thẳng đến cái gì? Lão nhân gia ngài không nên nói chuyện một nửa có được không?” Hồ Bất Quy không nhịn được cắt đứt lời lão nhân, tóm áo đối phương, hắn nôn nóng, có lo lắng chính hắn chưa từng phát hiện, “Giản không có việc gì đi? Hắn bị thương? Tại sao hắn nằm ở phòng bệnh cách vách ta?”

Bác sĩ Kiều An đỡ đỡ kính mắt, cứu ra áo bản thân, buồn cười nhìn một chút Hồ Bất Quy, một hồi lâu lắc đầu.

Cử động này làm cho Hồ Bất Quy càng sốt ruột.”Này Lão lương, không nên như vậy a Tên kia không có việc gì, đúng không? Hắn chính là da thô thịt dày, ta biết...”

“Vốn là, vốn là, hắn không có việc gì, tên kia da thô thịt dày, tường của ta sụp một nửa da hắn chưa có chuyện gì, tên kia chỉ là chịu không được áp lực lần đầu tiên biến hóa, hơn nữa vừa vội lại sợ, áp lực tâm lý mang theo người bay mấy trăm km, té xỉu mà thôi.”

“Hả Biến hóa?” Hồ Bất Quy há to miệng.

“Không thể nào? Các người rõ ràng làm a, như thế nào có thể không biết hắn biến thành hình người?” Bác sĩ Kiều An buồn cười nhìn Hồ Bất Quy, tầm mắt có chút xuống phía dưới, Hồ Bất Quy cuống quýt mặt đỏ kéo chăn, phủ lên cái mông mình.

“Ta, ta ngay từ đầu không biết là hắn, mới vừa... Đã gục rồi, cái gì cũng không phát hiện, tái sau đó tên kia lại biến thành khủng long...” Nhỏ giọng lầm bầm, Hồ Bất Quy cảm giác nét mặt già nua của mình sắp sôi trào rồi.

“Có thể chứ, giống như loài người tiến vào kỳ thanh xuân sẽ phát sinh một ít biến hóa, khủng long nơi này, tiến vào kỳ thanh xuân sẽ theo hormone tăng nhanh biến thành hình người, nói rõ chính mình làm tốt *** phồn dục chuẩn bị thể hệ tiếp theo.”

Thời gian dạy học của bác sĩ lại bắt đầu, Hồ Bất Quy mặc dù cảm giác có chút nhàm chán, nhưng là sự tình liên quan Giản còn có Ngã Cách sau này, hắn vẫn kiên trì đến cùng bắt đầu học khóa “Kỳ thanh xuân của khủng long”.

“Giản là một ngoại lệ.” Nhìn Hồ Bất Quy tập trung tinh thần làm tốt chuẩn bị nghe giảng, còn kém không xuất ra giấy bút ghi chép, Bác sĩ Kiều An thấu kính lóe lóe, tiếp tục giảng bài.

“Loài khủng long bắt đầu tuổi biến hóa, Giản hoàn toàn không có biến hóa. Thân thể của hắn khỏe mạnh, không có bất cứ vấn đề gì, nhưng chính là không có dấu hiệu biến hóa, chúng ta lo lắng là phương diện vấn đề tinh thần, nhưng là cá tính Giản...”

“Người cũng thấy được, hắn là một hài tử an tĩnh đến có điểm thẹn thùng, hắn không tiếp thu tinh thần phụ đạo, từ nhỏ đến lớn, hắn chính là một hài tử an tĩnh đến có điểm cô độc, đệ tử trong trường học... Cũng bởi vì các loại nguyên nhân sợ hãi hắn, bài xích hắn.

“Giản rất hưởng thụ cuộc sống cá nhân, cũng không cho rằng chính mình nguyên hình có cái gì không tốt, bởi vì tự thân cường tráng, hắn có tự tin của người mạnh, cho nên quanh năm không cách nào biến hóa,

loại cuộc sống này ở người bên ngoài xem ra dị dạng, cũng không có đối Giản mang đến ảnh hưởng, hẳn hưởng thụ loại cuộc sống này, mặc dù cha mẹ hẳn rất sốt ruột...”

Nghĩ đến Khoa Ni mỗi lần nhắc tới con mình cái loại vẻ mặt lo lắng này, lại nhớ đến Giản mặt luôn vân đạm phong khinh không chút thay đổi, Bác sĩ Kiều An cười cười.

“Loại tình huống này, sau khi người xuất hiện có bước chuyển.” Ánh mắt bác sĩ Kiều An chuyên chú trên mặt Hồ Bất Quy, Hồ Bất Quy bị nhìn chăm chú đến sợ hãi sau đó rụt lui.

“Người... Đừng như vậy nhìn ta.”

“Người làm cho Giản trưởng thành.” Bác sĩ Kiều An đỡ đỡ kính mắt, tầm mắt dời về phía cách vách, “Giản bắt đầu muốn trưởng thành, người không thể biến thành hình khủng long, cho nên hẳn muốn biến thành hình người phối hợp người, hẳn muốn ôm người, loại xúc động nguyên thủy này làm cho hẳn có năng lực biến hóa.

“Bất quá vóc dáng hẳn rất lớn, cái tuổi biến hóa này luôn rất khó chịu, ta cho tới bây giờ chưa từng thấy ví dụ trẻ như vậy mới có thể biến hóa, bất quá đại khái có thể phỏng đoán thống khổ của hẳn, thêm vào là thân thể Giản kiện tráng như vậy cũng không có cách thừa nhận thống khổ, cho nên hẳn muốn nghỉ ngơi.

“Bất quá nghỉ ngơi trôi qua, hẳn sẽ trở nên càng thêm khỏe mạnh so với trước kia, khủng long trải qua biến hóa chuyển biến chung quy có thể trở nên càng thêm khỏe mạnh so với quá khứ, đây là tế bào kỳ trẻ con thứ hai giao cho bọn họ. Cho nên, chúng ta không cần lo lắng hẳn, hẳn tốt lắm, sẽ so với trước kia tốt hơn.”

Nhìn bộ dáng Hồ Bất Quy thở phào nhẹ nhõm, Kiều An đột nhiên nghiêm mặt nói: “Ta lo lắng, là người.”

“Ta... Tại sao?” Ngắc người, Hồ Bất Quy hỏi ngược lại.

Bác sĩ Kiều An theo thói quen đỡ đỡ hai mắt, nhìn bộ dáng Hồ Bất Quy không hiểu ra sao, hai tay đan chéo đặt trước đầu gối, chậm rãi nói: “Ta mở đầu nói qua, ta có biện pháp, biện pháp kia chính là cho người trở về, trở lại địa cầu.

“Tựa như người nói, bây giờ hai cái tinh cầu có chuyển bay, chỉ cần một ít thủ đoạn nho nhỏ, ta có thể cho người như thế nào tới, như thế trở về, nhưng là, người làm tốt chuẩn bị trở về rồi sao.”

Tựa như nói chuyện phiếm, Bác sĩ Kiều An chậm rãi nói, tầm mắt an tĩnh ngưng trụ hai mắt Hồ Bất Quy.

“Chuẩn bị trở về như thế nào có thể không có Ta mỗi ngày đều nghĩ đến chuyện trở về, mới vừa rồi... Mới vừa rồi ta còn mơ tới mẹ ta...” Còn mơ tới Giản cùng Ngã Cách.

Hồ Bất Quy ngay từ đầu ngữ tốc kiên định chậm rãi hoãn xuống, hẳn loại biến hóa này xem tại trong mắt Bác sĩ Kiều An. Kiều An không có lên tiếng, hẳn muốn cho bản thân Hồ Bất Quy đấu tranh.

Hẳn muốn Hồ Bất Quy tự làm ra phán đoán, mà không phải hẳn nói cho Hồ Bất Quy làm như thế nào.

Hồ Bất Quy nằm mộng đều muốn đi về, hẳn rất sớm liền làm tốt lắm chuẩn bị trở về, bởi vì không biết chính mình sẽ dùng phương thức gì, lúc nào trở về, hẳn tùy thân mang theo một số tiền nhất định, hẳn cho Ngã Cách đi theo Giản học tập ngôn ngữ địa phương cùng với năng lực săn ăn, cũng bởi vì hẳn sợ chính mình sau khi rời đi, Ngã Cách không cách nào tự mình sinh tồn.

Mà bây giờ, có người nói cho chính mình có thể đi trở về.

Hồ Bất Quy trong miệng nói xong kiên định, nhưng hẳn biết, trong nháy mắt bị chất vấn, hẳn tâm lý do dự rồi.

Nực cười, hẳn không phải đã sớm làm tốt chuẩn bị rồi đi rồi sao?

Giản sẽ biến hình, Ngã Cách sẽ tự mình săn bắn, Giản bây giờ đối với Ngã Cách cũng không tệ lắm, cho dù chính mình rời đi, hẳn cũng sẽ chiều cố Ngã Cách đi? Cho dù không tự mình chiều cố, ít nhất cũng sẽ tìm người chiều cố? Nơi này, không có vướng mắc của mình.

Nơi này, không có khủng long muốn mình, hẳn mới là cùng người nơi này không ăn ý, mới vừa rồi chuyện Gia Lạc Bỉ Dực Long không phải nghiệm chứng chuyện này sao, hẳn cái gì cũng không có.

Không có năng lực sinh tồn, còn phải cẩn thận không để người qua đường làm mỗi ăn, hần tẩn tẩn khổ khổ kiểm tra giấy phép bác sĩ ở chỗ này hoàn toàn vô ích không chỗ dụng võ, tác dụng duy nhất chính là cấp hai con khủng long làm người hầu, ngẫu nhiên tiếp nhận quấy nhiễu *** của Giản, bất quá ngay cả quấy nhiễu *** cũng không có biện pháp tiếp nhận toàn bộ, hình hài hai người hoàn toàn không nhất trí

Chờ một chút — bây giờ Giản có năng lực biến hóa, ra về vấn đề này giải quyết rồi, bất quá...

Vấn đề lớn hơn nữa xảy ra

Hồ Bất Quy thoáng cái nghĩ tới khóa học đầu tiên bác sĩ Kiều An vừa rồi dạy mình — gen chuyển hóa

Còn tiếp tục như vậy, chính mình sẽ bị đồng hóa làm khủng long

Nhiều chuyện đáng sợ

Biến thành khủng long, chính mình không còn muốn đi là đi được? Chính mình tái trở về địa cầu sẽ làm quái vật Lão mẹ mình cũng sẽ bị coi như là lão mẹ quái vật giải phẫu Tưởng tượng cỡ nào đáng sợ?

Hồ Bất Quy trong mắt về điểm do dự này chậm rãi nhỏ đi.

Hắn nghĩ đến ông nội trong nhà, nghĩ đến hai người, cha mẹ, cả ngày đông chạy tây chạy không gặp bóng người, nhưng lại sẽ ở sinh nhật anh em bọn họ gửi quà đến, nghĩ đến em trai em gái, nghĩ đến Phi Châu, nghĩ đến đồng học lão Trương nợ mình ba vạn đồng, nghĩ đến chính mình còn chưa giao hết tiền phòng còn lại, tiến tới nghĩ đến sổ tiết kiệm mình để dưới đáy rương sắp đến ngày —

“Ta chuẩn bị sẵn sàng rồi, ta phải đi về.” Trong mắt không do dự, Hồ Bất Quy đối với bác sĩ gật đầu.

Hai người chậm rãi đối mặt, Hồ Bất Quy không chút nào lùi bước nhìn chăm chú hai mắt bác sĩ, làm cho đối phương thấy rõ kiên định đáy mắt mình, cuối cùng, bác sĩ thở dài, từ trong túi tiền xuất ra phiếu gì đó, nhét vào trong tay Hồ Bất Quy.

“Đây là chứng kiện ta nghĩ biện pháp tìm người nguy tạo, còn có vé phi cơ, chuyến bay ba ngày sau, người, như thế nào tới, như thế trở về thôi.”

Cầm chặt chứng kiện trong tay, Hồ Bất Quy cảm giác trái tim mình nhảy lợi hại, nhưng là, nhưng không hoàn toàn là kích động hưng phấn.

“Trong chốc lát, đi cách vách xem Giản đi, hắn còn chưa tỉnh lại, nhưng là trước lo lắng người đến lợi hại.”

Buông một câu nói cuối cùng, bác sĩ Kiều An xoay người rời đi.

Không bao lâu, Ngã Cách liền từ ngoài cửa nước mắt chạy vào, tiểu thân thể đập đến trên người hắn, đập rất tâm tình thật không minh bạch trong lòng Hồ Bất Quy.

Ngay sau đó, Khoa Ni mang theo chồng cũng vào, hô to gọi nhỏ hỏi han ân cần, Hồ Bất Quy lặng lẽ đem thứ bác sĩ Kiều An cho mình nhét vào trong quần áo, ôm đầu to của Ngã Cách, mỉm cười nghe Khoa Ni như súng liên thanh nói không dứt, cuối cùng Ni Tạp khuyên hắn, Hồ Bất Quy ôm Ngã Cách xuống giường, đi tới cách vách thăm Giản.

Người bên ngoài biết điều đi rồi, Khoa Ni mập mờ nhìn Hồ Bất Quy, cuối cùng đem Ngã Cách mang đi, phòng bệnh liền còn lại Hồ Bất Quy cùng Giản, một người, một khủng long.

Đúng vậy, Giản trên giường bệnh vốn là hình khủng long, trên người hắn có băng vải, trên đỉnh còn treo được bình thật lớn, mặc dù thoát nhìn có điểm thê thảm, bất quá hô hấp của hắn cũng rất vững vàng, sờ lên một cái chân trên cánh tay cơ hồ thay cả mình, Hồ Bất Quy lú lẫm, không nói gì.

Đáng lẽ ôm lấy chân đối phương, khóc hô “Người vừa mới biến hóa thân thể không nên ôm ta bay lâu như vậy có nặng lắm không hả” Loại lời này sao?

Đối với một tên vừa mới cường bạo mình, tựa hồ không cần phải ôn nhu như vậy.

Đáng giẫm mí mắt đối phương rống to “Người cái đồ đàn phạm tội cường gian lão tử rồi té xỉu không nói còn vừa ngất vừa biến hóa thiếu chút nữa hại lão tử bạo cục” Loại lời này sao?

Nhưng là đối phương cũng không quan tâm thống khổ của mình bay lâu như vậy, chỉ vì đưa mình đến bệnh viện, bây giờ đáng thương nằm trên giường bệnh, còn truyền nước biển.

Cái gì cũng không có cách nói, Hồ Bất Quy đành phải trầm mặc, đối với phạm tội cường gian đáng thương như vậy, lời nặng hằn nói không được.

“Ta trước khi rời đi, người khỏe lên.” Nhỏ giọng, Hồ Bất Quy mở miệng, không biết là nói cho Giản, hay là nói với mình.

Nhìn chằm chằm Giản trên giường, ngẫu nhiên xem một chút bình nước biển siêu lớn xa xôi trên nóc nhà, Hồ Bất Quy cứ như vậy qua một đêm.

Ngày thứ hai, Hồ Bất Quy là đang dưới cái nhìn của Giản tỉnh lại, hoàn toàn không nhớ rõ chuyện sau khi mình biến hóa, Giản chỉ là từ trên xuống dưới đánh giá Hồ Bất Quy, hỏi tới nguyên nhân Hồ Bất Quy té xỉu.

“Ta tỉnh lại chỉ thấy người vẫn không nhúc nhích té trên mặt đất, hù dọa chết ta rồi, người trên người có huyết, ta, ta liền nhớ chuyện chính mình té xỉu, còn tưởng rằng người bị lúc ta té xỉu đè lên...”

“Người khi đó vì tránh ra ta, chính mình nghiêng ra, rơi vào trong nước có phải không?” Hồ Bất Quy tức giận nói.

“Hả? Ta đây như thế nào đi lên.”

“Ta đem người mò lên đây.”

“Ác Thân ái người thật là lợi hại oh” Giản chớp mắt.

Này người cũng tin? Hồ Bất Quy ác cảm nhìn một chút mình cùng đối phương, giống như cây kim trên cánh tay, một hồi lâu không nói gì.

Đến cuối cùng, Giản còn cái gì cũng không biết, xem Hồ Bất Quy đã không có việc gì, liền tự mình rút truyền nước biển, vô cùng cao hứng ngậm Hồ Bất Quy còn có Ngả Cách về nhà.

Về đến nhà, Hồ Bất Quy tìm được lọ thối đậu hủ, hung hăng nhìn chăm chú thân bình một hồi lâu, cuối cùng gọn gàng khai bình, đào ra đậu hủ bắt đầu ăn.

Trước bởi vì không biết chính mình ngày tháng năm nào mới có thể về nhà mà không nở ăn mĩ thực quê hương, hôm nay xem ra không chút nào hi hãn, Hồ Bất Quy quyết định trước khi rời đi đem nó tiêu diệt.

Bị cách ăn nuốt ngấu nghiến của Hồ Bất Quy kinh đến, Giản cùng Ngả Cách tò mò nghĩ phải thử một chút xem, kết quả chỉ một chút, vị thối hun ngã hai con khủng long, chứng kiến bộ dáng hai vị này đều xuất động hô hấp không khí trong lành, Hồ Bất Quy cười đến ác liệt.

Ngả Cách có báo hiệu sâu răng, mặc dù biết này đối với khủng long không có gì lắm, bắt quá Hồ Bất Quy vẫn cấm tiểu tử kia ăn ngọt, Ngả Cách mặc dù rất ủy khuất, nhưng vẫn rất ngoan rất ngoan tiếp nhận lệnh cấm, so với tử tiểu hài tử cùng tuổi trên địa cầu nghe lời hơn nhiều.

Ôm Ngả Cách, Hồ Bất Quy đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, liếc liếc mắt một cái Giản đang cẩn thận quan sát hân.

“Cái kia... Nếu như sau này người có hài tử của mình, còn có thể thương yêu Ngả Cách không?” Đây đối với Hồ Bất Quy mà nói là một vấn đề trọng yếu.

“Hả hả... Hả”

Mấy đơn âm tiết biến hóa dị thường mập mờ, Hồ Bất Quy nhìn Giản bên cạnh vọt đỏ mặt (mặc dù về mặt nhìn không ra, nhưng Hồ Bất Quy biết đối phương mặt đỏ rồi, đầu to dừng lại đây (mặc dù bốn ý của hân là chìm nhỏ nép vào người nhẹ nhàng dựa vào lại đây, lớn tiếng nói: “Thân, thân ái, người yên tâm đi Cho dù chúng ta có hài tử của mình, ta như nhau sẽ thương yêu Ngả Cách Ta, ta sẽ sẵn thú, có thể nuôi sống rất nhiều hài tử Người, người không cần lo lắng vấn đề sinh nhiều mà không có cách nào dưỡng”

“Đồ đàn Người nào lo lắng vấn đề kia” Hồ Bất Quy lung túng, mắt sắc phiêu đến Giản bất tri bất giác tính khí cương lên, một tay gạt hai mắt Ngã Cách, một cước hướng hạ thân Giản đá tới, “Người này đầu sắc lang”

“Ta, ta là khủng long, không phải lang.” Giản nhỏ giọng nói.

Hồ Bất Quy vừa một cước, cái này ở giữa đầu hạ thân đệ đệ của Giản.

Âm điệu khả nghi giờ lên một chút, mang theo ý vị có điểm *** dâng, Giản mở ra hai chân run rẩy cao lớn nói: “Thân ái, đập ta thêm một cước đi Lực mạnh một chút”

Hồ Bất Quy run rẩy, hoàn toàn .

“Ta chỉ biết ngươi là biến thái” Hung hăng lược câu tiếp theo, Hồ Bất Quy nghênh ngang đi.

Hồ Bất Quy cảm giác được, chính mình trở nên có điểm không giống mình rồi.

Chính mình trên địa cầu heo quy củ, trước mặt em trai em gái sấm vai anh cả chừng chạc xứng chức, trước mặt đồng sự còn là đồng liêu thành thật cũng có chút năng lực công việc, trước mặt cấp trên còn là thuộc hạ phụ trách, hiểu nhân tình hiểu đời...

Cha mẹ luôn không có ở đây, hơn nữa là đứa con lớn nhất, chính mình sinh ra năm thứ ba thì có em trai, hẳn tựa hồ không có cơ hội hướng người làm nũng, hẳn đã quên tư vị làm càn còn sống, nhưng là nơi này bất đồng, trước mặt Giản bất đồng.

Lúc sợ hãi liền kêu to, lúc cao hứng liền rống to, xem Giản không vừa mắt còn có thể đập hấn.

Hồi tưởng kinh nghiệm mấy ngày này, Hồ Bất Quy đột nhiên phát hiện, mấy ngày này mới là cuộc sống bản sắc nhất hẳn sinh ra tới nay, không cần bận tâm vấn đề mặt mũi, Hồ Bất Quy cảm giác chính mình tuổi trẻ hơn nhiều.

“Ngã Cách, thích Giản không?” Ôm Ngã Cách, Hồ Bất Quy hỏi hấn.

“Không thích.” Hoàn toàn không để cho mặt mũi, Ngã Cách thành thật trả lời.

“Tại sao?” Hồ Bất Quy vẽ mặt hắc tuyến.

“Bởi vì hấn không cho ngươi ôm ta.” Ngã Cách cầm lấy áo Hồ Bất Quy nhỏ giọng nói.

Vấn đề này thì không có biện pháp rồi. Sừng sốt hồi lâu, Hồ Bất Quy đưa tay duỗi đến dưới nách Ngã Cách, bắt buộc hấn nhìn hai mắt mình.

“Thành thật nghe, lời kế tiếp rất trọng yếu, nếu như Giản sau này khi dễ ngươi, đối với ngươi không tốt, không để cho ngươi cơm ăn, ngươi phải đi nhà ông nội bà nội.”

“Tại sao? Mụ mụ ngươi cũng đi sao?” Ngã Cách nháy mắt to, từ sau khi hấn phát âm rõ ràng, hai chữ “mụ mụ” phát âm liền vô cùng chuẩn. Tự động quên hai chữ kia, Hồ Bất Quy tiếp tục nhìn chăm chăm tiểu khủng long.

“Cái kia... Không đi nhà ông nội bà nội cũng không sao, đi tìm bác sĩ kia, ông đeo kính tóc trắng, biết không?”

“Nhưng Ngã Cách muốn tìm mụ mụ.” Phi thường không để cho Hồ Bất Quy mặt mũi, Ngã Cách chính là không ngoan ngoan gạt đầu, hấn rất thông minh, tuổi còn nhỏ thì có chủ ý của mình, Hồ Bất Quy biết được.

“Kia... Được rồi.”

Nhìn ánh mắt tín nhiệm ngây thơ của Ngã Cách, Hồ Bất Quy dựng thẳng cờ trắng, từ trong một đồng hành lý lấy ra tờ giấy xanh xanh đỏ đỏ, sau đó đem Ngã Cách đặt lên giấy, chỉ vào địa phương phía trước cái móng hấn, “Ta ở chỗ này, nếu có một ngày, Giản đối với ngươi không tốt, mà ngươi ai cũng không muốn tìm, như vậy nghĩ biện pháp tới nơi này tìm ta, nhớ kỹ, phải biến thành hình người mới được.”

Ngã Cách cẩn thận nhìn chỗ một tắc vuông giữa hai chân mình, một hồi lâu nói ra cái nhìn bản thân, “Địa phương mù mù ở thật nhỏ, không sao, Ngã Cách tìm cho mù mù huyết động lớn hơn nữa, so với của Giản còn lớn hơn.”

“Đứa ngốc Đó là bản đồ mà thôi.” Võ võ đầu tiểu tử kia, muốn cười nhưng lại cười không nổi.

Đứa ngốc vốn là mình mới phải.

Quý mê tâm hồn, mới có thể đối với Ngã Cách nói loại lời không chịu trách nhiệm, hần nhỏ như vậy, như thế nào có thể đến địa cầu tìm mình?

Chờ hần có thể biến thành hình người, kia đã vốn là chuyện kỳ thanh xuân xa xôi từ nay về sau, lúc đó Ngã Cách đã sớm không cần chính mình, hần bây giờ lợi hại như vậy, lớn lên sau này Ngã Cách sẽ là khủng long đứng đầu (Giản nghe câu thế sẽ bị thương tâm Lúc đó...

Ngã Cách đã quên chính mình.

Hần sẽ không nhớ chính mình từng có một người mẫu thân.

Nghĩ tới đây, Hồ Bất Quy túm đầu, một hồi lâu ôm lấy Ngã Cách, “Quên chuyện vừa rồi đi, ngủ đi.”

Nghe được hai chữ ngủ (một ít tiếng Trung đơn giản ngắn ngủn, Giản đã nghe được, khủng long Giản một bên lấp bắp hồi lâu lập tức nhảy lại đây, đem Ngã Cách nhắc đến một bên, thuận lợi chiếm cứ vị trí bên cạnh Hồ Bất Quy.

“Đại phu dẫn Mụ mù nói, nếu như người tái khi dễ ta, khiến cho ta đi %&...”

Chữ còn lại bị bàn tay to của Hồ Bất Quy che, trong nháy mắt tiêu tan âm, vẻ mặt hắc tuyến, Hồ Bất Quy khó được ngoan ngoãn đi tới trong lòng Giản, “Ngủ ngủ”

Ngã Cách rất hài lòng, bởi vì Hồ Bất Quy ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nói kia là bí mật hai người bọn hần, không nói cho Giản; Giản cũng rất hài lòng, bởi vì Hồ Bất Quy bình thường tuyệt đối sẽ không đồng ý hần ngủ ở một bên.

Hồ Bất Quy nhưng lại không hài lòng, trong lúc ngủ mơ hai khủng long tướng ngủ khó coi nước miếng chảy khắp nơi, cái này cũng chưa tính, chờ lúc hần tỉnh lại, hơn phân nửa thân thể hần đều rơi vào trong miệng Giản, sợ dĩ không toàn bộ đi vào, là bởi vì chân hần bị Ngã Cách gặm.

“Con mẹ nó — lão tử quả nhiên hần nên trở về.” Bị Giản cẩn thận từ trong hàm răng nhổ ra, một bên trấn an Ngã Cách bởi vì tự trách oa oa khóc lớn, Hồ Bất Quy một bên nghiêng răng nghiêng lợi.

Cùng khủng long ngủ chung vốn là một tiêu đề thoả rất lãng mạn, nhưng thêm một chữ, cùng khủng long ngủ chung chính là chuyện rất nguy hiểm rất sợ hãi. Như vậy tiếp tục, chính mình sớm muộn gì bị vô tình ăn tươi.

Ngày trở về đến gần. Kể ra qua một ngày, liền ít một ngày.

Hần không có bất cứ hành lý gì — chính hần chính là hành lý duy nhất; cũng không có ý định mang theo đặc sản địa phương trở về thủ lễ — đặc sản địa phương chính là khủng long. Tắm vé bác sĩ cho hần vẫn cất vào trong ngực, rạng sáng ngày đó xuất phát, bác sĩ Kiều An sẽ tự mình lại đây đón hần, hết thấy tựa hồ không có không ổn.

Sau cái hôn ngủ ngon, Ngã Cách trái lại thiếp đi, bữa cơm hôm nay, Hồ Bất Quy thả một chút “cải súp lơ” kia, liều thuốc hần nắm rất chuẩn, sẽ làm hai con khủng long ngủ ngon giấc, quả nhiên tuổi là một vấn đề, Ngã Cách đã thuận lợi trúng chiêu, nhưng Giản lại còn ở một bên vẻ mặt ai oán nhìn Hồ Bất Quy sửa sang lại giường chiếu.

Rõ ràng là hé ra mặt khủng long hiện đầy ngan nhàn (?), chính mình cư nhiên có thể nhận ra nhiều loại vẻ mặt như vậy, thật sự là khó tin. Tâm lý buồn cười, Hồ Bất Quy đối với Giản vẫy vẫy tay, “Hắc Hôm nay không đến yêu cầu cùng nhau ngủ sao?”

Từ sau ngày sự kiện “nuốt chứng”, Giản mặc dù vẻ mặt rất muốn, cũng không tái yêu cầu cùng nhau ngủ.

Nghe được hần nói, Giản quả nhiên nhãn tình sáng lên, bắt quá rất nhanh lắc đầu, “Cái kia, ta ngủ ở cửa được rồi, bây giờ trời lạnh, ta ngăn cản ở chỗ này, dường như không lạnh.”

“Đến đây đi, người xé chiều không phải tại động khẩu đóng một tầng ván gỗ sao? Dày, không kém da người ngăn cản.”

“Nhưng là...” Giản vẫn không chịu.

“Sợ chính mình tái ăn tươi ta sao? Như vậy đem miệng trói chặt được rồi.”

Hồ Bất Quy chỉ là một câu nói vui đùa, Giản nhưng lại tinh thần rung lên, tưởng thật tìm sợi dây bắt đầu buộc miệng mình.

“Này Người ngu ngốc –” Hồ Bất Quy ngăn cản hoàn toàn vô ích, Giản đã đem miệng mình vững vàng trói chặt, sau đó vẻ mặt vui vẻ tiến đến bên người Hồ Bất Quy, đưa hần cản thận thu vào giữa hai chân mình.

Động tác rất nhẹ nhàng, rất ôn nhu, đó là động tác ôn nhu lớn nhất mà Giản, loại động vật ăn thịt hình thể thật lớn, có thể có.

Hồ Bất Quy cảm giác được hai mắt mình có chút nóng nóng.

“Người đồ ngốc...” Nganh lân của Giản kỳ thật không một chút nào thoải mái, nhưng dựa vào cũng rất có cảm giác an toàn, da hần rất dày, lại cứng, cho dù ngủ say có khủng long khác muốn tập kích, nhất thời một nửa cũng vào không được, huống chi chỉ cần Giản ở đây, liền tuyệt đối không có khủng long đánh chủ ý bọn họ. So với nhà trên địa cầu tốt hơn.

Nhà trên địa cầu, Hồ Bất Quy mua bảo hiểm nhà, hần lo lắng bão, lo lắng chấn, lo lắng có thể hay không có xe ven đường không cẩn thận là đụng vào nhà mình, lo lắng hết thiên tai liền lo lắng nhân họa, lo lắng cho mình vạn nhất ngày nào đó thất nghiệp nhà liền lập tức thành tài sản ngân hàng.

Chân Giản thì không giống, cho dù có động đất, Hồ Bất Quy tin tưởng Giản nhất định sẽ đem mình đặt trong miệng hần.

Mặc dù cũng có khả năng bị nước miếng đối phương.

Giản ôm hần, tựa như ôm thứ quý giá nhất, Hồ Bất Quy chứng kiến mí mắt Giản dần dần nói lại, được hiệu tới, Hồ Bất Quy biết.

Nhưng Hồ Bất Quy lại đột nhiên không muốn Giản ngủ sớm như vậy. Hần muốn cùng Giản nói chuyện, hần có điểm hối hận trước không có hảo hảo cùng Giản nói chuyện, Giản vốn không nói nhiều, hần còn không muốn cùng hần nói chuyện.

“Đừng ngủ, cùng ta nói chuyện.” Hồ Bất Quy lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận, hần liếc mắt một cái thấy được miệng rộng của Giản chặt chẽ bị trói.

Giản mạnh mẽ đánh tinh thần, dùng sợi dây cột miệng rộng lấy lòng cọ cọ đầu Hồ Bất Quy.

Một đêm cuối cùng, ngày cả nói chuyện với nhau cũng không được sao?

Nhưng nguyên nhân làm cho như vậy lại là mình.

Bất mãn nhìn Giản, Hồ Bất Quy đầm đầm miệng Giản, nhưng lại một tay đầm lên sợi dây.

Hần dùng tiếng Trung bắt đầu nói chuyện, nói chuyện mình khi còn bé, nói mình trung học thậm chí qua cô gái, nói lúc đại học rất gay, nói làm việc bởi vì khuyết thiếu rèn luyện thiếu chút nữa có bụng bia, may mà bây giờ rèn luyện cơ bụng thành công.

Cuối cùng, Hồ Bất Quy lẳng lặng nhìn mí mắt Giản sắp khép lại, dùng tiếng Trung nói một câu.

“Ta rất thích người.”

Không phải gạt nữ hài tử mà dùng cái loại thanh âm tràn ngập từ tính làm cho người ta say lòng, Hồ Bất Quy chỉ là nói một câu nói như trần thuật sự thật.

Nhưng là lời nói thật.

Nói xong, Hồ Bất Quy cười, hẳn cảm giác tâm lý trống trải, “Ta vẫn cảm giác được loại cảm tình này đột nhiên không có khả năng phát sinh trên người mình, bất quá xem ra càng cảm giác được chuyện không có khả năng càng là có thể, chúng ta gặp nhau không lãng mạn, sau ở chung càng lại củi gạo mỡ diêm (muối tương dầm trà, hình thức vợ chồng kết hôn đã ngoài mười năm, ngay từ đầu quá mức kinh hiểm, sau lại quá mức bình tĩnh, ta dĩ nhiên không phát giác tâm tình của mình, thẳng cho tới hôm nay.”

Dùng sức vuốt Giản, để cho đối phương cảm giác lực đạo mình, Hồ Bất Quy vẫn kể không sao cả, dùng một loại khẩu khí hoàn toàn không giống biểu lộ.

“Ta nhớ ra rồi, lúc trung học cùng đồng học hay nói giỡn, chúng ta đánh cuộc, nói người đánh cuộc thua, tương lai sẽ thích khủng long, người không biết đi? Nơi chúng tôi khủng long chính là chỉ nữ sinh lớn lên rất xấu, ách, kỳ quái, tại sao phải gọi khủng long? Ta thua cuộc, đáng chết Xem ra quả nhiên không thể tùy tiện đánh cuộc, cái này thật sự thích khủng long rồi...”

Hồ Bất Quy lăm bầm lầu bầu, trên tay động tác vuốt ve nhưng không có đình chỉ, “Nơi chúng tôi từng có người Mỹ chụp qua phim khủng long, khủng long trong cuộn phim kia thật đáng sợ

Người so với khủng long trong cuộn phim kia đẹp trai hơn nhiều, bây giờ ngẫm lại, trong cuộn phim kia thật nhiều chỗ không hợp lý a, phỏng chừng là đạo diễn tự mình tưởng tượng đi? Đáng chết — ta bị hấn lừa gạt rồi, xem bộ dáng, tên kia lừa gạt một đời thanh thiếu niên a Người nói ta có nên hay không trở về cùng hấn nói một chút?

“Mẹ ta tuổi lớn, có phong thấp nhưng lại còn chạy khắp nơi, lần trước gặp qua lão rỗng kia lại bởi vì phong thấp, cam nguyện trong ôn tuyền ngủ ba năm, xem ra khủng long các người so với người chúng ta còn yếu ớt đây, ha hả...”

Hồ Bất Quy vẫn nói, cuối cùng không có cách khác, lúc miệng khô lưỡi khô, hấn cách sợi dây, nhẹ nhàng hôn miệng Giản.

Sau đó, Hồ Bất Quy chứng kiến Giản mà mình tưởng rằng ngủ vọt mở to hai mắt, ha hả, tên kia then thùng rồi

Buồn cười nhìn quái vật lớn đột nhiên dựng thẳng lên thân thể, nhìn đối phương run rẩy kích động, Hồ Bất Quy không những không có đồng tình, ngược lại dường như câu dẫn vươn đầu lưỡi, khiêu khích liếm liếm môi.

Nhìn được ăn không được, người liền cấp bách đi thôi Nhún vai, Hồ Bất Quy nằm ở trên, cười.

Hấn chứng kiến Giản cấp bách xoay quanh, hấn chứng kiến Giản muốn đụng mặt nhưng lại bởi vì chân trước quá ngắn đụng không được làm cho cười, hấn chứng kiến...

Trùng mắt to, Hồ Bất Quy vẽ mặt hắc tuyến nhìn chuyện lần trước khi bên cạnh ôn tuyền lần nữa tái diễn — Giản ngã xuống

Lần này cũng không như lần trước bên cạnh có ôn tuyền, lần này là đang trong động, Giản chỉ có thể hướng bên này ngã, mà chính mình ngay phương hướng hấn ngã xuống Hồ Bất Quy sắc mặt xám trắng, nhưng không có rời đi, gắt gao nhìn chăm chăm Giản ngã xuống, hấn giật mình chính mình dĩ nhiên hoàn toàn không có khủng hoảng trước khi chết, hấn chỉ là vững vàng nhìn Giản, dùng sức nhìn.

Hấn chứng kiến vẽ mặt kinh hoảng của Giản, chứng kiến giây dựa trong mắt hấn, hấn biết, vốn là cái súp lơ kia, được hiệu cải súp lơ phát tác, Giản bây giờ không cách nào khống chế động tác của mình.

Hấn chứng kiến Giản dùng sức tránh phá sợi dây, mở ra miệng.

Hấn chứng kiến Giản vô lực nhắm lại trong con ngươi tuôn ra nước mắt.

Sau đó —

Trợn mắt há hốc mồm, Hồ Bất Quy thấy quái vật lớn trước mắt hình thể kịch liệt thu nhỏ lại, sau đó quá trình biến thành thân hình nhân loại.

“Oa” Than thở một tiếng, Hồ Bất Quy cảm giác được chính mình một người sống sót nghiêm trọng khuyết thiếu nghề nghiệp đạo đức cần phải có.

Biến thành hình người rồi ngã xuống Giản mặc dù vẫn cao lớn so với Hồ Bất Quy, bất quá đã không còn là loại cao lớn có thể đập chết hẳn, có điểm cố sức ngăn cản thân thể đối phương sắp rơi xuống đất, vén lên tóc bạc thật dài của đối phương, trong nháy mắt chứng kiến khuôn mặt đối phương, Hồ Bất Quy xuy thanh miệng kêu.”Cái này, không phải khủng long rồi.”

Thân thể xích lô của đối phương làm cho Hồ Bất Quy xem không được, cởi áo khoác của mình mặc trên người đối phương, Hồ Bất Quy đem đối phương ôm vào trong ngực, sau đó đặt lên thăm.

“Thường ngày đều là người giúp ta ngăn cản gió, lần này đến lượt ta một chút, chỉ một lần này.” Sau hôm nay, ta liền rời đi, không còn có cơ hội như vậy.

“Trước ta không hiểu nhiều, bất quá bây giờ có điểm rõ ràng rồi, nơi này, những người cười nhạo người biến không được hình người liền giống nơi chúng tôi cười nhạo nam nhân không có kê kê đi? Vừa lúc người bây giờ có thể biến thành hình người rồi, bên ngoài mấy tên kia nếu còn cười nhạo người, người đấu tranh cho ta, một hơi lấy bảy tám người hẳn, sinh một chuỗi con mình cho mấy tên kia xem một chút”

Nói là nói như vậy, nhưng là nói, đã có chút khổ sở.

“Bất quá... Vợ con của người không được khi dễ Ngã Cách, Ngã Cách là con ta, con của người không cho khi dễ con ta, bằng không...”

Bằng không ta đều không đồng ý, nhưng không thuận theo lại có biện pháp nào? Đi trở về, sẽ không thể trở lại nữa, Hồ Bất Quy cũng không cho rằng chính mình có thể may mắn tìm được phương pháp trở về sau đó, may mắn tìm được phương pháp trở về, lần trước cái loại sự kiện ô long này chỉ là ngẫu nhiên một lần, không có khả năng lần nữa phát sinh.

“Ha ha... Hay là ít lấy mấy người được rồi, người tái lớn, móng vuốt cũng giữ không được người nhiều như vậy.”

Nghĩ đến Giản trước khi ngủ, đem chính mình cẩn thận ôm trong chân trước, Hồ Bất Quy cười.

Trời, sáng.

Đứng lên, Hồ Bất Quy duỗi lưng một cái hướng ngoài động đi, xe bác sĩ Kiều An quả nhiên dừng ở bên ngoài, leo lên xe đối phương, Hồ Bất Quy cũng không quay đầu lại rời đi.

Vì dấu điểm ra sơ hở, Hồ Bất Quy đeo kính mát bác sĩ cho hẳn, trên đường rất bình tĩnh, chung quanh hoàn toàn không có khủng long phát giác Hồ Bất Quy không thích hợp, nhưng là cái kính kia vẫn không có tháo xuống.

Hồ Bất Quy mang nó một lần nữa đứng tại đất địa cầu, kêu xe tắc xi, về nhà, hoàn cảnh quen thuộc, không khí quen thuộc, ngôn ngữ quen thuộc.

Nằm ở trên giường Hồ Bất Quy rút cục dời đi cái kính màu đen, dưới kính, một đôi mắt đỏ bừng.

Kết thúc, hết thấy cũng kết thúc, sau này chính mình duy nhất muốn làm, chính là quên đi.

Hết chương 9 Đăng bởi: admin

10. Chương 10

Di Dân Đến Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 10

Đáp ứng ta đừng phân tán

Bác sĩ Kiều An đứng ở đại sảnh tiễn khách thật lâu, này mới rời đi.

Hắn biết đồng hương trẻ tuổi trái tim dao động mãnh liệt, nhưng hắn cũng không nguyện nói ra lời ngăn cản, nếu như không muốn lưu lại phát ra từ nội tâm, không bằng không lưu.

Hắn đi làm muộn nửa giờ, trong sự nghiệp bác sĩ lâu dài của bác sĩ Kiều An, đến muộn là chuyện rất hiếm lạ, y tá chung quanh đều trêu ghẹo.

Xem đi, bọn họ nguyên hình cực kỳ đáng sợ kỳ thật rất hài hước, cùng loài người không có khác nhau, không, có khác nhau, bọn họ so với người địa cầu tinh khiết hơn.

Bác sĩ Kiều An rất nhanh bắt đầu công việc một ngày, hắn thật sự muốn đem người trẻ tuổi kia quên ở sau đầu, nhưng có khủng long không cho, sau thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi buổi chiều, phòng làm việc của hắn xông vào một vị khách ngoài ý muốn.

“Nhanh lên một chút Nhanh lên một chút Người mau đưa bụng ta mổ ra”

Đứng ngã ba tòa tường, giữa bụi tường vẽ nên thân ảnh sừng sững ở trước mặt hắn, rõ ràng là Giản.

“Hả?” Sự liệu trước, Giản phát hiện Hồ Bất Quy không gặp, ít nhất đầu tiên hắn nên đi cục cảnh sát? Như thế nào lại là bệnh viện đây? Bị hắn phát hiện rồi?

Lão luyện như Bác sĩ Kiều An, nghĩ đến hậu quả sự kiện kia, cũng không nhịn được rụt lui về phía sau.

Giản lại còn đang kêu la, hắn kêu càng nóng nảy, nếu như hắn bây giờ là hình người, như vậy mọi người ở đây có thể dễ dàng chứng kiến vành mắt đỏ thẫm của hắn, đáng tiếc hắn là hình khủng long, cho nên mọi người chỉ có thể nhìn đến một con khủng long ăn thịt giống như đang tức giận.

“Chờ một chút, người nói muốn ta đem bụng người mổ ra” Sau lúc chột dạ, đột nhiên nghe rõ Giản nói, Bác sĩ Kiều An đỡ đỡ hai tròng mắt, không thể tin được nhìn Giản từ trên xuống dưới, run giọng nói, “Tiểu bảo bối thân ái, chẳng lẽ... Chẳng lẽ người mang thai rồi? Mang thai chính là người? Người muốn mổ phúc sản?”

“Hả hả Người đang nói cái gì hả? Ta đem thân ái nuốt vào bụng mất rồi” Thanh âm lớn hơn nữa, Giản lo lắng, trong đầu chỉ có ba chữ: Nhanh Nhanh Nhanh

Ngày hôm qua, hắn không biết tại sao đột nhiên không thể khống chế thân thể của mình ngã xuống, vì không đề đến thân ái, hắn dùng khí lực cuối cùng mở miệng, nghĩ muốn đem thân ái đặt trong miệng, sau đó...

Sau đó trí nhớ không có nữa.

Giản tỉnh lại không gặp Hồ Bất Quy, có chỉ là chứng minh hết thảy ngày hôm qua không phải mộng vỡ thành n đoạn dây, cùng với áo khoác Hồ Bất Quy đồng dạng rách thành n mảnh (chính là Hồ Bất Quy trước khi rời đi, mặc bộ trên người Giản *** hình người. Chứng vật đơn giản làm cho Giản làm ra suy lý đơn giản —

Hắn ngã xuống Hắn trước khi ngã xuống đem thân ái nuốt vào Hắn nuốt vào liền hôn mê rồi quên nhỏ ra...

Giản lần đầu tiên sợ hãi như thế, hắn biết tốc độ tiêu hóa của mình có bao nhiêu đáng sợ, hắn bình thường rất kiêu ngạo vì hệ thống tiêu hóa cường tráng của mình, này đại biểu hắn có thể đem thực vật chuyển hóa thành năng lượng nhanh hơn so với đồng loại, cuối cùng trở thành một bộ phận của mình, nhưng là bây giờ, hắn lại hận chết hệ thống tiêu hóa của mình

Mặc dù hắn thích thân ái, thích tới tình trạng muốn đem đối phương tan vào máu mình không bao giờ nữa tách ra, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới ăn luôn hắn, không thấy được nữa Chính mình sẽ không còn được gặp lại hắn nữa sao?

Không Hắn không muốn

Cho dù không thể làm tình, không thể phồn dục, nhưng hắn vẫn thích y, hắn muốn cùng y bên nhau, hai người hôn nhẹ nhiệt nhiệt ở cùng một chỗ, thân ái mỗi ngày móc móc lỗ tai xỉa xỉa răng cho mình, sau đó oa cùng một chỗ ngủ ngon, chính là phương pháp hạnh phúc nhất cả đời hắn nghĩ tới.

Hắn thà rằng mình chết cũng không muốn mình sẽ không còn được gặp lại hắn

Sợ hãi tới cực điểm Giản bắt đầu liều mạng muốn nôn mửa, nghĩ tới giây tiếp theo có thể đem Hồ Bất Quy nhỏ ra, hỗn một đồng dịch dạ dày còn có hài cốt khủng long không tiêu hóa, Hồ Bất Quy ho khan lần trên mặt đất.

“Người này đồ khủng long ngốc Vừa ăn thịt không nôn xương...” Thân ái nhất định sẽ nói như vậy đi?

Biết rõ chính mình tùy thời có thể không cẩn thận làm ra chuyện thương tổn hân, nhưng hân lại chưa từng có vì nguyên nhân này mà xa lánh sợ hãi mình.

Nhưng là không có, hân cái gì cũng không có nhỏ ra, bị bắt buộc làm vận động không thích hợp, dạ dày đau đớn lợi hại, nhưng là đau đớn lợi hại hơn chính là trái tim của mình

Không có chủ ý, Giản khẩn cấp đi tới bệnh viện, hân nghĩ đến biện pháp duy nhất chính là tìm người đem mình mổ ra.

Bác sĩ Kiều An nhưng lại hoàn toàn không có ý định làm theo, ngay lúc Giản quyết định đổi lại một bệnh viện khác, Bác sĩ Kiều An kéo hân lại, chụp cuộn phim, dùng sự thật nói cho hân cái gì cũng không có làm, trong dạ dày hân không có một người gọi là Hồ Bất Quy.

“Có thể hay không... Đã tiêu hóa rồi...” Giản ngây dại, giọt nước mắt lớn rớt ra.

Phất tay ý bảo y tá tò mò bên trong lui ra, Kiều An cầm khăn tay đưa cho Giản.

“Không có, người cái gì cũng không có làm.” Những lời này tựa hồ làm cho Giản cao hứng đứng lên, lau nước mắt, Giản có điểm xấu hổ đứng lên, “Người nói rất đúng, là ta quá lỗ mãng rồi, chắc là thân ái đi ra ngoài tản bộ, ta phải đi về chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn bữa sáng, đi trước đây.”

“Người tìm không được hân đâu.”

Ngay lúc Giản một lần nữa tỉnh lại đứng lên chuẩn bị rời đi, Bác sĩ Kiều An lại mở miệng.

“Hân rời đi nơi này rồi.”

“Nơi này?” Giản quay đầu lại.

“Uh, hân rời đi huyết động của người, rời đi cái tỉnh cầu này, trở về tỉnh cầu của mình.” Bác sĩ Kiều An đỡ đỡ kính mắt, chứng kiến thân thể Giản bắt đầu run rẩy, hân đột nhiên cảm giác được chính mình làm lựa chọn rất sai lầm.

Tôn trọng ý chí Hồ Bất Quy cố nhiên không sai, nhưng hân đã quên chuyện bên còn lại — Giản.

Từ đầu đến cuối hân đều đã quên ý kiến Giản.

“Là ta sai, không có sự góp ý của người, chỉ nghe ý kiến một phương, tổng hân rời đi.” Như sám hối, Bác sĩ Kiều An nói ra cuộc đối thoại vài ngày trước cùng Hồ Bất Quy, cuối cùng nói đến cuộc tiễn đưa rạng sáng hôm nay.

Giản lẳng lặng nghe, hân đang cố gắng nghe, nhưng lại phảng phất cái gì cũng nghe không vào.

Rời đi.

Trong đầu chỉ còn lại có ba chữ này, hân nghĩ tới một chút thay đổi của Hồ Bất Quy gần đây, nghĩ tới nụ cười ấm áp cuối cùng mà Hồ Bất Quy đối với chính mình lúc vậy tay.

Hân sáng sớm liền quyết định rời đi sao?

Kiều An tưởng rằng Giản sẽ đột nhiên giận dữ, tưởng rằng Giản sẽ ở thịnh nộ xé rách mình, tưởng rằng...

Nhưng tất cả giả thiết ở trên đều không có.

Hân nói xong thật lâu, Giản mới một lần nữa thấp giọng nói chuyện: “Hân không có sai, nơi này không phải quê hân, hân nghĩ muốn trở về cũng là phải...”

Giản đứng lên, đối với Bác sĩ Kiều An cúi chào, nói gấp lại, sau đó lung lay thoáng cái bay ra, hân bay như vậy không yên, thậm chí trên đường té xuống một lần, Bác sĩ Kiều An biết Giản lúc đó trong lòng đã phi thường hỗn loạn, hỗn loạn đến ngay cả bản năng cũng đã quên.

Nhưng cho dù dưới loại tình huống này, Giản vẫn không có nổi giận với mình.

Nguyên lai, Giản đã sớm trưởng thành, lúc bọn họ vì hấn lo lắng, hấn sớm đã lặng lẽ trưởng thành.

Bác sĩ Kiều An lâm vào tự trách thật sâu.

Lần thứ hai lúc bay bay té xuống, Giản không có cất cánh lần nữa, duy trì tư thế chặt vật, hấn bất động rồi.

Đây là sơn cốc lúc trước hấn cùng Hồ Bất Quy bay qua, lúc đó Hồ Bất Quy rất vui vẻ, cười ở trên lưng hấn kêu to, thoạt nhìn thật sự rất vui vẻ.

Bất quá cũng chỉ là thoạt nhìn mà thôi.

Nguyên lai hấn căn bản không phải khủng long, chỉ là người ngoài tinh cầu không hiểu ra sao đến nơi đây.

Ngay từ đầu lúc chứng kiến hấn, hấn là cảnh giới như vậy, hấn rất sợ hãi đi?

Bầu trời xẹt qua một thân ảnh quen thuộc, vốn là Tháp Tạt Tư cùng hấn, trong nháy mắt, hấn tưởng rằng thấy được cảnh tượng quá khứ lặp lại, nhưng trên thân ảnh cực giống mình không có thân ảnh Hồ Bất Quy.

Tháp Tạt Tư từ xa xa đến chứng kiến Giản trên mặt đất, rớt xuống, cánh ôn nhu vỗ vỗ phía sau lưng Giản.

“Thân ái, ta nghe Bác sĩ Kiều An nói, hấn muốn chúng ta trông chừng người.” Khoa Ni — Tháp Tạt Tư vừa mới bay tới mở miệng.

“Mặc dù nói như vậy người có thể không vui, nhưng hấn không phải khủng long, các người không thích hợp cùng một chỗ, các người... Không quá thích hợp... Hấn ở chỗ này, rất khổ cực rồi.” Trái ngược bình thường hô to gọi nhỏ, cử động của Khoa Ni bây giờ phi thường phù hợp thân phận một vị mẫu thân ôn nhu.

Hấn bình thường dễ dàng chỉ vì chồng cùng con mình đều quá mức nghiêm túc, hấn thậm nghĩ muốn bọn họ dễ dàng một chút. Đặc biệt đứa con duy nhất của bọn họ, hấn vẫn hy vọng Giản vui vui vẻ vẻ, mà không phải bộ dáng uể oải như bây giờ.

“Bác sĩ Kiều An cùng chúng ta nói, người bây giờ có thể biến hóa rồi, mảnh nhỏ quần áo trong phòng người hấn là lúc người biến hóa căng rách, trước khi người té xỉu, đại khái là vì không đề đến cái hài tử kia biến thành hình người rồi, sau đó... Sau đó hài tử kia đem quần áo mình mặc ở trên người người, người không có thương tổn hấn, người hấn là kiêu ngạo, xuất phát từ bảo vệ đối với đối phương chứ không phải là *** mà biến thân, chuyện đại bộ phận khủng long làm không được. Người thật sự rất thích hấn.”

Khoa Ni vừa nói, dùng cánh nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng hấn. Đó là một loại vuốt ve rất kiên cố, cùng cái loại vuốt ve cơ hồ phát hiện không được mà Hồ Bất Quy có thể cho hấn hoàn toàn không giống.

Đúng vậy, hoàn toàn không giống.

Khí lực thân ái rất nhỏ, vuốt ve của y nhẹ đến hấn cơ hồ phát hiện không được, nhưng mỗi lần tay y trên da mình xẹt qua, đều là cảm giác hạnh phúc.

Hấn thích y, vẫn sẽ thích y.

Từ trước hấn chưa bao giờ cảm giác được tịch mịch, nguyên lai chỉ là vì hấn chưa bao giờ biết cảm giác tịch mịch là gì.

Mẹ nói khủng long hấn là cùng khủng long bên nhau, hấn cùng y bên nhau vốn là không đúng, cho nên Hồ Bất Quy phải đi.

Hấn biết nơi này không phải cố hương của Hồ Bất Quy, hấn nghĩ phải đi về.

Hấn cũng biết nơi này không thích hợp Hồ Bất Quy ở lại, hấn là nhỏ yếu như thế, chính mình một đầu ngón tay là có thể đem hấn ấn chết.

Nhưng hấn vẫn muốn y ở lại bên người mình.

Hắn không cần khùng long khác, hắn sẽ cùng y bên nhau, hắn nhỏ yếu không vấn đề gì, chính mình cũng đủ cường đại, tuyệt đối đủ bảo vệ y. Huống chi y chỉ là thoát nhìn nhỏ yếu, y rất nhanh nhẹn, còn giỏi khóc chính mình.

Y so với hắn thông minh hơn nhiều, y dạy mình rất nhiều thứ.

Nhưng mình rất ngốc, chính mình đến bây giờ còn không có cách nào phát âm đúng tên y.

Y sẽ nướng thịt ngon cho mình ăn.

Y sẽ móc tai cho mình.

Y chưa bao giờ cười nhạo hắn.

Nhưng y đi, mình sẽ không còn được gặp lại y nữa, hắn không biết văn tự nơi của y, viết thư cũng không có cách nào, huống chi căn bản không có người phát thư tới đó.

“Mẹ, không được, ta nhớ hắn, nhớ đến lợi hại, làm sao bây giờ? Ta sẽ không còn được gặp lại hắn nữa sao? Ta nơi này đau quá...”

Khoa Ni nhìn con mình, trong mắt có bất đắc dĩ, một hồi lâu, hắn sờ sờ đỉnh đầu con mình, hắn thấy Hồ Bất Quy thường xuyên như vậy sờ đỉnh đầu Giản, sau mỗi lần sờ, bộ dáng Giản luôn thật cao hứng. Song...

“Không phải như vậy, hắn không phải như vậy sờ ta...” Thanh âm Giản lại run rẩy.

Khoa Ni kinh ngạc nhìn con mình, đứa con từ nhỏ đến lớn trong mắt không có chảy qua một giọt nước mắt bây giờ rơm rớm, là tràn đầy nước mắt.

Nước mắt giọt lớn giọt lớn từ hốc mắt Giản lăn xuống, Giản gắt gao nhắm hai mắt lại.

Mặt bên kia ngoài vũ trụ Hồ Bất Quy rửa sạch mặt, xấu hổ tìm cô gái nhà hàng xóm hỏi phương pháp tiêu trừ mắt sưng, trong ánh mắt đồng tình của đối phương tiếp nhận mặt nạ đối phương đưa, đắp một đêm, quả nhiên tốt hơn rất nhiều.

Trở lại bệnh viện hắn nhân chức, đồng sự hô to gọi nhỏ rất nhanh làm cho hắn rõ ràng đầu đuôi khoảng thời gian này.

Khi đó, người tiếp máy bay bên Phi Châu tất nhiên không có đón được Hồ Bất Quy, sau đó bệnh viện bên này lại không có nhận được bất cứ tin tức gì của Hồ Bất Quy, cảnh sát lùng tìm: Hồ Bất Quy lại có thể bốc hơi ở nhân gian rồi

Chuyện náo loạn nhiều ngày, lúc này mới dẹp loạn một chút, Hồ Bất Quy lại tự mình trở về.

Đối với vấn đề bên bệnh viện, cảnh sát áp dụng, đại khái là khỏe mắt hắn sưng đỏ chưa tiêu tan nổi lên tác dụng, đối phương cũng không có hỏi quá gấp gáp, bắt quá có ý chờ hắn khôi phục, sau đó tính sổ.

Người nhà nghe được hắn trở về, đều lại đây nhìn hắn, không chỉ an hem đi làm đi học nơi khác, ngay cả thân ảnh cha mẹ hắn nhiều năm không gặp, cũng không biết từ góc nào địa cầu chạy đến.

“Quay về đi xem gia gia người một chút, hắn rất lo lắng người.” Phụ thân chỉ nói với hắn một câu, chỉ một câu này, Hồ Bất Quy lệ như chảy ra.

Hắn ngay từ đầu vẫn do dự, nhưng là bởi vì một câu này, hắn hoàn toàn rõ ràng chính mình làm lựa chọn chính xác: hắn có người nhà, người nhà của hắn lo lắng hắn.

Chỉ lý do này, là đủ rồi.

Nhưng hắn lo lắng Giản, hắn nhớ Ngã Cách, phần tâm tình này, lại nên làm cái gì bây giờ?

Lúc lựa chọn cùng tâm tình của mình mâu thuẫn, nên làm cái gì bây giờ?

Không có sử dụng ngày nghỉ bệnh viện định cho hắn, Hồ Bất Quy trực tiếp đầu nhập vào công việc bận rộn, Hồ Bất Quy hôm nay, muốn thân hình có thân hình (làm thịt nướng rèn luyện ra, muốn dáng cao có dáng cao (được xưng một thước tám kì thực một thước bảy chín bảy, công việc bác sĩ nghe lên lại đây đầu.

Hơn nữa sau quá trình mất tích quá mức thần bí trở về làm cho người ta thần bí đến đặc biệt ngứa ngáy, đối tượng lúc trước có chút hảo cảm chủ động cùng hắn tỏ bày không nói, còn thêm rất nhiều người khác ngưỡng mộ.

Nếu như là Hồ Bất Quy trước đây tám phần thật cao hứng, nhưng bây giờ, Hồ Bất Quy đối với điều này hoàn toàn không cảm giác.

Hắn trải qua đến phong phú, nhưng phong phú cũng chỉ là nhật trình biểu của hắn thôi, trái tim hắn, vốn là trống không.

Hắn ôm qua đứa bé nhà hàng xóm, nhưng đứa bé này chỉ biết chảy nước miếng nước mũi, so với Ngã Cách kém xa.

Hắn bị người phụ nữ lúc trước có chút hảo cảm ôm qua, nhưng cánh tay mềm mại của đối phương tựa như dây mây, hoàn toàn không phải cái loại cảm giác kiên cố mà an toàn hắn muốn.

Hắn càng ngày càng gầy, cơ thể trước thật vất vả luyện ra chậm rãi héo rút xuống, cảm cũng vọt đi, nhưng thật ra bởi vì thường thường uống rượu mua say, bụng bia biến mất hồi lâu lại trở về, tất cả mọi người có thể nhìn ra điểm bất thường của hắn, cuối cùng bên bệnh viện bắt buộc cho hắn nghỉ phép.

Về đến nhà, chưa kịp không có công việc mà thêm nhiều ra thời gian rồi rầu rĩ, thế nhưng đứa em gái lại mang theo bài tập nghỉ hè giá lâm.

Vì vậy cuộc sống xoay chuyển quanh đứa em gái lại bắt đầu. Em gái vốn là thiếu nữ không thời gian điển hình, vận động chính là đi dạo phố hợp lại, trò tiêu khiển còn lại là TV lên mạng.

Hắn bị em gái buộc cùng nhau xem thật nhiều TV kịch chưa bao giờ xem, các loại đề tài, phim trinh thám động não, phim hành động động hai mắt, còn có phim tình yêu động cảm tình. Nam nữ trên TV yêu chết đi sống lại, Hồ Bất Quy lại càng xem càng hoang mang: hắn là yêu Giản không sai, nhưng cũng không như vậy lần qua lần lại a? Chẳng lẽ cảm tình hắn đối với Giản không phải yêu?

Hắn đem bệnh trạng của mình đổi thành gì đó đó cùng đứa em miêu tả một chút, sau đó hỏi ra nghi vấn bản thân.

“Như vậy đương nhiên là yêu rồi, sách Yêu rồi bỏ chạy, còn đem nguyên nhân quy đến trên người người nhà bằng hữu, thật sự là đối trá muộn tao (*”) Đứa em ngẩng đầu bắt chéo chân làm ra kết luận.

(* Muộn tao là âm dịch của tiếng Anh “man show”, từ lưu hành trong giới trẻ TQ. Muộn tao là chỉ người bề ngoài tinh táo, trầm mặc mà thực tế có nhiều tư tưởng cùng nội hàm. Loại người này không dễ dàng biểu đạt cùng lộ ra ngoài hỉ nộ ái ố cùng tình cảm biến hóa, nhưng trong trường hợp hoặc hoàn cảnh đặc biệt, thường thường sẽ biểu hiện ngoài dự đoán mọi người. Loại biểu hiện này có thành phần show nhất định, nhưng trình độ nhất định cũng phản ánh hoạt động nội tâm chân thật.

“Muộn tao” Hồ Bất Quy nghe được một từ không biết, lập tức khiêm tốn thỉnh giáo.

Đứa em gái nghiêng liếc hắn một cái, nhàn nhàn nói: “Chính là như ngươi vậy.”

Thiếu chút nữa tưởng rằng bị xem thấu tâm tư, Hồ Bất Quy làm tịch uống một ngụm nước, lại cùng em gái tiếp tục xem TV, chứng kiến người phụ nữ trong phim vì người nhà nhịn đau rồi đi người yêu đau khổ gần chết, em gái một cái bộp đập lên bàn.

“Đối trá Muộn tao”

Hồ Bất Quy sợ đến tiểu can run rẩy run rẩy.

“Ta, ta cảm giác được cô ấy làm rất đúng... Người nhà cô ấy vốn là chính phái nhân sĩ, đối phương là ma đạo giáo chủ, thật sự không xứng...”

“Cái kia đồ đàn Bộ dạng cô ấy như vậy, cho dù trở về cũng không vui, thật sự là thân nhân bằng hữu cô ấy chứng kiến bộ dáng cô ấy sẽ vui vẻ sao? Tốt hơn hết là cùng ma đầu kia bỏ trốn, làm cho người nhà bằng hữu tâm lý có sức sống tinh thần mừng cô ấy, thuận tiện còn có thể vì võ lâm diệt trừ một đại ma đầu, công lớn nhất kiện Ta nếu là người phụ nữ đó, nhân tiện lập tức viết một phong thư, mang tiền bạc cùng người đàn ông kia bỏ trốn”

“Nhưng ba mẹ người phụ nữ đó đều lớn tuổi...”

“Phi Hai người cha mẹ suốt ngày lên cao xuống thấp trong võ lâm rung trời chuyển đất của cô ấy sao? Nhìn so với cô ấy còn có thể sống lâu vài thập niên Huống chi người phụ nữ đó còn có một đồng đệ em trai em gái, dường để trưng hả” em gái thanh âm càng lúc càng lớn.

“Nhưng làm cho em trai em gái chiếu cố cha mẹ chẳng phải là trốn tránh trách nhiệm...” Hồ Bất Quy thanh âm càng ngày càng nhỏ.

“Chiếu cố cha mẹ vốn là trách nhiệm từng đứa con, căn bản không tồn tại cái gì thay thế có được hay không anh, anh hai ngày làm đã lâu, đầu óc mụ rồi? Mẹ không phải đã nói: nuôi đứa thứ nhất là mới mẻ, là món đồ chơi, nuôi con chơi đùa sau đó thuận tiện cho người làm thuê chiếu cố, đứa thứ hai là đầu tư, chờ tăng giá trị, đứa thứ ba là thêm vào đầu tư bổ sung công năng bảo hiểm, dùng để dưỡng già.

“Người bất quá là đứa con trai mẹ ham muốn mới mẻ sinh hạ, làm nửa làm ngựa cho bà ấy nhiều năm như vậy, như thế nào còn chưa muốn rời đi hử, ta mới là bảo hiểm của mẹ, hiểu không?”

Một viên đậu phộng bị cái tay tuyết trắng của em gái vút lên, chuẩn xác rơi vào trong miệng Hồ Bất Quy.

Bị em gái nói ghen không nói gì, đúng lúc nhạc cuối phim TV vang lên, Hồ Bất Quy lúc này mới xám xịt quay về phòng ngủ. Hồ Bất Quy ngổn ngang nằm ở trên giường có điểm tức giận, lại có điểm giải thoát. Làm anh hai mệt như vậy còn không lấy lòng, thật con mẹ nó thất bại Chính mình phải như hầu hạ ngoài cửa, nếu như hầu hạ Giản, Giản đã sớm cảm kích rơi nước mắt rồi

Vì vậy lại nghĩ tới người đã sớm hạ quyết tâm quên.

Ngoài cửa đứa em gái bắt đầu lớn tiếng cất cao giọng hát ca, một bên hát không tính, còn kéo nát cổ họng hát.

Ca không khó nghe, nhàn rồi không có việc gì Hồ Bất Quy vì vậy nằm ở trên giường nhắm mắt lại lẳng lặng nghe. Ca từ vốn là hát như vậy: chỉ có người liên quan tới ta, cái khác ta cũng không trông nom. Như thế nào có thể? Ta còn có mẹ cha em trai em gái phải chăm sóc, sau này còn phải lấy vợ sinh con, người liên quan tới ta rất nhiều, như thế nào có thể cái gì cũng không trông nom? Mặc dù... Mặc dù lời ngoài cửa đã minh xác nói ta xen vào việc của người khác rồi.

Toàn bộ thế giới người đẹp nhất, ánh mắt để cho lòng ta an. Đùa phải không? Cái tên Giản kia nếu nói đẹp, trên thế giới sẽ không có người quái dị rồi, ta nếu cảm giác được hần đẹp, kia mới là hai trông mắt ta rút gân, bất quá... Bất quá bộ dáng tên kia biến thành hình người có vẻ trông không tệ... Thật sự trông không tệ...

Toàn bộ thế giới người ấm áp nhất, bả vai để cho lòng ta an. Nghĩ đến lúc oa tại khuỷu tay Giản an tĩnh ấm áp, Hồ Bất Quy không nói gì.

Như vậy lưu luyến nhiều yêu thích, không có người ta không quen. Chính mình bây giờ loại cảm giác này... Có hay không đã bảo không quen?

Như vậy lưu luyến nhiều yêu thích, không có người ta cỡ nào cô đơn. Đúng rồi, từng ngày không có rượu liền ngủ không được, cái loại cảm giác rét lạnh này, nguyên lai chính là cô đơn...

Ngây ngốc nhìn người một đêm, thấy thế nào cũng không cảm giác phiền. Những lời này nghe lên rất ngốc, nhưng buổi tối kia, chính mình không phải là như thế này sao ngây ngốc nhìn chăm chăm Giản, nhìn cả một đêm, nếu không không thấy phiền, còn oán giận ông trời sáng quá sớm.

Không có người ta làm sao bây giờ, không có người ta làm sao bây giờ? Đến nơi đây, trong tai Hồ Bất Quy đều nghe không được cái gì nữa, chần mèn kéo lên, phủ qua đầu, Hồ Bất Quy không tiện đồ trốn ở bên trong khóc.

Hắn muốn trở về, muốn cùng ma đầu chân trời góc biển của hắn, nhưng là, hắn bây giờ lại như thế nào cũng trở về không được.

Hắn nên làm cái gì bây giờ?

Đêm tối, Hồ Bất Quy thờ ơ bị em gái đánh dậy làm cơm tối.

Hình như không có chứng kiến hai mắt sưng đỏ của hắn, em gái chỉ là sai khiến làm này làm nọ, so với bình thường còn quá phận, dĩ nhiên một hơi điểm bảy món Một bên xắt hành tây một bên chảy nước mắt, Hồ Bất Quy oán hận nghiêng tên em gái. Nhưng thanh âm em gái lại đột nhiên long trời lở đất từ phòng khách truyền đến.

“A a a Anh hai mau tới Mau tới a”

Tức giận au nước mắt nhưng lại không cẩn thận đem mảnh vỡ hành tây mạt vào hai tròng mắt, Hồ Bất Quy chảy lệ chạy ra.

“Làm gì? Lấy khăn cho ta...”

Đột nhiên, hắn không nói, hình ảnh trên TV làm cho hắn hoàn toàn chấn kinh rồi

“Khủng long Khủng long a” Lão muội phát điên thét bên tai hắn bùng nổ một cái đại lôi

Hồ Bất Quy mở rộng miệng, dao phay trong tay thoáng cái rơi trên mặt đất, đập ngón chân chính mình cũng không thốt một tiếng, nhưng thật ra em gái bị hắn sợ hãi, bối rối đem hắn đẩy lên ghế sa lon cỡi tất, em gái vẽ mặt lo lắng đánh mặt ca ca.

“Anh hai Người không sao chứ? Ta không nên gọi người Biết rõ người sợ nhất khủng long Đáng chết ta Đề do ta khi còn bé không phải kéo người xem phim Kỷ Jura gì gì đó... Đối với người không biết người nhất gan như vậy a Ai biểu người thoát nhìn trần định như vậy a Ta biết người đem đó sợ đến khóc cả đêm a...”

Lời nói yếu điểm của đứa em bị cái lỗ tai Hồ Bất Quy một mực loại bỏ, trong mắt Hồ Bất Quy chỉ còn lại có thân ảnh trên tin tức: là Giản Không sai Là Giản

MC cuối cùng nhắc nhở cư dân xuất ngoại chú ý an toàn, phát hiện mục tiêu khả nghi lập tức báo cảnh sát. Sau đó tin tức mới biến vào.

Dưới lầu có còi cảnh sát trải qua, hết thấy hết thấy, đều nói rõ kia không phải mộng.

“Không phải mộng” Hồ Bất Quy vọt đứng lên, chân trần còn chưa mặc tất chạy đến ban công, ngăn tiếng nói rống to, “Giản — ”

Thanh âm Giản [jiǎn] kéo đã lâu, tự thành “tiện” [jiàn], hàng xóm bốn phía lập tức đều mở cửa sổ, “Này Người nào không biết điều, mắng ai đây?”

Hồ Bất Quy xám xịt lùi về phòng khách, trống ngực cũng rớt cuộc không cách nào bình phục, hắn tâm lý vừa mừng vừa sợ, sau đó chính là sợ hãi, tin tức cũng bá ra, cái kia... Vạn nhất cái kia cái gì đặc công bộ an ninh quốc gia xuất động làm sao bây giờ? Kia gì gì vũ khí laser, kia gì gì tên lửa... Giản một con tiểu khủng long, chống đỡ được sao?

Hồ Bất Quy vì vậy bắt đầu cấp bách xoay quanh, hắn muốn lao xuống lầu, lại bị em gái ngăn cản, em gái tưởng rằng hắn là sợ hãi khủng long, khó được ôn nhu an ủi hắn, tay cầm gậy bóng chày mạnh vỗ ngực, nói nhất định trắng đêm không ngủ thủ đại môn, lấy an toàn bảo vệ anh.

Hành động của em gái làm cho Hồ Bất Quy cảm giác được buồn cười vừa tức giận, chính mình trong mắt nó chỉ là gan nhỏ thôi? Hắn ngay cả rằng khủng long cũng nhỏ qua

Ban đêm, ngoài cửa sổ gió lớn.

Đang muốn đóng cửa sổ, trong bóng tối, một bàn tay lạnh như băng đột nhiên nắm lấy cổ tay Hồ Bất Quy, vừa định muốn kêu to, đột nhiên...

“Thân ái... Không quý [guì]...” Trong bóng tối, thanh âm trầm thấp buồn bã nói, dưới ánh trăng, đối phương tóc bạc cùng đồng tử màu bạc giao tương sáng chói.

Hồ Bất Quy vì vậy cười, kéo lấy tóc bạc thật dài của đối phương kéo đối phương đến cùng mình tiếp hôn.

“Vốn là không về [guì] mới đúng, đồ đàn”

Hồ gia muội muội ngoài cửa tay cầm gậy bóng chày miệng chảy nước miếng ngủ say sưa, nàng muốn phòng ngự chính là nhân vật cũng chưa đi cánh cửa hết lần này tới lần khác đi cửa sổ, an toàn lão ca nàng không thành vấn đề, đối phương muốn là trình tiết lão ca nàng.

Ngày thứ hai Hồ muội muội tỉnh lại, trong phòng ngủ trống rỗng của anh hai, bốn chữ to “Bỏ trốn theo trai” (đã chế lại cho ‘thú vị’ trên giấy, tờ giấy kiêu ngạo tung bay tung bay).

Không rõ cho nên Hồ muội muội suy nghĩ một chút, càng thêm kiêu ngạo cười.

Tựa vào sau lưng Giản, Hồ Bất Quy nhìn đối phương chuyên chú điều khiển máy bay chuyên chở cảm thấy hạnh phúc, nhìn Giản một bên đọc sách một bên nhàn nhã điều khiển máy bay, thảnh thơi còn cạo xát lại đây hôn nhẹ chính mình, Hồ Bất Quy cảm khái.

“Ta cũng không biết ngươi còn có hộ chiếu máy bay, chỗ các ngươi nguyên lai còn có máy bay kích thước khủng long a”

Lại tiếp cận liếm Hồ Bất Quy một cái, Giản hạnh phúc nói: “Là có máy bay kích thước khủng long không giả, bất quá cái kia quá lớn ta trộm không được a. Hơn nữa ta không có hộ chiếu máy bay, cái kia rất khó khảo, rất ít khủng long có.”

“Hả?” Hồ Bất Quy nghe vậy sửng sốt, hắn cảm giác được chính mình hình như nghe được mấy chữ không nên có, “Cho nên...”

“Cho nên ta đây là không có bằng điều khiển” Thanh âm ngọt ngào của Giản, cùng âm chất trầm thấp của hắn hoàn toàn không hợp.

Hồ Bất Quy một chút rơi, vọt đứng lên, hai tay dùng sức đem đầu Giản vặn nhìn về phía trước, “Không có bằng điều khiển ngươi còn dám một bên điều khiển một bên xem sách tiêu khiển? Ngươi không muốn sống ta còn muốn a”

“Không được Ta xem... Ta xem chính là sách dạy điều khiển a... Không thể không xem...”

“Ngươi, ngươi đây là trái phép a” Hồ Bất Quy từ ngữ tận cùng.

“Cái kia... Cái kia... Ta còn vị thành niên, pháp luật không có cách nào khác truy cứu...” Tiếng như muỗi kiến, là thanh âm Giản.

Vị thành niên?

Nghe một từ thế, Hồ Bất Quy rồi, hoàn toàn rồi, ngây ra như phỗng đứng ở trước Giản vẻ mặt cười ngọt ngào nhìn chính mình, thân thể chậm rãi nhuỷ xuống.

Giản khom thắt lưng, lo lắng đẩy đẩy hắn, nghĩ muốn đem hắn nâng dậy, nhưng Hồ Bất Quy lại tựa vào không đứng dậy, dựa vào bắp chân kiên cố của cơ thể Giản, Hồ Bất Quy thở dài, “Thiết Không phải là không có bằng điều khiển sao Không phải là bắt cóc vị thành niên sao Lão tử còn bị vị thành niên bắt cóc đây Đây Ngươi hảo hảo nhìn phía trước cho ta, làm nếu tốt, trở về liền làm tình.”

Không để ý tới phản ứng sau khi Giản nghe được hắn nói, Hồ Bất Quy ngâm nga hát, hát đúng là bài ca ngày đó ngoài cửa, hắn đột nhiên nhớ tới phần cuối bài hát ngày đó, tựa hồ là như vậy xướng:

Đáp ứng ta đừng phân tán đáp ứng ta, đừng phân tán.

Được rồi, chỉ cần không hề phân tán, như vậy, đi nơi nào, như thế nào đi, đều là giống nhau rồi. Hồ Bất Quy nhắm mắt lại, bàn tay đặt ở trên bụng bìa đã biết bao ngày đi ra vào quán rượu, hắn có điểm mệt mỏi. Hắn muốn bù đắp tinh thần, sau đó lúc đến lục địa trước tiên cùng con khủng long bên cạnh này ân ái, tính tảo ân ái.

Dựa vào chân đối phương, Hồ Bất Quy an tâm ngủ, dưới lòng bàn tay hắn, trên cái “bụng bìa” có chút gồ lên, nếu như lúc này ngươi cầm ống nghe để vào, sẽ nghe được tiếng động yếu ớt Lưu luyến nhiều yêu thích .

Vì vậy, sẵn sàng chúc mừng Hồ đồng học: lại thai giáo thành công.

Hết chương 10

Hoàn bộ 1

vỗ tay ăn mừng đã hoàn 1 bộ

hứa hẹn bộ sau có ‘ấy ấy’ zới sự ra đời em trai Ngả Cách Đăng bởi: admin

11. Chương 11

Trở Về Kỷ Jura

Edit: Uyên Nhi

Văn án

Vì ái, Hồ Bất Quy, hấn, di dân tới khủng, long, tinh, cầu

Không chỉ có thường thức trên địa cầu ở chỗ này hoàn toàn bị phá vỡ,

Rõ ràng là một bác sĩ chuyên khoa nha nhưng lại biến thành cái gì bác sĩ khoa giống đực,

Còn phải đối mặt đám khủng long ngoại tinh xấu hổ truyền thụ kim thương không ngà đại pháp?

Hơn nữa ác quỷ bà bà (? giúp hấn báo danh khóa học tân nương bắt buộc,

(Đại hồ: căn bản là chương trình giáo dục trước hôn nhân có phải hay không←(xin dùng bất đồng kiểu chữ

Hồ Bất Quy một đầu hai mạng,

Lần đầu làm thê (vợ xin vui lòng gạch bỏ phụ càng chờ mong càng sợ bị thương tổn,

Lúc này, thân thân lão công hấn không ngờ “Ngực cầu bất mãn”? (|||a

Hồ Bất Quy mạnh tay vỗ Giản vài cái, “Này này Nơi này không phải phương hướng về nhà”

“Ta... Nghĩ muốn đi siêu thị trước, đi đi mua mua quả...” Trầm mặc hơn nửa ngày, Giản mới tiếp tục nói,

“Người không phải nói quả kia vừa mới đưa ra thị trường sao? Ta nghĩ nhất định rất mới mẻ Đúng Rất mới mẻ”

Động ăn thịt thuần chủng muốn ăn hoa quả mới vừa đưa ra thị trường... Hồ Bất Quy im bặt.

Hồ Bất Quy đánh cuộc: Giản nhất định là lần đầu tiên biết đến loại quả này

Đến nỗi lúc biết cái gì, chính là lúc phương thuốc xé chiều mình cấp người bệnh đề nghị giúp đỡ

Xuân được... Tiểu tử này nhất định là biết

Căn rằng, Hồ Bất Quy cảm giác trên mặt mình nóng quá, càng ngày càng nhiệt.

“Còn muốn mua khác...” Giản vừa mở miệng,

“Muốn mua... Muốn mua... Muốn mua dầu bôi trơn cùng bao cao su”

Đệ nhất chương

Thụ cùng thú

Chuyện xưa viết: đây là nhật ký ngoại giá của một nam tử địa cầu bình thường gả đến khủng long tinh cầu.

Thế là, chuyện xưa bắt đầu

“Tính danh?”

“Hồ Bất Quy.”

“Giới tính?”

“... Giống đực.” Ta trưởng thành như vậy người chẳng lẽ nhìn không ra ta là nam sao sao sao sao sao Hồ Bất Quy tâm lý reo hò, sau đó nghe đến bên cạnh một người nam tử cao lớn trắng kiện vẻ mặt e lệ nói với nhân viên làm công mình là giống cái, tâm lý bất bình lập tức không còn.

“Tốt lắm, kế tiếp mời người cầm đơn này đi phòng chụp hình bên cạnh.” Hoàn toàn không để ý tới Hồ Bất Quy tâm lý buồn vui phập phồng, nhân viên công tác rất là giải quyết công sự.

Bất quá cũng ít nhiều loại thái độ bình tĩnh này của đối phương, Hồ Bất Quy mới không còn quá xấu hổ. Mang theo đơn, Hồ Bất Quy trực tiếp đi tới phòng bên cạnh.

Phòng tương đối rộng rãi, trần cũng tương đối cao, nhưng bên trong cái gì cũng không có, chỉ trơ trọi đứng một người đàn ông cầm camera.

Mặc dù có điểm kỳ quái, bất quá tâm lý không ngừng nói cho chính mình phải thích ứng, Hồ Bất Quy vẫn sắc mặt như thường tiêu sái đi vào. Đưa đơn trong tay cho nam nhân, người nọ cầm đơn chỉ nhìn thoáng qua đã đem đơn đặt ở một bên, sau đó bắt đầu bắt chuyện Hồ Bất Quy, “Trước qua bên này, chính diện hướng về ta, xem nơi này, mỉm cười được rồi.”

Nhiếp ảnh sư thoạt nhìn đỉnh sáng sủa, tùy tiện liền đem ảnh chứng minh mà tương lai Hồ Bất Quy đem tùy thân ít nhất năm năm chụp xong hết, Hồ Bất Quy thoạt nhìn không thêm để ý kỳ thật rất chú ý vấn đề mặt mũi trong lòng có điểm không vui.

Này Như vậy xong rồi? Tốt xấu cũng nên cho khách liếc mắt một cái điều chỉnh góc độ mỉm cười vân vân a. Chỗ nào đó, Hồ Bất Quy đồng học kỳ thật cố gắng phân tích.

Đang nghĩ tới, nhiếp ảnh sư kia vừa lại mở miệng, tinh thần chấn lên, Hồ Bất Quy đang chuẩn bị qua xem ảnh, một lần nữa diễn một pose ..., ai ngờ nhiếp ảnh sư nói tiếp làm cho hấn trợn tròn mắt.

“Kế tiếp biến thành nguyên hình lại đi.” Nhiếp ảnh sư cười mề mề nhìn Hồ Bất Quy.

Hồ Bất Quy trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm nhiếp ảnh sư.

“Cái kia... Đây là nguyên hình của ta.” Tận lực giữ giọng điệu tự nhiên nói ra những lời này, Hồ Bất Quy nội tâm rối rắm.

Lúc này đến phiên nhiếp ảnh sư trợn mắt há hốc mồm, bay nhanh qua tóm lấy đơn từ viết tư liệu Hồ Bất Quy trước đó bị chính mình đặt ở một bên, lúc chứng kiến một dòng chữ sau nguyên tịch, nhiếp ảnh sư kích động, “Hả hả hả hả người là người ngoại tinh hả”

Hồ Bất Quy im lặng: làm một người chưa từng có cơ hội bước ra biên giới, hấn từng hy vọng lớn nhất chính là đi Phi Châu thể nghiệm một chút cảm giác làm người ngoại quốc, không nghĩ tới cảm giác người ngoại quốc không có cảm nhận được, hấn đã nhảy ba cấp bắt đầu thể nghiệm cảm giác làm người ngoại tinh.

Hấn trong lòng nghĩ tới, nhưng thân thể lại linh mẫn trước khi đối phương hưng phấn bỏ tới bắt cổ tay mình, linh mẫn thụt lùi ba bước —— hỏi hấn tại sao muốn né tránh? Nói nhảm Nơi này là khủng long tinh cầu, ít nhất khủng long cũng so với hấn khí lực lớn hơn, Ngã Cách còn không đến một tuổi, đã có thể đem hấn đụng trở mình rồi.

“Nơi này là trung tâm đăng ký ngoại tịch nhân viên, người hấn mỗi ngày cũng có thể nhìn thấy người ngoại tinh đi?” Thân thể mặc dù tránh được, bất quá Hồ Bất Quy vẫn đáp lại đối phương.

“Ai nha à nói là người ngoại tinh, bất quá đại bộ phận đều là một tinh hệ, mọi người lớn lên cũng đại để giống nhau, xem đã lâu liền cùng xem chính mình không có gì khác nhau nữa. Người là người địa cầu đầu tiên ta thấy đây Nghe nói các người là từ khí tiến hóa hả Tại sao không thay đổi thành khí? Ác Người thích chuối tiêu không? Nghe qua con người chỗ các người cái gì cũng ăn hả”

Nhiếp ảnh sư vẫn một bộ dáng kích động, lúc này không những không bỏ đơn từ của Hồ Bất Quy, mà là nghiên cứu dị thường cẩn thận, đối diện mỗi hàng thông tin sục sịt không dứt không nói, xem xong hết còn dùng ánh mắt càng thêm cẩn thận bắt đầu đánh giá Hồ Bất Quy.

Bị đánh giá khắp cả người phát lạnh, Hồ Bất Quy run run một chút, lắc lắc phía sau lưng nổi da gà, hắn không bao giờ muốn chuyện chỉnh sửa ảnh nữa, hắn bây giờ thăm nghĩ mau rời khỏi nhiếp ảnh sư khủng long giống người điên này.

“Ảnh đã chụp xong rồi phải không, ta đây đi trước—— ”

Nói còn chưa dứt lời, Hồ Bất Quy đã bị đối phương nắm hai tay, chứng kiến đối phương lóe tinh thần, khoe miệng còn treo vẻ nước miếng khả nghi, Hồ Bất Quy nội tâm kinh hãi, trong lòng nhất thời đánh ra một đẳng thức đáng sợ: nhân vật ngoại tình = chưa từng thấy = không ăn qua = rất muốn ăn ăn xem = nước miếng... (đây là lỗi suy nghĩ của Giản có phải không)

“Cái kia... Ta có thể hay không cùng người nắm nắm tay?”

Đang muốn nhắm mắt lại chờ đợi mạng nhỏ của mình an nghỉ, nhưng bên tai lại truyền đến lời thỉnh cầu âm lượng siêu đại của nhiếp ảnh sư đó.

“Hả?” Hồ Bất Quy ngậy ngẩn cả người, xem một chút nhiếp ảnh sư vẻ mặt đỏ bừng, lại xem một chút móng vuốt đối phương cầm chính mình, “Gì, người không phải đã cầm tay ta rồi sao?”

“Hả? Thì ra là thế, ha ha ha ta sờ được người ngoại tình rồi, mẹ, ta sờ được người ngoại tình rồi An Nị Ta sờ được người ngoại tình rồi Người địa cầu Sờ lên mềm rất giống thịt bò Bỏ Đắc Người biết ta sờ được cái gì rồi không? Đẹp người đi Không gạt người đâu Ta sờ được người địa cầu...”

Bố Lạ Bố Lạ Bố Lạ... Thừa dịp lúc ngoại tình nhiếp ảnh sư nhiệt huyết sôi trào còn đang kích động mà gọi điện thoại khắp nơi, Hồ Bất Quy yên lặng mang theo đơn của mình rời đi.

Nói, ngoại tình thật sự đáng sợ, thật muốn quay về địa cầu...

Lần nữa chịu khổ văn hóa ngoại tình đánh sâu vào Hồ Bất Quy cúi đầu đi phía trước, đợi đến lúc hắn lần nữa phục hồi tinh thần lại, phát hiện chính mình đang ở một phòng có cái ao lớn.

Trong phòng phân bố mấy bụi nước tạo hình mỹ quan, bụi nước nọ thoát nhìn rất giống cái ao, vật liệu thoát nhìn rất giống sứ men xanh trên địa cầu, bên trên có hoa văn phong tình rất khác thường, tạo hình cả cái ao tựa như một lá cây, sau đó từ bên trong đỉnh vách ao không ngừng có nước chảy xuôi, mấy chục đạo nước chảy như vậy đồng thời khai thông, cấu thành gân lá bên trên lá cây.

“Thật là đẹp mắt, có sáng ý...” Đầu tiên đề vài câu, Hồ Bất Quy đồng học kỳ thật vốn là một nhân sĩ rất chú ý mặt mũi có phần quá mức, người nội tâm như thế cũng có chút không rõ tại thẩm mỹ phương diện cùng mình chung nhận thức, giờ phút này, Hồ Bất Quy đồng học liền lâm vào loại chung nhận thức này, đã quên đi kích thích vừa rồi.

Ngay lúc hắn định càng cẩn thận quan sát cái ao, thậm chí định vốc một nắm nước mang mùi kỳ dị trong ao, lúc cảm thụ thanh lương, ngoài cửa vội vã chạy vào một con khủng long, Hồ Bất Quy theo phản xạ muốn kêu to, bất quá hắn nhịn xuống.

Hắn nhịn xuống rồi, nhưng đối phương lại không nhịn xuống, hắn nghe được đối phương tru lên thật dài. Che cái lỗ tai cố hết sức đối kháng âm lượng cơ hồ phá tan màng nhĩ mình, Hồ Bất Quy chậm mất nửa nhịp hiểu lời đối phương.

“Tên hỗn đản nào Đi nhà xí xong không xả nước”

Thanh âm đối phương quá mức hùng hồn, ba chữ cuối cùng càng lại hơn âm không ngừng, Hồ Bất Quy hoàn toàn bị đối phương ba chữ cuối cùng rung động, vì âm lượng ba chữ đó, còn hơn nội dung ba chữ.

“Ai? Người nào đứng ở chỗ này? Người là đực đi? Nơi này là nhà xí chuyên dụng giống cái, người trốn ở chỗ này chẳng lẽ là vọng tưởng nhìn lên? Hừ Ta sẽ không bỏ qua người”

Kế tiếp rốt cuộc như thế nào đó bị đối phương niết giữa khe hở rách ra ngoài dạy dỗ, vừa lại như thế nào đó bởi vì phát hiện hắn là người ngoại tình mà được xử lý khoan hồng, cuối cùng như thế nào đó bị đối phương tổng ra... Hồ Bất Quy toàn bộ cũng không biết, nội tâm hắn đã loạn không thể rồi loạn hơn.

Nhìn chứng nhận cư trú trong tay tượng trưng thân phận cư dân chính thức của An Bích Ti Tinh hệ chủ tinh, Hồ Bất Quy nội tâm tràn đầy một ý nghĩ tối tăm là đem hắn xé sau đó đuổi về địa cầu.

Hồ Bất Quy cảm giác được nhân sinh trước mình hoàn toàn không tồn tại.

Hắn dùng tiếng Trung viết luận văn, hắn có thể xem hiểu AV Nhật Bản, còn thuần thục nắm vững ABC tiếng Anh, sống đến bây giờ gần ba mươi tuổi, hắn dùng hai mươi ba năm công trong đó lấy văn bằng mẫu giáo, văn bằng tiểu học, văn bằng trung học, văn bằng cao trung, văn bằng đại học cùng với một văn bằng thạc sĩ cùng nửa văn bằng tiến sĩ đang học.

Xuyên thấu qua học tập, hắn hấp thu hết thấy thường thức một người hắn nên nắm vững, song tới hôm nay, hắn mới phát hiện thường thức này vốn là thường thức ở trên địa cầu, nơi này hoàn toàn không cần, hắn thậm chí ngay cả nhà xí cùng bình nước tiểu cũng không biết

Được rồi Cho dù đó là nhà vệ sinh nữ thần bí mà hắn cho tới bây giờ không viếng thăm qua... Nhưng hắn quả thật phạm vào thường thức sai lầm a a a

Ôm đầu, Hồ Bất Quy nội tâm sớm tiến nhập năm 2012 —— tận thế rồi.

Bất quá Hồ Bất Quy dù sao cũng là một người trưởng thành kiên cường, rất nhanh điều chỉnh tâm tình, Hồ Bất Quy quyết định nơi nào té ngã nơi đó đứng lên, cho nên hắn mang theo hai cái bồn cầu về nhà. Một bồn cầu cỡ nhân loại, một bồn cầu cỡ khủng long, đương nhiên không phải hắn khiêng trở về, ông chủ bán bồn cầu đặc biệt cung cấp cho hắn dịch vụ giao hàng.

Ông chủ kia vốn không nghĩ tới Hồ Bất Quy ở nơi hẻo lánh như thế, cho nên mới hảo tâm thuận tiện cộng thêm phục vụ này, bất quá hắn rất nhanh hối hận: hắn nghe nói vị khách trên đầu mình phần chân bị thương không cách nào biến thành nguyên hình, cộng thêm hai bồn cầu cỡ lớn cỡ nhỏ, bay suốt mười bốn giờ còn chưa tới

Trên đường, lão bản kia từng tò mò hỏi qua đối phương tại sao lựa chọn ở tại hoàn cảnh xa xôi như vậy, mỗi ngày đi làm không có phương tiện đi, lại được đối phương cho hay vị hôn phu của đối phương mỗi ngày từ trong nhà bay đến trung tâm khu phố nhiều nhất hai giờ, mỗi ngày chỉ trông cậy vào giai đoạn này vận động rèn luyện thân thể.

Sau lại nhớ tới, từ lúc đối phương nói ra những lời này, hắn nên ý thức được cái gì: khủng long tốc độ so với hắn nhanh gấp bảy là cái khái niệm gì?

Sắc trời hoàn toàn đen xuống, hắn mới được vị khách kia nửa đường ngủ được một giấc chọc chọc đỉnh đầu ý bảo có thể hạ xuống, sau đó, hắn liền cẩn cẩn dục dục rơi vào một mảnh đất hoang đen nhánh, trong đầu hiện lên vô số tiêu đề tin tức ngày mai có thể xuất hiện:

“Ông chủ tiệm bồn cầu hài cốt kinh ngay tại hoang dã Theo dấu răng trên xương đùi suy đoán hung thủ là...”

” Ông chủ tiệm bồn cầu khóc kể Tân hôn trong một tháng bị cưỡng bạo, thê tử yêu cầu ly hôn”

“Tiên sinh... Ta, ta vừa mới kết hôn... Ta thích giống cái... Không nên... Không nên a ” trong bóng tối nhìn không thấy tướng mạo tên khách nhân kia, bất quá nhớ kỹ tên khách nhân kia lớn lên mặc dù bình thường bất quá khí chất rất đặc biệt, à cẩn thận ngắm lại là một loại khí chất làm cho khủng long trong lòng rất ngứa đây Vì vậy, đỉnh đầu bồn cầu, ông chủ tiệm bồn cầu lâm vào phán đoán của mình.

“Oh... Chúc mừng năm mới.” Hoàn toàn không hiểu đối phương đang thẹn thùng cái gì, Hồ Bất Quy nghiêng đầu nhìn phương hướng mất đối phương liền tự hành xoay người rống to, “Ngã Cách Đi ra giúp ba cầm đồ”

“Hả hả ” tiểu khủng long vì đã sớm nghe được thanh âm trốn ở phía sau cửa, liền kêu cầu nhào biến lại đây.

Cổ hết sức ôm lấy Ngã Cách giống nhau quả bom nhỏ, Hồ Bất Quy tránh né đầu lưỡi đối phương đang nhiệt tình trên mặt mình liếm tới liếm lui, tâm lý buồn bực: khủng long cùng con chó rõ ràng không quan hệ gì hả? Như thế nào cả lớn cả nhỏ thói quen cũng giống như con chó? Thậm chí còn có thể vào nhà ngâm giày...

Buông Ngã Cách, hắn đang định bắt chuyện ông chủ phía sau, nhưng lại phát hiện đối phương ngây dại.

“Bố, Bố Bố Bố Lai Tập Ti?” Ông chủ hoảng sợ trừng lớn hai tròng mắt nguyên bản cũng rất lớn, dùng thanh âm run rẩy đọc ra tên con khủng long chỉ có trên sách lịch sử mới thấy qua hình ảnh.

“Uh, có thể giúp ta lắp ráp bồn cầu không?”

Vỗ vỗ đầu nhỏ của Ngả Cách, Hồ Bất Quy tự hành dẫn ông chủ tiệm bồn cầu còn đang ngẩn người, hướng vào huyết động mình ở.

Nhìn ông chủ nơm nớp lo sợ khai công lắp đặt cái bồn cầu vô cùng cự đại, Hồ Bất Quy theo thói quen quay đầu lại xem Ngả Cách bất cứ lúc nào đều gắt gao đi theo sau mình, nhưng lại nhìn thấy Ngả Cách đang đội bồn cầu cỡ người dùng chơi đùa vui vẻ, lấy tay bắn vào trán tiểu tử kia.

“Không cho chơi đùa cái kia, người không biết đó là vật gì sao?”

Hồ Bất Quy chỉ là thuận miệng nói, ai ngờ Ngả Cách hạ một câu nói đem hấn nghẹn,

“Không biết, mẹ, đây là đồ ăn sao?”

Được... Được rồi... Nguyên lai không nhận ra bồn cầu không phải ta một con người mới phạm lỗi.

Yên lặng thu hồi tay, Hồ Bất Quy nhìn về phía Ngả Cách còn đang rất ngốc rất ngây thơ chờ mình trả lời, “Ngả Cách, kia không phải để ăn, đó là bồn cầu, dùng để bài tiết, hình người dùng, cho nên người bây giờ còn chưa dùng, thúc thúc bây giờ đang lắp đặt cái kia mới là người cùng ba Giản dùng.”

Sau khi nói ra những lời này, Hồ Bất Quy nội tâm sứt sùi không thôi: hấn cư nhiên cho tới bây giờ mới phát hiện, cái phòng này dĩ nhiên là nguyên thủy như thế Trừ bóng đèn cùng điện thoại đồ vật này đó Khoa Ni ném tới, nơi này dĩ nhiên bất cứ vật gì có thể thể hiện văn minh hiện đại cũng không có... Khó trách hấn hôm nay bởi vì không nhận ra bồn cầu mà chơi đùa Căn bản là hấn chưa đạt được bất cứ thứ gì có liên quan phương diện thường thức

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Hồ Bất Quy tự tin mất đi trước đó thoáng cái đã trở về, lỗ mũi nặng nề phù một hơi (Hồ Bất Quy đồng học còn chưa phát hiện, động tác hấn đã bắt đầu giống khùng long rồi, Hồ Bất Quy tâm lý lập tức bắt đầu liệt kê một phần danh sách mua sắm.

Ý bảo Ngả Cách đem bồn cầu trên đầu đưa cho ông chủ một bên đã lắp đặt xong bồn cầu lớn, cùng lúc bộ dáng nhu thuận của Ngả Cách làm cho Hồ Bất Quy hài lòng cười, mà về phương diện khác, vẻ mặt hoảng sợ trên mặt ông chủ kia, nhưng lại làm cho Hồ Bất Quy có chút ngạc nhiên.

Mới vừa rồi lúc hấn lắp đặt bồn cầu lớn hấn là hình khùng long cho nên không rõ ràng, bây giờ đợi được lúc hấn biến thành hình người lắp đặt bồn cầu nhỏ, Hồ Bất Quy mới phát hiện đối phương dĩ nhiên là một bên rơi lệ một bên làm việc, sắc mặt trắng giống như giấy, một bộ dáng đã bị kinh hách thật lớn.

Kỳ quái, Ngả Cách mới như vậy đã có năng lực uy hiếp lớn như vậy rồi sao? Thoạt nhìn rõ ràng rất đáng yêu a (không thể không nói, thẩm mỹ Hồ Bất Quy xem ra đã không phải thẩm mỹ người địa cầu có được rồi.

Tâm lý nghĩ tới, Hồ Bất Quy có điểm kỳ quái, hoàn toàn không biết ông chủ tiệm bồn cầu căn bản không phải bị Ngả Cách hù dọa, mà là bị mùi chung quanh càng ngày càng nồng, mùi thuộc về Giản, mùi đặc trưng của khùng long sẵn mồi cao nhất tinh hệ.

“Lắp... Lắp xong rồi...” Qua quýt sau khi thao tác một chút phát hiện không có hiện tượng rỉ nước, ông chủ nhỏ bé lau mồ hôi nước mắt trên mặt đứng dậy.

“Khổ cực rồi.” Đưa cho đối phương một chén nước hoa quả, Hồ Bất Quy nhìn đối phương nơm nớp lo sợ đem nước hoa quả một hơi uống hết, nói, “Trời đã đã khuya rồi, người bay trở về còn phải mười bốn giờ đi? Trẻ như vậy không an toàn, cũng là ta lo lắng không chu toàn, lưu lại qua đêm sau đó sáng mai lại đi như thế nào?”

Mặc dù bây giờ đại bộ phận khùng long đều là buổi tối ngủ ban ngày hoạt động, nhưng cũng khó bảo đảm loại rừng núi hoang vắng này tới thêm một tên giống Giản: lúc nào đối thì lúc đó bay ra, bay bay đụng tới khùng long thích hợp liền ăn tươi.

Hồ Bất Quy nói chủ ý này kỳ thật tốt lắm, thật sự chỉ là sợ đối phương không an toàn, bất quá hấn không biết giờ phút này trong lòng ông chủ tiệm bồn cầu, không có địa phương nào so với nhà vị khách này đáng sợ hơn.

Lưu đến buổi sáng làm gì? Ngủ một giấc ngon cam đoan chất lượng thịt trạng thái tốt nhất còn có thể bớt đi lượng điện để tủ lạnh giữ tươi, ngày mai trực tiếp thành điểm tâm nhà bọn họ sao?

Nghĩ đến địa phương đáng sợ, ông chủ tiệm bồn cầu nhanh chóng xoay thân, sau đó cũng không quay đầu lại “vù” một tiếng bay chạy.

Trong phòng, nhìn hai bồn cầu một lớn một nhỏ, Hồ Bất Quy hài lòng cười, sau đó bắt đầu chăm chú dạy Ngã Cách sử dụng nhà xí.

Trong trại tạm giam thiếu niên ngoài tám trăm km, khủng long Giản đang vẽ mặt cô đơn ăn khuya.

Ách... Về phần nguyên nhân hẳn gặp phải ở chỗ này, tự nhiên là vì hẳn trộm máy bay của mẫu thân, mà đó lại là máy bay quân đội, vì vậy chuyện liền lớn hơn.

Vốn đây là trọng tội, bắt quá xét thấy hẳn vị thành niên, xét theo cường chế của cha mẹ hẳn, hẳn cuối cùng bị phán vào trại tạm giam thẳng đến ngày sinh nhật hẳn trưởng thành.

Mặc kệ nói như thế nào, lúc Hồ Bất Quy chọn bồn cầu, Giản đã nhốt trong trại tạm giam thiếu niên rồi.

“Thân ái tại sao không đến xem ta... Hả ô... Cũng phải, đã trẻ thế này hẳn cũng không bay... Hả ô...” Vừa ăn ăn khuya, Giản một bên thở dài.

Vốn đến trại tạm giam là không có ăn khuya, đem tên phạm lỗi này vào đây xem lại bản thân chính là trừng phạt, như thế nào có thể cho bọn hắn ăn khuya?

Trước vô số phạm nhân thiếu niên nhiệt huyết sôi trào, nửa đêm đôi đèn phá cửa đập cửa sổ kháng nghị, cai ngục hoàn toàn không chịu được. Sau đó Giản vừa tiến đến, không đợi chính hắn đề cập, cai ngục buổi tối ngày hôm sau bắt đầu gia tăng ban cho hắn ăn khuya rồi.

Nguyên nhân rất đơn giản: ngày đầu tiên vào trại tạm giam, mấy vị bạn cùng phòng của hắn nhiệt huyết quá lại phẫn khởi phá cửa đập cửa sổ đánh cai ngục kháng nghị trước, hắn đem bạn cùng phòng của mình coi như đồ ăn khuya cai ngục chuẩn bị.

Nhắc tới bổ sung thêm: hẳn ăn chính là chất lượng thịt tươi ngon nhất của một trong đám bạn cùng phòng, không hổ là Thao Thiết long, lúc mất bằng bản năng cũng có thể lựa chọn phẩm loại nhất ưu no bụng.

Cái đêm kia, phòng giam trại tại giam hết sức an tĩnh, chỉ có Giản một bên thở dài một bên gặm đầu khớp xương, tiếng răng rắc hết sức khiếp người.

Ngày thứ hai, ngoại trừ Giản tất cả khủng long cũng thần kinh suy yếu rồi, kể cả cai ngục. Vì vậy bắt đầu hôm nay trại tạm giam có chế độ cung cấp ăn khuya.

Bất quá trừ ra Giản, không có bất cứ khủng long nào chạm đồ ăn khuya một chút, cũng không phải đồ ăn khuya quá khó ăn, dù sao đồ ăn có thể làm cho Giản mở miệng đã tạo được cấp bậc nhất định, mà là bất cứ khủng long nào thấy Giản ăn đều không còn hứng thú nữa.

Hơn nữa càng nhiều khủng long bắt đầu lo lắng cho vấn đề mình ăn khuya sẽ phát béo, sau khi phát béo có cưới vợ được hay không là vấn đề nhỏ, nếu như béo đến trình độ nhất định vừa vặn phù hợp tiêu chuẩn Giản, bị đối phương một cái a ô thì xong đời rồi. Vì vậy, các phạm nhân thiếu niên trong trại tạm giam bắt đầu hành động nhịn ăn giảm béo trước nay chưa từng có.

Đây là chuyện phát sinh sau khi Giản rốt cục sàu bi ăn xong ăn khuya.

Bởi vì lúc ban ngày ở bên ngoài làm công tiêu tan không ít thể lực, cho nên bữa cơm ăn khuya, Giản ăn so với bình thường còn nhiều thịt hơn, bởi vì giữa trưa ở bên ngoài lao động chỉ uống qua một lần nước, cho nên, Giản khát nước, sau khi uống hết nước kèm theo bữa cơm vẫn rất khát, vì vậy hắn liền đứng dậy đi bên ngoài tìm nước.

Tìm tìm, hẳn đi tới một phòng lớn, bên trong chính tề đặt mười cái bục nước, cỡ có lớn có nhỏ, tạo hình lá cây, thân bục màu xanh. Từng cột nước trong bục nước không hề đứt đoạn, cột nước này cấu thành gân lá mỗi phiến “lá cây”, thoạt nhìn tương đối đẹp.

Bất quá rất rõ ràng, Giản vốn không có phần thắm mỹ đi thường thức phần đẹp này, nhìn chăm chăm nước không ngừng tuôn ra, hấn tâm lý chỉ là buồn bực: ai xếp đặt cái ao vậy? Để thấp như vậy hấn như thế nào khom hạ thân uống nước hả

Ngay lúc Giản buồn bực như thế nào khom lưng, bên cạnh tiến vào một con khủng long khác, con khủng long kia nhìn thấy Giản bên trong ngơ ngác đứng thẳng, phản ứng đầu tiên là kẹp chặt hai chân sau, muốn lao ra bất quá nhưng lại bại bởi phản ứng bản năng.

“Cái kia... Chào... Chào buổi tối” Nghiêng thân từ bên cạnh Giản lướt qua, tiểu khủng long vù chiếm cứ “bục nước” vị trí cách Giản xa nhất, sau đó núp người vào bắt đầu “núi cao nước chảy”. Sau khi dùng xong, con khủng long đó đuổi móng vuốt vị trí một cuống lá, vì vậy lượng nước nhiều hơn chảy từ bên trong bục nước phun tới, đem bên trong bục nước một lần nữa súc sạch sẽ.

“Hô... Thật là thoải mái ”

Sau đó, con khủng long kia liền tiếp tục nghiêng thân vô thanh vô tức từ bên người Giản tung bay qua.

Lưu lại Giản một đầu khủng long đứng ở tại chỗ, ngơ ngác, Giản nghĩ: nguyên lai... Cái này... Chính là... bồn cầu... trong truyền thuyết... sao?

Hài từ đáng thương này, khi còn bé lúc ở cùng cha mẹ thì đặc lập độc hành, kiên trì cuộc sống nguyên thủy chưa từng sử dụng qua bồn cầu, sau đi học càng lại không hợp đàn khủng long thiếu niên bất lương, chưa từng thăm qua nhà xí trường học, thậm chí bây giờ thành một tên hai lúa rõ ràng sinh hoạt tại xã hội khủng long hiện đại nhưng lại không nhận ra bồn cầu.

Vì vậy thời gian sau đó, Giản bắt đầu một lần lại một lần nghiên cứu cái bồn cầu này, sau đó một lần một lần giẫm cuống lá xem nó xả nước, hoàn toàn không biết chờ ở bên ngoài có năm con khủng long nước tiểu ẩm ướt mặt đất.

Cùng thời gian này, Hồ Bất Quy đang một lần một lần giẫm cuống lá, bởi vì hấn tự mình giẫm không động, Ngã Cách liền ở bên cạnh nhảy nhảy về phía trước giúp hấn cùng nhau giẫm, thẳng đến bắt một tiếng cuống lá gãy ra.

Lau lau mồ hôi cái trán, Hồ Bất Quy khụ một tiếng, “Ngày mai, tìm ông chủ tiệm bồn cầu lại đây sửa đi, mới vừa mua thì hư, chất lượng không được a.”

Vì vậy, đây là trong truyền thuyết: không phải người một nhà, không tiến vào một cửa... Đi?

Rạp hát nhỏ: quay trở lại vấn đề về bạn học Giản.

Xa xa, ông chủ tiệm bồn cầu còn đang trên đường run rẩy hướng nhà bay, cùng ngục tốt Giáp tuần tra ngoài trại tạm giam, đồng thời đánh một cái hắt xì.

“Vị đạo trưởng nào đó? Di Đất nơi này... Bị thay đổi qua...” Dùng đèn pin chiếu một mảnh trước mắt, ngục tốt Giáp nhăn mày.

Hấn khom lưng sờ sờ phần đất trên cùng: ướt át, nửa khô, bên trong còn xen lẫn một chút ký sinh trùng rõ ràng không thuộc về lớp vỏ thổ nhưỡng cùng với lá cây rửa nát hư thối. Nhưng cẩn thận phân ra, lại phát hiện phẩm loại thổ nhưỡng này cùng thổ nhưỡng chung quanh không có bất cứ gì bất đồng, chỉ là so với đất bên cạnh cao hơn một khối, không nhìn kỹ tuyệt đối nhìn không ra.

Chỉ là bị thay đổi rồi, có người đào mở nơi này, sau đó chôn vật gì đó, vừa lại lấp đất trở về.

Trong lòng linh cơ vừa động, ngục tốt Giáp tâm lý nhất thời hiện lên N hình ảnh:

Hành hung Chôn thi

Trộm đạo Chôn kho báu

Trữ giấu Chôn đồ ăn

Được rồi, hấn thừa nhận tượng tượng cuối cùng quả thật quá đả kích nhiệt tình, bất quá hai cái trước cũng rất kích thích hấn hấn hấn

Vì vậy, dưới sự khích lệ tưởng tượng kì lạ, thu vào tâm nhiệt huyết ngực tốt Giáp tìm công cụ bắt đầu hì hà hì hục quật đất, đối phương chôn rất sâu, song càng như thế, hấn đào càng hưng phấn.

Sắp đến rồi Lập tức sẽ đào tới Đã đào năm chương (tính cầu đặc biệt nên có đơn vị đo lường, khủng long trung bình chia đều chiều dài một bàn chân trái, ước chừng hai thước rưỡi so với đo lường của địa cầu

Nơi này là nơi phạm nhân hoạt động làm công, độ ẩm ướt này cho thấy đối phương là xế chiều chôn, mà lúc đó cho dù nơi này là địa phương hẻo lánh, cũng sẽ thường xuyên có người qua, thời gian chôn dấu của người kia khẳng định sẽ không quá dài, cho nên đối phương nhất định sẽ không đem đồ vật chôn quá sâu

Cũng sắp đào tới rồi Đào đến... Ách?

Lúc chứng kiến thứ mình đào đến, ngực tốt Giáp đầu tiên là sắc mặt tối sầm, sau đó sắc mặt , sau đó nhéo cái mũi ném xuống xéng sắt trong tay.

“Hảo thối thối thối thối thối Tên khốn nào làm chuyện tốt? Dĩ nhiên tại chỗ công cộng chôn đại tiện”

(Này không phải đam mỹ tiểu thuyết sao? Này không phải tiểu thuyết vô số cô gái hủ lạn xem sao Tại sao gặp phải đại tiện lại là đại tiện của công quân không hiểu ô nhiễm gì đó hả hả hả hả hả Ha hả được rồi, chúng ta không thể không thừa nhận, Giản quân kỳ thật vẫn rất bảo vệ môi trường.

(Này Vậy cũng là bảo vệ môi trường sao? Đây không phải hành vi động vật hoang dã vì cam đoan mùi chính mình không bị địch nhân khác phát hiện mà tiến hành che dấu sao? Thật sự cùng bảo vệ môi trường không móc nối gì aaaa

Hết chương 1

srr mọi người vì đã trốn một thời gian khá lâu (*đừng chọi dép TT* Đăng bởi: admin

12. Chương 12

Trở Về Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 2

Khóa dung nhập “tân nương” ngoài hành tinh của Hồ Bất Quy

Những ngày tiếp theo Hồ Bất Quy bề bộn nhiều việc, làm di dân mới, hấn có nghĩa vụ tham gia “khóa học tập dung nhập xã hội” do địa phương chính phủ quản lý. Chương trình học sắp xếp chia làm năm trăm giờ chương trình học ngôn ngữ, cùng với năm mươi giờ nhập môn tình hình chung Cổ Lạp Cổ Lạp tinh cầu.

“Các học sinh, trong chương trình học ngôn ngữ, các bạn có thể học tập những từ trong cuộc sống hằng ngày nghe nói cùng viết, giả sử ngôn ngữ và năng lực để các vị giao tiếp với các quan chức chính phủ, hay cùng hàng xóm, đồng sự nói chuyện với nhau và viết thư, điền viết các loại bảng biểu kê khai.” Cười mề mề nữ giáo viên tóc xoăn màu phấn hồng nói tiếp, “Kế tiếp, các học sinh xin đọc lớn cùng ta”

“%#%* ...” (Hôm nay siêu thị giảm giá rồi...

Yên lặng so sánh bản phiên dịch trên tay mình, Hồ Bất Quy nhớ tới chính mình từng tùy thân mang theo bản Nhớ nhanh ba nghìn năm trăm từ , nghĩ thầm quả nhiên chương trình học ngôn ngữ sơ cấp của toàn bộ vũ trụ cũng không khác biệt lắm, đều khởi bước từ cuộc sống hằng ngày.

“\$ #%” (Trứng Đạo Long đặc biệt rẻ Ồi Giáo viên này xem như nhập gia tùy tục biết thay đổi hợp thời thế mà? Ở trên địa cầu ăn chính là trứng con gà, đến nơi đây ăn lại là hải tử nhà người khác rồi hả hả hả Đang ngồi không phải có một gã học viên là khủng long hệ Đạo Long sao? Người giảng bài như vậy thật sự không hề gì sao?

“\$%#@ ?” (Thái thái, ta mới đến, xin hỏi ngày tổng thu rác là ngày nào?

Thật sự là câu nói chuyện phiếm giữa hàng xóm thường dùng a... Bất quá, chung quanh mình thật sự có hàng xóm sao? Thật muốn hỏi người, bản thân tới một năm cũng không nhất định nhìn thấy hàng xóm đi cùng nàng nói những lời này

Sau khóa ngôn ngữ làm cho Hồ Bất Quy nôn tào không ngừng, là khóa nhập môn tình hình chung Cổ Lạp Cổ Lạp tinh cầu:

“Trong khóa nhập môn tình hình chung Cổ Lạp Cổ Lạp tinh cầu, ta giới thiệu với các vị tình hình đời sống tại Cổ Lạp Cổ Lạp tinh cầu, chế độ pháp luật Cổ Lạp Cổ Lạp tinh cầu, văn hóa cùng với thường thức lịch sử hiện đại. Kế tiếp, ta đem nói cho các người tại Cổ Lạp Cổ Lạp tinh cầu —— sinh hoạt tại chủ tinh của An Bích Tì tinh hệ chí cao vô thượng, phải tuân hoàn cùng hiểu rõ luật duy nhất—— ”

Giáo sư môn khóa này hình là một nam tử trẻ tuổi mang mắt kính, lịch sự nho nhã, khí chất nho nhã mà nơi này khó có được.

Ngay lúc Hồ Bất Quy đoán đối phương có thể hay không là khủng long ăn chay hệ Lôi Long, đối phương mỉm cười, tháo mắt kính xuống, sau đó giãy tiếp theo y phục thường rách ra biến thành Đặc Bạo Long to lớn cao năm thước (Thể dài chín đến mười hai thước, thân cao bốn đến sáu thước, cân nặng chừng bốn tấn, vốn là một loại khủng long ăn thịt to lớn hết sức hung mãnh, một trong khủng long săn mồi cao nhất đại lục

“Muốn ăn tức quyền lợi Cái tinh cầu này vốn là không có tội giết người.” Giáo viên Đặc Bạo Long cũng không có rống to, nhưng thanh âm hắc cũng đã đủ làm cho tất cả học viên khắc cốt铭 tâm.

Con người lớn như đèn ***g chậm rãi từ trên khuôn mặt tái nhợt của các học viên đảo qua, nam tử trẻ tuổi —— không Là giáo viên Đặc Bạo Long tích tắc nước miếng, ánh mắt dừng ở trên người một gã nam tử mập mập ở góc, chậm rãi nói, “Rõ chưa?”

Chứng kiến mọi người đồng thời gật đầu, giáo viên khủng long hút hấp nước miếng, sau đó biến thành hình người, một bên chậm điều chỉnh lấy từ trong ngăn tủ một bộ quần áo khác mặc, một bên cười mề mề nói, “Hôm nay mùi trên lớp học chúng ta thật sự rất mê người, không nhận được liên biến thân, bất quá loại bản năng muốn ăn này quá khó chống cự rồi, mọi người thứ lỗi a...”

Này Giáo viên Trên lớp tên học viên khủng long hệ ăn thực kia té xỉu rồi, như vậy không có gì sao? Thật sự không có gì sao?

Qua một ngày này, nhận thức của Hồ Bất Quy đối với cái tinh cầu này rõ ràng càng khắc sâu hơn: ở một quốc gia giết người, không, giết khủng long hợp pháp, người sẽ không muốn quá so đo, logic trên địa cầu vốn không thể thực hiện được, sớm nhận rõ sự thật, bây giờ đi siêu thị, còn có thể mua được trứng Đạo Long giảm giá.

Nghĩ vậy, loại người yêu thích trứng siêu cấp —— Hồ Bất Quy trái tim hoa bé nhỏ nở rộ, mừng rỡ nhanh nhẩu thu thập cặp sách chuẩn bị đi siêu thị mua trứng gà, không trứng Đạo Long.

“Hồ Có muốn cùng đi không? Người muốn đi siêu thị đúng không? Ta cũng muốn đi”

Gọi lại Hồ Bất Quy chính là tên bạn học mập mập thuộc khủng long ăn cây cỏ trên lớp, đối phương vẻ mặt hoảng sợ bất giác áo của mình, làm cho Hồ Bất Quy thật sự không có biện pháp cự tuyệt thỉnh cầu của hắn. Sau đó ngay lúc Hồ Bất Quy gật đầu, bạn học tiểu Đạo Long cũng mong mong sát lại đây.

“Ta... Ta cũng muốn đi siêu thị mua trứng tiểu Đạo Long...”

Này này Lý do này có thể sao?

Trùng mắt nhìn tên bạn học đó, chứng kiến nước mắt khốc mắt đối phương, trái tim Hồ Bất Quy mềm nhũn lại gật đầu, sau đó một chuyển bốn người (người thứ tư là bị bạn học tiểu Đạo Long kéo tới, một bạn thoát nhìn tình thế yếu ớt kéo thành đoàn ra phòng học.

“Hồ người thật sự là người tốt, trong lớp thoát nhìn người đáng tin nhất, hôm nay lúc đi học, bên trái ta cái tên kia vẫn nhìn ta nhỏ nước miếng, giáo viên cũng thế, ô ô đi học thật đáng sợ, ta cũng không muốn trở lại”

Dắt góc áo vẫn khóc chính là Mễ Á —— chính là khủng long ăn cây cỏ duy nhất của lớp, hẳn là Lôi Long từ vùng ven tinh cầu chuyển tới, huyết thống xác thật, nguyên nhân chuyển đến nơi đây là nghe nói nơi này là khởi nguyên Lôi Long giáo, có lẽ sinh hoạt bị xáo trộn, bất quá rất rõ ràng, cái tiểu tử béo núc ních, nhân cao mã đại (cao khỏe nhưng lại tâm tư đơn thuần, ngày đầu tiên đã bị đả kích rồi).

“Đạo Long trứng... Trứng... Chúng ta mặc dù là khủng long ăn thịt, nhưng cũng rất gian nan...” Cùng hẳn khóc chính là tiểu Đạo Long —— Bỉ Bỉ, hẳn là người di cư có tay nghề qua bên này làm người phát thơ, “Nghe nói là công việc có tính nguy hiểm rất cao, nhưng điều kiện cuộc sống bên này thật sự rất tốt, khó khăn mới xin thành công...”

Thành đại hội kể khổ rồi sao?

Trên xe bus, Hồ Bất Quy yên lặng nghe hai tiểu tử oán giận, nghĩ thầm, bên này không hổ là tinh cầu lương tính ngang hàng đạt tới cảnh giới nhất định, nam nhân cũng khi không động nước mắt, thật... khó xử a “Tiểu Bạch người thì sao? Hôm nay cảm giác thế nào?” Không biết nói cái gì an ủi bọn họ mới tốt, Hồ Bất Quy chuyển hướng về phía người cuối cùng —— Bạch thoát nhìn ôn nhu nhược nhược.

Bạch không phải người của An Bích Ti tinh hệ, mà là lưu dân bên bờ tinh cầu được cứu viện, bởi vì năng lực cá nhân xuất chúng đạt được quyền di dân. Bất quá... Bạch người này nhìn thật là trắng trắng sạch sạch, hai tròng mắt đỏ rực, mặc dù không biết hẳn rốt cuộc là năng lực xuất chúng gì được mời chào, bất quá người này thoát nhìn đúng là nhu nhược đến không thể tái nhu nhược, hơn nữa đáng yêu xinh đẹp, thoát nhìn tựa như... Tựa như một con thỏ trắng.

Nghĩ đến biến thành con thỏ cũng trắng không kém, Hồ Bất Quy khoe miệng có chút nhếch, “Thích ứng có thể hay không khó khăn, người cùng ta giống nhau không phải từ An Bích Ti tinh hệ? Có bị chấn động không?”

Ngoài dự đoán mọi người, Bạch ngại ngừng cười lắc đầu.

“Không, tất cả mọi người rất tốt, lúc đi học giáo viên cũng rất chiều cố ta, nhìn chăm chăm vào ta, sợ ta không biết, các học sinh cũng tốt lắm, chính là quá... Nhiệt tình rồi...” Nói đến người này, Bạch ngưng ngưng cúi đầu, “Trừ ba người bọn người ra, cơ hồ tất cả bạn học đều có nhét tờ giấy cho ta, nói đường cổ ta thoát nhìn không tệ, da thịt bấp dùi cánh tay kết cấu tốt lắm... Ai nha ”

Cái này... Cái này...

Nhìn bóng lưng Tiểu Bạch một mảnh phấn hồng, Hồ Bất Quy tròn tròn mắt, Bỉ Bỉ cùng Mễ Á cũng không rút nước mắt nữa, ba người tròn mắt há hốc mồm nhìn Bạch, trong đầu đều hiện lên một câu nói:

Người này... Quá chậm chạp

Nguyên lai đây mới là người tình cảnh nguy hiểm nhất lớp—— nghĩ vậy, Mễ Á cùng Bỉ Bỉ không bao giờ vì khốn cảnh của mình lo lắng nữa, người phải lo lắng nhất ở chỗ này đây

“Người... Người không đáp ứng bọn họ cái gì đi?” Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Hồ Bất Quy vội vã hỏi.

“Không có, bọn họ không phải loại hình ta thích. Bất quá giáo viên thoát nhìn cũng không tệ lắm...”

Câu trước mới vừa làm cho Hồ Bất Quy thả trái tim, câu sau của Tiểu Bạch càng làm trái tim hắn đá rớt xuống.

Đứa nhỏ này...

“Len lén nói cho các người, ta kỳ thật là vì lấy vợ mới lang thang trong vũ trụ, ta tuổi không nhỏ nữa, quê hương không gặp được đối tượng thích hợp, sau đó phát hiện An Bích Ti nơi này người đẹp rất nhiều, vừa lúc bọn họ hỏi ta có muốn di dân hay không, ta liền tới rồi ” ngón cái hai tay chọc chọc đối vào nhau, Bạch đỏ mặt nói ra tâm sự thanh niên.

“Được rồi, Hồ, nghe nói người là di dân hôn nhân hả, thế nào, đối phương rất tuần tú sao?”

Đối với phương diện này cậu trai quá lứa còn sót lại Tiểu Bạch dị thường cảm thấy hứng thú trông mong nhìn Hồ Bất Quy, bị lời hắn khơi dậy hứng thú, Mễ Á cùng Bỉ Bỉ cũng quay đầu nhìn về phía Hồ Bất Quy.

Vì vậy lúc này đến phiên Hồ Bất Quy mặt đỏ.

“Chính là... Chính là một người bình thường... Ách, một khủng long... Cảm giác không tệ liền quyết định...”

“Quyết định gả tới đây?” Mễ Á chế nhạo chọc chọc thất lưng Hồ Bất Quy. Mặt Hồ Bất Quy thoáng cái hồng thành cái mông khi.

“Các người còn chưa kết hôn đi? Lúc nào kết hôn?” Mọi người xúm lại bắt đầu nhiều chuyện.

“Chờ, chờ đến ngày hán trưởng thành...” Hồ Bất Quy tiếp tục đỏ mặt.

“Oh Bất cóc vị thành niên Lợi hại”

Cuối cùng những lời này làm cho Hồ Bất Quy đại quẩn: ôi Tại sao vừa nghe tuổi đã nói là mình bất cóc vị thành niên đây? Rõ ràng là vị thành niên bất cóc mình có được hay không? Không nên phân biệt tuổi tác a a a

Bất quá mặc kệ thế nào, Hồ Bất Quy tâm lý có loại cảm giác kết giao bằng hữu, loại quan hệ đất khách tự lực bản thân phát triển ra làm cho hắn có một loại cảm giác kiên định.

Người quả nhiên là động vật xã hội a

Tâm lý cảm khái, Hồ Bất Quy gia nhập cuộc nói chuyện của đối phương.

Không có mua trứng Đạo Long, Hồ Bất Quy mua thịt Bạo Long cũng giá rẻ đặc biệt cùng ngày, sau đó Bỉ nhìn túi tiền, cũng mua năm kg, sau đó không biết tại sao, Mễ Á cũng mua

“Mễ Á, người... Không phải là không ăn thịt sao?” Hồ Bất Quy cẩn thận hỏi.

Nếu như nhớ không lầm, Lôi Long là khủng long hệ chạy tinh khiết duy nhất trước mắt, trong quá trình tiến hóa dài đằng đẳng, cơ hồ đại bộ phận khủng long đều biến thành ăn hỗn tạp, song dù vậy, bản tính chủng tộc vốn không có thay đổi, mà Lôi Long còn là khủng long chạy giữ lệ ăn chay cực kỳ thừa thớt.

“Uh Cho dù không ăn thịt ta cũng muốn mua Hừ Người xem đến lúc ta cân thịt, sắc mặt khủng long ăn thịt bên cạnh đều không còn? Oh ha ha Nguyên lai cảm giác làm cho người ta hoảng sợ thoải mái như vậy Ách... Bỉ Bỉ ta không phải nói người, người cùng bọn họ không giống, người...” Nói xong lời cuối cùng đột nhiên phát hiện Bỉ Bỉ cũng là khủng long ăn thịt, Mễ Á ôn hòa vội vàng hối hận xin lỗi.

“Không Ta rõ mà” Bỉ Bỉ cuống quít cười khoát tay, “Chúng quy cảm giác được ăn động vật săn mỗi hàng đầu, tâm lý sẽ chẳng còn sợ hãi, hừ giáo viên khóa tình hình chung của chúng ta là Đặc Bạo Long, coi như là loại Bạo Long, hôm nay buổi tối cùng sáng sớm ngày mai bỗng nhiên ăn thịt Bạo Long, trên người như thế nào cũng có thể dính điểm mùi đi? Hừ Cho tên giáo viên đó tùy tiện lấy chúng ta làm ví dụ”

Tiểu Bạch chỉ là cười mề mề nghe vài người nói chuyện với nhau, sau đó vung tay lên, “Vay phiên giúp ta đem thịt Bạo Long còn lại đóng gói.”

“Hả?” Coi như là vì hết giận hoặc là hồ giả hồ uy, cũng không cần lãng phí như vậy a

Hành vi Tiểu Bạch trong mắt Hồ Bất Quy chỉ có thể dùng lãng phí hình dung, vừa định ngăn cản, lại nghe Tiểu Bạch thì thảo tự nói, “Thịt Bạo Long... Gân nhiều thịt không mềm, đem kho không tồi a ”

Ách ——

Cứ như vậy, mãi cho đến mấy người kêu dừng, Hồ Bất Quy chung quy cảm giác chính mình tựa hồ nghĩ sai cái gì, trong lòng có loại cảm giác không ổn kỳ lạ.

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, Hồ Bất Quy dù sao ở chỗ này có bằng hữu thuộc về chính mình, mặc dù người bên ngoài xem tổ hợp bọn họ chính là bốn người sần nhợt, bất quá ít nhất bốn người, cho dù chỉ là đi cùng một chỗ cũng đỡ lo hơn so với một người, chỗ nào học không hiểu cũng có thể trao đổi nhau, điểm ấy Hồ Bất Quy từ ba người còn lại thu được một ít ích lợi.

Vô luận là Mễ Á hay Bỉ Bỉ, bọn họ nguyên lai đều là An Bích Ti tinh hệ, phương diện ngôn ngữ nguyên bản có tính chất cộng thông, cho nên bọn họ tại phương diện ngôn ngữ không hề chướng ngại, mà Tiểu Bạch mặc dù là giống Hồ Bất Quy từ ngoài tinh hệ chuyển đến, nhưng đầu óc của hắn thật sự quá mức xuất sắc,

ngắn ngủi một tuần thì không thể nhìn ra được là người ngoại tỉnh nữa, thành người bản địa khảm giá cả nhau mọi thứ đều OK, vượt xa Hồ Bất Quy tự cho là có chút nền móng một mảng lớn.

Bốn người giúp đỡ nhau, rốt cục thuận lợi thông qua cuộc thi, ngày tốt nghiệp, giáo viên đề nghị một bữa ăn nho nhỏ, cổ vũ mọi người mang chút đặc sắc miền quê hương, lần liên hoan cuối cùng, đề nghị này được nhất trí thông qua, vì vậy ngày tổ chức, Hồ Bất Quy có thể kiến thức hàm nghĩa những lời ‘vũ trụ to lớn vô kỳ bất hữu (không thiếu cái lạ’.

Mọi người thật sự đem theo khá nhiều thức ăn đặc sắc. Bất quá chung quy cảm giác được khá nhiều người rất không có hảo ý, biết rõ lớp học có Đạo Long cùng khùng long chạy, cư nhiên có người còn đem theo thịt Đạo Long cùng thịt Lôi Long làm nguyên liệu nấu ăn, thậm chí có người xách một con thỏ nói là đặc sản địa phương, xem con thỏ vẫn còn đang giãy dụa, vừa lại xem Tiểu Bạch một bên nháy con người đỏ, ngu ngốc cũng biết tên kia ám chỉ chính là người nào.

“Ngã Cách Gợi chú, đây là bạn tốt của ba oh ” vì làm cho lực chú ý của bằng hữu nhanh dời đi, Hồ Bất Quy vội vàng đem tiểu tử phía sau kéo qua.

Nghe nói Hồ Bất Quy muốn dẫn Ngã Cách tham gia tụ hội, Khoa Ni tinh thần đại chấn, chuyên môn chạy tới xếp đặt tạo hình cho Ngã Cách, cuối cùng tuyển định một bộ trang phục con thỏ, mặc trang phục con thỏ Ngã Cách đặc biệt đáng yêu, lúc giật mình từ phía sau Hồ Bất Quy nhảy ra, cái lỗ tai thỏ trên đầu còn nhún nhún.

“Chào các chú, ta là Ngã Cách mẹ nói Ngã Cách có nghĩa là Dẫn Dẫn (trứng trứng Ngã Cách thích ăn trứng trứng đặc biệt trứng trứng Đặc Bạo Long ”

Quần áo Ngã Cách rất đáng yêu, giọng nói rất đáng yêu, ngay từ đầu giới thiệu cũng rất đáng yêu, đáng tiếc đôi mắt nhỏ của Ngã Cách không ngừng nhìn về phía giáo viên Đặc Bạo Long đứng ở phía sau mọi người, bại lộ toàn bộ dã tâm của hắn.

“Ngã Cách, đó là giáo viên tiên sinh, ách... Giáo viên còn chưa kết hôn, còn chưa có trứng trứng...” Hồ Bất Quy nhỏ giọng giải thích.

Không cần ngắt đầu, chỉ là từ khí áp từ bên kia đối phương truyền đến càng ngày càng nguy hiểm, chỉ biết trạng thái tinh thần đối phương bây giờ bị vây khốn, hẳn liều mạng giải thích, nhưng càng giải thích càng không ổn, trái lại lúc này Tiểu Bạch bắt đầu đổ thêm dầu vào lửa.

“Ai nha Ngã Cách thật đáng yêu, thích ăn trứng trứng Đặc Bạo Long à, người xem phía sau cái chú gầy gầy cao cao mang kính mắt về mặt còn nam tính giống một sách không? Đó chính là Đặc Bạo Long oh người có thể hỏi hắn có thể hay không sau này tặng người một trứng trứng ăn...”

Này này Người nói thế là sao? Trong lòng thấy sai thì trách móc đối phương trong bụng đi Người nói trước mặt đối phương vậy là sao? (Này Hồ Bất Quy người phê phán sai trọng điểm rồi đi?

“Stooooooooop——” hai tay giơ thành gạch chéo X trước người, Hồ Bất Quy nhanh chóng từ trong cái túi trước ngực Ngã Cách lấy ra một túi cà rốt, “Mọi người ném thử xem: đặc sản cà rốt địa cầu So với củ cải trắng nơi này ngọt hơn oh Còn nữa... Đây là củ cải nước Có thể ăn sống có thể làm salad, củ nhỏ vị ngon...”

Tay không ngừng, Hồ Bất Quy từ trong túi móc ra một bó lại một bó củ cải, quả thật đặc sản địa cầu không sai, bởi vì chính mình thích ăn củ cải, cho nên lúc rời đi cố ý đi siêu thị đóng gói không ít củ cải, còn mua hạt củ cải, đều là phẩm loại nơi này không có, nói là đặc sản địa cầu không quá đáng.

Lúc giáo viên nói muốn học viên mang đặc sản tới, hắn không biết như thế nào nổi lên hình ảnh Tiểu Bạch giống như con thỏ lúc nhúc miệng gặm cà rốt, một cái ý niệm trong đầu hiện lên liền đóng gói một đồng củ cải các loại lại đây.

“Ngã Cách thích củ cải nước, nước nước, hảo hảo ăn ” như một người bán hàng đủ tư cách, Ngã Cách đuổi móng cầm một củ củ cải nước, cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ gặm gặm, vừa ăn, trên mặt hoàn toàn thỏa mãn, có thể đi làm quảng cáo rồi.

Nhưng dù vậy ——

“Này Đó là Bỏ Lai Tật Ti đi?”

“Nhất định Người xem da tay phía dưới áo khoác con thỏ Người xem móng vuốt kia Xem miệng rộng kia”

“Thật đáng sợ thật đáng sợ Đó chính là trong truyền thuyết ngay từ đầu rõ ràng ăn chay nhưng lại hiểu chiến thành tánh, cuối cùng phát triển thành khủng long ăn hỗn tạp ăn thịt – Bồ Lai Tật Ti sao?”

“Khủng long hình thể lớn nhất hả hả hả hả hả Một chân có thể giẫm chết một Tam Giác Long”

“A a a Thật đáng sợ thật đáng sợ tên Hồ kia cũng là Bồ Lai Tật Ti sao?”

“Hả hả Thật đáng sợ thật đáng sợ”

...

Cố gắng ngăn cản tiếng nghị luận của học viên chung quanh, Hồ Bất Quy trên mặt miễn cưỡng duy trì tươi cười, xuất ra củ cải đưa cho bọn Tiểu Bạch.

“Ném thử xem.”

Quả nhiên, bộ dáng Tiểu Bạch cầm củ cải thật sự hảo đáng yêu.

Nhìn bộ dáng Tiểu Bạch nhìn chằm chằm củ cải trong tay, Hồ Bất Quy hứng thú, nhìn đối phương dùng ngón tay trắng trắng cầm củ cải hướng trong miệng phần nhai đưa vào, sau đó...

“Phi —— mùi thật mắc ói”

“A thật sự hảo hảo ăn ”

Hai cái thanh âm cơ hồ đồng thời truyền vào trong tai Hồ Bất Quy, nhìn Mễ Á dùng bàn tay béo núc ních đang cầm cà rốt liềm mạp lấp vào miệng, vừa lại nhìn Bạch cau mày tìm đồ uống súc miệng, Hồ Bất Quy nội tâm vui vẻ thoáng cái mờ dần.

“Ha hả, bộ dáng người ăn củ cải thật đáng yêu (tí tách” đây là thanh âm Đặc Bạo Long giáo viên đùa giỡn Mễ Á.

“Vù vù vẫn là thịt ăn ngon (kịt kịt xúc tu này hảo Q (srr ở đây mình pó tay (kịt kịt ” đây là thanh âm Bạch giống như tiểu bạch thỏ, hai tay ngâm trong huyết nhục đầm đìa điên cuồng ăn không ngừng.

“Cà rốt cũng ăn ngon Hảo hảo ăn Ngả Cách là bé ngoan thích ăn cà rốt (cạp cạp ” Vẫn là Ngả Cách tri kỷ, thật sự là em bé ngoan...

Xem bộ dáng học viên khác bình thường luôn hữu ý vô ý xa lánh trên bốn người họ đều lui ở một bên thì thâm to nhỏ, vừa nhìn đã biết Tiểu Bạch bên cạnh mình cầm đầu, buông ra bộ dáng Mễ Á bọn họ bụng ăn nhiều hết lớn hạnh phúc hưởng thụ mỹ thực, Hồ Bất Quy khe khẽ thở dài, nhặt lên một cây củ cải, yên lặng gặm.

“Cái kia... Bữa cơm viên mãn chấm dứt, cuối cùng mọi người cùng nhau chụp ảnh lưu niệm như thế nào?” Trong đồng hỗn độn, nữ giáo viên khóa ngôn ngữ cười mề mề đứng ra quơ quơ camera trong tay.

Nhanh lên chấm dứt đi Phỏng chừng những lời này là tiếng lòng chung của mọi người bây giờ cộng đồng, đương nhiên, ngoại trừ Tiểu Bạch cùng Ngả Cách.

Ra lệnh một tiếng, mọi người đều tập trung lên, sau đó rất rõ ràng, lấy năm người Hồ Bất Quy làm giới hạn, chung quanh một vòng hoàn toàn không ai.

“Mọi người tới gần, tới gần một ít” Nữ giáo viên vẫn cười mề mề, “Ai? Như thế nào ít đi một học viên? Chương Ngự tiểu thư của An Mỹ Lạp tỉnh cầu đi nơi nào rồi? Đi nhà xí rồi sao?”

Trung gian gia tăng một điểm cũng vô dụng, Chương Ngự... Không phải là bạch tuộc sao?

Hồ Bất Quy biết học viên đó, bởi vì nàng mặc dù là xuất thân An Bích Ti tỉnh hệ không sai, nhưng bản thể là tiến hóa từ bạch tuộc, đó là một loại hải dương bá chủ cực kỳ hung mãnh, là động vật săn mồi hàng đầu tỉnh cầu, sau đó bị An Bích Ti khủng long càn bá đạo đánh bại rồi được Chính Khảo tỉnh cầu nhận về.

Thân phận thật của Chương Ngự tiểu thư những người khác đều không biết, nhưng Hồ Bất Quy ngày đầu tiên lúc không cẩn thận gặp qua một lần còn bị hù dọa.

Tâm lý nghĩ tới, Hồ Bất Quy nhìn quanh mọi nơi, nhìn hồi lâu cũng không tìm được đối phương, sau đó, lúc tầm mắt xẹt qua Tiểu Bạch, Hồ Bất Quy bị cái gì đó bên mép đối phương không ngừng nhúc nhích hấp dẫn.

“... Tiểu Bạch, người đang ăn cái gì?” Cái thứ nhầy dính... Không ngừng nhúc nhích...

“Mực a thật lớn hảo Q (kịt Hảo hảo ăn Đúng không, Ngả Cách?” Một bên không ngừng đem xúc tu còn đang không ngừng giãy dụa ở khóe miệng nhét vào miệng, Tiểu Bạch nháy mắt, cười mề mề hỏi Ngả Cách trong lòng Hồ Bất Quy.

Theo tầm mắt đối phương nhìn về phía Ngả Cách trong lòng mình, Hồ Bất Quy liếc mắt một cái liền chú ý tới đồng dạng một cái xúc tu đang giãy dụa trong miệng Ngả Cách.

“Ngon Mẹ, Ngả Cách thích mực Rất thích Thích như cà rốt”

Ngả Cách thuần lương nhai nhai miệng, sau đó đem góc xúc tu kêu ực một tiếng nuốt xuống.

Vì vậy chung quanh Hồ Bất Quy hoàn toàn không còn ai nữa.

Còn chỉ có năm người bọn họ cộng thêm ảnh chụp tốt nghiệp của giáo viên Đặc Báo Long, Hồ Bất Quy yên lặng che mặt: xã hội này, thật con mẹ nó tàn khốc Xem ra sau này không có bạn học có thể tham gia nữa.

Hết chương 2 Đăng bởi: admin

13. Chương 13

Trở Về Kỳ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 3

Khóa học bắt buộc của tân lang khủng long Giản

Cùng lúc đó, Giản cũng bắt đầu khóa huấn luyện của hắn.

Kỳ thật sở dĩ hắn bị coi như thanh niên xã hội bắt lương bị nhốt trong trại tạm giam, là chủ ý của mẫu thân hắn, từ khi Giản mang Hồ Bất Quy từ địa cầu về, thì chuyện Hồ Bất Quy không phải khủng long liền phơi bày ra ánh sáng, cho nên chuyện Ngả Cách không phải hài tử hai bọn hắn cũng theo phơi bày ra ánh sáng. Vì vậy Giản lần nữa bị đánh lên nhân thanh niên quá lứa còn thừa, nên mẫu thân Giản —— Khoa Ni lại lâm vào trạng thái bệnh tâm thần.

Đối với thân phận dị hình của Hồ Bất Quy (Hồ Bất Quy nếu biết Khoa Ni đối với hắn có cái định nghĩa này, không biết có cảm tưởng gì, Khoa Ni cũng không quá lo lắng, hắn cũng đã có thể cùng ba Giản sinh Giản, cho nên hắn đối với năng lực tiến hóa của bản tính cầu khủng long vẫn rất tự tin, nhưng sau khi Giản trở về lập tức khôi phục thành hình khủng long, sau đó vẫn chưa từng đổi trở về.

Đối với chuyện này, Giản cũng không nóng nảy, tại hắn xem ra chỉ cần Hồ Bất Quy trở về thì tốt rồi, về phần Hồ Bất Quy, chỉ là ứng phó thủ tục di dân đã hết sức bận rộn, hơn nữa bộ dáng thoát nhìn cũng không quen thuộc đối với chuyện đồng tính ân ái, tại hắn xem ra, Giản như vậy cũng không tệ, hai người không có ý kiến, vì vậy Giản khôi phục trạng thái nguyên bản.

Thăm dò tâm tính hai vị này xong, Khoa Ni ngồi không yên.

Kỳ thật hắn tâm lý vẫn có một ẩn忧: Giản có thể hay không là khủng long có ẩn dấu ghen khuyết điểm?

Hắn bên này không có vấn đề, nhưng phụ thân Giản—— Ni Tập là huyết thống Thượng Cổ.

Ni Tập nguyên bản không phải khủng long tinh hệ này, khủng long chỗ tinh cầu Ni Tập mặc dù phát triển ra trí tuệ dị thường xuất chúng, nhưng vì ứng phó hoàn cảnh khảo nghiệm nghiêm khắc, hình thể cũng không có thay đổi, Giản là Ni Tập cùng hắn An Bích Ti tiến hành kích thích ghen tiến hóa, cho nên nói, huyết thống Giản có một nửa là thuộc về Thượng Cổ long.

Dần dần phát triển lên người Giản có khá nhiều đặc điểm Thượng Cổ long: càng thêm cường tráng thiện chiến, càng thêm lãnh huyết tàn khốc, càng thêm cách đàn tác cư, càng thêm không cách nào tiếp nhận thức ăn chay.

Trước đó Giản vẫn không cách nào biến thân, tám chín phần mười là vì nguyên nhân này, cho nên tâm lý Khoa Ni cùng Ni Tạp đối với Giản vẫn chỉ có cổ vũ cùng bảo vệ, đối với chuyện hắc không cách nào tự do biến thân, mặc dù sốt ruột nhưng chưa từng có trách cứ.

Bọn họ đem hy vọng kỳ thác ở Giản ngày nào đó có thể có cơ hội biến thân, hắc kể thừa gien Khoa Ni vốn có khả năng này, mà sau khi biến thân khiến nhóm gen trong cơ thể lần thứ hai cường hóa chính là hy vọng của bọn họ. Mà bọn họ quả thật đợi được hy vọng ——

Hồ Bất Quy đến làm cho Giản trưởng thành, không phải thân thể lớn lên mà là tâm lý lớn lên, có đối tượng thích làm cho tâm lý Giản thoát cái từ thiếu niên biến thành thanh niên, dục vọng muốn ôm đối phương làm cho hắn ở loại tuổi cơ hồ không có khả năng thực hiện có thể biến thân. Vì vậy Khoa Ni cùng Ni Tạp nghĩ, Giản đại khái không có vấn đề nữa, kết quả đây?

Không có bất cứ biến hóa.

Sau lần đầu tiên biến thân Giản lặp lại tình trạng cũ, lần thứ hai biến thân là ngày Hồ Bất Quy rời đi, vì bảo vệ đối phương, Giản lần nữa biến thân, sau đó lần thứ ba biến thân cũng là lần biến thân cuối cùng, là lúc Giản len lén đi địa cầu tìm kiếm Hồ Bất Quy.

Ba lần đều có liên quan Hồ Bất Quy.

Vì vậy Khoa Ni quyết định lần này cũng chỉ từ trên người Hồ Bất Quy xuống tay, đem hai người phân ra.

Hắn cùng lúc nghĩ tới thử xem thời gian dài chia lìa có thể hay không thúc đẩy Giản biến thành hình người vượt ngục, sau đó trước khi phát hiện chia lìa Hồ Bất Quy chỉ một câu “Phục tùng cải tạo, hảo hảo đợi” liền đem con trai đuổi đi, Giản trái lại ngày ngày ngồi xổm trong phòng giam, mặc dù mỗi ngày thở vắn than dài nhưng biểu hiện dị thường tốt đẹp (ăn tươi ngục hữu xem như biểu hiện tốt đẹp?, vì vậy Khoa Ni không thể làm gì khác hơn là từ phương diện khác xuống tay.

Thời gian thăm giam ——

“Đây là củ cải hôm nay hắn chuẩn bị cho ngươi, ngươi ăn nhiều một chút.” Từ trong bao rách ra một gói củ cải, nhìn con trai bay nhanh đem củ cải ôm chặt vào lòng giống như sợ người khác cướp, Khoa Ni trong lòng có điểm chua xót: trước kia không biết bao nhiêu lần bắt con trai ăn nhiều rau dưa, cho tới bây giờ đều bị xoay người hất mông, nhưng hôm nay lại...

Không thể không nói, trong lòng các bà mẹ chồng toàn bộ vũ trụ đều là cùng cảnh ngộ.

“Thân ái hắn có khỏe không? Đi học có quá khó khăn hay không?” Cẩn thận đem củ cải đặt lên trên ghế bên cạnh mình, Giản bắt đầu cùng mẹ nói chuyện.

“Này Bảo bối ngươi làm cho ta quá thương tâm rồi, mẹ an vị ngay trước mặt ngươi, ngươi cũng không hỏi mẹ gần đây có khỏe hay không?” Khoa Ni có điểm cay đắng.

“Ách... Chính là bởi vì mẹ ngồi ở trước mặt ta, ta xem ngươi tốt lắm, cho nên mới hỏi thân ái không gặp mặt được a.” Nháy mắt mấy cái, Giản thành thật nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Ách —— vậy ngươi cũng nên hỏi một chút cha ngươi đi? Hắn cũng không ngồi ở trước mặt ngươi”

“Nếu như ba gần đây không khỏe, mẹ sẽ không ngồi ở trước mặt ta rồi, không phải sao?” Giản tiếp tục nói.

Khoa Ni hết chỗ nói, cúi đầu, một hồi lâu chậm rãi đáp lại vấn đề của Giản trước đó.

“Thân ái ngươi gần đây tốt lắm, ăn ngon ngủ ngon, cũng béo một vòng rồi. Ta nói con trai, ngươi lấy người vợ này thật sự quá không chú ý, còn chưa kết hôn liền không chú trọng hình tượng như vậy, bụng bia cũng có rồi, ngươi muốn ta sau này như thế nào cùng hắn đi ra ngoài?”

“Còn có, hắn thật sự rất không có nhân quang, bên cạnh huyết động của ngươi cày một khối đất là chuyện tốt, kết quả tên kia cư nhiên trông củ cải Mà ta nói phải trồng hoa hồng, hoa hồng mới đúng a a a”

Kỳ thật Khoa Ni rất thích Hồ Bất Quy, chỉ là thấy con trai bất công, trong lòng không thoải mái, một hơi xoi mói chỗ không phải của đối phương, sau đó càng nghĩ càng cảm giác được thật đúng là có chuyện như vậy.

“Ách, béo một chút cũng tốt a, rất đáng yêu Còn có... Người không muốn cùng hần đi ra ngoài cũng không sao, ta cùng hần đi là được rồi, về phần củ cải... Ăn rất ngon a, hơn nữa ta cũng chán ghét hoa hồng.”

“...” Khoa Ni vì vậy lại hết chỗ nói. Từ trong bao lấy ra vài quyển sách nhét vào trước mặt Giản, giờ mới nói ra mục đích cuối cùng của chuyến đi này, “Con trai, ta và người cũng không có gì hay để nói, nếu như người còn muốn kết hôn, thì thừa dịp mấy ngày ở chỗ này hảo hảo nghiên cứu một chút mấy quyển sách này đi.”

Giản dùng móng vuốt mở ra trang sách, đối diện chính là hình ảnh hai nam tử trần truồng ôm cùng một chỗ.

“Mẹ sao người lại cho ta xem loại đồ vật này? Ta đều phải kết, kết hôn rồi... Thân ái nói: người chồng, chồng tốt vốn không xem mấy thứ này...”

Trên thực tế, Hồ Bất Quy là sợ Giản xem nhiều, sẽ đối với mình sinh ra cái ý nghĩ thử một lần nên mới nói như vậy.

Thẹn thùng gục đầu xuống, Giản càng nói thanh âm càng nhỏ, đầu cũng càng ngày càng thấp, thẳng đến cuối cùng đập xuống cái bàn (cái bàn: ra đòn... thật nặng nước mắt .

“Nói dối” Hung hăng vỗ cái bàn (cái bàn: tại hạ... muốn nát , Khoa Ni rất nhanh xét lại ngữ khí bất thường của mình, tức thì điều chỉnh ra ngữ khí bình thường, ái muội nói, “Bảo bối, chính là bởi vì phải kết hôn mới phải học tập thứ này, Bất Quy hần nhất định là thẹn thùng mới nói như vậy, người phải biết rằng, loại sự tình này, bên thê tử đường như luôn thẹn thùng...”

Khoa Ni nói đến đây, phát hiện con trai vẻ mặt không tin thẳng tắp nhìn mình, “Thật sao? Mẹ, ta nhớ người...”

“Ta là ngoại lệ Cùng là thê tử sẽ không đối với trượng phu đưa ra yêu cầu ân ái, nếu không sẽ bị cho rằng mất phụ đức, ta nhớ kỹ ở quê nhà Bất Quy bọn họ có quyển sách chính là nói cái này”

Này Lão nhân gia hần xem chính là sách mấy trăm năm trước hả?

Nói đến đây, Khoa Ni lòng đầy cảm phẫn: thật sự rất không có nhân đạo

Bọn gia hỏa nói một đằng làm một nẻo, cùng lúc có nguy quân tử viết cái loại sách này, nhưng về phương diện khác lại sáng tạo thuật long dương mười tám thức trong phòng; cùng lúc chú ý khống chế, cùng lúc lại sinh nhiều hài tử như vậy, địa phương ở cũng nhỏ như vậy rồi còn đang không ngừng sinh... (lược tính đi hành trình hai ngàn chữ tâm đắc của Khoa Ni

Ảo tưởng của hần bị ngữ khí nghi hoặc của Giản cắt đứt.

“Không phải a, trên đường chúng ta từ địa cầu trở về, thân ái còn cùng ta nói, nếu như bình an rơi xuống đất liền làm tình.”

Ngô thân ái thật là rất nhiệt tình nghĩ đến mặt sau của Hồ Bất Quy lúc đó, Giản cảm giác chính mình bắt đầu mặt đỏ tìm đập.

“Cái gì ——” tên kia nguyên lai phóng khoáng như vậy? Khoa Ni không thể tin được mở to hai mắt nhìn, sau đó liền kích động hỏi, “Này Có làm chưa?”

Nếu như làm, chẳng phải nói rõ Giản đã ở trình độ nhất định có thể thực hiện tự do chuyển đổi giữa hình khủng long và hình người

“Ách... Không có, chúng ta mới vừa trở về, người liền tống ta vào nơi này...” Giản chậm nói.

Khoa Ni đột nhiên cảm giác được chính mình nhốt Giản ở đây thật sự là một quyết định không xong

“Hơn nữa...” Giản tiếp tục chậm nói, lần này, mặt hần bắt đầu có điểm nóng lên.

Hiếu con không ai bằng mẹ, Khoa Ni lập tức phát hiện tâm tình con trai biến hóa vi diệu, lập tức chế nhạo mà chờ mong hồi tới.

“Hơn nữa... Ta... Chúng ta đã... Đã đã làm rồi... Ta... Ta sẽ... Cho nên không cần sách này...”

Nghĩ tới ngày đó đột nhiên linh tinh nhớ lại, Giản phi thường xấu hổ, song càng xấu hổ hết lần này tới lần khác thì càng nghĩ muốn, chỉ là trí nhớ ngày đó thật sự rất mơ hồ, hẳn lại xấu hổ không dám hỏi Hồ Bất Quy...

“Cái gì Đã đã làm rồi” Khoa Ni lúc này nghe được đối với hắn mà nói là tin tức bùng nổ: chính mình tưởng rằng con trai tiểu xử long vẫn ngây thơ dĩ nhiên đã khai bao rồi. Vậy giáo trình hắn chuẩn bị trước không phải cần bản không cần rồi sao?

“Thế nào thế nào? Con trai ngươi làm bao lâu thời gian? Vợ đối với ngươi hài lòng không? Ngươi là trực tiếp bắn vào đúng không? Không có rút ra đúng không? Dùng tư thế gì? Trước này tư thế dễ dàng thụ thai nhất ngươi nhớ kỹ chứ? Nhớ kỹ chứ” Đặt câu hỏi như pháo liên châu, nhưng lại phát hiện thẹn thùng trên mặt Giản đã bắt tri bất giác chậm rãi thối lui, biến thành vẻ mặt trốn tránh.

“Cái kia... Cái kia... Ta không nhớ rõ... Hình như là... %∞(lược tính N câu ghép thẹn thùng của công quân nói ra tâm sự với mẫu thân...”

Đi vào... liền bắn... Bắn rồi bắn rồi... Còn bởi vì không khống chế được biến thành nguyên hình bị đá ra ngoài...

Khoa Ni cảm giác được phương hướng của mình trong khoảng thời gian này hoàn toàn lầm rồi: Vấn đề của Giản không phải không biến thân, không phải biến thân rồi sẽ không ân ái, mà là càng thêm nghiêm trọng càng thêm trí mạng càng thêm đáng sợ càng thêm bi tình ——

Sớm tiết

Thân là giống đực, có thể không có tiền, có thể không tướng mạo, có thể không huyết động, có thể không có tiểu đệ đệ, nhưng tuyệt đối không thể có tiểu đệ đệ nhưng lại sớm tiết Đây là nhược điểm không cách nào tha thứ a a a a a

Bi tình nhìn thoáng qua hông con trai, Khoa Ni lần nữa cảm giác quyết định mình đem hai người bọn họ tạm thời tách ra là vô cùng anh minh.

Nhất định phải thừa dịp trong khoảng thời gian này điều trị hảo thân thể con trai, sau đó tại đêm tân hôn đưa cho Hồ Bất Quy một người chồng kéo dài không còn sớm tiết

Nắm chặt tay Cố gắng lên Khoa Ni

Chuyện bi tình nhất của một người nam nhân là cái gì?

Dương ×? No

Sớm ×? Nothing

Nhìn chăm chăm bình thuốc nhỏ trong tay, nhìn tên thuốc mình vừa mới tra từ điển biết được—— thuốc tránh thai, Hồ Bất Quy khóc không ra nước mắt: lão thiên gia một đại nam nhân phải uống thuốc tránh thai phòng ngừa chính mình mang thai, loại sự tình này mới là chuyện tình bi tình nhất trên thế giới “Thuốc này không tệ oh Muốn tránh thai chỉ cần uống trước một viên là tốt rồi, hai mươi bốn vị hoa quả, mùi không tệ hôn liên tiếp đều là ngọt ngọt oh Hơn nữa nếu như không muốn tránh thai nữa có thể tùy thời dừng thuốc, được hiệu mười hai giờ lập tức biến mất, đối với thụ thai một điểm ảnh hưởng cũng không có

“Không tổn hại sức khỏe, coi như là sau khi mang thai không cần thận ăn phải cũng không có vấn đề gì, được lực chuyển thành thuốc ngủ, nhiều nhất làm cho người ta ngủ một giấc mà thôi, còn có thể an thai đây là ta uống hiệu này, sau đó kết hôn ngừng thuốc lập tức có hài tử, bây giờ lại bắt đầu ăn.”

Nhìn bộ dáng Hồ Bất Quy nhìn chăm chăm bình thuốc về mặt quỷ dị, Bỉ Bỉ không thèm để ý vỗ vỗ bờ vai của hắn, tề một ánh mắt chế nhạo, “Nam nhân a, cũng không thích chơi bao cao su này nọ”

“Nhìn không ra... Bỉ Bỉ nguyên lai đã kết hôn rồi...” Không biết nói thế là tốt hay không nữa, nhìn lễ vật tân hôn trong tay — thuốc tránh thai, Hồ Bất Quy phi thường không biết nói gì.

Hai ngày trước, Khoa Ni không biết chịu kích thích gì, nửa đêm đột nhiên phá cửa vào nói cho hắn hôm nay bắt đầu chuẩn bị kết hôn, xác thực mà nói hết thấy chuẩn bị kết hôn hắn làm, Hồ Bất Quy không thể làm gì khác hơn là chuẩn bị tốt nhất bản thân có thể.

Vì thế, Hồ Bất Quy bị ép bắt đầu mỗi ngày dựa theo chỉ thị của Khoa Ni đi các salon thẩm mỹ làm các loại chăm sóc. Bởi vì ngại hắn gần đây quá béo, còn đăng kí cho hắn lớp tập thể hình, lớp nấu ăn, thậm chí còn có một... lớp sinh con.

Hôm nay lúc hắn đi học, vừa lúc hộ lý nói đến trứng, đi theo bên cạnh một đám chuẩn ba chuẩn mẹ cùng nhau ngây ngốc cầm một mô hình trứng thật lớn lắc tới lắc lui, còn phải thỉnh thoảng trở mình cho trứng, quét dầu lên một ngày ba lần... Hồ Bất Quy cảm giác được chính mình bắt đầu ngu ngốc rồi

Trời biết hắn chỉ am hiểu chưng trứng, nấu trứng cùng với rang trứng a Bất quá ngu ngốc cũng biết Khoa Ni đăng kí lớp này cho hắn là có ý tứ gì: các người cần phải sinh một trứng.

Được rồi... Sinh trứng... Sinh trứng

Như thế nào sinh? Dùng nơi nào sinh? Người nào sinh?

Cứ như vậy, đối mặt hộ lý liên tiếp ba ngày, cũng không thể làm cho Hồ Bất Quy đang vẻ mặt hắc tuyến suy nghĩ quá nặng nề, sắc mặt biến tốt hơn.

Bởi vì nhất thời kích động theo ý nguyện của mình và Giản cùng nhau rời địa cầu tới nơi này, cũng thuận lợi lấy được quyền ở lại, kế tiếp tập trung vào khóa dung nhập bận rộn, chương trình học mặc dù phiền toái, bất quá quen biết được bằng hữu của riêng mình, cho nên thẳng đến bây giờ hắn mới nghĩ đến vấn đề này: nơi này là quốc gia ‘công’ cũng có thể sinh con.

Bởi vì thân phận hắn là người địa cầu, nên vấn đề có thể sinh hài tử hay không hắn từng hỏi qua Khoa Ni, nhưng lại chiếm được câu trả lời khẳng định của đối phương: tuyệt đối không thành vấn đề

Sự tự tin tràn đầy trên mặt đối phương cùng sự tuyệt vọng u ám trong tâm hắn thoáng cái hình thành hai ánh sáng đối lập.

Không biết... Nơi này có thể mua bảo hiểm sinh trứng hay không...

Dựa theo lý luận nơi này gien cường mạnh ảnh hưởng chủng tộc đời sau, Hồ Bất Quy nghĩ như thế nào cũng cảm giác được nếu như hắn cùng Giản vạn nhất sinh hài tử, sinh nhất định không phải hài tử mà là khối trứng. Mặc dù không biết lúc Giản còn là trứng là lớn hay nhỏ, nhưng xem Ngã Cách, Hồ Bất Quy lại có cảm giác mạng ta tiêu rồi, huống chi mẹ của Ngã Cách sinh không chỉ một mình Ngã Cách.

Cho tới bây giờ không nghĩ tới chính mình sẽ sinh hài tử Hồ Bất Quy càng không nghĩ tới chính mình sẽ đẻ trứng a a a

“Ta... Cho tới bây giờ không nghĩ tới chính mình sẽ sinh trứng...” Bất tri bất giác, Hồ Bất Quy đem nội tâm hoảng sợ của mình nói ra.

“Uh, ta hiểu rõ, cho nên ta mới tặng ngươi thuốc tránh thai a.” Nhìn Hồ Bất Quy vẻ mặt rối rắm, Bỉ Bỉ cười hiểu rõ, “Ngươi là từ hệ ngoại tinh tới, quá trình phát triển cùng chúng ta bất đồng, cuộc sống còn chưa tính, loại chuyện này nhất định ứng phó không kịp.

“Ta gần đây xem qua một ít giới thiệu chỗ các người: nghe nói trên địa cầu chỉ có hai giới tính, những người kết hôn khác giới mới là cách làm thông thường, kết hôn đồng tính là không được tán thành, cũng sẽ không có nối dõi, là như thế này đi?”

Bỉ Bỉ nói xong, xem Hồ Bất Quy gật đầu, hắn tiếp tục nói, “Ta xem tới đó, có điểm không thể giải thích, tại sao đồng tính không thể cùng một chỗ? Tại sao không thể có hài tử? Đây là nghi hoặc của ta, bất quá nếu như đối thành người, người sẽ nghi hoặc trái ngược lại phải không?

“Chuyện cho rằng là chân lý xưa nay mà bị đánh vỡ là chuyện rất khổ não, hài tử nơi chúng ta, từ nhỏ chẳng những phải phân giới tính, còn trong lúc phân biệt giới tính càng phải xác định mình nên ở bên nào. Bất quá ý nguyện mình có khả năng không phải mình thích hợp nhất.”

Sờ sờ cái mũi, Bỉ Bỉ cười xấu hổ.

“Ta cùng lão công ta, ách... Kỳ thật ban đầu hần là vợ của ta, uống thuốc kia chính là hần. Bất quá sau đó chúng ta phát hiện đối với thân phận mình khi đó không được hài lòng, nhưng vẫn rất yêu nhau, sau đó chúng ta thay đổi thân phận, vì vậy hết thấy đều hài hòa.”

Ta cho tới bây giờ không nghĩ tới đẻ trứng, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới bắt đối phương giúp ta đẻ trứng

Nhìn Bỉ Bỉ còn đang xấu hổ gãi đầu, Hồ Bất Quy miệng mấp máy hồi lâu không nói chuyện, Mễ Á bên cạnh hần cũng đồng dạng thần sắc, nhưng ngược lại Bạch —— lại cười mề mề.

“Đừng như vậy, loại sự tình này không phải rất bình thường sao?” Phản ứng mọi người làm cho Bỉ Bỉ càng thêm xấu hổ, bất quá hần vẫn tiếp tục nói, “Ta nói cái khác, chính là muốn nói: ta và người giống nhau, ngay từ đầu cho tới bây giờ không nghĩ tới sinh trứng sẽ là ta, ngay từ đầu cũng quả thật cảm thấy rất khó tiếp nhận, bất quá trên thực tế đợi đến thật sự có hài tử, cảm tưởng chỉ có một——”

Lặng lặng nhìn Hồ Bất Quy, Bỉ Bỉ cười ôn hòa, “Có thể mang thai thật sự tốt quá —— ta khi đó mỗi ngày đều nghĩ như vậy.”

Chứng kiến bộ dáng mọi người nghe xong lời hần như nghĩ tới cái gì, Bỉ Bỉ vội vàng quơ quơ tay.

“Bất quá hài tử nhiều quá sẽ không tốt lắm Nhà của ta mười đứa, ta cùng lão công sắp mệt chết rồi Cho nên sinh hết lần thứ ba lập tức bắt đầu ăn thuốc tránh thai Hiệu quả thật sự không tệ oh Được rồi Hồ vị kia nhà người là chủng loại gì? Cái này rất trọng yếu, trừ ra vài chi chủng tộc săn mồi cao nhất, đại bộ phận khủng long khác sinh sôi nảy nở vẫn rất dễ dàng, cho nên một lần sinh trứng rất nhiều, gánh vác lên thật sự rất vất vả...”

Thần thánh quang mang mới vừa rồi hoàn toàn biến mất, Bỉ Bỉ trở thành người mẹ kinh nghiệm.

“Tháp Tạt Tư...” Hồ Bất Quy lẩm bẩm nói, hồi lâu cầm lấy sổ ghi chép bắt đầu xem.

“Oh, nguyên lai là Tháp Tạt Tư hả... Hả hả hả? Cái gì? Tháp Tạt Tư? Vị hôn phu người lại là Tháp Tạt Tư”

Tiếng kêu của Bỉ Bỉ dần dần biến mất, Hồ Bất Quy bắt đầu chuyên tâm trí chí làm chuyện của mình.

Được rồi được rồi, nếu đã tới, nếu đã quyết định kết hôn rồi, sinh hài tử hay là đẻ trứng và vân vân cũng không sao cả (Này Người cũng tiếp nhận quá nhanh chóng rồi đi?, nếu Khoa Ni đã nộp tiền rồi, lớp học tập loạn thất bát tao này cũng tốt, trở trứng cũng tốt quét dầu lên trứng cũng tốt, kỳ thật cũng không khó, chính mình cũng rất tinh thông —— tuy nhiên lột vỏ trứng mới tinh thông.

Trước hết ngày thơ đến như vậy đi.

Cho nên, bình thuốc tránh thai kia... cần phải ăn thì ăn.

Nói đến để Hồ Bất Quy nửa tiếp nhận tình cảnh chính mình bây giờ. Bị ép tiếp nhận sự thật vốn là một loại giác ngộ, chủ động sáng tạo điều kiện tiếp nhận là một loại giác ngộ khác càng cao cấp. Hồ Bất Quy quyết định đem hết thấy giao cho Thượng Đế quyết định: Uống thuốc tránh thai, Thượng Đế làm cho hần có hần liền sinh; Thượng Đế không để cho hần cơ hội, hần cũng không ngu lấy cơ hội sáng tạo, đúng không?

Nghĩ như vậy bạn Hồ Bất Quy đã quên: nơi này là Cổ Lạp Cổ Lạp tinh cầu cách địa cầu mười vạn tám ngàn dặm, lão Thượng Đế hần... không nghe được (Cổ Lạp Cổ Lạp tinh cầu đệ nhất đại tông giáo —— Lôi Long giáo Giáo Tông nghe rằng cười: ha ha ha nơi này là địa bàn lão tử, Jesus rốt cuộc là cây hành nào a.

So——

Hết chương 3

trong chương này có vài chỗ mình cũng không rõ lắm, các bạn có thể đóng góp ý kiến. Đăng bởi: admin

14. Chương 14

Trở Về Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 4

So —— mang thai rồi (nhưng lại không ai biết

Từ ngày hôm qua bắt đầu, Hồ Bất Quy phát hiện Khoa Ni luôn luôn lén lút lút lút.

Hắn gần đây mỗi ngày đều đến nhà Khoa Ni một chuyến, đây là yêu cầu của Khoa Ni, không biết tại sao, hắn chung quy cảm thấy ánh mắt Khoa Ni gần đây nhìn hắn tràn ngập áy náy...

Ách... Được rồi, có thể là hắn ảo giác, bắt quá nhà Khoa Ni rất đẹp, Khoa Ni vốn là một người phi thường hưởng thụ cuộc sống hình người, cho nên nhà của hắn mỗi góc, mỗi kiện vật phẩm cũng rất thích hợp hình người sử dụng, ngay cả người làm thuê cũng không cho phép xuất hiện hình khủng long, điểm ấy làm cho Hồ Bất Quy cảm giác rất tự tại, bắt quá đồng thời cũng càng ngày càng buồn bực Khoa Ni như vậy như thế nào sinh ra đứa con như Giản.

Có thể nguyên nhân vấn đề nằm ở một nửa kia của Khoa Ni—— Ni Tạp, bắt quá Ni Tạp không biết là làm công việc gì, phi thường bẽ bộn, đến bây giờ Hồ Bất Quy cũng chỉ gặp mặt hắn ba lần.

Bắt quá, Hồ Bất Quy nghĩ, chính mình đại khái biết nguyên nhân Khoa Ni lén lút lút lút rồi, hôm nay, hắn tại trang web Khoa Ni vừa mới dùng qua còn chưa kịp tắt đi, phát hiện đại loại như là tìm kiếm dòng “Như thế nào trị liệu liệt dương sớm tiết”.

Sau đó, đổi lại hắn nhìn về phía Khoa Ni trong ánh mắt tràn ngập đồng tình.

Một đại nam nhân —— có bệnh này, như thế nào thư thả cho được? Cho dù là nam nhân làm vợ người ta, cũng không thoải mái đi?

Vì vậy buổi tối hôm nay, khi trong phòng bếp lần nữa chứng kiến Khoa Ni lén lút hầm canh bồ nào đó mùi cực kỳ kinh khủng, Hồ Bất Quy nhẹ khẽ đi vào bếp, sau đó vì phòng ngừa việc riêng tư của Khoa Ni lộ ra ngoài, còn thiện ý đóng cửa lại.

“Khoa Ni, kỳ thật người không cần phải ăn mấy thứ kia.” Hồ Bất Quy nhẹ nhàng mở miệng.

“Ô oa người xuất hiện ở chỗ này lúc nào” Thành linh nghe được thanh âm, Khoa Ni quát to một tiếng tay run lên, nôi đun bùng trên tay vì vậy xoảng đánh rơi xuống đất.

“Hả hả? Không có người nào? Nói cho người Tuyệt đối không phải Giản sớm tiết Tuyệt đối không phải” Khoa Ni phản ứng đầu tiên trước xem bốn phía có người hay không, phản ứng thứ hai chính là: Chuyện Giản sớm tiết tuyệt đối không thể làm cho Hồ Bất Quy biết, miễn cho đối phương trả hàng

“Uh, chung quanh không ai, ta giữ cửa đóng lại, ta tin tưởng không phải Giản sớm tiết.” Nếu như kia cũng gọi sớm tiết, vậy còn có nam nhân không còn sớm tiết sao? Nháy mắt, trong lòng Hồ Bất Quy thật là hy vọng Giản có thể sớm tiết, tốt nhất không chỉ sớm tiết, còn có thể thuận tiện × dương một chút.

Len lén nhìn sắc mặt Hồ Bất Quy, phát giác đối phương tựa hồ thật sự không có ý hoài nghi, Khoa Ni thoáng yên tâm, sau đó phát hiện đối phương dùng ánh mắt tương đối đồng tình nhìn mình, trong đầu đột nhiên có dự cảm không ổn...

“Kỳ thật, loại chuyện sớm tiết này, nam giới tới tuổi nhất định, không Đại bộ phận giống đực đều có phương diện có chút phức tạp, người không cần lo lắng.” Hồ Bất Quy cười mề mề, lộ ra nụ cười nghề nghiệp tại địa cầu của hắn.

“Không... Kỳ thật không phải ta sớm... Sớm...” Suy yếu lui về phía sau, Khoa Ni cố gắng phản bác.

“Oh? Không phải người sao? Đó là người nào?” Hồ Bất Quy vẫn cười mề mề.

“... Xin lỗi, là ta sớm tiết.” Cẩn rằng, Khoa Ni đúng là khóc không ra nước mắt gơ lên hai tay.

Con à, mẹ vì người làm biết bao nhiêu chuyện a Mặt mũi giống đực cũng từ bỏ, vì mẹ, người nhất định phải hảo hảo phối hợp bác sĩ, sớm ngày khang phục a a a Trong lòng trống rỗng mặt từng đường nước mắt, Khoa Ni cúi đầu.

“Hết, xong hết rồi sao?” Thân thể cứng ngắc một cử động nhỏ cũng không dám, Khoa Ni cẩn thận mở miệng hỏi Hồ Bất Quy.

“Không được, còn cần lưu châm nửa giờ, hôm nay ta châm cho người chính là mạng Môn, Tam Âm Giao, Hội Âm ba huyệt vị này, xem như thí nghiệm, bởi vì theo tình hình chung, người không biết liệu pháp châm cứu vừa nhìn đến châm này liền sợ hãi rồi, cho nên ta ngay từ đầu chỉ thử xem châm cứu cho người, nếu như người cảm giác còn có thể, ta có thể tiến thêm một bước vùi châm cho người (một phương pháp châm cứu, như vậy rất có hiệu quả.”

Nhìn Khoa Ni trên giường cứng người, Hồ Bất Quy có chút buồn cười, bắt quá xem làn da kia, xem tướng mạo kia... Thấy thế nào đều là mỹ nam tử a, thấy thế nào cũng không như đại thúc có con lớn như vậy.

Đột nhiên nghĩ đến Giản, nét mặt Hồ Bất Quy hơi chút nóng: Giản... Cũng đẹp trai a. Phối với mình, kỳ thật có chút lãng phí.

Đang nghĩ tới tâm sự của mình, đột nhiên lại nghe Khoa Ni run rẩy mở miệng, lúc này nội dung trong lời nói hẳn làm cho Hồ Bất Quy lớn.

“Con, con cháu... Người... Đây... Có phải như trên địa cầu các người nói ái tử ái mặc (yêu chết yêu âm thầm... hay không?”

Suy nghĩ hồi lâu mới đem ái tử ái mặc trong miệng Khoa Ni cùng hai chữ cái SM vẽ lên dấu bằng, Hồ Bất Quy im lặng.

“Người suy nghĩ nhiều rồi, ngoan, vì đảm bảo hiệu quả trị liệu, chúng ta lần nữa tại huyệt Khí Hải tét một châm nhé.”

Vì vậy Khoa Ni ngoan ngoãn cầm miệng, không còn phát biểu ý kiến lung tung.

Qua hồi lâu, nhìn Khoa Ni nửa thân dưới lặng yên không một tiếng động, Hồ Bất Quy nhíu nhíu mày.

“Như thế nào còn không có phản ứng?”

Theo lý thuyết, hẳn tét mấy vị trí đó, vốn là một người cũng có thể bằng vào phản ứng thần kinh đứng dậy rồi, chẳng lẽ Khoa Ni thật sự “bệnh” nghiêm trọng như thế?

Suy nghĩ một chút, Hồ Bất Quy ra hiệu chính mình trước đi ra ngoài một chút, lúc trong phòng còn lại một mình Khoa Ni, Khoa Ni nhanh chóng chống đỡ một thân châm đứng lên, hai tay cực nhanh bắt đến nửa thân dưới, chỉ vận động vài cái, trên tay nhất thời một mảnh ướt sũng.

“Vù vù... Thật là lợi hại Thiếu chút nữa... Không nhận xuống Trước mặt con cháu tương lai như vậy thật mất mặt rồi.”

Một bên lau tay một bên ngồi trên người có mùi lưu lại không, Khoa Ni chợt dạ lần nữa nằm trở về, trời biết hẳn vừa rồi chống lại dục vọng chính mình có bao nhiêu khổ cực, nhờ có nhiều năm rèn luyện hẳn mới nhận xuống được.

Hắn vừa mới chuẩn bị xong, Hồ Bất Quy liền vào, chứng kiến Khoa Ni vẫn đang hoang nằm, Hồ Bất Quy giơ tay phải chính mình, “Ta vừa mới rửa sạch tay, dùng nước ấm, rất sạch sẽ, độ ấm cũng thích hợp.”

“Hả?” Người nói cái này làm gì? Khoa Ni vẻ mặt nghi vấn, sau đó trở mắt nhìn Hồ Bất Quy đối với chính mình mỉm cười một chút, sau đó...

Đưa tay duỗi vào đũng quần của mình ——

Hai tròng mắt trừng đến tròn vo, vừa định gào thét, song lại dưới động tác tay đệ nhất của đối phương thủ hoàn toàn quơ cờ trắng.

Hắn vừa mới bắn qua một lần, cũng không phải thân thể đói khát thật lâu không có làm, theo lý thuyết sẽ không nhanh có phản ứng, nhưng là... Nhưng là...

Khoa Ni không nhin được kêu một tiếng, mặc dù nhanh chóng thu miệng, nhưng thân thể lại bắt đầu không ngừng giãy dụa.

Khoái cảm quá mạnh mẽ rồi Tay đối phương như ma thuật sư, rõ ràng mỗi một dây thần kinh của mình, biết chính mình nơi nào thoải mái nhất, thật sự là ——

A...

Khoa Ni lần nữa giải phóng rồi.

Hồ Bất Quy lấy tay ra.

Hồ Bất Quy cười mề mễ nhìn Khoa Ni.

Khoa Ni mị nhãn như tơ nhìn lại Hồ Bất Quy.

Hồ Bất Quy: mặc dù không phải liệt dương, bắt quá quả nhiên sớm tiết.

Khoa Ni: con dâu... Quá lợi hại rồi con trai... Người... Tự cầu nhiều phúc... đi

Cơm tối hôm nay vốn là Hồ Bất Quy làm, dùng một ít dược liệu mang đến từ địa cầu (xem đúng thật phi thuyền của Giản rất lớn, Hồ Bất Quy đem vốn cưới vợ trong sổ tiết kiệm toàn bộ tiêu hết, làm thuốc cháo phụ trợ trị liệu sớm tiết.

Thức ăn này rất hợp khẩu vị Khoa Ni, chẳng những uống hết phần mình, còn đem phần Hồ Bất Quy lưu lại cho Ni Tạp uống hết trơn, sau đó tiến thêm một bước cuốn sạch tất cả thức ăn trên bàn, cuối cùng còn trông mong nhìn về phía chén nhỏ... được rồi, chén lớn của Ngã Cách.

“Của ta Đây là của Ngã Cách Bà nội không được đoạt” Quả nhiên là thuộc giống khủng long săn mồi đỉnh đỉnh, Ngã Cách tuổi còn nhỏ, đã rất có ý thức phạm vi lãnh thổ rồi.

Ánh mắt Khoa Ni vì vậy ngược lại thẳng tắp nhìn chăm chú chén cơm Hồ Bất Quy, “Con dâu, ăn ngon thật, người sao chưa bao giờ nói người nấu cơm ngon như vậy? Mẹ có thể hay không...”

“Không được Đây là của mẹ Bà nội lại càng không được đoạt” Đôi mắt nhỏ của Ngã Cách lập tức càng thêm hung ác nhìn theo.

Hai con khủng long một lớn một nhỏ ánh mắt tại không trung kịch liệt va đụng, cuối cùng Khoa Ni chán nản lùi về chấm dứt. Bất quá lại cùng Hồ Bất Quy (đơn phương ước định xế chiều ngày mai lại đây nấu cơm.

Đương nhiên, còn có châm chích.

Sau đó ngày thứ hai, lúc Hồ Bất Quy tay trái một túi thức ăn, tay phải là Ngã Cách đi tới nhà Khoa Ni, phát hiện người làm thuê tất cả đều lui hết tới chỗ cửa lớn nói chuyện phiếm đánh thí, chứng kiến Hồ Bất Quy mang theo thức ăn lại đây, muốn nói lại thôi, Hồ Bất Quy vì vậy thoải mái mang theo thức ăn cùng Ngã Cách vào cửa, sau đó vừa vào cửa trong, liền sợ ngây người.

Tiếng thét của nam nhân, tiếng gào khàn của khủng long... Chuyện gì xảy ra? Khoa Ni xảy ra vấn đề rồi

Ném thức ăn, kêu Ngã Cách nhìn thức ăn đợi tại chỗ, Hồ Bất Quy lập tức hướng chỗ âm thanh chạy đi, sau đó mạnh đá văng cửa lớn phòng ngủ Khoa Ni, sau đó ——

Orz.

Mặt Khoa Ni vào lúc ban đêm vẫn đều là hồng hồng, không phải thẹn thùng mặt đỏ, mà là làm loại vận động nào đó mặt đỏ hoàn toàn.

“Con dâu, cái ái tử ái mặc của người thật sự rất hữu hiệu Ta thật lâu không có cảm giác kích động như vậy rồi Sau thời thanh xuân thật lâu đã rất lâu người tới quá sớm rồi, ai nha thân ái, ái tử ái mặc của con dâu rất tuyệt oh, người hôm nay có muốn bị ái tử ái mặc một chút hay không?”

“...” Vì sự phóng khoáng của Khoa Ni rung động đến không nói gì, bị người chứng kiến cũng như vậy không thèm để ý, hẳn chứng kiến người khác thẹn thùng như vậy rất cuộc có ý nghĩa gì?

Dĩ nhiên còn ngại chính mình đến quá sớm cắt đứt bọn họ, nơi này một ngày ba mươi sáu giờ, các người đã làm ít nhất hai mươi giờ rồi, “cứng” hai mươi giờ còn chưa đủ, tên gia hỏa như vậy sao nói là sớm tiết? Hay là tiêu chuẩn sớm tiết của nơi này cùng địa cầu không giống nhau? Còn có...

“Đã nói kia không phải ái tử ái mặc, là châm cứu.”

“Hả Đúng Là châm cứu, thân ái, người có muốn châm cứu một chút hay không, rất không tệ oh, tựa như bị châm thu một chút, một điểm không đau Sau đó châm cứu xong, người sẽ cảm thấy cả người đều là sức sống, rất cái kia cái kia”

Bối cảnh một mảnh tim hồng, Khoa Ni vừa nói vừa tràn ngập ý nghĩ yêu thương nhìn về phía Ni Tạp bên cạnh.

Đối với Ni Tạp, Hồ Bất Quy cũng không quen thuộc, chỉ có mấy lần gặp mặt, ấn tượng đối với nhau cũng rất tốt, Ni Tạp mặc dù thoát nhìn tính cách lạnh cứng không nói năng nhiều, nhưng đối với Khoa Ni cũng rất ôn nhu, đối với Giản cũng rất trân trọng, là vị phụ thân tốt.

Hôm nay bị chính mình thân là hậu bối bắt gặp tình sự, Ni Tạp mặc dù mặt không chút thay đổi, bất quá trong lòng xấu hổ nhất chính là hắn đi? Tâm lý nghĩ tới, Hồ Bất Quy chứng kiến Ni Tạp có điểm xin lỗi nhìn về phía mình, sau đó...

“Nếu như không phiền.”

Hồ Bất Quy vì vậy biển nước mắt.

Nguyên lai, giống đực, mặc kệ nam nhân địa cầu, hay là công khổng long trên khổng long tinh cầu, đối với loại chuyện này... Vô luận biểu hiện ra thoát nhìn đứng đắn nho nhã đi nữa, nội tâm... Đều là rất mong chờ rất quan tâm.

Hồ Bất Quy tổng kết xong.

Vì vậy bắt đầu từ ngày này, Khoa Ni cùng Ni Tạp liền mưu cầu danh lợi bị Hồ Bất Quy châm cứu, sau đó hưởng thụ nhiệt tình chuyện thanh xuân, về phần con trai mình còn đang bị trị liệu ở khoa nam giới... Hoàn toàn quảng ra sau đầu rồi.

Kế tiếp thị giác chuyển hướng khổng long Giản đáng thương bị cha mẹ cộng thêm vị hôn phu cộng thêm con mình toàn bộ quên——

Ba ngày, thời gian sinh hoạt *** kéo dài rõ ràng

Bảy ngày, thời gian sinh hoạt *** có thể lâu đến mười phút

Ba mươi ngày, tự do khống chế thời gian sinh hoạt ***, sau khi trị hết không còn tái phát

Người có phải bởi vì sớm X mà được xưng là “tay súng nhanh”, không cách nào cưỡng giống đực, trong lòng tự ti mất mát, từ từ mất đi tin tưởng? Vợ yêu của người có hay không bởi vì người sớm tiết mà không cách nào đạt được sinh lý thỏa mãn? Sắc mặt tiêu tụy, quá sớm già yếu? Gia đình của người có hay không bởi vì người sớm tiết làm cho quan hệ vợ chồng không hòa hợp? Gia đình gặp phải tan rã, khiến cho lạc lối hoặc là gia đình vỡ tan?

Như thế nào cứu lại đây?

Cuốn sách trong tay người chính là chúa cứu thế người, cầm nó, qua tới tìm ta đi

Kết thúc là đưa ra tấm ảnh.

Ngơ ngác nhìn sách tuyên truyền trong tay Khoa Ni cường ngạnh kín đáo đưa cho hắn, Giản có điểm mờ mịt.

Sáng nay, mẹ liền đem mình từ trong trại tạm giam ra, dùng lý do là mình ngã bệnh cần chạy chữa gấp, mặc dù lúc ấy quan cai ngục hoàn toàn không tin, bất quá vẫn từ thiện không thể chờ đợi đem hắn thả ra.

Lúc hắn đi, mọi người còn rất vui vẻ nhiệt tình đưa tiễn hắn (mọi người: gạt lệ người này rốt cục đi Sau này tuyệt đối không thể làm hài tử xấu Trong trại tạm giam có khổng long xấu Có khổng long xấu a

Đưa mình đến cửa một bệnh viện, sau lời nói thăm thía dạn dò một phen, mẹ liền rời đi, chỉ là kín đáo đưa cho hắn một cuốn sách, dặn hắn tận lực không làm người khác chú ý đi tìm bác sĩ ghi ở trên xem bệnh.

Giản vì vậy máy móc tìm được cái khoa đánh dấu bên trên, ngoài phòng chờ khám bệnh một đám công khổng long đỉnh đầu bị khí đen bao phủ, ngồi chồm hổm ở ngoài cửa vẽ vòng tròn, Giản không hiểu ra sao thấy bản thân trên bức ảnh, trước mặt là vị bác sĩ hòa ái dễ gần.

Tam Giác long, thịt lão, không thể ăn —— trong ba giây đồng hồ, Giản lập tức phán định thân phận tuổi cùng với... chất lượng thịt đối phương.

Thanh niên khổng long, then thùng, không tự tin —— đồng dạng trong thời gian đó, lão bác sĩ trong lòng cũng tổng kết một ấn tượng đầu tiên về Giản.

Mặc dù thân phận người bệnh này—— Thập Tạp Tư, làm hắn lại càng hoảng sợ, bất quá vừa nghĩ đến thân phận đối phương—— người bệnh của mình, hắn lập tức không sợ hãi, hắn đây là có việc đến cầu chính mình Hơn nữa nhìn bộ dáng hắn buồn bực không lên tiếng, nhất định rất uể oải đi? Nhất định bởi vì bệnh của mình hoàn toàn đánh mất tự tin giống được chứ gì? (ảo giác Hoàn toàn là ảo giác Giản cái gì cũng không biết đây)

Kỳ thật, đại bộ phận người bệnh tới nơi này đăng ký cũng là như thế này, rất rõ ràng điểm này, lão bác sĩ run rẩy ngửa đầu hướng nhìn lên trên, đừng nói, người trẻ tuổi này, vóc dáng thật đúng là cao.

“Người trẻ tuổi, kế tiếp ta hỏi người một ít vấn đề, mấy vấn đề này có thể cho người cảm thấy rất then thùng, không muốn trả lời, bất quá mấy vấn đề này đối với người cùng thê tử của người mà nói rất trọng yếu, người nhất định hy vọng được thê tử yêu quý có phải hay không, cho nên lúc trả lời vấn đề kế tiếp, xin nghĩ cẩn thận, chăm chú trả lời.”

Lão bác sĩ rất hiểu rõ tâm tư người bệnh, thoáng cái liền đánh trúng nhược điểm của Giản, “Đầu tiên là vấn đề thứ nhất: người mỗi lần cùng thê tử sinh hoạt ***... Có phải chỉ có vài phút hay không? Có phải còn không kịp trở về chỗ cũ liền qua loa thu binh rồi hay không?”

Giản trong kinh nghiệm mơ hồ duy nhất của mình suy nghĩ, nghĩ đến lão bác sĩ nói muốn mình trả lời chi tiết, vì vậy liền thành thật nói, “Uh, lúc ấy... Có chút nhớ không rõ, có thể không tới một phút đồng hồ đi? Còn chưa đợi đủ liền bắn ra, sau đó thì ngắt đi thôi.”

Giản không nói dối, trong ấn tượng hắn lần kinh nghiệm nọ làm cho hắn vô cùng đỏ mặt, thật sự ngắn đến tựa như nháy mắt, nghĩ như thế nào cũng không vượt qua một phút đồng hồ đi? Không ngờ rằng, đồng dạng thời gian đối với Hồ Bất Quý mà nói, quả thực dài tựa như một năm.

Nghe vậy, trong mắt lão bác sĩ thêm vài phần đồng tình: ngắn như vậy... Cũng quá ngắn rồi.

“Đến bây giờ, người từng có mấy tình nhân rồi?”

Những lời này nói ra miệng, bác sĩ liền ngáy ngẩn cả người, len lén nhìn về phía hông đối phương. Nếu như hắn tính không sai, chủng loại Thập Tạp Tư này đã sắp tuyệt chủng rồi đi? Nghe nói cái phía dưới kia cũng là thần khí a Thật có khổng long có thể tiếp nhận hắn sao? Nếu như hắn là đối tượng của đối phương, tám phần sẽ nguyện rửa đối phương liệt dương sớm tiết không có kê kê đi?

“Đương nhiên chỉ có một Ta sẽ không tìm những người khác cái kia cái kia” Không hài lòng nhìn về phía bác sĩ, Giản nói thẳng thần danh thếp.

Là không ai muốn đi? Nhất định là như vậy.

Lão bác sĩ trong lòng nghĩ tới, trên mặt vẫn cười mề mề, “Vậy phát hiện vấn đề này là đang lúc các người lần đầu tiên ân ái?”

Cái gì vấn đề? Phát hiện vấn đề gì?

Mặc dù vẫn không quá rõ ràng bác sĩ này rốt cuộc đang làm gì, bất quá Giản lập tức bị đối phương nói trúng hai chữ “ân ái” hấp dẫn toàn bộ tâm thần, thoáng cái chuyển vào hình thức ngưng ngừng.

“Lần đầu tiên... Biến thành hình người... Ân ái... Thật cao hứng... Sau đó...”

“Sau đó liền tiết, có đúng hay không?” Tự cho là bắt được chữ mấu chốt, bác sĩ lập tức nói.

Giản gật đầu.

“Uh, sơ bộ có thể tương đối phán định nguyên nhân bệnh của người có thể là nguyên nhân tâm lý tạo thành, người tuổi trẻ này, đúng tới đối tượng thích, rất dễ dàng bởi vì khăn trương tạo thành vấn đề, người cầm đơn này đi qua cái phòng bên cạnh kiểm tra một chút, chúng ta có thể chẩn đoán chính xác.” Lão bác sĩ vừa nói, đưa cho Giản tờ đơn to lớn.

Giản mang theo đơn đi tới phòng lão bác sĩ nói, nơi này quả nhiên có một người trẻ tuổi mặc đồ trắng ngồi ở chỗ đó ăn cơm, nhìn thấy hắn, người trẻ tuổi kia đầu tiên là mở to hai mắt nhìn, sau đó một hơi phun ra thức ăn trong miệng, kế tiếp càng lại lâm vào khủng hoảng, hóa thành nguyên hình muốn kéo cửa sổ mà chạy, bất quá hết thấy bối rối cuối cùng chỉ vì tờ danh sách kiểm tra trong tay Giản không cách nào bỏ qua.

“Người bệnh?” Bác sĩ tuổi còn trẻ hỏi.

Giản suy nghĩ một chút, gật đầu.

“Hô... Sớm nói chứ.” Tiểu bác sĩ biến trở về hình người, bắt đầu mặc quần áo. Đợi hắn mặc quần áo chuẩn bị bắt chuyện đối phương, nhưng lại phát hiện tầm mắt đối phương vẫn thẳng ngoắc theo dõi hộp cơm hắn.

“Người, người đang nhìn cái gì?” Cẩn cẩn dục dục đem cơm hộp ôm vào trong ngực, bác sĩ trẻ tuổi chung quy cảm giác nghe được thanh âm nước miếng của đối phương.

“Cơm hộp của người.” Không có bất cứ con đường nào cứu vãn, đối phương nói thẳng, sau đó, hắn chứng kiến người cao to kia có chút cúi thấp đầu xuống, từ góc độ hắn vừa lúc có thể chứng kiến trên mặt đối phương mờ mịt cùng tưởng niệm, “Mùi bên trong hộp cơm này... Cùng thân ái ta làm rất giống...”

Hả? Bác sĩ trẻ tuổi còn cảm giác được trái tim mình bị nặng nề niết, mềm ra.

Đại bộ phận người bệnh đến nơi đây chữa trị, gia đình hơn phân nửa không hạnh phúc, đúng lúc tên cường tráng này lộ ra vẻ mặt như bị vứt bỏ, thê tử hắn... Vứt bỏ hắn rồi sao?

Khủng long rất thực tế, mà tuân theo bản năng chủng tộc, mục đích kết hôn không chỉ có tình yêu, sinh sôi nảy nở càng lại là mục đích song phương, đây là bản năng của khủng long từ thời xa xưa truyền xuống, mà phát triển hiện đại càng làm cho khủng long thành sinh vật theo đuổi dục vọng, cho nên cuộc sống sinh hoạt vợ chồng nếu như không hài hòa, một phương bị ruồng bỏ kết quả tương đối bi thảm.

“Đây là bà xã ta làm, không biết từ nơi nào học được cách làm mới, thật bạo long kho tàu, ách... Không chê thì ném một ít đi”

Nội tâm bị đồng tình chiếm cứ, bác sĩ trẻ tuổi đẩy dờ cơm hộp của mình, sau đó nhìn đối phương chìa móng vuốt, đem cơm hộp để hướng lên trời phóng tới cái miệng mở rộng, vì vậy toàn bộ bên trong cơm hộp liền rơi vào trong miệng đối phương...

Nhai rồi nhai, hắn nghe được đối phương phát biểu quan điểm, “Không thể ăn, so với thân ái ta làm kém xa.”

Này Người cũng quá thẳng thắn rồi đi? Ta hảo tâm mời người ném một ít người lại ăn toàn bộ, cái này tạm thời không nói, câu đánh giá tiêu cực cuối cùng của người là chuyện gì xảy ra hả hả hả

Bác sĩ trẻ tuổi trong lòng điên cuồng hét lên, cũng không dám lớn tiếng nói ra, trong mắt hắn, Giản chỉ là một giống dục đáng thương vì bệnh bị ruồng bỏ, hoàn toàn đánh mất tự tin ngay cả nói năng xã giao bình thường cũng chẳng muốn nói, người ta cũng bị tình như vậy rồi, hắn như thế nào đổ thêm dầu vào lửa đây? Huống chi, hắn không quên chủng loại đối phương.

“Thôi, được rồi, kế tiếp chúng ta bắt đầu kiểm tra đi.”

Bác sĩ hình người vừa nói đội cái bao tay, sau đó ánh mắt hướng hông Giản lướt tới——

“Người đang nhìn cái gì?” Đối phương lập tức nhạy cảm phát hiện tầm mắt hắn.

“Xem, xem tiểu bảo bối của người a, không... là đại bảo bối, oa tắc Thứ của người lớn như vậy, vợ người chịu được sao? Đến, cho ta sờ sờ xem ”

Giống như đã từng quen biết hôm nay hoàn toàn thay đổi một đối tượng lần nữa tiến hành, tiểu bác sĩ vừa nói, bắt đầu động tay động chân, khủng long tới nơi này xem bệnh đại bộ phận tiến vào đều đã biến thành nguyên hình, trong đó một nguyên nhân chính là bởi vì tiện cởi quần áo kiểm tra, dưới tình huống nguyên hình, khá nhiều khủng long cảm thấy trái tim xấu hổ cũng sẽ lãnh đạm chút.

“Biến thái Đừng đụng ta”

“Buông hấn ra”

Hai đạo thanh âm cơ hồ đồng thời phát ra Giây tiếp theo, nương theo một tiếng răng rắc, cánh cửa phòng khám cao tới hai mươi thước bị đá văng ra, sau khi tro bụi rơi xuống hết, cửa đứng một gã nam tử uy phong凛凛.

“Không có việc gì đi?” Chứng kiến bộ dáng bên trong bây giờ, lúc phát giác một chút ý đồ Giản đối với đối phương, nam tử lập tức chạy vội tới bị một đầu ngón tay Giản quăng vào vách tường trước mặt tiểu bác sĩ, sau đó một nắm tay chặn lại đầu ngón tay Giản.

Giản mí mắt nâng nâng, gia tăng khí lực, nam tử gian nan cùng Giản chống lại, cuối cùng không địch lại khí lực Giản, ngay lúc hấn tường rằng chính mình sẽ bị chấm dứt ở chỗ này, Giản thu hồi móng vuốt, ngồi chồm hổm xuống, tại trên tường cọ cọ ngứa.

Bộ dáng nhàn nhả của Giản chọc giận nam tử, cẩn thận đem tiểu bác sĩ hăm sâu vách tường móc ra, nam tử chính nghĩa hào hùng nói, “Nơi này là bệnh viện, người như thế nào có thể hành động thấp hèn với bác sĩ trị liệu của người đây Bọn họ vốn là...”

Nam tử đang khăng khải phần nộ, đột nhiên cảm giác cổ tay áo bị lôi kéo, cúi đầu, chỉ nghe khí tức mong manh của bác sĩ kia, “Bị, bị nói biến thái... Là ta... theo lệ... theo lệ kiểm tra...”

Thanh âm này mặc dù suy yếu, nhưng đúng là thanh âm “biến thái” mới vừa nghe được, xem một chút bác sĩ suy yếu trong lòng, lại nhìn xem Giản, bên cạnh cọ xát hết bên trái thân thể bắt đầu cọ xát bên phải, vẻ mặt bất cần, nam tử khóe miệng cứng ngắc giật giật, một hồi lâu thấp giọng nói, “Xin lỗi.”

Giản tiếp tục cọ xát phía sau lưng.

Cuối cùng vẫn là bác sĩ trong lòng nam tử đánh vỡ cục diện bế tắc giữa hai người, “Tiên sinh hảo, hảo tâm... Ta van người... Đem ta đến... đến bệnh viện...”

Bởi vì nơi này chính là bệnh viện, cho nên nam tử có thể nhanh chóng kịp thời đưa bác sĩ chữa trị, cũng may không có vấn đề lớn, Giản lúc ấy cũng không có ý thương tổn hấn cho nên căn bản không dùng lực, bất quá tuy như thế, cánh tay bác sĩ cũng gãy xương rồi.

Cánh tay trái bó thạch cao, trên đầu quần lấy băng vải, bác sĩ một lần nữa ngồi trở lại phòng chẩn liệu, thái độ đặc biệt thành khẩn, cũng không dám đối với Giản động tay động chân nữa.

Ngồi ở góc cách Giản xa nhất, bác sĩ mở miệng, “Được rồi, nếu ngài không muốn tùy tiện bị đụng chạm, ta đây có thể yêu cầu ngài mang thái thái lại đây một chuyến không? Kỳ thật, bệnh này, vợ chồng song phương cộng đồng phối hợp trị liệu, hiệu quả mới là tốt nhất.”

Chơi hồi lâu cái đuôi của mình, nghe được hai chữ vợ chồng Giản ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi cự tuyệt đề nghị bác sĩ, “Không thể, mẹ nói, chuyện này không thể cho thân ái biết, nếu như hấn biết rồi, sẽ không gả cho ta nữa.”

Ách —— mẹ chồng thật nham hiểm Đây là muốn manh hôn ách giá sao (manh=mù, ách=câm?)

Được rồi, bọn họ nguyện ý như thế nào chính mình trông nom không được, chỉ là không thể đụng vào, lại không thể tìm người đối phương cho phép đụng chạm lại đây phụ trợ trị liệu, vậy kiểm tra như thế nào đây?

Bác sĩ suy nghĩ một chút, nghĩ tới một chủ ý ——

“Chúng ta xem phim đi.”

Nghe nói là phim AV giới ngôi sao mới mới ra lò Nhiều P Không có số Nhan xạ (* Chính mình không dám đem về nhà bị vợ thấy, vừa lúc thừa dịp cơ hội hôm nay xem một chút đỡ thèm.

*Nhan xạ: trans bằng Google thì là Bukkake = group *** act trong AV

Cuộn phim quả nhiên đặc sắc, vị ngôi sao mới này từ khi bắt đầu lộ diện hành vi dị thường lớn mật, kích thước tương đối lớn, đáng tiếc lúc hấn ra mắt chính mình đã kết hôn rồi, cuộn phim hay như vậy lại có thể hoàn toàn không coi qua Tiểu bác sĩ một bên xem một bên mặt bốc lên nhiệt khí: hôm nay có thể cùng vợ thử xem cái này, a Còn muốn làm cái kia Cái kia A a a đều muốn muốn “Người sớm tiết.” Nhìn bác sĩ bên cạnh một vẻ mặt thăng thiên, vừa lại nhìn một chút đũng quần đối phương một mảnh ẩm ướt, Giản cẩn thận đối chiếu một chút với đủ loại bệnh trạng sớm tiết trong sách nhỏ, sau đó rất khẳng định nói.

“Hả?” Tiểu bác sĩ đầu tiên là trừng mắt nhìn, sau đó theo tầm mắt Giản nhìn đũng quần mình, sau đó là mặt xì ra chảy nước mắt, “Người đã nhìn ra Van cầu người không được nói cho vợ ta a a a ”

Khóc khóc kêu kêu nói với Giản kinh nghiệm của mình, tiểu bác sĩ nói, “Ta vừa tới tỉnh cầu này làm việc không bao lâu, trước tiên đã bị phân đến khoa giống đực, mỗi ngày nhìn thấy đều là người bệnh liệt dương sớm tiết, hơn nữa nguyên do nhiều chuyện phải thích ứng rất bận rộn, bất tri bất giác ta cũng... Bất quá may là vợ của ta hấn gần đây cũng bề bộn nhiều việc, nếu không... Ta yêu vợ ta, ta không muốn ly hôn a a a”

Tiểu bác sĩ lau lệ, sau đó cúi đầu nhích đến nửa thân dưới Giản, “Ta nói... Huynh đệ, xem cuộn phim cay như vậy, người cư nhiên một điểm phản ứng cũng không có? Ta xem người không chỉ có sớm tiết hả, còn có điểm khó cương đi?”

Một khi có cảm giác đồng bệnh tương liên, tư thái bác sĩ cũng sẽ không dao động cao như vậy, nhanh chóng cùng Giản xưng huynh gọi đệ, cái gì kẻ sản mỗi hung ác nhất? Trước mặt liệt dương sớm tiết long long đều ngang hàng

“Không, người kia thật xấu, đương nhiên không cảm giác.” Nhìn diễn viên nam trong phim còn đang lớn tiếng thở, Giản chăm chú nói, “Người nếu thích loại phim này, ta có thể cho người mượn, nhà ta rất nhiều loại phim này.” Đầu là Khoa Ni mua.

“Oa Được a được a Nhất định phải cho ta mượn a Ta mới vừa tới nơi này làm việc không bao lâu còn không nhận ra mấy khung long, bình thường muốn trao đổi cũng không có biện pháp, huynh đệ người thật là bạn tốt của ta a a a.” Tiểu bác sĩ cảm động, kích động ôm lấy ngón chân cái lớn của Giản, chiều cao chênh lệch không có biện pháp.

“Bất quá, bệnh của người có phải xem loại phim này nhiều quá hay không? Ta nói người không nên quá trầm mê loại đồ vật này a, loại này ngẫu nhiên xem một chút không tệ, xem nhiều liền tổn hại sức khỏe, ta nói người không phải khủng long cư trú hả? Chính là cái loại khủng long không ra cửa trốn ở nhà xem phim bấy bạ...”

Chính mình trú ở hang ổ không sai, cũng quả thật bị mẫu thân buộc xem rất nhiều cái loại phim này không sai, nhưng là, chính mình cũng không có trầm mê a?

Giản suy nghĩ hồi lâu, cũng không biết chính mình hấn là gật đầu hay là lắc đầu.

Thành thật mà nói, bình thường hấn rất ít cùng ngoại nhân trao đổi, phụ thân mình dường như ít nói, chăm sóc cùng nói chuyện với mình chỉ có mẫu thân mà thôi, trước đến trường cũng hoàn toàn không có giao lưu bằng hữu, cho nên hôm nay cùng bác sĩ nói chuyện với nhau đối với Giản mà nói là xa lạ, cũng là mới mẻ, hấn cẩn thận mà nghiêm cẩn ứng đối từng vấn đề đối phương.

“Ta xem đến phim này cũng không có cảm giác, hơn nữa ta cũng không có khó cương, lúc nhìn thấy thân ái, sẽ cương, hơn nữa rất kích động, rất muốn cùng hấn càng thêm thân mật.

“Kỳ thật... Ngay từ đầu chúng ta quan hệ thật không tốt, ta... Ta ngay từ đầu đối với hấn cũng không tốt, sau đó... Chúng ta sinh hoạt cùng nhau, ta phát hiện hấn... vốn là một người rất tốt, rất ôn nhu đối với ta, sẽ làm gì đó ngon cho ta ăn, sẽ móc lỗ tai cho ta, tẩy hàm răng... Thật sự rất ôn nhu... Ta liền thích hấn rồi.”

“Cùng người khác không giống, hấn chưa bao giờ cười nhạo ta, nếu như người khác khi dễ ta, còn có thể bảo vệ ta. Hấn đối với ta tốt lắm, không giống ba mẹ đối với ta thật là tốt... Về sau hấn đi... Ta rất khổ sở.

Ngay từ đầu... Ta cảm giác được nếu như hần có thể sống thật tốt, cho dù rời ta đi, ta cũng có thể nhẫn nại, nhưng là...”

Cúi đầu, Giản bắt đầu chậm rãi nói, bởi vì lâu lắm không có cùng người nói ra tâm sự, hần tự thuật có điểm cà lăm, bắt quá chậm rãi thì tốt hơn nhiều, tìm từ thích hợp, hần cẩn thận miêu tả tâm tình chính mình.

Đối với hần mà nói, đoạn kinh nghiệm gặp gỡ Hồ Bất Quy là một đoạn kinh nghiệm vui vẻ nhất từ khi hần sống đến bây giờ, hần cảm giác được chính mình rất vui vẻ, rất hạnh phúc, đó là một loại vui vẻ cùng hạnh phúc muốn toàn bộ thế giới biết đến, nhưng hần không có bằng hữu, hôm nay nhìn bác sĩ trẻ tuổi không ngừng vỗ mình xưng huynh gọi đệ, hần đột nhiên có một loại dự cảm nói cho đối phương nghe.

“Sau đó... Ngày đó, chứng kiến Ngã Cách đang nhìn một tấm bản đồ, chỉ vào một điểm bên trên là địa chỉ của mẹ hần, khi đó... Ta cũng nhẫn nại không được nữa... Ta mới biết được... Có một số việc không cách nào nhẫn nại.

“Sau đó ta muốn đi tìm hần, bởi vì máy bay cỡ khủng long rất lớn, ta không có cách nào dùng được... Ta liền biến thành hình người, thuận lợi tìm được hần...”

“Hần nguyện ý cùng ta trở về, là chuyện ta vui vẻ nhất; hần đồng ý cùng ta kết hôn, là chuyện ta hạnh phúc nhất.”

Ngẩng đầu nhìn hướng ngoài cửa sổ, Giản phảng phất thấy được Hồ Bất Quy ngay trước mặt mình, vẻ mặt hạnh phúc, mang theo một chút ngượng ngùng, “Ta muốn làm một người chồng tốt, giống như ba, dung túng mẹ tất cả mọi chuyện, làm cho mẹ có thể lộ ra bộ dáng vốn có, vẻ mặt kiêu ngạo.

“Bất Quy... Hần đã dung túng ta, kế tiếp, ta muốn dung túng hần, làm khủng long hần tin cậy nhất, thích nhất... Nếu đi theo ta trở về, sẽ không làm chuyện khiến hần cảm thấy đi theo ta trở về sẽ hối hận.”

Giản chậm rãi nói, rốt cục thu hồi ánh mắt, lẳng lặng nhìn bác sĩ trẻ tuổi bên chân mình, “Cho nên, mặc kệ ta rốt cuộc có bệnh gì, làm ơn trị hết cho ta đi.”

Hết chương 4 Đăng bởi: admin

15. Chương 15

Trở Về Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 5

Diệu thủ hồi xuân Hồ bác sĩ

Kỳ thật, ngay từ đầu nghe được lời tâm sự dai dẳng của Giản, tiểu bác sĩ vốn là rất cảm động, những lời chất phác này làm cho hần đột nhiên nhớ tới thời gian mối tình đầu của mình, mặc dù bên trong xuất hiện rất nhiều tên người tên sự kiện hần không biết, bắt quá hần không khỏi cảm động, cuối cùng, một câu nói cuối cùng của Giản làm cho cảm động của hần dừng lại, gây ngăn cả người ——

“Người ở chỗ này làm đã nửa ngày, hỏi người cái gì cũng đều trả lời thuyết phục rồi, dĩ nhiên còn không biết bệnh mình sao? Người không phải lại đây trị liệu sớm tiết sao?”

Tiểu bác sĩ nhảy vọt lên, hai tay chống nạnh cố hết sức nhìn lên Giản còn đang tình trạng thâm trầm.

“Sớm tiết không phải người sao?” Giản nghiêng nghiêng đầu.

“Ách —— ta là sớm tiết không sai nhưng là... Đây Không nên nói sang chuyện khác” Tiểu bác sĩ tức giận, một lúc sau, hần chứng kiến khủng long bên cạnh vù đứng lên, sau đó...

Hần chứng kiến huynh đệ phía dưới khủng long bên cạnh cũng vù đứng lên.

“Người, người quả nhiên không phải liệt, liệt dương hả...”

Lấp bắp nhìn huynh đệ dưới hông Giản, bộ dáng dữ tợn kia, kích thước to lớn kia, tiểu bác sĩ cảm giác được bản thân đã bị kinh hách. Trong phòng ngoại trừ hẳn chính là mình a, người này sẽ không đột nhiên nhìn trúng mình đi? Trời ạ a a a Vợ Xin người phù hộ trình tiết lão công người có thể thuận lợi bảo trụ a a a

“Ta nghĩ thấy được mùi thân ái” Ngay lúc tiểu bác sĩ không biết che trên hay là đỡ dưới, hẳn nghe được tiếng hô trầm thấp của Giản ở bên cạnh. Sau đó giây tiếp theo, Giản lại thẳng tắp liền xông ra ngoài

“Này Tốt xấu che đây một chút phía dưới a a a Người như vậy đi ra ngoài làm cho tình hình mấy tên bên ngoài kia làm sao kham a a a” Tiểu bác sĩ vừa nói vội vàng chạy theo Giản, dọc theo đường thu được một khuông ánh mắt nguyên rửa của “mấy tên bên ngoài kia”.

Vì vậy, tiểu tình lữ nhiều tai nhiều nạn lại tại bệnh viện gặp nhau: Hồ Bất Quy đứng ở hành lang bệnh viện, đầu Giản vướng tại cửa sổ lầu ba bệnh viện—— Giản là muốn bay vào, bất quá không nghĩ tới bên này là hành lang kích cỡ người, vì vậy đã bị vướng lại.

Sờ sờ cái mũi Giản, Hồ Bất Quy trên mặt có điểm kinh ngạc, bất quá càng thêm nhiều vui sướng.

“Giản? Người như thế nào ở chỗ này? Người không phải hẳn là tại...” Câu nói kế tiếp chưa nói xong, đã bị đối phương vươn đầu lưỡi liếm tầng tầng lớp lớp lên trên mặt, cười tránh né, Hồ Bất Quy kinh ngạc với sự mừng rỡ mãnh liệt trong lòng trong tích tắc mình bắt gặp đối phương

Khoa Ni nói chỗ đó không cách nào thăm giam, vì vậy hẳn liền chặt đứt ý niệm thăm Giản trong đầu, nghĩ thăm dù sao không bao ngày, sau lại rất nhiều chuyện hẳn nhất thời muốn cũng không được, hôm nay thật sự gặp mặt, hẳn dĩ nhiên có điểm xúc động rơi lệ.

Tâm lý bao nhiêu xấu hổ, túm túm đầu, Hồ Bất Quy cười thẹn thùng, sau đó lại có điểm đau lòng nhìn Giản bị vướng lại, “Người khỏe không? Có đau không? Cổ có bị thương không...”

“Người hẳn là hỏi cửa sổ có bị thương hay không đi”

Từ phía sau hẳn truyền tới một giọng nói lớn, Hồ Bất Quy nghe vậy quay đầu lại, phát hiện nơi đó đứng một nam tử đầu đầy mồ hôi thở hồng hộc, chứng kiến áo khoác trắng trên người đối phương —— là bác sĩ nơi này?

“Ta, ta lại đây xem, xem bệnh Mẹ nói ta bị bệnh sớm tiết” Vừa nhìn đến Hồ Bất Quy, Giản trong đầu nhất thời trống rỗng, sau đó đóa lớn đóa lớn trái tim hồng liền từ đáy lòng bay bay lên, lên tới không trung nổ mạnh thành một mảng sương khói hồng nhạt.

Đồ dẫn Người như thế nào đem lời này nói ra? Cũng là người nói cho ta biết phải giữ bí mật không cho vợ người biết miễn cho không gả cho người a a a

Tiểu bác sĩ trong lòng kinh hãi, đang muốn ngăn cản đồ dẫn kia bị vướng cửa sổ còn đang bay bay từng cụm trái tim hồng, lại nghe đồ dẫn kia tiếp tục nói:

“Ta, ta lại đây xem khoa giống đực sớm tiết...”

“Hẳn lại đây xem ta khám khoa giống đực sớm tiết” Mắt nhắm lại, tiểu bác sĩ quyết định: vì bằng hữu, hẳn phải xuyên đao

“Uh, hẳn sớm tiết.” Giản tiếp tục bổ sung.

“Uh... Ta sớm tiết...” Tiểu bác sĩ vừa nói, nội tâm một mảnh buồn bã.

Kết giao lắm bạn bè xấu Đây là kết giao lắm bạn bè xấu

Mặc dù vì bằng hữu giúp bạn không tiếc cả mạng sống những lời này không sai, nhưng... Chứng kiến hành lang bệnh viện lui tới đám người nghe được mình cùng Giản nói sau đó nhìn về phía mình với ánh mắt đồng tình, tiểu bác sĩ cảm thấy mình cả người đều là đao —— nhân đao.

Vì vậy, phi thường hợp với tình hình, Hồ Bất Quy cũng bay cho hẳn một đao lại đây.

Đồng tình nhìn hẳn một cái, tâm Hồ Bất Quy nói gần đây sao nhiều người sớm tiết như vậy, ngay từ đầu hẳn còn tưởng rằng Giản là vì chuyện Khoa Ni lại khoa giống đực sớm tiết, không nghĩ tới đi thăm bằng hữu.

“Đây là bằng hữu của người sao?” Nghĩ đến Giản rõ ràng là khủng long nhà, đối với hắn đột nhiên có thêm bằng hữu, Hồ Bất Quy có điểm tò mò có điểm mừng rỡ.

“Uh, hôm nay chúng ta thành bằng hữu.” Đối với Hồ Bất Quy, chưa bao giờ nói dối Giản lại phát huy ưu điểm này.

Cũng may Hồ Bất Quy không có hoài nghi vấn đề tại sao hắn tới thăm bằng hữu hôm nay mới vừa quen biết, ngược lại nhìn chung quanh một chút, “Loại chuyện này rất tư mật, không nên nói lớn tiếng, người xem bằng hữu người, cũng thẹn thùng đầu không ngẩng dậy nổi rồi.”

“Oh, xin lỗi ta sai rồi. Ách... Người tên là gì?” Trái lại xin lỗi, Giản đột nhiên nhớ tới còn không biết tên đối phương.

“Ha ha xin lỗi, Giản người này chính là có chút...” Mặt tươi cười, Hồ Bất Quy nhìn về mặt tiểu bác sĩ khóc không ra nước mắt, tràn ngập xin lỗi.

“Nếu như không ngại, thử xem châm cứu đi?” Hồ Bất Quy cùng đi với Bồ Lỗ Nặc —— tên tiểu bác sĩ kia trở lại phòng khám của hắn, lúc ven đường thân nhiên nói một câu.

“Châm cứu? Đó là cái gì?”

“Châm cứu là một loại liệu pháp đặc biệt ở chỗ chúng tôi, nó thông qua kích thích huyết vị cơ thể người tăng cường lưu động khí cơ thể, mà đạt tới mục đích bài giải ứ đọng đau bệnh tật, rất hữu hiệu oh. Ông nội của ta vốn dĩ là vị lão trung y đầy lợi hại, ta từ nhỏ theo ông học chút ít, vừa lúc hôm nay cũng tùy thân mang theo châm (bởi vì mỗi ngày giúp Khoa Ni bọn họ châm cứu Orz, có muốn thử xem hay không?”

Kính sợ nhìn thoáng qua châm phát sáng của Hồ Bất Quy, lúc nghe nói châm cứu chính là đem kim này đâm lên người, Bồ Lỗ Nặc lùi bước, nhìn theo Giản ở phía sau Hồ Bất Quy một bộ dáng em bé ngoan ngoãn, Bồ Lỗ Nặc nghĩ: mặc dù hắn đồng ý vì bằng hữu giúp bạn không tiếc cả mạng sống, nhưng hắn không muốn cả người ghim kim a a a

“Ta muốn Bác sĩ Cứu cứu ta đi”

Nhưng vào lúc này, không biết từ nơi này chạy đến một con Minh Hà long lệ lưng tròn, mắt thấy hắn sẽ đụng vào Hồ Bất Quy, Giản phía sau hắn ra tay, xác thực mà nói là ra trảo.

Chỉ một đầu ngón tay, đối phương liền hô biến không còn bóng dáng, song không tới một phút đồng hồ, liền chứng kiến đối phương phía sau trận trận bụi đất, lại không biết từ góc nào lệ lưng tròn chạy trở về.

Thật sự là... Thật sự là cố chấp a

Cảm khái nhìn đối phương mặt mũi bầm dập, mạo hiểm tánh mạng nguy hiểm, cũng kiên trì bộ dáng muốn Hồ Bất Quy giúp hắn xem bệnh, Bồ Lỗ Nặc kính sợ nhìn đối phương không để ý mãnh liệt uy áp của Giản, mạnh đi theo Hồ Bất Quy vào phòng Bồ Lỗ Nặc.

Vào cửa chuyện thứ nhất, Hồ Bất Quy yêu cầu đối phương biến thành hình người, sau đó tay khoát lên cổ tay đối phương chốc lát, liền một lần nữa lấy ra châm bao phủ ngân quang lờ lờ, tiêu tan độc, châm theo thứ tự lên người Minh Hà long đã biến thành một gã trung niên nam tử.

Hồ Bất Quy lúc này dùng châm khá nhiều, so với dùng cho Khoa Ni còn nhiều hơn, nam tử cơ hồ bị tét thành con nhím, Bồ Lỗ Nặc xem về mặt sợ hãi, bất quá tên nam tử kia lại về mặt vì đại nghĩa hy sinh, ngay từ đầu không rên một tiếng, tới lúc nhổ châm, đột nhiên quát to một tiếng.

“Đứng lên rồi” Nam tử đột nhiên ngồi dậy, mắt đầy vẻ không thể tin được nhìn chăm chăm đứng quần mình, hồi lâu khiếp đảm nhìn về phía Hồ Bất Quy, “Bác sĩ, ngài có thể hay không giúp ta sờ sờ, nó... Nó có phải thật sự đứng lên rồi hay không? Mặc dù chỉ là một chút, nhưng là ta thật sự cảm giác được nó đứng lên rồi? Có thể giúp ta xác nhận một chút hay không?”

Nghe vậy, Hồ Bất Quy nhất thời về mặt hắc tuyến: này nếu không tại phòng chẩn liệu khoa giống đực, có người đối với mình nói ra lời này tuyệt đối là một biến thái a, nhưng là...

Nhìn bộ dáng trung niên nam tử đáng thương hề hề, Hồ Bất Quy trái tim mềm nhũn, đang muốn đưa tay, lại nghe đến tiếng găm nhẹ của Giản, “Ta giúp người kiểm tra.”

Hồ Bất Quy lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện khí áp thấp đến từ chính Giản, sau đó mắt sáng tay nhanh trước khi Giản xuất trảo, phát một nhàn đao qua.

Người nếu hỗ trợ, hẳn liền đời này cũng không đứng lên nổi

Trong lòng kêu to, trên mặt Hồ Bất Quy vẫn cười mề mề, lục lọi trong chốc lát, cảm giác vật thể trong tay chậm rãi từ nửa nhuyễn không cứng trở nên từ từ cứng ngắc, Hồ Bất Quy lúc này mới mở miệng, “Uh, quả nhiên đứng lên rồi đây xem ra tình huống của người không phải quá nghiêm trọng, người bệnh tình nghiêm trọng phải trị liệu chôn châm ba đến năm ngày mới có thể đạt tới trình độ này.”

Những lời này kỳ thật là gạt người.

Trải qua mấy ngày nay thí nghiệm trên người Khoa Ni bọn họ, Hồ Bất Quy đã sớm phát hiện tố chất thân thể cơ dân tinh cầu này so với người địa cầu mạnh hơn khoảng gấp đôi, kỳ thật ngay từ đầu trị liệu cho Khoa Ni hẳn chỉ ôm tâm tính thử xem xem.

Hắn rõ ràng dưới rất nhiều tình huống, cho người bệnh hy vọng vào bản thân chính là một loại trị liệu rất tốt, nhất là loại bệnh nam giới sớm tiết này, nhân tố tâm lý chiếm nguyên nhân rất lớn. Bất quá ngoài ý muốn phát hiện khủng long nơi này lúc tại hình người, mạch lạc cùng loài người không có khác nhau, chỉ là càng thêm cường tráng mà thôi.

Nếu không như thế, bọn họ đối với kích thích ngoại giới độ cảm giác càng cao, cũng chính là tục ngữ nói càng thêm dễ dàng khiêu khích. Sự vật có thể khiến cho bọn hắn bị thương phát bệnh rất ít, hệ thống phòng ngự cơ thể bọn họ tương đối cường đại, cho nên các loại liệu pháp trên người bọn họ càng thêm dễ dàng chứng kiến thành quả.

Hôm nay tên nam tử này chính là thế, đầu tiên là dùng phương pháp châm cứu kích thích tuần hoàn trong cơ thể hắn, chỉ là một chút kích thích nhỏ mà thôi, nhưng tuần hoàn của chính hắn đã bị tuần hoàn nhỏ nhỏ lôi kéo tác động, bắt đầu một lần nữa thông thả vận chuyển lên, sau đó hắn lần nữa sử dụng trị liệu ngôn ngữ, làm cho hắn cảm giác được bệnh tình mình nguyên bản cũng không tính nghiêm trọng.

Loại ý nghĩ “có còn hơn không” này kỳ thật đối với người bệnh loại này khá trọng yếu, bọn họ hết thấy bệnh lâu không khỏi, loại bệnh nam giới này thương tổn thật lớn lòng tự tôn của bọn hắn, dần dần cũng liền cảm thấy bản thân mình làm sao cũng không tốt lên được.

Lúc này, cổ vũ rất trọng yếu, bất quá cổ vũ đơn thuần là vô ích, sau khi cổ vũ hết nếu hắn phát hiện mình cũng không có bất cứ chuyển biến tốt đẹp gì, dưới sự thất vọng, bệnh tình người bệnh thường thường sẽ tăng thêm, cổ vũ là phải xây dựng bước đầu hắn nhìn thấy hiệu quả trị liệu, sau đó lúc này, Hồ Bất Quy tái tiến tới dùng thủ pháp xoa bóp đối với người bệnh gia tăng kích thích ngoại giới, làm cho hiệu quả càng thêm rõ ràng, quả nhiên ——

“Ta khỏe rồi Ta được rồi” Nam tử vù nhảy xuống, cỡi quần cho mọi người thấy “thành quả”, chờ trong chốc lát còn biến thành long hình, phát hiện “thành quả” còn đó, vì vậy vui mừng rơi lệ đầy mặt.

Nói thật, một con khủng long trước mặt mọi người bộ dáng lưu diểu (QT= đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch = ...

Thật đúng là làm cho người ta cảm động không dậy nổi.

Rảnh rỗi nương đỡ kính mắt, Hồ Bất Quy che mặt.

“Kế tiếp nói một chút phụ trợ trị liệu đi, bây giờ vốn là thời gian Đát Đát quả bán trên thị trường, loại quả này đối với nơi ấy tốt lắm oh, đề nghị người hôm nay mua nhiều chút về nhà từ từ ăn, còn có, cho dù có cảm giác rồi cũng không cần hôm nay liền thử sử dụng, ít nhất đợi đến ngày mai oh.”

Về mặt cười hòa ái, Hồ Bất Quy cảm thấy chính mình hình như về tới địa cầu, bất quá phương thuốc kê ra cùng thân phận người bệnh có điểm quỷ dị thôi.

Bất quá mặc kệ là người hay khủng long, mặc kệ xem răng hay là xem thứ kia, sự mừng rỡ từ nội tâm của người bệnh sau khi được trị hết đều giống nhau.

“Cám ơn Cám ơn ngài bác sĩ Ta cũng nên đi mua Ta nói ta tại sao không tốt đây? Ta nguyên lai chưa bao giờ ăn Đất Đất quả Cám ơn ngài a a —— ”

Liên tục chạy nhảy, Minh Hà long ngay cả thang lầu cũng không đi, trực tiếp từ cửa sổ bay ra ngoài, xem phương hướng chắc đi siêu thị rồi.

Cởi bao tay y tế, Hồ Bất Quy chứng kiến vẻ mặt Giản cùng Bồ Lỗ Nặc kinh ngạc nhìn về phía mình, nhún nhún vai nói, “Kỳ thật Đất Đất quả có tác dụng trợ giúp ***, cùng loại xuân dược, ta cũng vậy. Mấy ngày hôm trước ngẫu nhiên phát hiện.”

Nói xong, Hồ Bất Quy quay người đi điềm nhiên như không, dùng động tác này che dấu xấu hổ của mình.

Mấy ngày hôm trước ngẫu nhiên phát hiện... Như thế nào phát hiện?

Đương nhiên là bản thân không cẩn thận ăn rồi chứ sao Đất Đất quả vốn là một loại quả sinh trưởng rất nhỏ, nhất là đối với khổng long mà nói, bộ dáng rất giống quả dâu trên địa cầu, bất quá mùi lại như quả hồng, nhưng không bằng hương vị quả hồng ngọt ngào, có điểm chất.

Ngay từ đầu vốn là Ngã Cách lúc đùa bên ngoài hái trở về.

Hồ Bất Quy từ địa cầu mang theo không ít sách báo thiếu nhi ở nhà sách địa cầu, kỳ thật hắn cũng không biết chính mình tại sao mang cái kia, đại khái là muốn Ngã Cách có thể hiểu rõ một chút thế giới mình từng sống qua, dù sao, cái địa phương này, trừ ra chính mình cũng chỉ có Ngã Cách nói tiếng mẹ đẻ của mình.

Sau đó Hồ Bất Quy chỉ cho Ngã Cách sách tranh cùng lúc bắt đầu chương trình học hoa quả trên địa cầu, văn hay tranh đẹp, thời gian giảng thuật gia tộc hoa quả, còn có miêu tả mùi, Ngã Cách vì vậy thích các loại hoa quả tiên sinh đa dạng đáng yêu bên trong, sau đó bắt đầu kiên trì không ngừng tìm khắp nơi các loại hoa quả mình gặp qua trong sách, thật đúng là bị hắn tìm được rồi.

Lúc Ngã Cách mang quả dâu trở về, Hồ Bất Quy thật sự kinh ngạc, sau đó phát hiện kia cũng không phải quả dâu, mà là một loại quả nơi này gọi là Đất Đất quả, chỉ có động vật rất nhỏ mới có thể ăn, các khổng long vốn không ăn, bất quá có một ít khổng long sẽ mua nó về làm trang sức.

Quả rất chất, Ngã Cách rất đau lòng, bất quá cái này không làm khó được Hồ Bất Quy, từ nhỏ tại nông thôn chỗ ông nội học không ít thứ, trừ ra châm cứu, Hồ Bất Quy còn học luôn các loại các dạng khôn vặt của nông dân, trong đó chính là như thế nào ướp quả hồng chất không chín.

Sau đó Hồ Bất Quy liền ướp cho Ngã Cách một vò Đất Đất quả, sau đó Ngã Cách ăn, cảm thấy ăn ngon, lại ướp một đồng lớn, sau đó hai vị này ăn hồi lâu, không ăn hết, vì vậy đưa đến nhà Khoa Ni, vì vậy...

Vào lúc ban đêm, bộc phát từ Khoa Ni bọn họ, còn có Hồ Bất Quy.

Đối với Khoa Ni bọn họ có lẽ là một ngày đào dạt tình cảm mãnh liệt, đối với Hồ Bất Quy thì chỉ có thể nói là địa ngục

Dục hỏa đốt người còn chưa tính, tuy có hai tay vịn năng, nhưng hai tay vận động đến sau cùng rút gân rồi, Hồ Bất Quy nghĩ tới hay xem phim đi, kết quả vừa mở ra: khổng long khắp màn hình TV.

Hồ Bất Quy ngày đó rất hối hận: tại sao không mang AV từ địa cầu lại đây?

Bất quá làm cho hắn giờ phút này xấu hổ chính là giấc ngủ tối đó sau khi mệt mỏi, trong mộng cảnh tràn đầy bóng dáng Giản.

Khi mới vừa rồi nhắc tới phát hiện Đất Đất quả, thành linh nhìn thấy đối tượng trong mộng xuân ngày đó của mình, Hồ Bất Quy nội tâm đại quẫn. Một hồi lâu sửa sang lại tâm tình xoay người lại, vừa định nghiêng mắt thấy Giản một cái, liền chứng kiến Bồ Lỗ Nặc chạy vội tới trước mặt mình——

“Bác sĩ Xin cứu —— ”

Không đợi hắn nói xong, hắn đã bị những khổng long bệnh từ phía sau tiếp trước từ ngoài cửa chen vào bao phủ.

“Bác sĩ Xin cứu ta đi”

“Tri liệu cho ta trước đi”

“Ta tới trước Đờng khi để ta cổ dài, lên tiếng không nhanh bằng các người a a Rõ ràng là ta mở miệng trước”

Đôi mắt dần khùng long bệnh vừa rồi còn ở bên ngoài cùng nhau bao phủ khí áp thấp, bây giờ lại đột nhiên có sức sống, phía sau tiếp trước cùng mình nói nói, Hồ Bất Quy cười.

Hình ảnh này nếu như cho bất cứ một người địa cầu nào xem nhất định tương đối kinh khủng đi?

Một đám động vật tiền sử khổng lồ về mặt dữ tợn, to mồm tanh mùi máu hương về phía người, còn liều mạng ủa về người... Loại hình ảnh này đại khái là hình ảnh cao trào phim quái vật nước Mỹ.

Nhưng Hồ Bất Quy ngay lúc này, ngay lúc này trước mặt đàn “quái vật” lại không một chút nào khẩn trương: cùng lúc, trải qua học tập khóa dung nhập cùng với mấy ngày ở lại chỗ này, hắn đã dần dần hiểu rõ tập tính cùng ngôn ngữ của cư dân thoát nhìn rất hung ác nơi này; mà về phương diện khác, càng thêm cho hắn cảm giác an toàn...

Quay đầu lại, nhìn Giản đem chính mình vũng vàng bao phủ dưới hình thể ——

Hồ Bất Quy cười.

Cái này mới là nguyên nhân chủ yếu chính mình không hề bồi hồi, không hề bối rối đi?

“Từ từ bước từng bước đến” Hồ Bất Quy nghe được Giản lớn tiếng mở miệng.

“Hả? Được” Đám khùng long kia rõ ràng đã nóng lòng như đốt, nhưng không có mắt khổng chế bổ nhào mình, hoàn toàn là sợ hãi Giản phía sau mình, mặc dù sợ hãi nhưng lại không muốn buông tha cơ hội được trị hết, vì vậy liền xuất hiện tình cảnh mới vừa rồi.

Chứng kiến Giản nhe ra một cái răng trắng sáng lờ lờ, mọi người cơ hồ tuyệt vọng, lúc này nghe đến Giản đã đồng ý, như thế nào có thể mất hứng? Làm sao dám đi ngược lại quy củ đối phương định ra?

Chứng kiến Giản vẫn đi theo phía sau mình, vũng vàng nhìn chằm chằm mỗi một người bệnh định vượt vị trí, Hồ Bất Quy khẽ mỉm cười, đối với Bồ Lỗ Nặc còn một bên cố gắng chen ngang hàng ngũ nói, “Không ngại thêm cho ta vài trợ thủ đi?”

Vì vậy ngày đó, Hồ Bất Quy ngay tại phòng chẩn liệu của Bồ Lỗ Nặc bận đến xế chiều.

Đợi đến một bệnh nhân cuối cùng —— lúc nhổ châm cho Bồ Lỗ Nặc chen ngang hàng ngũ thất bại cũng đã khuya rồi, trong lúc đó Hồ Bất Quy có kêu Giản gọi điện cho Khoa Ni bọn họ nhờ bọn họ chiếu cố Ngã Cách, đáng nhắc tới chính là, khi nghe được gọi điện thoại là con trai bọn hắn, Khoa Ni mới nhớ tới hắn đã đem con mình quảng qua một bên.

“Không sao, ta quen rồi.” Lúc lên tiếng chuyện này, Giản có chút mạnh miệng, nói thật, bộ dáng nhếch miệng của một con khùng long màu đen thật sự chỉ có thể dùng kinh khủng hình dung, bất quá Hồ Bất Quy lại nhìn ra cô đơn tại khóe miệng hắn.

Khoa Ni mặc dù rất yêu Giản, nhưng hắn cũng đồng dạng yêu Ni Táp, thậm chí càng yêu Ni Táp hơn. Có đôi khi Hồ Bất Quy suy nghĩ: tại sao Khoa Ni vẫn cố gắng giúp con mình tương thân? Kỳ thật là muốn tìm một người có thể đem Giản coi như số một trong lòng đi? Biết bản thân không cách nào đem con mình coi như số một trong lòng, mà tâm trạng ấy nấy, cho nên mới biến tướng thành bù đắp.

Kỳ thật đại bộ phận cha mẹ cũng là như thế này, nhất là cha mẹ yêu nhau. Bọn họ yêu con mình, nhưng cũng biết bản thân không phải người có thể làm bạn bọn chúng cả đời, cho nên lúc con bọn họ mới một tuổi, đột nhiên nóng lòng tìm đối tượng cho con, đây là tình yêu của cha mẹ.

Chỉ là, Giản ở dưới loại tình yêu này, tịch mịch đã rất lâu rồi đi? Không có bằng hữu, một mình ở tại địa phương heo lạnh, không thêm lưu tâm ăn đồng loại...

Cuộc sống tịch mịch qua đã lâu, có đôi khi, sớm đã không biết người nào mới là đồng loại của mình rồi, cho nên mới có thể đối đãi bọn hắn lãnh khốc như vậy.

Bất quá bây giờ... Nhìn bộ dáng Giản nghiêng đầu vui vẻ chờ mình, Hồ Bất Quy mỉm cười.

“Chúng ta về nhà đi.” Hồ Bất Quy sờ sờ ngón chân Giản, làm cho hần vươn móng vuốt đem mình đặt lên phía sau lưng hần, sau đó giúp Bồ Lỗ Nặc đã sớm hưng phấn chạy về nhà khóa kỹ cửa lớn phòng khám, tự hành về nhà.

“Lạnh sao?”

Ngồi ở phía sau lưng kiên cố của Giản, nhìn ánh nắng chiều xa xa đầy trời, cảm thụ được cơn gió nhẹ hơi lạnh từ bên người mình thổi qua, Hồ Bất Quy cảm thấy nếu như lúc này có một chai bia như vậy viên mãn rồi.

“Không lạnh, như vậy rất thoải mái.” Sờ sờ làn da Giản dưới thân rắn chắc, mặc dù biết hần đại khái cũng không cảm giác gì, nhưng Hồ Bất Quy vẫn muốn vỗ vỗ hần, nhìn phương xa, đột nhiên chú ý tới cái gì, Hồ Bất Quy vội vàng lực mạnh vỗ Giản vài cái, “Này này Nơi này không phải hướng về nhà”

Về nhà Cái từ này làm cho Giản nho nhỏ nhộn nhạo một chút, hần đương nhiên biết Hồ Bất Quy chỉ gì, xem ra Hồ Bất Quy đã đem huyết động của mình coi như nhà bọn họ cùng chung sống, điểm này làm cho Giản cảm thấy trong lòng đột nhiên mềm nhũn.

“Ta... muốn đi siêu thị trước.”

“Hả?” Trừ khi chính mình chủ động đưa ra, nếu không Giản tuyệt đối không đi siêu thị mua sắm cư nhiên muốn đi dạo siêu thị, chuyện lạ

“Ta... Ta muốn mua Đát Đát quả...” Trầm mặc hơn nửa ngày, Giản mới thấp giọng tiếp tục nói, một hồi lâu lại bổ thêm một câu “Người không phải nói cái quả kia vừa mới bày bán sao? Ta nghĩ nhất định sẽ ăn ngon lắm Rất mới mẻ Đúng Rất mới mẻ”

Động vật ăn thịt thuần chủng muốn ăn hoa quả mới vừa bày bán... Hồ Bất Quy im lặng.

Hồ Bất Quy đoán: Giản nhất định là lần đầu tiên biết loại Đát Đát quả này Về phần lúc nào biết, chính là sau khi mình đề nghị người bệnh phương thuốc phụ trợ hồi xé chiều.

Xuân được... Tiểu tử này nhất định là biết đến

Cẩn rằng, Hồ Bất Quy cảm giác trên mặt mình nóng quá, càng ngày càng nhiệt.

“Còn muốn mua khác...”

Hần bên này không nói gì, Giản phía dưới lại mở miệng, thanh âm nghe lên trái lại vẫn ôn hòa giống nhau bộ dáng em bé ngoan ngoãn thật thà.

“Muốn mua... muốn mua... muốn mua...”

Liên tiếp lặp lại mấy lần, Giản không nói được hết lời, Hồ Bất Quy vì vậy quay đầu xuống phía dưới quan sát, đang lúc này, dưới thân truyền tới một tiếng hô như muốn nổ tung.

“Muốn mua bơi trơn cùng bao cao su”

Bao cao su su su su —————

Một chữ cuối cùng phảng phất thực thể hóa, không ngừng gõ lên đầu Hồ Bất Quy gõ gõ a, gõ đến đầu hần cũng hôn mê. Ý đồ của tiểu bằng hữu Giản đã hiển nhủ cực rõ ràng rồi.

Hồ Bất Quy trả lời sao?

“Ai Uh... Vậy người cũng bay nhanh chút đi, qua một hồi siêu thị sẽ đóng cửa.”

Vì vậy?

Vì vậy người chồng nhỏ cũng nhanh vui nhấp nháy vầng sáng màu phấn hồng hướng về phương hướng siêu thị dưới ánh nắng chiều... Và bên cạnh siêu thị là cửa hàng đồ dùng tính thú bay đi.

Cuối cùng, quả mua được rồi, bao cao su cùng bơi trơn cũng mua được rồi.

Bởi vì không biết nhãn hiệu nào thì dùng tốt, vì vậy hai tay mơ này (tay mơ đi dạo cửa hàng tình thú khủng long tinh cầu liền đem tất cả bao cao su cùng bôi trơn nhân viên cửa hàng để cử mua tất, cuối cùng trong ánh mắt quý dị của nhân viên cửa hàng được vui vẻ đưa tiễn ra ngoài.

Hai vị này một bên thẹn thùng một bên bay, hành trình buổi tối hôm nay đã rất minh xác rồi, nhưng hai vị này lại đột nhiên bắt đầu xấu hổ, vì vậy liền bắt đầu ăn nhiều Đất Đất quả mua từ siêu thị.

“Ăn không ngon.” Giản rất chân thực bình luận, bất quá...”Còn muốn”

Ăn không ngon người còn muốn... Trong lòng tức giận bình luận, Hồ Bất Quy vẫn đỏ mặt đem một thùng Đất Đất quả hướng cái miệng rộng của Giản nghiêng đổ vào.

Sau đó chính mình cũng tiếp tục mãnh ăn.

Cái kia... Cái này... Nhiều ít vẫn cần chuẩn bị tốt tâm lý A A A A Thật sự vẫn rất xấu hổ A A A A Bất quá ta rõ ràng so với hần tuyệt đối không thể lộ sợ hãi A A A A A

Trong lúc nhất thời, trong đầu Hồ Bất Quy hoàn toàn là các loại hình chữ các loại tự thể “A A A A”.

Một người, một khủng long cứ như vậy, càng bay càng thẹn thùng, càng thẹn thùng càng ăn nhiều Đất Đất quả, sau đó càng ngày càng nhộn nhạo, rất cực...

Ngay lúc Hồ Bất Quy ôm một thùng lớn Đất Đất quả ăn đến nghiện, đột nhiên cảm giác được cái mông mát lạnh.

“Ai?” Hồ Bất Quy sờ sờ, sau đó lại sờ sờ, cái gì cũng không có sờ thấy, xem một chút bốn phía, này vừa nhìn không lo ——

“A A A A A A A ” từ giữa kẽ tay mình lộ ra tất cả đều là không khí, Hồ Bất Quy phát hiện chính mình đang không ngừng sa xuống, từ trên không mấy ngàn thước rơi xuống, phía dưới một mảnh đen nhánh, Hồ Bất Quy trong lòng đại : ta lại xuyên qua rồi sao sao sao mẹ ơi A A A

Vì là một hồi sinh, hai hồi thực (một: sống lại, hai: đã quen, này xem như lần thứ hai Hồ Bất Quy tự do thể nghiệm rơi trên không, hần rất nhanh thu lại sợ hãi, bắt đầu khổ nghĩ nội dung môn vật lý trung học.

Trong truyền thuyết cái thí nghiệm tháp nghiêng Pisa kia là ai làm đây? Hình như là Galileo? Newton? Không đúng... Newton là nhìn quả táo a... A A A A Sớm biết rằng mình dễ dàng vận động rơi tự do như vậy mình hần đã học khoa vật lý a a a

Hồ Bất Quy tiếp tục nhớ lại ——

Trên lý luận, bất cứ vật thể gì từ trên cao hạ xuống trọng lực gia tốc hình như đều giống nhau, cái trọng lực gia tốc kia tựa hồ là 9,8m/s²... Sau đó theo lý luận, bất cứ vật thể gì từ trên cao trung rơi xuống thời gian là do khoảng cách cụ thể quyết định... Hả? Hần bây giờ cách mặt đất rất xa? A A A hoàn toàn không biết a Vậy mình còn nhớ lại một đầu a

Tuyệt vọng bạn Hồ Bất Quy ảo não lấy thùng gỗ đựng Đất Đất quả ôm trong tay quăng ra, hung hăng gõ đầu mình hai cái.

“Đừng sợ —— ”

Liền ở phía sau, Hồ Bất Quy đột nhiên cảm giác được áo mình căng thẳng. Kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện một đầu tóc bạc, Hồ Bất Quy ngây dại, sau đó cảm giác sau lưng âm áp trên lưng căng thẳng, hần đã cảm thấy mình được người từ sau ôm chặt lấy.

“Người, người biến thành hình người rồi?” Nắm chặt cánh tay Giản, Hồ Bất Quy cảm giác nước mắt mình tuôn ra, theo gió đảo lưu.

“Uh.”

Thanh âm Giản nghe lên ôn hòa không có gì bất đồng, cũng khó trách, cái tên thường xuyên ở trên trời bay, loại kinh nghiệm này đối với hần mà nói không có gì.

“Bây giờ làm sao bây giờ?” Nhưng cho dù như vậy, hẳn bây giờ là hình người, lúc hình người không có cánh, hẳn cùng mình không khác nhau, A Không biết hai người ôm cùng một chỗ có phải sẽ rơi nhanh hơn hay không? Nhưng cho dù như vậy cũng không muốn buông ra a a a Đúng rồi Cái thí nghiệm tháp nghiêng Pisa kia không phải là nói sức nặng gia tăng tốc độ rơi cũng không đổi sao? Có thể an tâm rồi...

A A A hoàn toàn không thể an tâm a a

“Nhắm mắt lại, sau đó, ôm chặt ta.”

Thanh âm Giản vẫn giữ giọng điệu thế, bắt quá âm chất lại cùng long hình khác biệt rất lớn, Giản hình người thanh âm rất có từ tính, nghe lên tựa như âm trầm của đàn cello thượng hạng, làm cho người ta đầy lòng ngứa ngứa, không nhịn được làm theo lời hắn.

Vì vậy Hồ Bất Quy nhắm hai mắt lại, sau đó, ôm chặt lấy thắt lưng Giản, tóc dài Giản quấn quanh kẽ tay hắn, xúc cảm như lụa...

Kỳ quái... Rõ ràng còn đang lấy tốc độ giống nhau rơi xuống, nhưng Hồ Bất Quy lại kỳ dị quên đi tình cảnh bây giờ của mình, tựa như dựa vào cái lò sưởi cũ kỹ tại quê nhà địa cầu, an tĩnh, bình thản.

Hết chương 5 Đăng bởi: admin

16. Chương 16

Trở Về Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 6

Một chương không thuần khiết

Chuyện kể tiếp tựa như trong tiểu thuyết miêu tả ——

Mắt nhắm lại, bên tai truyền đến vài tiếng vù vù, Hồ Bất Quy cảm thấy thân thể mình bị ôm nhảy vài cái, sau đó... Sau đó chân mình liền rơi xuống đất.

Mở mắt, giẫm vài cái xuống mặt đất, Hồ Bất Quy không thể tin được cười nhìn người đối diện bên cạnh nói, “Rơi xuống đất rồi?”

Nam nhân tóc bạc đối diện gật đầu.

Hồ Bất Quy dường như hư thoát mềm oặt ngã xuống đất, còn chưa té trên mặt đất đã được đối phương nắm lên kéo vào trong lòng.

Gần quá rồi Cũng quá chặt rồi

Trái tim nhảy thành thạch, mặt Hồ Bất Quy dính sát vào nhau ngực trần đối phương, lúc nghe được trống ngực đối phương tựa hồ cũng không ổn lắm, Hồ Bất Quy tỏ ý đẩy đối phương một chút, sau đó ngẩng đầu lên, cẩn thận đánh giá nam nhân thu hút trước mắt ——

Mái tóc thật dài màu bạc, phẳng phất giống như ánh trăng, khuôn mặt trắng nõn, Giản trước mắt có màu da hoàn toàn trái ngược lúc hắn hình khủng long, Hồ Bất Quy thấy mình còn đặt tay trước ngực đối phương, cùng màu da như bạch ngọc của đối phương hình thành tươi sáng đối lập, càng nổi bật, da thịt đối phương vốn là đẹp như vậy...

Hồ Bất Quy không nhịn được lui ngón tay, lại bị Giản nắm chặt.

Bối rối ngẩng đầu lên, Hồ Bất Quy chống lại con người Giản, đó là một đôi con người màu bạc giống Khoa Ni, nhưng màu con người so với Khoa Ni càng thêm thuần túy, cũng càng thêm lạnh băng, nhưng bây giờ bởi vì vẻ mặt đối phương... Hồ Bất Quy lại cảm giác được ánh mắt kia rất ôn nhu, bộ dáng nhìn mình có loại cảm giác ẩn tình gợi tình.

Ngón tay theo sống mũi cao thẳng tắp của đối phương chậm rãi trượt xuống, chậm rãi rơi xuống trên môi như cánh hoa của đối phương. Miệng nam nhân dùng cánh hoa để hình dung nghe lên thật buồn nôn, nhưng Hồ Bất Quy bây giờ... sờ môi đối phương, trong đầu chỉ có thể nghĩ đến một từ hình dung, cũng chỉ có từ hình dung này thích hợp hẳn.

Xúc cảm mềm mại đến non mềm, môi hồng nhạt kia, có loại cảm giác thánh khiết chưa bị ô nhiễm. Chính giữa môi dưới có chút lõm, tựa như hoa tâm, bây giờ ngón trỏ Hồ Bất Quy đang đứng ở trên cái lõm kia, nóng nóng... Phảng phất cảm giác đụng chạm đến hàm răng đối phương, chậm rãi... Hồ Bất Quy nhìn đóa “hoa” kia chậm rãi nở rộ, sau đó đầu ngón tay ẩm ướt, ngón trỏ... Bị cắn rồi.

Cảm thấy ngón tay bị đối phương chậm rãi liếm láp, cái loại cảm giác ẩm ướt nóng dính này... mặt Hồ Bất Quy thoáng cái trở nên đỏ bừng.

Từ ngón trỏ đến ngón út... Một ngón một ngón liếm qua, chỗ ngón tay bị đầu lưỡi ẩm ướt nóng hổi của đối phương liếm qua bị gió thổi qua lạnh, hình thành tươi sáng đối lập, Hồ Bất Quy cảm giác thân thể mình bắt đầu run rẩy khó hiểu.

Đối phương liếm lên lòng bàn tay mình, lúc lòng bàn tay bị lớp lớp liếm qua, Hồ Bất Quy cảm giác trái tim mình bị gõ trùng trùng Sau đó huyệt đệ nửa thân dưới chậm rãi tỉnh lại.

Nóng... Nóng quá...

Thân thể nóng từ trong tới ngoài, Hồ Bất Quy nghe được trống ngực mình càng lúc càng nhanh, hẳn phảng phất nghe được thanh âm máu mình đánh sâu vào mạch máu, máu trong mạch máu nóng đến lập tức muốn sôi trào, không nhịn được, Hồ Bất Quy giải khai cổ áo mình.

Một nút...

Hai nút...

Ba nút...

Áo sômi trên người là từ địa cầu mang đến, nghiêm cẩn đi làm dùng áo sômi, đủ hai mươi cúc áo, từ dưới xiêm áo khâu thẳng đến cổ áo, mà bây giờ... lúc chính mình đem chúng nó từng nút nút giải khai, phảng phất đồng thời đang lột xuống cái mặt nạ nghiêm cẩn lúc thường của mình, Hồ Bất Quy cảm giác được chính mình trở nên phóng đảng.

Xác thực mà nói, hẳn muốn trở nên phóng đảng.

Đầu lưỡi vươn ra, Hồ Bất Quy hướng về phía môi như cánh hoa của đối phương hôn tới, đầu tiên là thân mật bắt chước tần suất đối phương liếm láp ngón tay mình mà liếm môi đối phương, lúc hôn đến môi đối phương có chút sưng, Hồ Bất Quy thử dò xét đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng đối phương.

Đầu lưỡi đối phương rõ ràng cứng đờ, bắt quá rất nhanh thì càng thêm hưng phấn, nhiệt tình ôm lấy lưỡi mình Mỗi một nụ vị giác cũng đang tiếp hôn, sau khi xẹt qua mỗi cái răng đối phương, Hồ Bất Quy ngất huyền suy nghĩ: hàm răng người này thật ngay ngắn...

Nóng... Vẫn nóng quá

Một mặt cùng Giản tiếp hôn, Hồ Bất Quy bắt được bàn tay hắn luôn tới khuôn ngực mở rộng của mình, cố gắng làm cho đối phương dùng nhiệt độ cơ thể hơi lạnh giảm nhiệt cho mình.

Bàn tay Giản ngay từ đầu vốn là theo ý tứ của hắn quét qua bên ngoài thân thể hắn, song rất nhanh liền thoát khỏi không chế của hắn, bắt đầu tự hành vận động. Mỗi một tác da thịt bị bàn tay đối phương ủi qua đều như lửa

Hồ Bất Quy cảm giác được thân thể càng ngày càng nhuyễn, hai tay vững vàng ôm lấy cổ Giản, Hồ Bất Quy bây giờ thâm nghĩ cùng đối phương hôn môi.

Hắn không biết tư thế mình bây giờ có bao nhiêu *** đảng, như một gốc cây dây leo, hắn bây giờ hoàn toàn bám trên người Giản, Giản gờ lên một chân chống lên một thân cây đối diện, sau đó làm cho Hồ Bất Quy ngồi ở trên đùi mình, dính sát vào trong ngực mình, đầu như đối phương ma sát trong ngực mình, Giản cảm thấy trong lòng càng ngày càng ngứa.

Đối với sự thay đổi động tác của Giản hoàn toàn không biết gì cả, Hồ Bất Quy chỉ là hôn Giản một cách nóng bỏng, không ngừng cùng đối phương trao đổi nước bọt trong miệng, cảm giác càng ngày càng thân mật.

Hồ Bất Quy trong miệng dần dần phát ra tiếng hừ, chính hắn hoàn toàn không biết gì cả, nhưng đối diện hai tròng mắt Giản lại càng ngày càng lửa nóng, bàn tay lớn sờ hươu cái mông Hồ Bất Quy.

Lúc cái mông cánh hoa no đủ của Hồ Bất Quy một trái một phải rơi vào bàn tay hắn, Giản mạnh thi lực đem hai mông dùng sức hươu kẻ hở giữa mông đẩy, sau đó không đợi Hồ Bất Quy hừ lên tiếng, liền lại bắt được phiến mông dùng sức kéo ra hai bên, kéo thẳng đến lúc cái lỗ nhỏ bí mật ở chính giữa kia cũng cơ hồ bị kéo ra, lại lặp lại động tác xoa nắn trước đó.

“A a nữa... Mạnh thêm nữa Mạnh”

Tiếng rên rỉ đứt quãng của Hồ Bất Quy từ khoe miệng tiết ra, Giản buông ra miệng đối phương, không để ý tới bộ dáng không thuận theo không ngăn cản của đối phương, đầu lưỡi theo cảm Hồ Bất Quy xuống phía dưới tiếp tục liếm.

Cắn qua trái cổ... Đem hai khối đầu nhũ trước ngực mút đến cơ hồ rút ra, Giản đem Hồ Bất Quy dùng sức đẩy về phía sau, Hồ Bất Quy sớm không có khí lực, toàn bộ dựa vào hắn chống đỡ hoàn toàn không cách nào chống cự, thất thanh gọi một tiếng, giây tiếp theo liền phát hiện hiêm hiêm tựa vào trên đùi đối phương, đầu càng lại trống rỗng

“Người muốn... A a ” muốn kêu to, nhưng lại thốt ra tiếng hừ mềm yếu làm cho chính mình cũng không nhận được mặt đỏ tim đập, vội vàng lấy tay tắc ở miệng. Hồ Bất Quy đỏ mặt liếc mắt nhìn Giản, chỉ thấy đối phương hươu mình cười, sau đó cánh tay tinh trắng phân biệt nắm lấy hai đùi mình, giây tiếp theo đứng là nhấc hắn lên

“A... Không nên... A không nên như vậy ” rõ ràng là lời kháng nghị, nhưng tiếng rống lên lại như là làm nũng, Hồ Bất Quy cảm giác được siêu dọa người Nhưng loại tình huống lúc này... Ngay cả trong bộ phim cảm hai mươi lăm cũng chưa từng có tư thế này a a a Hắn... Hắn...

Thật quá mất mặt rồi

Kéo hai chân Hồ Bất Quy nhấc lên, Giản đầu tiên là muốn chân Hồ Bất Quy giữ chặt cổ mình cố định, kết quả phát hiện tư thế này, việc mình muốn làm hoàn toàn làm không được, vì vậy đành phải tiếp tục nhấc hai đùi đối phương, hai tròng mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm mục tiêu của mình, liếm liếm môi, Giản ngừng đầu an ủi đối với Hồ Bất Quy cười cười, sau đó cúi người thẳng hươu mục tiêu của mình ——

“Người nơi này... Tất cả đều là mùi phát tình...”

Giản khúu giác dị thường linh mẫn đã sớm ngủi thấy, đó là một loại mùi rất kỳ dị, mùi làm cho lòng mình ngứa vô cùng, nóng vô cùng, muốn đem đối phương một cái nuốt vào bụng.

Phát giác đối phương cứ nhiên bắt đầu liếm láp cây của mình, Hồ Bất Quy mắc cỡ thoáng cái đã quên trăm mê mới vừa rồi, tay quơ đủ đường muốn giây gông cùm của đối phương, không ngờ hai chân dưới sự giây dựa của mình càng thêm mở lớn, lực chú ý đối phương dời đi một chút.

Giản nhất thời dừng lại làm cho Hồ Bất Quy buồn bực đành chỉ quơ quào, nhưng lại tại một giây sau, lúc hậu môn bị cảm vào một ngón tay vĩ miệng mắng to, “Người mới phát tình Cả nhà người đều phát tình”

Hô hết Hồ Bất Quy liền im lặng.

—— cẩn thận ngấm lại, lúc này, Khoa Ni cùng Ni Tập tám phần đã đang phát tình, cho nên nói cả nhà bọn họ phát tình... Tựa hồ một điểm cũng không sai.

Giản tựa hồ rút cục phát hiện địa phương làm cho hắn cảm thấy hứng thú, đem hai chân Hồ Bất Quy tách ra đến không thể mở lớn hơn nữa, Giản cẩn thận nhìn chăm chăm cái lỗ giữa hai chân, càng nhìn chăm chú mặt càng thiếu lợi hại, nhìn cái lỗ nhỏ nhỏ kia không ngừng theo giây dựa của đối phương hé ra co lại, Giản cảm thấy chính mình bị nó dụ dỗ rồi.

Tầm mắt hoàn toàn không ly khai nơi đó, đem hai chân Hồ Bất Quy toàn bộ nắm trong một bàn tay, Giản dùng cái tay còn lại sờ vào đôi mắt nhỏ cơ hồ đang run run khấn nguyện, sau đó đâm vào.

Thân ái vì vậy bắt đầu lớn tiếng chửi bậy, bất quá Giản không để ý: lúc ***, bên người nằm dưới ngay từ đầu luôn cố gắng phản kháng, giống đực bị phản kháng thành công vốn không có tư cách hưởng dụng thân thể đối phương, cho nên Giản chẳng những không có buông tay, ngược lại càng kiên quyết.

Hắn biết đó chính là địa phương bọn hắn ân ái, mà các loại “tài liệu dạy học” trước tới nay mẫu thân cho hắn xem cũng cho hắn biết: ân ái chính là hắn đem vật của mình bỏ vào cái địa phương đó, nhưng muốn thuận lợi để vào tốt nhất có thứ gì đó trơn, nhưng...

“Không có...” Xem một chút bốn phía, Giản thất vọng phát hiện bôi trơn trước đó mua, đã sớm tại lúc hắn bởi vì *** đột nhiên biến thành hình người từ không trung rơi xuống, không biết rơi tới nơi nào.

Giản suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ tới cái gì, vì vậy tiếp theo dùng hai tay phân biệt nhấc giữ hai đùi Hồ Bất Quy, hơn nữa như lúc ban đầu đem chân đối phương tách ra đến không thể tách ra hơn, sau đó cúi xuống vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm nơi đó một chút.

Mạch máu trên mặt Hồ Bất Quy vì vậy nổ mạnh.

Hắn chưa bao giờ biết cái địa phương đó của mình sẽ miễn cảm như vậy, trước kia mặc dù cũng đã cùng Giản làm một lần, nhưng tình huống ngay lúc đó... Hồ Bất Quy tổng kết cảm tưởng: bệnh trĩ a.

Mà lần này thì hoàn toàn bất đồng, tựa như trẻ con mút sữa, đối phương không chỉ liếm, càng dùng sức mút cái địa phương đó, từ góc độ Hồ Bất Quy, có thể dễ dàng chứng kiến bộ dáng đối phương hấp hôn cái địa phương đó của mình, cái cảnh sắc kia ——

Hồ Bất Quy cảm thấy mũi mình có chút nóng nóng.

Từ cái địa phương đó chậm rãi xuống phía dưới, cả rãnh đùi đều bị lật qua lật lại liếm ẩm ướt. Sau đó Hồ Bất Quy cảm giác chân mình bị buông xuống, mềm như mì sợi buông xuống tại hai sườn bắp đùi Giản địa.

Hồ Bất Quy thở hổn hển, cảm thấy chính mình ngay sau đó bị Giản kéo lên, mặt gắt gao sát bên cổ Giản, nhìn trái cổ kia không ngừng nhúc nhích, Hồ Bất Quy xúc động cắn một cái, sau đó miễn cảm phát giác khối thân thể mình nương tựa này run rẩy một chút.

Giây tiếp theo, Hồ Bất Quy phát hiện cái mông mình bị nâng lên, một cây gậy nóng vù vù theo kẽ hở đùi qua lại trượt động, ban đầu di chuyển khá gian nan, sau đó chậm rãi, trở nên ẩm ướt trơn trượt, rõ ràng không có bị cấm vào, nhưng Hồ Bất Quy có một loại cảm giác đối phương đang ở trong cơ thể mình tiến xuất xuất.

Huyệt khẩu mấy lần bị mạnh chen mở, cũng làm tốt chuẩn bị co rút lại, hảo đem đối phương ra sức đẩy ra ngoài, ai ngờ đối phương lại nhanh chóng lui ra ngoài, mấy lần lặp đi lặp lại, Hồ Bất Quy cảm giác trong lòng càng ngày càng hư không, thân thể cũng thế.

Rốt cục, đối phương tựa hồ rốt cục ma sát đủ rồi, huyệt khẩu đã ẩm ướt đến không ra gì, một cái đầu tròn tròn chậm rãi theo cốc đạo xâm nhập, cảm giác mình bị căng cứng từng milimét, Hồ Bất Quy không nhịn được hít một hơi.

Lần trước Giản là một hơi vào còn chưa tính, lần này chậm rãi tiến vào, mới phát giác hưng khí hắn chơi đùa rốt cuộc là bao nhiêu đáng sợ, bắp đùi banh quá chặt chẽ, Hồ Bất Quy trong lòng hối hận mình sao mới vừa rồi không có tra xét một chút: tốt xấu xem một chút kích thước a?

Nhẹ nhàng dao động thất lưỡng điều chỉnh vị trí, Hồ Bất Quy không thể làm gì khác hơn là hít thật sâu, tận lực thẳng phần eo để cho đối phương chậm rãi tiến vào, hắn cảm giác mình sắp bị căng đến nổ tung rồi, nhưng cái đầu kia còn chưa hoàn toàn tiến vào, chứng cứ chính là hắn còn đang thống khổ cảm giác mình còn đang chậm rãi bị mở rộng.

Rốt cục... Ngay lúc hắn không ngừng cảm giác cực hạn sau đó lại bị vượt quá cực hạn, cái đầu vô cùng cực đại kia rốt cục hoàn toàn chen vào được.

Hồ Bất Quy híp mắt, nghe được tiếng thở của Giản, mồ hôi hắt một giọt một giọt nhỏ trên người mình, chảy tới chỗ hai người tương giao, Hồ Bất Quy bắt đầu cảm thấy nóng.

Ở trong thân thể đại gia hỏa mới vừa chui vào kia bắt đầu thử dò xét đi tới, một tắc một tắc xâm nhập, chân hoàn toàn động cũng không có cách nào động, Hồ Bất Quy cảm giác chính mình nơi đó đang ở lực mạnh mở ra hợp lại co rút, giữa cái co rút hắt có thể cảm thấy mạch đập thứ của Giản, Hồ Bất Quy đỏ bừng mặt.

Xâm nhập trong chốc lát, hình như cảm giác không thể đi tới nữa, Giản bắt đầu lùi về sau, nội bích theo sự rời khỏi của hắn không muốn truy cản mà hợp lại, Hồ Bất Quy thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cũng có chút mất mát, nhân tiện ở phía sau, Giản lại càng thêm lực mạnh xông vào

Bị đẩy một tiếng, trái tim Hồ Bất Quy thành thích nhảy dựng lên. Lúc này đây Giản tiến vào quá nhanh quá đột nhiên, Hồ Bất Quy cảm giác hắn tiến vào còn sâu hơn hồi nãy nữa, trong chỗ sâu nghiên nát một trận, ngay lúc Hồ Bất Quy bị hắn khiến cho cả người phát ngứa, Giản lại rời khỏi, sau đó ——

Trùng trùng lại đẩy vào

Chậm rãi lôi ra...

Sau đó càng thêm lực mạnh đẩy vào

“A Nhẹ chút a A ” trong đầu cũng không nghĩ được gì, Hồ Bất Quy chỉ có thể trong miệng a a kêu.

Giản khí lực đẩy thật lớn, hắn không nhận được muốn trốn ra sau, hết lần này tới lần khác bắp đùi bị đối phương vững vàng bắt được, Hồ Bất Quy chỉ có thể bị đình tại chỗ, vô lực thừa nhận sự xung đột mở rộng khép chặt của đối phương

Ngay từ đầu quả thật rất thống khổ, tuy là trước đó Giản hao không ít thời gian làm mở đầu, nhưng thứ kia của hắn thật sự quá lớn, Hồ Bất Quy lại là người mới chỉ có một lần kinh nghiệm, năm phút đồng hồ bắt đầu, Hồ Bất Quy cảm giác được chính mình quả thực cũng bị đâm muốn chết, bất quá rất nhanh, Giản đầu phân bố chất nhầy ẩm dính dừng đạo, ra vào bắt đầu trượt lọt.

Mặc dù còn chưa xem kĩ qua thứ kia của Giản hình người, bất quá Hồ Bất Quy lại cảm thấy thứ kia mặt ngoài không phải trơn nhẵn, thân có rất nhiều chỗ lồi nhỏ xíu, lúc ra vào, những chỗ lồi này không ngừng cọ xát bên trong hắn.

Bởi vì vật của Giản thô và dài, cơ hồ không có sức, Giản rất nhanh liền ma sát tới vị trí tuyến tiền liệt, vì vậy Hồ Bất Quy hoàn toàn bị đánh bại, thân thể rõ ràng bị cố định tại chỗ, nhưng cái mộng lại cố gắng giơ lên, cố gắng làm cho Giản tiến vào địa càng sâu.

Giản vẫn rất nhanh liền bắn, trong tràng đạo tràn đầy dịch thể Giản, bất quá tính khí của Giản lại hoàn toàn không có mềm đi, vẫn vừa nóng vừa cứng, Hồ Bất Quy cảm thấy Giản tựa hồ dừng lại trong chốc lát, sau đó lại bắt đầu nhọt nhọt đâm, hoàn toàn không có ý rút khỏi.

“Này... Tốt xấu... Tốt xấu đổi một tư thế...” Mượn chút sức nhè ra giọng điệu, Hồ Bất Quy thở hồng hộc nói. Rất nhanh, hắn cảm thấy trên mặt bị liếm một chút, giây tiếp theo, Giản quả nhiên nghe lời thay đổi một tư thế ——

Hắn bị trở mình thân quỳ trên mặt đất, hai người ngay cả lúc trở mình, thứ đó của Giản chưa từng rút ra.

Sau đó là một trận tiến công hung ác.

Mềm oặt quỳ rạp trên mặt đất, cắn cái quần mình lót trên mặt đất, Hồ Bất Quy cảm giác giây tiếp theo chính mình có thể thăng thiên rồi. Mặc dù Giản hoàn toàn không kỹ xảo, bất quá không chịu nổi thiên phú dị bẩm, Hồ Bất Quy cảm thấy ân ái như vậy, làm không tốt thật sự sẽ bị nghiền.

Không ổn...

Tâm lý nghĩ tới, Hồ Bất Quy mơ mơ màng màng bị một thứ cứng đập đến, run run vươn tay hướng vật kia vuốt ve, nhưng lúc nhìn đến cái chai màu nâu, không có nhãn hiệu kia, mở to hai mắt nhìn.

Thuốc tránh thai

Hả... Đúng rồi... Ăn thuốc tránh thai...

Trong dự vọng gian nan bảo trì sự sáng suốt cuối cùng, Hồ Bất Quy run rẩy vặn mở nắp chai, đổ một viên thuốc nuốt xuống, sau đó...

Té xỉu.

Đợi đến lúc Hồ Bất Quy lần nữa tỉnh lại, chung quanh đã không còn là tình cảnh hoang dã, mà là đỉnh huyết động quen thuộc — nơi đó có một ngọn đèn, giống như sao phân bố tại đỉnh, ban đêm lúc đốt đèn tựa như tại hoang dã ngấm sao.

Này cũng không phải sở thích của Hồ Bất Quy, ai lại nguyện ý ở nhà còn có cảm giác không an toàn giữa hoang dã chứ? Nhưng hắn đoán Giản sẽ thích, cho nên lúc ấy vẫn chọn loại đèn này.

“Đèn này đẹp lắm, ta thích ngấm sao.”

Bên tai hắn vang lên thanh âm Giản, thành thật mà nói thanh âm này hắn nghe lên còn có điểm xa lạ, bất quá hắn sẽ nhanh quen thuộc nó, nhắm mắt lại, Hồ Bất Quy lắng lắng nghe thanh âm Giản.

“Ta phát hiện bồn cầu người lắp ráp rồi, ta... lúc đang ở trại tạm giam cũng gặp qua cùng loại, khi đó không biết cái kia nguyên lai là bồn cầu... Sớm một chút lắp đặt thì tốt rồi.”

Ta cũng vậy. A, người rốt cục phát hiện chỗ tốt của bồn cầu rồi?

“Hôm nào chúng ta đi mua một cái giường đi, giường... rất thoải mái, mềm, cái này vốn là giường Ngã Cách đi? Chúng ta mua một cái giường lớn hơn nữa đi? Muốn lớn nhất”

Trước bởi vì Giản không cách nào biến thành hình người, cho nên trong nhà vẫn không có giường, sau Hồ Bất Quy lại mua giường cho Ngã Cách, bất quá lại chưa mua cho mình, hắn nghĩ: dù sao hắn cùng Giản ngủ cùng một chỗ, nếu như mình ngủ giường, cái tên kia nhất định sẽ cô đơn.

“Chúng ta như thế nào trở về?” Miệng mở rồi mở, hơn nửa ngày mới phát ra thanh âm khàn khàn, “Người lại biến thành khủng long rồi?”

“Không.”

“Vậy người như thế nào trở về?” Người này nhất định không biết số gọi taxi nơi này, Hồ Bất Quy nghĩ.

“Chạy về.”

“Chạy về” Nghĩ đến khoảng cách kia, Hồ Bất Quy lấy làm kinh hãi, giãy dụa ngồi dậy, Hồ Bất Quy bắt lấy chân Giản kiểm tra lòng bàn chân hắn — bên trên quả nhiên có một chút vết cắt mảnh nhỏ, bất quá không có chảy máu.

“Ta không có việc gì, cho dù là hình người, ta cũng vậy. Rất da thô thịt dày.” Giản tự hào nói, vỗ vỗ ngực mình.

Nhìn mỹ nam tử đoan trang như vương tử nói mình da thô thịt dày, một bên bộ dáng như Thái Sơn mạnh mẽ ***g ngực, Hồ Bất Quy có loại cảm giác cười sắc súa.

Hai người đều trần truồng, quỳ gối ở đối diện Giản, Hồ Bất Quy đột nhiên cảm giác được sau lưng lạnh lạnh, nhìn thoáng qua Giản trông mong nhìn mình, Hồ Bất Quy giây tiếp theo liền một lần nữa lùi vào trong vòng tay Giản.

A — thật ấm.

“Ồng ồc, khoảng cách xa như vậy, người bay còn phải bay hơn hai giờ, biến thành người còn không đi chết người...” Lầm bầm trong miệng, Hồ Bất Quy trở mình, trực tiếp mặt hướng nguồn nhiệt phía sau.

“Nhưng bộ dáng người thoát nhìn rất lạnh.” Giản lúc hình người thanh âm thật sự rất êm tai, tựa như nam chủ bá (DJ trong radio, rất khuất phục lòng người, “Hay là hình khủng long tốt, có thể bay hơn nữa có thể bay rất nhanh, người lạnh còn có thể ngăn cản gió cho người.”

“Này Người không muốn cùng ta ân ái sao?” Không có ngẩng đầu, thanh âm Hồ Bất Quy bất mãn thổi đến.

“... Muốn.” Giản xấu hổ nói, theo thói quen cúi đầu, cái này không có đập bể sàn nhà, trực tiếp đập tới trên vai Hồ Bất Quy, cọ cọ thật thoải mái “Kỳ thật... Hình người có chỗ tốt của hình người...”

Lúc chứng kiến lỗi tai Hồ Bất Quy đổ bưng, Giản không nhịn được vươn đầu lưỡi liếm liếm, sau đó phát hiện lỗi tai đối phương càng đỏ.

Lỗi tai Hồ Bất Quy run rẩy một chút, có điểm ngượng ngùng ngẩng đầu, sau đó chứng kiến Giản đã về mặt hồng hồng nhìn mình.

Mặt gương lên, Hồ Bất Quy tiếp cận qua mũi miệng Giản, vì vậy mặt Giản đỏ lợi hại hơn, một hồi lâu nhìn bộ dáng Hồ Bất Quy hai tròng mắt hàm chứa ánh nước thẳng tắp nhìn mình, Giản rốt cục cố lấy dũng khí, cũng tiếp cận qua mũi miệng Hồ Bất Quy.

Giống như chim nhỏ mổ tới mổ đi, hai vị này không bao lâu thì cọ xát nhóm lửa, tiếp tục lăn cùng một chỗ.

Hình người kỳ thật rất hạnh phúc a Trong nhộn nhạo, Giản mơ mơ màng màng có một kết luận.

Hạnh phúc ôm cùng một chỗ nhưng tỉnh lại... sáng sớm không biết bao nhiêu ngày sau, Hồ Bất Quy rốt cục thực dụng đánh bại tham sắc dụng, đối tỉnh dậy.

Hai người cọ xát lẫn nhau trong chốc lát, rốt cục vẫn đứng lên, không có ý tứ đem giường Ngả Cách sửa sang lại thành bộ dáng trước khi sử dụng, như mọi khi, hai người thương lượng nội dung bữa cơm sáng, sau đó do Giản ra ngoài đem nguyên liệu nấu ăn trở về. Khom người dùng cầm cọ xát cọ xát đỉnh đầu Hồ Bất Quy, Giản từ một cánh cửa khác đi ra ngoài.

Hôm nay gió rất thoải mái a cảm giác rúc vào nhau ấm vu vu tỉnh lại cũng thật thoải mái a Híp mắt cảm khái chốc lát, Giản bắt đầu chạy chậm, sau đó nhảy lên trên, sau đó...

Thì té xuống.

Sững sờ ở tại chỗ nhìn cái chân trắng bóc của mình, một hồi lâu, Giản lại dùng lực nhảy, sau đó tái té xuống.

Vỗ vỗ đất trên người, Giản nắm nắm đầu: hình như... Biến không về rồi.

Bất quá biến không về thì biến không về đi, chuyện nên làm vẫn phải làm, nhìn một chút danh sách trong tay, Giản tìm một phương hướng sẵn sẵn bình thường chạy đi.

Nguyên lai thế giới trong mắt thân ái là như thế này, Giản một bên chạy một bên nghĩ, mấy lần trước lúc biến thành hình người đều có chuyện khác chiếm cứ tâm thần hần, tính lên, hôm nay vẫn là hần lần đầu tiên hảo hảo dùng thân thể hình người quan sát thế giới này.

Hết thấy đều là mới lạ, cây cối nguyên bản thấp lùn trở nên dị thường cao lớn, tầng tầng che khuất tầm mắt hần, hết thấy chung quanh cũng trở nên thật xa lạ Thật giống như chưa từng tới cái địa phương này, Giản tò mò tại rừng cây nhảy lên nhảy xuống.

Hình người cũng không có làm cho sức lực hần nhỏ đi, trái ngược, bởi vì cánh tay tương đối biến dài, hần cảm giác được thăng bằng của mình thậm chí so với nguyên lai càng tốt một chút, hơn nữa lúc hình người hần có mười ngón, cảm giác cầm đồ vật cũng càng thêm tiện.

Hưng phấn một hơi chạy năm mươi km, Giản có hơi khát, bưng vào khúu giác linh mẫn, Giản rất nhanh tìm được một dòng suối nhỏ, chạy đến một đầu mồ hôi Giản vui vẻ nhảy vào, liền tẩy uống nước ở bên trong lung lay hồi lâu, rốt cục thỏa mãn Giản từ trong nước vẩy bọt nước nhảy ra, sau đó hạnh phúc ngồi trên tảng đá chờ đợi mình chậm rãi được gió hong khô.

Kỳ thật hần đã sớm muốn như vậy tại khe suối nhỏ chơi đùa một lần rồi.

Dù sao hình người càng tiết kiệm không gian, cho nên đại bộ phận nơi chốn công cộng hồ bơi, khu vui chơi... vân vân, trên cơ bản đều là lấy hình người làm tiêu chuẩn cấu kiến, bởi vậy, lớn như vậy, Giản chưa từng đi qua hồ bơi, cũng không có đi qua khu vui chơi.

Lúc nhỏ, hần vẫn rất muốn đi hồ bơi chơi nước, cũng rất muốn đi chơi trò chơi, mặc dù có thiết bị trò chơi cho tiểu khủng long còn chưa thể hóa thân, nhưng vóc dáng hần rất lớn, mỗi lần ngoại khóa đi địa phương này đó chơi đùa, thầy cô giáo chung quy sẽ khéo léo nói cho hần không thể tham gia, sau đó hần đành phải

tự mình đợi ở nhà, dần dà, Khoa Ni liền cảm thấy hấn bắt đầu tránh tham gia lớp học; dần dà, bạn bè trong lớp không muốn để ý đến hấn nữa.

Lúc tóc khô không còn sai biệt lắm, Giản đứng lên chuẩn bị tiếp tục ăn.

Hình người mặc dù chỗ tốt rất nhiều, nhưng không thể bay thật là nhược điểm rất trí mạng, rất ít có khủng long sẽ đi tản bộ tại vùng hoang vu dã ngoại a; qua nơi này đều là bay...

Đang rầu rĩ nghĩ tới, đỉnh đầu truyền đến một tiếng long ngâm, cái lỗ tai Giản hơi dựng thẳng lên, ngẩng đầu, lúc chứng kiến quái vật lớn đi qua phía trên, như mọi khi, Giản sẽ mở miệng, lộ ra hàm răng bén nhọn...

Thị giác hơi chút chuyển đổi——

Xích ở trên trời bay.

Hấn rất rõ ràng lúc chính mình bay gây uy áp cho khủng long khác, hai cánh thật lớn khi mở rộng ra dài đến mười lăm thước lúc vỗ đập mang đến cường đại khí lưu, làm cho chung quanh hấn cơ hồ không có khủng long có dũng khí đến gần. Sáng sớm trong sơn cốc, ánh mặt trời bao phủ mặt đất, sương sớm bao trùm mặt lá, thanh âm chim nhỏ oa oa oa, bên khe cốc... Trời Hấn nhìn thấy gì?

Một vị mỹ thanh niên tóc bạc xinh đẹp kinh người, người trần truồng đứng ở nơi đó, bằng vào thị lực tốt, hấn thấy được trong ánh mắt híp lại của tên thanh niên kia lóe ra quang mang màu bạc.

“A...” Không nhận được cảm thán một tiếng, Xích cảm giác trống ngực mình càng lúc càng nhanh.

Tên thanh niên kia nghe được thanh âm hấn, a Hấn hướng nhìn qua mình rồi A

Trái tim thành thạch cơ hồ nhảy đi ra, Xích chứng kiến tên thanh niên kia nhìn chằm chằm mình, sau đó khóe miệng có chút nhếch, lộ ra hàm răng trắng nõn như ngọc trai...

Xoạch ——

Xích bị mê đến ngất hồ hồ bay xuống.

Sau đó, nắm tay Giản đi qua ——

“Thịt Xích Dực Uy Mãnh long... Còn được thông qua đi? Bất quá người này thoát nhìn có điểm quen mắt oh.” Tâm lý nghĩ tới, tay phải túm trụ một cánh đối phương, Giản chậm rãi hướng phương hướng nhà đi đến.

Khói bếp từ một góc đỉnh huyết động Giản bốc ra, Hồ Bất Quy đã bắc nồi xong, sẽ chờ Giản mang theo nguyên liệu nấu ăn trở về hạ nồi.

Khí trời tốt lắm, Hồ Bất Quy cầm một quyển tạp chí chưa xem hết ngồi ở động khẩu một bên đọc sách một bên phơi nắng, như có như không trở tờ tạp chí trong tay, Hồ Bất Quy từ trong túi lấy ra chai thuốc màu nâu, như nghĩ tới cái gì.

“...” Hấn ngay lúc đó trong lòng cảm giác siêu cổ quái.

Sau khi Hồ Bất Quy lại thừa dịp lúc Giản không chú ý len lén uống thuốc này một lần nữa, sau đó lại ngã, lần này ý chí hấn rất thanh tỉnh, thanh tỉnh đến hấn đủ để phán đoán té xỉu cùng ngủ khác nhau, bây giờ nhớ tới, lần đầu tiên sau khi uống thuốc này, hấn hấn là ngủ mà không phải té xỉu.

“Không tổn hại sức khỏe, coi như sau khi mang thai không cẩn thận ăn đến cũng không có vấn đề gì, được lực chuyển thành thuốc ngủ, nhiều nhất làm cho người ta ngủ một giấc mà thôi, còn có thể an thai đây.”

Lúc tặng hấn bình dược này, lời Bỉ Bỉ nói với hấn hiện lên trong lòng hấn, không thể nào? Bọn họ trước cũng chỉ làm qua một lần a? Hơn nữa hấn gần đây cũng không có chỗ gì bất bình thường? Đơn giản là vòng eo phì một chút, thèm ngủ một chút, năng ăn một chút, ngẫu nhiên thèm ăn bất tử chút...

(này... phản ứng mang thai cơ hồ toàn bộ có, này còn gọi không có chỗ gì bất bình thường hả?

Được rồi, hấn nghĩ... Hấn đại khái... Có thể... Hấn là... Tám phần là mang thai rồi.

Nhưng loại sự tình này... Loại lời này... Làm cho hấn như thế nào không biết xấu hổ nói ra đây;

Chẳng lẽ muốn hấn một đại nam nhân xấu hổ nói với Giản: ta trong bụng có con của người rồi, chúc mừng người, người sắp làm ba rồi ——

Trời Chỉ là tưởng tượng có thể làm cho hấn té xỉu rồi có được không?

Đang rối rắm, hấn chứng kiến Giản mang theo con mồi từ xa xa trở về.

Câu trên vốn là kết quả sau khi tính lược định ngữ, nếu như bổ sung thêm câu hình đầy đủ thành phần, hấn là: hấn chứng kiến Giản (mông trần, mang theo con mồi (nhìn qua có điểm quen mắt từ xa xa (đi trở về.

“Người, người như thế nào không mặc quần áo?” Kinh hoảng thất thố Hồ Bất Quy lập tức vọt lên, đem áo mình cởi ra, cản trên lộ dưới, che dưới trên lại chân không.

“Hả? Ta không có quần áo.”

“...” Hồ Bất Quy im lặng: tên cho tới bây giờ không biến thành hình người, trong thường thức căn bản không có hạng mục quần áo này.

“Đặt ở đâu?” Giản nghiêng đầu, đây là động tác thói quen của hấn, song không biết tại sao cảm giác được động tác này, Giản hình người trở nên đặc biệt... Mê người, Hồ Bất Quy cuống quýt đỏ mặt xoay người dẫn đường.

“Ta, ta chuẩn bị phòng bếp mới, sau này sau khi người sẵn ăn liền đem con mồi đặt ở nơi đó đi.” .

Nhìn Giản không chút nào phí sức kéo con mồi so với hình thể hấn bây giờ lớn thập bội phía sau đi, Hồ Bất Quy kinh ngạc một chút rất nhanh khôi phục tự nhiên.

“Là Xích Dục Uy Mãnh long đây Loại khủng long này thật không dễ bắt, hơn nữa bay lại nhanh, người biến thành hình khủng long mới bắt được đi? Thế nào, hai loại hình thái chuyển đổi sẽ rất khổ cực sao?”

Hồ Bất Quy biết, đối với khủng long mới vừa học biến thân, biến thân hai hình thái vốn là một hành vi rất tiêu hao thể lực. Bất quá thật sự là như vậy, nhưng là một tin tức tốt ít nhất đối với Khoa Ni bọn họ mà nói là một tin tức tốt.

Không có trực tiếp trả lời lời Hồ Bất Quy, Giản nắm cái lỗ tai, “Không, ta như bình thường như vậy, hấn liền tự mình té xuống.”

“Như bình thường như vậy?” Mặc dù đối với Giản trần truồng có điểm để ý, bất quá Hồ Bất Quy nói chính mình phải quen: bình thường lúc Giản hình khủng long, cũng không phải mông trần trước mặt mình lúc ẩn lúc hiện?

“Uh, thì giống như vậy.” Giản vừa nói, khóe miệng đột nhiên chậm rãi vểnh lên, môi như cánh hoa chậm rãi tách ra, lộ ra bên trong hàm răng chính tề như ngọc trai, cảm giác cả người thoáng cái thay đổi, trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng lại hấp dẫn... nụ cười nửa thiên sứ nửa ác ma.

Vươn bàn tay che khuất hai tròng mắt, Hồ Bất Quy cảm giác được chính mình thiếu chút nữa bị nụ cười chọc hiện của Giản làm mù lòa.

Hơn nửa ngày Hồ Bất Quy mới tại câu hỏi quan tâm của Giản lấy lại tinh thần, rất nhanh giải thích tâm tình ngay lúc đó của tên nằm ngã trên mặt đất.

Giản nói không sai, hấn cũng quả thật là đi sẵn bình thường, tưởng tượng Giản hình khủng long tại tình cảnh mới vừa rồi:

Sáng sớm trong sơn cốc, ánh mặt trời bao phủ mặt đất, sương sớm bao trùm mặt lá, thanh âm chim nhỏ oa oa oa, bên khe cốc, một con quái vật lớn toàn thân ngấm đen —— Tháp Tật Tư đứng ở nơi đó, hấn hít mắt, đột nhiên, bầu trời có khủng long gào thét qua, Tháp Tật Tư ngửa đầu, sau đó miệng nhếch ra, nước miếng theo răng nanh sắc bén chảy xuống...

Vì vậy con mồi bị hấn nhìn chăm chú khắp cả người phát lạnh, đã dừng lại quên bay, bùm một tiếng té xuống, Giản một cái cắn cổ đối phương, đem đối phương kéo trở về.

Được rồi, mặc dù kết quả là giống nhau, bất quá cảm giác thân mình con mồi khẳng định là thiên đường cùng địa ngục.

Đồng tình nhìn thoáng qua Xích Dực Uy Mãnh long còn đang hôn mê, Hồ Bất Quy nhéo thịt bắp đùi đối phương, “Hầm đi, người ăn chiên nướng đối với thân thể không tốt, như vậy —— người từ trong sân nhỏ ít hành, ta trước đem hấn xử lý một chút.”

Giản gật đầu đi ra ngoài, Hồ Bất Quy thì vén lên tay áo, quyết định trước đem con mèo rửa sạch một chút. Phòng bếp mới thật tốt, bên trong có bồn rửa size siêu lớn, chỉ cần đem mục tiêu đặt lên, có thể thao tác quá trình xử lý nó, rất tiện cho người khí lực không đủ như Hồ Bất Quy.

“Bất quá, người này nhìn thật quen mắt a.”

Ấn di chuyển cái nút, nhìn thân hình thật lớn của đối phương chậm rãi biến mất tại bồn rửa, Hồ Bất Quy tự nhủ.

Xích đang nằm mơ, mộng đẹp.

Trong mộng hấn chứng kiến một người đẹp thật đẹp mỉm cười với hấn, sau đó hấn ưu nhã bay xuống, đối phương vui mừng hướng hấn bay đến, sau đó hấn liền cảm giác trống ngực mình càng lúc càng nhanh, cuối cùng trái tim như là bị cái gì dùng sức kích một chút, hấn ngã xuống.

Hấn nghĩ hấn là bị tình yêu đánh bại rồi (kỳ thật hấn là bị nắm tay đối phương đánh bại).

Hoảng hoảng hốt hốt, hấn nghe được thanh âm nước chảy. Chậm rãi mở mắt, hấn đánh hắt xì, cái này hai tròng mắt rốt cục hoàn toàn mở rồi, sau đó hấn liền gặp được mỹ nam tử trong mộng kia.

A thật sự là dễ nhìn Ca ngồi hai mắt hấn, hai mắt hấn xinh đẹp tựa như ánh trăng Ca ngồi bờ môi của hấn, bờ môi của hấn so với đóa hoa sáng lạn nhất mùa xuân còn muốn diễm lệ hơn, ca ngồi...

“Ta cảm giác được Xích Dực Uy Mãnh long nếu hấn chỉ dùng thân thể thì tốt hơn, bắp đùi dường như thích hợp kho tàu.”

Hấn nghe được mỹ nhân trong lòng nói như thế.

A... Thanh âm cũng là hay như thế.

Ngây ngốc, Xích tiếp lời nói, “Kỳ thật bộ phận thích hợp kho tàu của chúng ta vốn là cái đuôi, nhất là cái đầu đuôi, cái đầu đuôi của chúng ta vốn là một trong thiên hạ chí tôn mỹ vị”

“Nhưng cái đuôi của người không được đầy đủ lắm, vừa lúc không có đầu.”

Ngô... Người nào đáng ghét như vậy nói chen vào giữa hấn cùng mỹ nhân?

Đáng chết —— lại nói chuyện hấn kiêng kỵ nhất...

“Không nên đề cập cái đầu đuôi của ta Đều là cái tên kia Giản tên hỗn đản đó Cái đầu đuôi của ta chính là bị cái tên kia lúc tại nhà trẻ ngủ trưa làm đứt...”

“Giản?” Thanh âm thứ hai giọng điệu nghi hoặc.

“Ngô... Xích Dực Uy Mãnh long... Ta ăn xong thịt bọn họ, bất quá ta không ăn cái đầu đuôi bọn họ, Xích Dực Uy Mãnh long cũng len lén dùng nó khoét lỗ mũi, ta từng làm đứt qua cái đầu đuôi một Xích Dực Uy Mãnh long, bất quá chỉ là muốn biết cái đuôi bọn họ có thể tái sinh hay không.”

Thanh âm mỹ nam tử, thanh âm hấn quả nhiên rất êm tai, nhưng lời hấn nói ra... Như thế nào như vậy...

“Ách... Có thể sao?” Thanh âm thứ hai còn đang đặt câu hỏi.

“Không thể, là do sư phụ Sắc Manh giảng bài nói sai rồi, kỳ thật đứt đuôi rồi lại dài ra là Lục Dực Uy Mãnh long.”

Câu này vừa ra khỏi miệng, chung quanh quỷ dị an tĩnh một phút đồng hồ.

“Giản?” Trùng trùng mắt nhìn, Xích chần chờ nhìn về phía mỹ nhân trong tâm mục mình.

Giản nghiêng đầu, sau đó cầm hành xắt trong tay ném vào.

Xem một chút gừng lát chung quanh, lại xem một chút mỹ nhân vừa mới ném hành xắt vào mình, Xích ngẩn người, bi thảm kêu một tiếng sau đó mang theo một thân nước luộc thịt té ngã từ trong nồi nhảy ra, sau đó như lửa thiêu xông đào tẩu.

Hết chương 6 Đăng bởi: admin

17. Chương 17

Trở Về Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 7

Thân ái, người sắp làm ba rồi!“Ta còn cảm giác được con khủng long đó thoát nhìn có hơi quen mắt...” Nhìn phương hướng mà “nguyên liệu nấu ăn” biến mất, Hồ Bất Quy lẩm bẩm nói, Giản đồng thuận gật đầu phụ họa.

Này đối với phu phu nhân lực trí nhớ không tốt như nhau, nhất là Giản, ngay cả kẻ tử thù đã cùng mình đối nghịch N năm cũng không nhận ra.

“Bất quá điểm tâm chạy mất rồi...”

Nghe được Giản thì thảo đường như rất đáng tiếc, Hồ Bất Quy chợt nhanh trí, chạy đến hang nước phía sau huyệt động lần mò, một hồi lâu lấy ra một con cá lớn.

Cá này vốn là Hồ Bất Quy tại cái hồ nhỏ phụ cận câu được, trời biết hắn trừ ra trứng gà còn thích nhất ăn cá, nhưng siêu thị nơi này thức ăn gì cũng có, lại có thể không bán cá.

Hồ Bất Quy ngay từ đầu tưởng rằng nơi này căn bản không có loài cá, ai ngờ lúc hắn tản bộ vô ý tại một cái hồ thấy được cá trắng lớn từ trong nước nhảy ra. Sau đó câu ba ngày hắn mới câu lên được một con, không nỡ ăn, Hồ Bất Quy định giữ lại cùng Giản chia sẻ mỹ vị.

Ôi; đối mặt mỹ vị như thế, hắn lại muốn giả bộ ra vẻ mặt thống khổ, loại chuyện này vốn rất thống khổ a.

“Nôn...” Vì vậy, lúc cá hấp hương thơm ngào ngạt dọn lên bàn, Hồ Bất Quy dùng sức nuốt nước bọt, sau đó chuẩn bị giả bộ nôn.

Không sai, hắn là định lợi dụng phản ứng mang thai nhắc tỉnh Giản là mình mang thai rồi. Phụ nữ mang thai không phải ngửi thấy mùi cá đều muốn nôn sao?

“Nôn —— ”

Đang lúc Hồ Bất Quy điều chỉnh thanh âm nôn mửa của mình sao cho giống như thật, một tiếng nôn mửa tuyệt đối giống như thật từ bên cạnh truyền đến, vừa nhắc đầu, đối diện Giản đã ói ra một bàn.

“Hà?” Trợn mắt há hốc mồm nhìn Giản không ngừng nôn, Hồ Bất Quy mờ mịt: cái phản ứng này... Chẳng lẽ mình lúc nào làm gì với Giản rồi? Hay là Giản tại trại tạm giam bị kẻ xấu ——

Nghĩ vậy, Hồ Bất Quy lập tức sắc mặt đại biến, đã thấy Giản dựa vào mình xua tay, sau đó giãy tiếp theo, bưng lên chỗ cá hương ngào ngạt ném ra cửa động.

“Xin lỗi... Ta không ngửi được mùi ô ba (tên gọi chung của loài cá nơi này.)”

Thẳng đến Hồ Bất Quy đem hết thấy một lần nữa thu dọn lại, mùi cá trong phòng cũng không còn ngửi thấy, Giản mới thở phào.

“Xác thực mà nói, trên cơ bản tất cả khủng long đều chịu không được mùi ô ba, cái mùi kia rất gớm ghiếc, ta ngửi thấy được sẽ muốn nôn, còn có thể nổi mẩn. Thân ái, người từ chỗ nào kiếm được thứ kia? Ô ba rất giỏi hoạt, chúng ta rất sớm mà bắt đầu tổ chức tiêu diệt chúng nó, nhưng luôn không thể hoàn toàn thành công.”

Nguyên lai tất cả khủng long nơi này đều dị ứng loài cá.

Vì vậy, thực tế thì phản ứng Giản đối với mùi so với hần còn lợi hại hơn, kế hoạch ám chỉ thứ nhất của Hồ Bất Quy — thất bại.

Mở ra nhật trình biểu, lúc chứng kiến chương trình học biểu của mình gần đây, bóng đèn nhỏ trên đỉnh đầu Hồ Bất Quy lại phát sáng: khóa nuôi trẻ của Khoa Ni — môn này rất có khả năng dự đoán ra rồi

Vì vậy vốn chuẩn bị trốn lớp Hồ Bất Quy lôi kéo Giản đang chuẩn bị đi chợ đi học, lúc này Giản mới áp a áp ứng nói ra bản thân không thể biến thành hình khủng long, vì vậy hai người không thể không kêu xe taxi — đây dường như là phương tiện chính thức mà khủng long hình người phải tham gia.

Giản vốn có điểm lo lắng phản ứng Hồ Bất Quy đối với tình huống mình bây giờ, bất quá chứng kiến Hồ Bất Quy không có phản ứng, rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Đến khu chợ trung tâm mua quần áo kích thước Giản— hần mặc quần áo Hồ Bất Quy thật sự rất không thích hợp. Hai người đuổi tới một phút đồng hồ trước giờ học rồi đi vào phòng học.

Bởi vì trước khi vào cửa Hồ Bất Quy dặn dò mình tận lực không nên lên nói chuyện trên lớp, cho nên Giản đành hoảng đi theo phía sau Hồ Bất Quy, chứng kiến Hồ Bất Quy sau khi vào cửa từ cái giá bên cạnh lấy một quả trứng, Giản vì vậy cũng rất nghiêm túc chọn một quả hần hải lòng nhất — một cái lớn nhất.

Bất quá sau khi “trứng” tới tay, Giản mới cảm giác được thứ trong tay này hình như có chút cổ quái, tại sao không ngửi thấy mùi cũng không nói, còn đặc biệt im lặng, bất quá cẩn thận suy nghĩ một chút, khối trứng này cũng lớn bất bình thường, kích thước này, ít nhất cũng phải là khủng long cỡ Tháp Tạt Tư mới có thể sinh ra a.

Nâng trứng cùng Hồ Bất Quy so sánh chiều cao, bị cử động của hần khiến cho Hồ Bất Quy không hiểu ra sao, rốt cục không nhận được phát biểu trong lớp học lặng lẽ nói.

“Này Người làm gì đây?”

“Hắc Mẹ nói, lúc ta sinh ra so với khối trứng này còn lớn hơn, lúc ta sinh ra địa, vỏ trứng dựng thẳng lên so với người còn cao hơn oh.”

Cái tư liệu này vốn là kết quả mù quáng đại bổ đối với tiểu phu phu năm đó, vì sinh đứa trẻ to lớn Giản, Khoa Ni cùng Ni Tạt cũng ăn không ít đau khổ, trên cái bụng Khoa Ni đã trúng dao, bởi tại phòng sinh trên cổ Ni Tạt đã bị Khoa Ni cắn, kết quả cuối cùng tựu thành tiểu phu phu hai người trụ phòng bệnh, sau đó Giản ngủ chính giữa hai người bọn họ.

“... Khoa Ni thật vĩ đại, nếu như là ta...” Câu nói kế tiếp Hồ Bất Quy không nói xong, bất quá tâm lý hần thật đúng là run run một chút: vạn nhất trong bụng cái này cuối cùng lớn lên thật sự còn lớn hơn so với chính mình, vậy chính mình không phải bị sống sờ sờ mổ bụng rồi sao?

Chân lạnh

Bọn họ không thể tiếp tục nói chuyện với nhau nữa, giáo viên trên bục giảng đã bắt đầu chú ý hai người bọn họ lơ đãng rồi.

“Hai vị học viên bên kia, cẩn thận chú ý trứng trong tay các người, trước xoa mỡ, quá trình này mọi người đã nắm giữ tốt lắm, được... Kế tiếp là thời gian thoa muối rồi Chú ý nội dung chính: phải quét lên đều đều, cùng một vị trí không thể cọ xát quá độ...”

“Này Giản Người tại một cái vị trí đồng nhất cọ xát lâu lắm rồi” Phát giác Giản tư tưởng không tập trung ở một đầu mô hình trứng trong tay sờ tới sờ lui, mắt sắc phát hiện khối mô hình trứng đáng thương kia trên vỏ trứng đã xuất hiện vết nứt mơ hồ, Hồ Bất Quy vội vàng lên tiếng ngăn cản

“Ách... Xin lỗi.” Theo phản xạ đối với Hồ Bất Quy xin lỗi, Giản mới phát hiện trứng trong tay mình đã bắt đầu nứt ra rồi.

“Hả... Này không phải tốt lắm sao? Vỏ trứng nứt ra rồi, có thể ăn.” Giản dùng thanh âm nhẹ nhàng nói ra làm cho tất cả thành viên trong phòng học trợn mắt nhìn.

“...” Hồ Bất Quy cũng ngây người, bị ánh mắt học viên khác nhìn chăm chú đến sợ hãi, Hồ Bất Quy lắp bắp nói, “Người, người nghĩ rằng ta học đây là khóa gì?”

“Lớp nấu ăn à...” Theo thói quen nghiêng đầu, Giản đột nhiên đỏ mặt, có điểm ngưng ngưng cúi đầu, “Cùng nhau nấu cơm thật sự rất có cảm giác tâm, tâm hồn... Mặc dù ta sẽ không nấu cơm, bắt quá ta bắt đầu từ hôm nay nhất định cố gắng.”

Nhìn Giản tự cổ tự đỏ mặt xấu hổ biểu đạt cái nhìn của mình, Hồ Bất Quy rồi.

Hơn nửa ngày, Giản rốt cục từ trong ảo tưởng phần hồng tỉnh táo lại, thành thật mà nói ra nghi vấn vẫn tới nay của mình, “Bắt quá lớp nấu ăn này rất kỳ quái, ăn trứng thối, tại sao phiền toái như vậy, thoa muối chẳng lẽ có thể khiến vị dịch trứng cũng biến mặn sao?”

Câu này vừa ra khỏi miệng, Giản hoàn toàn đem mọi người trong lớp học trừ ra Hồ Bất Quy đặc tội rồi. Ngay cả người ngay từ đầu bởi vì hân dể nhìn, vốn đang đối với hắn có điều bao che cũng đen khuôn mặt.

Thở dài, Hồ Bất Quy tại nội tâm chính mình đánh một dấu gạch lên phương pháp ám chỉ thứ hai.

“Không phải lớp nấu ăn, là khóa nuôi trẻ Khoa Ni đăng kí cho ta, tiết này vốn là dạy cha mẹ mới như thế nào nghênh đón đứa con mình đến thế giới.” Hồ Bất Quy vừa nói, tay phải nhẹ nhàng sờ lên cái trứng to lớn không gì sánh mà Giản nâng trong tay.

“Quét mở là vì làm cho vỏ trứng cứng cõi không dễ dàng vỡ, mà thoa muối thì là vì mài cát, chậm chậm làm cho vỏ trứng biến mỏng, tiện cho tiểu khủng long phá vỏ ra.

“Đây là động tác đều phải lặp lại mỗi ngày, tay cha mẹ trải qua tiếp xúc vỏ trứng cùng bảo bảo, vỏ trứng càng ngày càng mỏng, chướng ngại ngăn cản thân tử trong lúc đó cũng càng ngày càng mỏng, đứa bé mỗi ngày cảm thụ được ý nghĩ yêu thương của cha mẹ lớn lên, mãi đến một ngày, thân thể bé nhỏ của nó hoàn toàn lớn đủ, có thể dùng sức mạnh chính mình đẩy ra vỏ trứng, chính thức cùng cha mẹ gặp mặt...”

Nương theo lời giải thích nhẹ khê của Hồ Bất Quy, Giản chứng kiến cái khe vỏ trứng trong tay mình trở nên càng lúc càng lớn, có một sức mạnh nho nhỏ, nhưng lại ương ngạnh đang không ngừng di chuyển đỉnh vỏ trứng, thân trứng có chút rung động.

“Cha mẹ phải làm chỉ là chờ đợi, dùng ánh mắt tràn ngập ý nghĩ yêu thương nghênh đón nó đến, không nên trợ giúp nó, đây là bước đầu tiên của sinh mạng nó, cảm nhận được rồi sao? Nó đang rất dùng sức giãy dụa, nó cũng rất muốn cùng người gặp mặt.”

Thanh âm Hồ Bất Quy rất thấp, theo tự thuật của hắn, Giản đột nhiên có ảo giác, hắn cảm giác được trong tay hắn đang cầm chính là trứng của hắn, trứng của hắn cùng Hồ Bất Quy, bảo bối của bọn họ. Giờ phút này, bảo bối bọn họ đang cố gắng phá xác ra.

Rốt cục đỉnh vỏ trứng dày mở ra, đỉnh vỏ trứng một vật nhỏ ướt sũng lộ ra đầu, kia kỳ thật chỉ là một tiểu khủng long đồ chơi thôi, song trong nháy mắt, Giản lại đem nó xem thành tiểu sinh mạng sống sờ sờ.

“Được rồi, mặc dù vị thành viên mới này của chúng ta vốn không nghiêm túc nhất, bắt quá hắn lại là người đầu tiên ấp ra tiểu khủng long, mọi người vỗ tay chúc mừng bọn họ đi” Giáo sư trên bục giảng dẫn đầu vỗ tay.

Trong lúc nhất thời, trong phòng học đều là tiếng vỗ tay, nguyên lai mọi người đối với Giản trợn mắt nhìn cũng thay khuôn mặt tươi cười, sau đó, một hồi lâu lục tục lại có trứng của hai gã học viên ấp ra tiểu khủng long, trong phòng học tiếng cười một mảnh.

Tối ngày đó Giản ôm tiểu khủng long đồ chơi kia về nhà, mặc dù là “tiểu khủng long mới sinh ra”, bắt quá bởi vì Giản chọn chính là quả trứng lớn nhất, cho nên vóc dáng “tiểu khủng long” tương đối lớn, một bên đi theo Hồ Bất Quy Ngã Cách đối với nó rất là tò mò.

“Mẹ, ba ôm chính là người nào?” Vấn đề xưng hô của tiểu tử kia xem như sửa không được rồi, Hồ Bất Quy cơ hồ đã nhận mệnh, vừa vịn trong đầu nghĩ đến một điểm rất buồn cười, liền thuận miệng trả lời nó,

“Đó là em trai.” Dù sao trong bụng đã có một rồi, bắt quá có phải em trai hay không thì khó nói rồi, Hồ Bất Quy nghĩ thâm.

“Oh? Em trai? Ngã Cách có em trai rồi” Ngã Cách trở nên rất cao hứng, vậy bắt Giản nhảy hồi lâu, rất muốn lấy được quyền ôm em trai, nhưng lại phát hiện ba Giản hoàn toàn không để ý tới nó, vì vậy tiểu tử

kia xám xịt chạy về bên người mẹ, “Em trai tên gì?”

“Ách... Ngã Lạc.” Error... Ngã Lạc, thật sự là sai lầm hoàn mỹ a . (Ngã Lạc với Error đọc na ná nhau

Vì vậy Ngã Cách lại cao cao hứng.

Một nhà ba người vì vậy khôi phục cuộc sống thường ngày, sinh nhật Giản càng ngày càng gần rồi, thực tế thì hần đã biến thành hình người, Khoa Ni vì vậy hoàn toàn an tâm, hôn lễ chuẩn bị cũng càng khua chiêng gõ mõ lên, bất quá việc này đối với Hồ Bất Quy bọn họ không có ảnh hưởng gì quá lớn, vẫn không có cách nào đem tin tức mình mang thai nhả nhủ cho Giản biết.

Hồ Bất Quy tự nhận là mình có thể đem chính mình cùng đứa con chăm sóc tốt lắm. Công việc của hần tại bệnh viện cũng xác định rồi, bất quá không phải nha khoa mà là khoa giống đực.

Có bằng hữu, có người nhà, có công việc, Hồ Bất Quy cảm giác chính mình xem như ở cái tình cầu này xác định được vị trí mình rồi, nương công việc tiện lợi, Hồ Bất Quy tìm viện trưởng làm kiểm tra chuyên môn cho mình, kết quả quả nhiên là mang thai rồi, tin tức này không có gì, nhưng đã mang thai năm tháng điểm ấy chán động hần.

Lần đầu tiên thì trúng thầu, Giản thật lợi hại

Bất quá tình huống đứa bé lại không tốt lắm: bụng Hồ Bất Quy nhỏ đến đáng thương. Đoạn thời gian nọ hần không quá chú ý thân thể, tâm tình lại không tốt, nhân tố này ảnh hưởng thật lớn tình trạng sinh trưởng của đứa bé.

Được rồi, ba xin lỗi con, cho nên những ngày kế tiếp, ba nhất định sẽ đem con bổ đến vừa trắng vừa tròn (bởi vì đã xác định là một trứng rồi

Nắm chặt nắm tay, Hồ Bất Quy cầm qua thực đơn dưỡng thai viện trưởng đưa qua, bắt đầu mạnh mẽ dứt khoát tu sửa:

Uh • uh uh • bây giờ đã tiến vào kỳ thứ hai thai nhi sinh trưởng rồi, lúc này tăng trọng rất nhanh đây...

Bảo bảo cần lượng lớn chất protein cấu thành cơ thể và gân cốt, bộ xương cùng đại não cũng bắt đầu lớn rồi, cho nên cần lượng lớn bổ sung photpho cùng canxi, uh... Điểm bồi bổ thật nhiều, nghe nói vô trứng không đủ cứng a

Hoa quả cùng rau dưa nhất định phải đuổi theo rồi, thịt khủng long cũng không biết rõ chi tiết thành phần là cái gì, xem ra cần phải mua chút trâu dê và vân vân rồi, trâu dê bên này nghe nói là từ địa cầu mang vào...

Vì vậy những ngày kế tiếp, Giản cùng Ngã Cách theo Hồ Bất Quy ăn thực đơn dựng phu tương đối một đoạn thời gian.

Bởi vì bận rộn, cho nên Hồ Bất Quy không có phát giác biến hóa gần đây của Giản.

Giản trở nên còn trầm lặng rất nhiều so với bình thường, không ăn trứng nữa, trừ lần đó ra, hần còn mang theo tiểu khủng long đồ chơi kia đi chương trình học kế tiếp của khóa nuôi trẻ mà Hồ Bất Quy sau lại không đi nữa.

Nào là chương trình học như thế nào chăm sóc tiểu khủng long mới ra vỏ, kể cả như thế nào tắm rửa tiểu khủng long, như thế nào ăn, thậm chí còn có chương trình học như thế nào quần tã.

Đối với thân thể loài người còn chưa nắm chắc lắm, Giản vài lần đem tiểu khủng long đồ chơi đáng thương ngũ mã phân thân, bất quá sau lại cũng nghĩ biện pháp may vá rồi, vài ngày tới, nguyên bốn món đồ chơi khủng long rất đáng yêu trở nên rách nát nát nán vụn, bất quá kỹ thuật của Giản rốt cục có điểm tiến bộ, lúc tốt nghiệp còn được thầy khen ngợi.

Giản mang theo nó đi bên hồ mình thích nhất, mang theo nó cùng nhau tắm, Giản cuối cùng một lần tắm rửa nó, sau khi bắt nó tẩy sạch sẽ, Giản tìm một chỗ, sau đó quỳ trên mặt đất bắt đầu tay không đào hố. Hần đem cái hố kia đào rất sâu, sau đó đem tiểu khủng long đồ chơi sạch sẽ thả vào.

“Xin lỗi, ba không thể lưu lại người. Xin lỗi...”

Trong miệng thì thảo, Giản đem một nắm đất rắc lên thân thể tiểu khổng long, trên mặt tiểu khổng long vĩnh viễn là cười hì hì, dù là thân thể nó bởi vì chính mình trở nên rách nát như vậy, nó giống như thân ái, chưa từng trách mình ngu ngốc.

Khi không còn nhìn thấy khuôn mặt vĩnh viễn cười hì hì của tiểu khổng long kia, Giản rốt cục chảy nước mắt.

Hắn chưa bao giờ cảm giác được khóc có gì không tốt, khóc là biểu hiện lúc thật thương tâm khổ sở.

“Xin lỗi, Ngã Lạc, ba không thể lưu lại người, bởi vì mẹ quan trọng hơn.”

Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng dùng miệng đọc ra tên đứa nhỏ này, Giản đem cái hố lấp phẳng lại.

Ngồi ở bên hồ, nhìn lớp đất rõ ràng mới bị xới lên, có vài lần, Giản nghĩ muốn tiến lên bắt nó đào ra, đem Ngã Lạc bên trong một lần nữa mang ra, nhưng hắn nhịn xuống.

“Lại là người... Người tại sao trốn ở chỗ này khóc?”

Một đạo thanh âm ồm ồm đột nhiên từ phía sau truyền đến, loại tình huống này, Giản vốn sẽ rất đề phòng, nhưng ngay lúc này hắn hoàn toàn không có ý thức này.

“Bởi vì ta vừa mới mai táng con ta.” Giản chỉ là nhìn mảnh đất mới xới kia.

“Hắn đã chết hả...” Cái thanh âm kia cảm khái nói.

“Không, hắn còn chưa sinh ra.”

“Hả?” Giọng nói kia rốt cục xuất hiện một tia nghi hoặc.

“Ta quyết định không cho hắn sinh ra.” Phi thường bình tĩnh, mà đối với chủ nhân thanh âm kia nói ra ý nghĩ trong lòng bản thân.

Hắn vốn rất muốn cùng Hồ Bất Quy có được đứa con của hai người, tựa như chính mình là minh chứng tình yêu của ba mẹ, hắn cũng muốn có được chứng minh hạnh phúc như vậy. Hắn thậm chí nghĩ kĩ rồi, vạn nhất đứa con sinh hạ ra là một quái vật giống như mình, hắn cũng sẽ tốt đối với nó, mang theo nó chơi đùa, dạy cho nó các loại kỹ năng, mà thân ái chính là bác sĩ, bọn họ có thể đem nó giáo dục thật tốt. Cho dù hắn cùng thân ái mất, còn có Ngã Cách.

Thẳng đến “lớp nấu ăn” ngày đó. Một câu nói lơ đãng của Hồ Bất Quy, Giản mới giật mình tỉnh dậy mộng đẹp.

Hắn lại có thể quên chuyện trọng yếu như vậy: quá trình mẫu thân sinh mình cũng có thể dùng phẩm thiết hình dung, thân hình nhân loại nhỏ yếu như thế nào có thể thừa nhận?

“Ta không muốn thân thể hình người nữa, vẫn là hình khổng long tốt.”

Mặc dù không thể làm tình, bắt quá lại có thể cùng một chỗ làm các loại chuyện khác.

Không thể làm tình thì cũng không có con, thân ái sẽ rất an toàn, như vậy tốt lắm. Bởi vì yêu nhau cho nên muốn càng thêm thân mật đụng chạm đối phương, nhưng nếu như cái loại đụng chạm này vốn là nguy hiểm, không có cũng không sao cả.

“Lão phu gặp qua người, cũng gặp qua người yêu của người, hắn là người tốt.”

Chủ nhân thanh âm đột nhiên nói chuyện. Nội dung trong lời hắn dẫn tới Giản quay đầu lại, lúc chứng kiến bộ dáng đối phương, Giản cũng không nhịn được mở to hai mắt nhìn.”Người thật dài...”

“Cám ơn ca ngời của người, lão phu tạm thời cho rằng đó là ca ngời.”

“Người là cái gì? Là thần tiên sao?” Giản đột nhiên cảm giác được nhân vật to lớn giữa mây mù trước mắt có chút nhìn quen mắt, tựa hồ là khi còn bé thấy qua trên bức tranh...

“Ách... Tại cổ hương của người yêu người, lão phu vốn được xưng là rồng.”

Quái vật lớn —— Lão Long tự hào duỗi trảo vuốt vuốt chòm râu, sau đó rất nhanh ăn đau đớn bởi vì rét lạnh đem lại, móng vuốt rút gân ngâm trở lại dưới nước ấm áp.

“Người... Là từ địa cầu tới?” Nghiêng đầu, Giản cho ra đáp án, “Người lại đây lữ hành?”

“Ách... Lúc lão phu tới, lão tổ tông các người còn chưa thay đổi thành hình người đây. Người như thế nào có thể đem lão phu xem đơn giản như vậy?” Chòm râu dựng thẳng, Lão Long nổi giận.

“Vậy người tới làm cái gì?” Hoàn toàn không có ý tứ bị hù dọa đến, Giản tiếp tục hỏi.

“... Lão phu là tới du lịch.”

“...” Có khác nhau sao? Giản trong lòng cân nhắc.

“Lúc ấy cùng ta có một người, bộ dáng hình người các người bây giờ, chính là tham khảo bộ dáng người kia” Nhìn Giản, trong mắt Lão Long lộ ra một tia hoài niệm.

“Người kia là người địa cầu sao?”

“Không biết, chúng ta là giữa đường chạm mặt, vì tránh né một hồi tai nạn, ta mang theo hần đi tới nơi này.”

“Người kia đâu?”

“... Hần đã chết.” Ngẩn ngơ, Lão Long cuối cùng đáp, nước mắt giọt lớn giọt lớn từ đáy mắt hần lăn ra, rơi tại mặt nước kích khởi một mảnh bọt nước, “Hần đã chết bao lâu? Không xong... Ta nhớ không nổi rồi, ta ngay cả bộ dáng của hần cũng không nhớ gì cả...”

Lão Long cuối cùng khóc lóc một lần nữa chìm vào trong nước không bao giờ thấy nữa, nhìn một chút địa phương hần biến mất, đối phương mới vừa rồi lao lao lảo đảo nói như thế lại hiện lên bên tai hần.

Giản nghiêng đầu ngẩn người, tầm mắt cuối cùng rơi vào địa phương mai táng Ngã Lạc, sau đó quyết nhiên rời đi ——

Lão Long đi lên nói rất nhiều, rất nhiều lời hình như muốn nói cho hần chuyện gì, nhưng là bởi vì trình tự hần nói rất hỗn loạn, Giản hoàn toàn không rõ, chỉ là Lão Long nhắc tới chuyện tình hần cùng người kia thâm thâm xúc động hần, càng thêm kiên định quyết định của hần —— chỉ cần vợ không sinh trứng.

Thấp xong một cây ngọn nến cuối cùng, Hồ Bất Quy nhìn một chút bố trí trên bàn: ngọn nến ——OK Khăn trải bàn ——OK Bữa tiệc lớn ——OK

Hết thấy perfect Sẽ chờ Giản trở về

Hồ Bất Quy quyết định hôm nay nghỉ bài.

Trốn tránh vốn không phải phong cách của hần, hơn nữa bây giờ cố nhiên có thể gạt Giản, nhưng hần sớm muộn gì cũng sẽ biết, khi đó Giản sẽ nghĩ như thế nào? Hần cũng là phụ thân của đứa trẻ, chính mình không có quyền cướp đoạt quyền lợi một người phụ thân. Hơn nữa, nghĩ tới lời viện trưởng nói cùng mình xé chiều hôm nay, Hồ Bất Quy cảm giác được thật sự cần phải cho Giản biết.

Viện trưởng nói tình huống mình rất đặc thù, đứa trẻ sinh trưởng rất tốt đẹp, nhưng là một đứa nhỏ bất bình thường, hơn nữa vách vỏ trứng không phải cứng mà là mềm, viện trưởng nói cho hần loại tình huống này rất có khả năng là một loại tiến hóa mới, dù sao huyết thống hần cùng Giản mười vạn tám ngàn dặm, bản thân có thể thành công mang thai chính là kỳ tích, mà thai nhi mới của gien dung hợp thành gặp phải tình huống gì mới ai cũng không biết, bất quá căn cứ kinh nghiệm phán đoán, viện trưởng cho rằng Hồ Bất Quy hết sức có khả năng sẽ sinh sớm.

Sinh sớm... Rất có khả năng phải giải phẫu...

Đang nghĩ tới, Giản đã trở về.

“Thân ái” Như thường, Giản nhẹ nhàng mà đi tới trước mặt hần, hai người trao đổi một cái ôm cộng thêm một cái hôn môi hơi chút dài quá, lúc thật vất vả tách ra, khuôn mặt Giản đối diện đã đỏ rực rồi.

“Thơm quá Oh Cơm tối hôm nay thật thịnh soạn, có chuyện gì đặc biệt sao?” Dựa theo quy định Hồ Bất Quy, Giản trái lại rửa sạch tay thay đổi quần áo, lúc này mới một lần nữa trở lại nhà ăn, chung quanh nhìn quanh một chút, “Ngã Cách đâu?”

“Khoa Ni dẫn hần đi chơi, nói là muốn giới thiệu bạn bè cho hần.”

Giản nghe, yên lặng ngồi ở cái ghế Hồ Bất Quy kéo cho hần —— đối diện Hồ Bất Quy.

Hôm nay là một ngày rất thích hợp đàm chuyện —— Hồ Bất Quy cùng Giản đồng thời nghĩ.

“Ách... Tại sao thấp nển? Đèn điện hư sao? Có cần ta đi đổi lại bóng đèn hay không?” Suy nghĩ một chút, Giản quyết định chính mình hần là mở miệng trước.

Hần vừa mở miệng, Hồ Bất Quy liền im lặng: hần như thế nào đã quên, nơi này không phải địa cầu, nơi này không có loại bữa cơm hoa nển lãng mạn này.

Tựa hồ phát giác chính mình nói làm cho Hồ Bất Quy mất hứng, Giản suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới cái gì, vì vậy đứng lên vọt chạy ra sau đó chạy về, “Thân ái, hoa cho người”

May là chính mình có khả năng dự đoán, ba nguyên lai mỗi lần làm cho mẹ mất hứng, chỉ cần tặng hoa, mẹ sẽ lần nữa trở nên vui vẻ.

Đỏ mặt, Giản đem thống khổ dị ứng hoa của mình, chịu đựng hắt xì không ngừng, đưa đến trước mặt Hồ Bất Quy, khẩn trương chờ mong phản ứng của Hồ Bất Quy.

“Hắt xì”

Trên hết, chính là phản ứng của Hồ Bất Quy.

“Xin lỗi... Ta và người giống nhau, có điểm dị ứng phấn hoa...”

Hồ Bất Quy lấy ra khăn ăn, bắt đầu không ngừng chùi mũi, chứng kiến phản ứng hần, Giản cuống quýt đem hoa hái được qua một bên, vì vậy lúc này đổi lại hần không ngừng hắt xì, hơn nữa phản ứng so với Hồ Bất Quy càng kịch liệt, bởi vì thời gian tiếp xúc cùng phấn hoa dài hơn so với Hồ Bất Quy, phía dưới quần áo Giản đã bắt đầu nổi sởi rồi.

Bó hoa kia nhất cuối cùng bị nhân đạo diệt vong rồi.

Hai người mặt đối mặt chùi mũi, người nhìn ta, ta nhìn người, sau đó vui vẻ.

Đem cái ghế kéo đến bên cạnh cái ghế Giản, hai người bắt đầu ăn bữa cơm đã bắt đầu biến lạnh. Hồ Bất Quy cảm giác được chính mình mới vừa rồi thật buồn cười, không phải là chuyện này sao, còn muốn phỏng theo kiểu vui đùa lãng mạn lừa phụ nữ như trên địa cầu, kết quả lãng mạn không thành, hai người thành khi vui đùa rồi.

“Người a, chính mình rõ ràng dị ứng, lại còn mua hoa tặng ta.” Bĩu môi, Hồ Bất Quy đem cái thìa trong bát mình gấp đến trong bát Giản, nghĩ thâm quả nhiên là ngồi sát như thế này tiện hơn, mặt đối mặt ngồi —— quá xa rồi.

“Oh, cảm ơn.” Giản vừa nói, sau đó dùng cái nĩa đem cái thìa Hồ Bất Quy gấp cho mình nhét vào trong miệng, ngay từ đầu hần hoàn toàn không biết dùng dụng cụ ăn để ăn cơm, bắt quá trải qua đặc huấn của Hồ Bất Quy, hần bây giờ ăn cơm đã rất có giá thức rồi, bắt quá Hồ Bất Quy lại dưỡng thành thói quen gấp rau cho hần.

Thói quen này tốt lắm —— Giản trong lòng len lén nghĩ.

Vui vẻ ăn xong bữa cơm, sau khi ăn xong điểm tâm ngọt, còn uống một chén rượu, Hồ Bất Quy rốt cục không nhịn được, tầm mắt rời đi TV, Hồ Bất Quy nghiêm mặt nhìn về phía Giản bên cạnh còn đang một bên không ngừng ăn cơm một bên liu mạng trừng TV.

“Kỳ thật, ta có lời muốn nói.”

“Kỳ thật, ta cũng có lời muốn nói.” Buông nĩa, bạn Giản kỳ thật ăn đến rất no cũng trái lại nhấc tay —— sức ăn hình người kỳ thật cũng không lớn, bởi vì không biết mở miệng như thế nào, Giản đành phải ăn không ngừng, một bên ăn thức ăn một bên nghĩ, nghĩ đến cuối cùng vẫn không biết nói như thế nào, vừa lúc Hồ Bất Quy cho hần một lý do, Giản liền xuôi theo dòng.

“Vây... Người nói trước...” Hồ Bất Quy nuốt nước bọt.

“Không, người nói trước đi.”

“...” Cẩn rằng, Hồ Bất Quy gật đầu, “Tốt, ta đây... Đã nói rồi a...”

“Kỳ thật... Ta mang thai rồi.”

Lời thoại của mình bị người đoạt trước rồi, Hồ Bất Quy giật mình hướng nguồn tiếng nhìn lại.

TV?

Trên TV bây giờ đang phát một đoạn phim, trên màn hình một vị dựng phu bụng lớn phệ nệ đang gọi điện thoại.

“Ta không cần con.”

Điện thoại đối diện truyền tới một thanh âm lãnh khốc, nghe được chính mình vốn định nói như thế bị người nói ra miệng, Giản cũng giật mình ngẩng đầu lên.

“Tại sao? Đây vốn là con của chúng ta Trứng của chúng ta Người không phải nói yêu ta sao?” Dựng phu tái nhợt mặt.

Đối phương không hề trả lời hẳn, trực tiếp cúp điện thoại, hình ảnh thê thảm của dựng phu kết hợp âm nhạc bi thương, cuối cùng màn hình đánh ra một dòng chữ to: bạn đồng hành không đáng tin, chỉ có ta đáng tin Xin mời lựa chọn thuốc tránh thai “Ta đáng tin”

Nguyên lai, là quảng cáo... là quảng cáo chai thuốc tránh thai Bỉ Bỉ đưa cho hẳn.

Hồ Bất Quy im lặng.

“Chúng ta... Đi mua thuốc này đi.”

Hồ Bất Quy ngẩn người, một hồi lâu mới phản ứng lại đây nguyên lai là lời Giản đang nói với mình. Mặc dù chính hẳn có uống thuốc tránh thai, nhưng là như thế này bị đối phương yêu cầu tránh thai, Hồ Bất Quy trong lòng ngược lại không thoải mái.

“Tại sao? Đừng nói cho ta người không muốn có con.” Mấy ngày nay rõ ràng cả ngày cầm tiểu khủng long đồ chơi kia không buông tay, còn len lén đi khóa nuôi trẻ, Giản tưởng rằng hẳn không biết, nhưng Hồ Bất Quy đã sớm nhất nhất xem trong mắt, lúc chứng kiến, trong lòng Hồ Bất Quy còn có điểm cao hứng, hẳn tưởng rằng Giản đã có tự giác thành phụ thân rồi.

Ai ngờ ——

Giản gật đầu.

“Tại sao? Đây vốn là con của chúng ta Trứng của chúng ta Người không phải nói yêu ta sao?” Trở tay che bụng mình, Hồ Bất Quy đề cao giọng, đại khái là phản ứng sinh lý khi mang thai, Hồ Bất Quy gần đây bao nhiêu có chút dễ giận.

Không có phản ứng lại ý ngầm trong lời Hồ Bất Quy, Giản chỉ là cúi đầu, “Ta... Chỉ là không muốn có con.”

Kế tiếp hai người nói chuyện với nhau liên lâm vào cục diện bế tắc, Giản thủy chung không mở miệng nói rõ nguyên nhân chính mình không muốn có con, Hồ Bất Quy cuối cùng cũng thật sự tức giận, trực tiếp tới phòng Ngã Cách đi ngủ.

Giản ngơ ngác đứng ở nhà ăn, một hồi lâu tắt TV, sau đó bắt đầu dựa theo Hồ Bất Quy bình thường dạy mình dọn bàn, rửa chén, sau đó lau sàn nhà, đem hết thảy có thể làm đều làm xong.

Giản đứng ở cửa phòng Ngã Cách, lẳng lặng đứng trong chốc lát, hẳn nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Hồ hấp Hồ Bất Quy đã êm dài, tựa hồ ngủ thiếp đi. Quỳ gối bên giường, Giản nghiêm túc nương ngôi sao trên trần nhà ngắm sừng mặt Hồ Bất Quy.

“Xin lỗi, thân ái.

“Chúng ta đã có Ngã Cách rồi, Ngã Cách rất đáng yêu, ta sẽ làm phụ thân tốt. Bây giờ không phải tốt lắm sao?”

“Trứng Thập Tự... rất lớn, ta không muốn mất đi người, vừa nghĩ đến người có thể sẽ vì sinh trứng... chết, ta liền không có cách nào nhẫn nại. Ta có thể chịu được cả đời không có cách nào ân ái, nhưng không có cách nào chịu được cả đời không có người, người biết không?”

Dáng vóc tiêu tụy, Giản cẩn thận hôn lên tóc Hồ Bất Quy.

“Việc này người không nói ta như thế nào biết?”

Thanh âm đột nhiên của Hồ Bất Quy khiến Giản lại càng hoảng sợ, đang muốn vội vàng đứng lên, lại bị kéo lại.

“Được rồi, người lấy phương thức của người tự hỏi rất nhiều chuyện rồi, này tốt lắm, nhưng suy nghĩ của người quá bi quan rồi, nhưng lại không nói cho ta biết nguyên nhân, này thật không tốt.”

Nhìn Giản, Hồ Bất Quy quyết định lần này thẳng thắn mà nói ra ý nghĩ của chính mình, vì vậy hần đồng thời cũng chiếm được ý nghĩ chân thật của Giản. Lần nữa cùng nhau cuộn trên cái giường nhỏ của Ngã Cách, Hồ Bất Quy nghe Giản nói rất nhiều chuyện: bi thảm kịch của Khoa Ni cùng Ni Táp lúc hần sinh ra, hần trên lớp nuôi trẻ được khen ngợi, hần tại bên hồ gặp Lão Long...

“Lão kia ta cũng gặp qua.” Lúc nghe được Giản đối với tự thuật của lão kia, Hồ Bất Quy trong đầu thoáng phác họa bộ dáng Lão Long, bất quá cái lão hài hước kia nguyên lai là một người ngoài ý muốn có quá khứ kỳ diệu mà bi thương, điểm ấy chính Hồ Bất Quy không biết rồi.

“Người kia, phỏng chừng là người hần thích, bất quá nguyên lai các người sở dĩ biến thành hình người vốn là nguyên nhân này hử, ta đã sớm cảm giác được kỳ quái: khi tiến hóa thành như vậy còn chưa tính, dựa vào cái gì khủng long cũng biến thành như vậy, nói là trùng hợp cũng quá khéo léo rồi đi?” Hồ Bất Quy một bên nghe một bên phát biểu cái nhìn của mình.

“Thân ái, ta rất sợ hãi... Không chỉ sợ lúc người sinh trứng chết, càng sợ hãi...” Từ phía sau ôm lấy Hồ Bất Quy, Giản rốt cục nói ra sợ hãi sâu nhất của mình, “Tựa như sinh mạng rồng kia cùng người yêu hần cũng không giống nhau, ta có tra qua, tuổi thọ của chúng ta cũng không giống nhau, người, người chỉ có thể sống một trăm năm, người nếu mất, ta làm sao bây giờ?”

Cảm thấy người ôm mình cơ hồ toàn thân cũng đang áp lực run rẩy, Hồ Bất Quy một hồi lâu không nói chuyện.

Kỳ thật hần cũng biết vấn đề này, so với Giản biết còn sớm hơn, này cũng là nguyên nhân hần ngay từ đầu tại sao rời đi: nếu như đã sớm biết không cách nào bên nhau đến cuối cùng, cùng với làm cho người ngu ngốc còn lại cuối cùng khổ sở, không bằng lúc cảm tình còn chưa đủ thâm sâu tách ra.

“Đây là nguyên nhân tại sao sinh vật sinh sôi nảy nở.” Suy nghĩ một chút, Hồ Bất Quy chậm rãi nói, “Chúng ta sẽ có một đứa con vừa như người vừa lại như ta, cho dù một người trong chúng ta mất, người còn lại cũng có thể tại trên người con chứng kiến bóng dáng đối phương.”

“Nhưng như vậy không phải càng thêm bi thương sao?”

Đúng vậy, như vậy sẽ càng thêm bi thương. Cho nên cái Lão Long kia mới có thể ngủ say thật sâu, thế giới không có đối phương, cùng mộng đẹp có đối phương, trong mộng có thể càng thêm tốt đẹp.

Không phải tất cả mọi người có thể kiên cường sống sót.

“Viện trưởng nói cho ta biết, con của chúng ta khả năng rất lớn có được tổ hợp gen tiến hóa mới, mà cả quá trình sinh ra, gen của ta cũng sẽ bị ảnh hưởng thay đổi, ta có thể cũng sẽ có được tuổi thọ cùng người ngang nhau.”

Viện trưởng lúc ấy nói cho hần điều này, Hồ Bất Quy vẻ mặt không tin, như thế nào có loại cải tạo biến thái này? Nhưng viện trưởng lại nói cho hần, loại cải tạo này đã được chứng minh ngàn vạn lần. Mỗi một sinh mạng nơi này đều chứng kiến cải tạo vĩ đại này.

“Thật sự? Như vậy thì thật tốt quá” Nghe được tin tức này, Giản lập tức cao hứng, đem Hồ Bất Quy trong lòng mình trở người, hai người thoáng cái mặt đối mặt.

“Cái lão gia kia, mặc dù rất xấu tâm, bất quá thật đúng là cái gì cũng biết” Tâm lý vẫn rất tin phục viện trưởng, Giản trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng.”Thân ái, người sau này cũng đi vào trong đó sinh bảo bảo, mẹ ta, bà ngoại ta, bà ngoại của bà ngoại ta đều là nơi đó sinh, hơn nữa đều là lão gia này tiếp sinh.”

“Hả?” Cái này đến phiên Hồ Bất Quy trừng mắt rồi, “Tên kia rốt cuộc bao tuổi rồi?”

“Không biết, chính là rất già.” Giản đành hoàng trả lời, cư dân nơi này tuổi thọ rất dài, cho nên hẳn cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng Hồ Bất Quy trong lòng vẫn biết thân phận loài người của đối phương lại lập tức phát hiện chỗ không thích hợp.

Kia... là tuổi thọ loài người sao?

Trong lòng đánh cái rùng mình, Hồ Bất Quy liếc mạng hồi tưởng đối phương có bóng hay không. Song nghĩ như thế nào đối phương đều là người sống, Hồ Bất Quy trong đầu đột nhiên có một ý niệm kỳ dị, “Người nói... Viện trưởng cùng rồng kia, người nào già hơn?”

“Ách... Ta như thế nào biết? Có khi bọn họ là người quen đó, đều là yêu quái long sống không biết bao lâu.” Giản lẩm bầm, đối với cái khác hẳn không có nhận định, bất quá...

“Có cơ hội, nhưng trái lại thật sự có thể cho bọn họ gặp mặt, có khi... Thật là người quen lâu năm.”

“Vây... Chúng ta sinh một trứng đi” Ôm Hồ Bất Quy thành thật trong chốc lát, không bao lâu Giản bắt đầu sục sôi rồi: Hồ Bất Quy cảm giác phía dưới chần mền, đối diện có một đồ vật đã nóng nóng cứng cứng cọ xát lên cái mông mình.

“Trứng? Đã có rồi” Hư hồng nắm lên vật của đối phương để ở cái bụng mình, làm cho hắn cảm thụ hình bầu bệ mặt cứng cứng nơi đó, Hồ Bất Quy trừng mắt nhìn, cười, “Cho nên vì bảo bảo, các ba bắt đầu cảm dục đi”

Hết chương 7 Đăng bởi: admin

18. Chương 18

Trở Về Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 8

Bồn cầu là đại anh hùng

Vì vậy, chuẩn bị hôn lễ của Giản phu phu lập tức hủy bỏ, đổi thành chuẩn bị sinh trứng. Đương nhiên ngày Giản sinh nhật có thêm chứng nhận kết hôn —— đứa con sắp sinh chung quy không thể trở thành con riêng phải không? Bất quá hôn lễ sẽ dời ra sau.

Nghe được tin tức Hồ Bất Quy mang thai, Khoa Ni lập tức bao quần áo khăn thiết chạy tới, bao lễ vật hẳn mang theo tới lớn hù chết người, Hồ Bất Quy đang nghĩ Khoa Ni sẽ không đem theo một tá quần áo kích thước khổng lồ trẻ con đi, kết quả trong nháy mắt mở ra lễ vật, Hồ Bất Quy thiếu chút nữa ngã quỵ.

Xương xấu máu đầm đìa.

Cho dù người nào chứng kiến gói hàng hoa lệ này so sánh với cảnh hiện trường giấu xác đều như vậy đi?

“Là xương sống Tam Giác long, người có thể đem bọn nó tẩy sạch sẽ làm đồ ăn vật gặm, thứ tốt để tắm bổ. Lúc ta mang thai Giản mỗi ngày đều phải gặm ba cây, người xem Giản bây giờ lớn lên rất mạnh khỏe a. Nói cho người oh, lúc Giản sinh ra vỏ trứng cứng cực kỳ, ta dùng sức sinh... Sinh ba ngày mới sinh hẳn ra.”

Nhìn trên mặt Giản lại bắt đầu xuất hiện thần sắc khẩn trương, Hồ Bất Quy vội vàng cắt đứt lời Khoa Ni.

“Ý tốt của mẹ, con xin nhận, bất quá dựa vào hàm răng này của con... Thứ này làm đồ ăn vật thì cho miễn, hơn nữa đầu khớp xương ăn nhiều bài tiết sẽ khó khăn, nếu không tốt sẽ trĩ sang, Khoa Ni mẹ khó sinh sẽ không bởi vì lúc ấy trĩ sang nghiêm trọng đi?”

Nói giỡn, bỗng ý Hồ Bất Quy kỳ thật chỉ là dẫn dắt rời đi lực chú ý của Giản mà thôi, bất quá chứng kiến vẻ mặt của Khoa Ni, Hồ Bất Quy nghĩ thầm: không thể nào? Chẳng lẽ thật sự đoán trúng?

Bất quá nếu như mình thật sự đoán trúng, chẳng lẽ đứa trẻ thật sự phải từ cái địa phương kia đi ra?

Nghĩ vậy, ánh mắt Hồ Bất Quy cũng trở nên dị thường xấu hổ.

“... Bất quá cũng không thể lãng phí, đầu khớp xương này rất tươi, như vậy đi, ta dùng chúng nó hầm canh xương đi, dồi dào dinh dưỡng lại uống ngon, còn dễ tiêu hóa hấp thu, đến lúc đó mang qua cho các người, dù sao bồi bổ vốn là chuyện mà tuổi tác nào cũng phải coi trọng.”

Những ngày kế, Hồ Bất Quy sinh hoạt rất có quy luật, cũng không bởi vì mang thai mà quá an dưỡng, cần nấu cơm thì nấu cơm, cần đi làm thì đi làm —— về điểm ấy Khoa Ni vốn không đồng ý, bất quá Hồ Bất Quy lại nói với hắn, bệnh viện vốn là địa phương an toàn nhất, vạn nhất xảy ra chuyện có thể trực tiếp đi lầu một tìm viện trưởng, ngược lại còn tiện hơn so với trong nhà, lý do này Khoa Ni hết sức chấp nhận, dù sao địa phương con mình ở quả thật quá xa rồi.

Cuộc sống Hồ Bất Quy rất quy luật, Giản cũng thế, hắn tiếp tục ở lại bổ sung lớp sinh nở khóa sơ cấp chưa học qua, nói đến người này, Hồ Bất Quy thể mới biết hắn chưa học qua, chương trình học lớp sinh nở lúc ban đầu là cái gì: khủng long nguyên lai thật sự có hành vi ấp trứng.

Giản gần đây học tập như thế nào ấp trứng, bất quá phần này hắn học cũng không thuận lợi —— hắn đã đề phá hư mười khối mô hình trứng rồi, vì thế, vị sắp làm ba này hết sức sợ hãi, Hồ Bất Quy cảm giác được vì thế mà Giản cơ hồ có chứng u buồn, Hồ Bất Quy không biết khuyên răn hắn như thế nào, không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày cầu khẩn trứng trong bụng rắn chắc hơn một chút.

Trứng trứng, ba yêu con, nhưng tình yêu của ba quá mức trầm trọng rồi, cho nên người phải tận lực lớn lên rắn chắc chút a.

Không biết có phải trứng trong bụng nghe được cầu khẩn của Hồ Bất Quy hay không, đem dinh dưỡng toàn bộ dùng để cứng vỏ trứng, tóm lại, những ngày kế, bụng Hồ Bất Quy vẫn thế, bất quá độ cứng đã thật cứng cổ hơn rồi. Vì thế, Giản vận dụng phù hợp đem trứng dùng cho luyện tập đối thành mô hình cỡ nhỏ nhất, bất quá không cần thận võ vụn là được.

Hồ Bất Quy đối với hắn xuống tối hậu thư, nếu như lúc trứng sinh ra, thành tích ấp trứng của Giản vẫn không xong như vậy, trứng trứng cứ giao cho Ni Tập, bởi vì nếu Ni Tập có thể đem Giản thuận thuận lợi lợi ấp ra, nói vậy tại phương diện ấp trứng nhất định tâm đắc.

Giản vì thế càng thêm u buồn, Hồ Bất Quy thấy rất nhiều dụng cụ nghe đâu đều có chứng u buồn tiền sản hẳn hoàn toàn không có, nhưng thật ra Giản cơ hồ có hết thấy bệnh trạng.

Ngã Cách đối với em trai sắp sinh là hưng phấn nhất cũng là nhẹ nhàng nhất.

“Mẹ, em trai là trứng trứng màu gì a?” Hắn gần đây số câu dài có thể nói càng ngày càng nhiều rồi, hơn nữa dạy học song ngữ tiền bộ toàn diện, vì thế Hồ Bất Quy phi thường hài lòng.

“Ách... Màu của trứng...” Vấn đề này Hồ Bất Quy thật đúng là không nghĩ tới, “Có thể là trắng đi... Cũng có khả năng là màu vàng nhạt...”

Phần lớn trứng hắn ăn đều là màu này, cho nên... Hắn là như thế này... Không sai đi?

“Oh...” Ngã Cách trừng mắt nhìn, một hồi lâu đột nhiên rất rầu rĩ ngồi xổm xuống, “Vậy sau khi trứng trứng sinh hạ, Ngã Cách vạn nhất đem hắn cùng trứng trứng trong tủ lạnh nhìn lắm rồi ăn thì làm sao giờ? Ngã Cách thích ăn trứng trứng, nhưng không muốn ăn trứng trứng em trai.”

Vấn đề rất trẻ con, bất quá...

Là vấn đề nghiêm trọng a a a a

Cùng ngày Hồ Bất Quy bắt đầu đem toàn bộ trứng trong nhà xử lý mất. Vì vậy Giản một nhà thuộc loại yêu thích trứng rất cực thành gia đình chủ nghĩa không có trứng.

Ngay lúc mọi người trong tâm trạng chờ đợi hoặc là ưu sầu hoặc là khẩn trương, Hồ Bất Quy rốt cục... sinh muộn.

Căn cứ suy luận của viện trưởng, khối trứng này sẽ không quá lớn, ít nhất sẽ không lớn như Giản năm đó, đây là biểu hiện gien tiến hóa, cho nên khối trứng trong bụng Hồ Bất Quy hẳn là sinh sớm mới đúng, bất quá không biết nguyên nhân gì, Hồ Bất Quy không những không có sinh sớm, trái ngược, này cũng qua ngày sinh dự tính một tháng rồi, bụng hắn vẫn vững vàng ụp một quả trứng.

Hồ Bất Quy không có trứng không vui đã có điểm thêm ăn tới điên, cứ trông chờ cái vật trong bụng này đi ra sớm một chút rồi phá vỏ sau đó mở rộng giới luật ăn, ai ngờ... Vì thế, hắn càng ngày càng nôn nóng.

Xem tâm tình hắn biến hóa, hôm nay, bọn Bỉ Bỉ xách một rổ trứng đem lại đây cho hắn.

Luộc một quả trứng thật lớn, đổ hai giọt nước tương ở trên mặt, Hồ Bất Quy đặc ý đặc ý ăn đến khi mệt, rốt cục cảm giác thế giới tốt đẹp rồi.

Đem trứng còn lại đặt lên bàn, Hồ Bất Quy cùng Bỉ Bỉ bọn hắn hàn huyên thật lâu, thẳng đến Giản cúi đầu ủ rũ từ khóa sinh nở lần nữa bị dả kích trở về, mọi người sáng suốt cáo lui, đem không gian lưu lại hai phu phu, để cho Hồ Bất Quy an ủi Giản bị đánh mất tự tin.

Phương pháp an ủi của Hồ Bất Quy là làm một bàn toàn bộ trứng, sau khi ăn xong, cả nhà quả nhiên tâm tình bất đồng đã được cải thiện, bất quá ăn liền suốt hai trận, Hồ Bất Quy bị báo ứng ——

Nửa đêm, hắn tiêu chảy.

Mơ mơ màng màng ngồi chồm hổm tại nhà xí hồi lâu, Hồ Bất Quy nghĩ thầm quả nhiên không thể ăn nhiều, không biết có phải lâu lắm không có ăn trứng không, thân thể đã quên như thế nào tiêu hóa nó rồi, tóm lại Hồ Bất Quy cơ hồ đau đến ngất xỉu, trong bụng phiên giang đảo hải xong, cuối cùng không đau nữa, vì vậy Hồ Bất Quy lại mơ mơ màng màng bò lại giường ngủ, sau đó, ngày thứ hai——

“Thân ái chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Như thường, tiểu phu phu đầu tiên thân thiết gọi nho nhỏ, sau đó bắt đầu theo lệ cùng trứng trong bụng nói chuyện.

Như thường, Giản khom hạ thân, đem mặt nhẹ nhàng áp vào bụng Hồ Bất Quy, sau đó...

“Thân ái, trứng... Nhỏ đi rồi...”

Nói xong, Giản ngẩng đầu lên, không thể tin được vạch áo ngủ Hồ Bất Quy, sau đó dòm lên dòm xuống, chứng kiến Hồ Bất Quy cái bụng bằng phẳng, hai cái mồm nhỏ đều rồi

Trứng sinh ra, lúc hai người bọn họ ngủ —— ý thức được chuyện này, Giản cùng Hồ Bất Quy bắt đầu lục tung toàn bộ tìm trứng: trứng hắn là hình tròn đi? Cho dù không cần thận sinh ở trên giường, cho dù lăn xuống giường, cho dù nó sinh ra thật sự rất tròn lăn khỏi phòng, hắn là...

Hồ Bất Quy cùng Giản vẽ mặt giống tìm kiếm trứng có thể lăn, tìm tìm, sau đó đi tới phòng bếp.

Khoa Ni đang ngồi ở phòng ăn, trong tay giữ một quả trứng.

“Luộc trứng pha nước tương ăn ngon thật, con dâu, có thể đưa cho ta một lọ nước tương không?”

Khoa Ni vừa nói, rằng rắc một cái đem trứng còn lại ném vào miệng.

Giản cùng Hồ Bất Quy vì vậy hoàn toàn rồi.

“Trứng Trứng trứng a a a a...” Cả hai người đồng thanh kêu to hướng Khoa Ni đánh tới, đáng thương Khoa Ni, Hồ Bất Quy về điểm này khí lực còn chưa tính, nhưng khí lực con của hắn là hoàn toàn không thể bỏ qua.

Ngay lúc Khoa Ni bị Giản kéo ngã xuống, bị Hồ Bất Quy véo cổ, Ngã Cách đánh cái ngáp đáng yêu từ hướng khác lại đây.

“Mẹ, chào buổi sáng”

“Ba, chào buổi sáng”

“Bà nội, chào buổi sáng, ách... Bà nội người như thế nào có thể tùy chỗ nôn nước miếng? Chỉ có thiếu niên bất lương mới như vậy.” Không có bà nội ruột, Ngã Cách nghiêm trang bắt đầu giáo dục bà nội — dùng kết luận hai ngày xem phim xã hội đen cho ra.

Cháu a Bà nội không phải tùy chỗ nôn nước miếng Bà nội đây là bị cha mẹ người liên thủ khi dễ, bóp cổ bóp đến thiếu chút nữa hộc máu a a a a a

Khóc không ra nước mắt, đến nay cũng không rõ chính mình tại sao sáng sớm đã bị đái ngô bi thảm vô nhân đạo như thế, Khoa Ni trong lòng đại oán.

Hoàn toàn không có tâm tình quan sát về mặt Khoa Ni, Hồ Bất Quy cùng Giản chỉ là tiếp tục “ngược đãi” Khoa Ni. Nhân tiện ở phía sau, Ngã Cách túm túm quần ngủ của Hồ Bất Quy.

“Mẹ, Ngã Cách nhặt được một cái trứng trứng.” Vừa nói, Ngã Cách như dâng vật quý từ sau lưng biến ra một quả trứng.

Thân trứng ngăm đen, mặt ngoài một tầng ngân quang, thoát nhìn phá lệ không giống người thường.

“Người... Người ở nơi nào nhặt được?” Run rẩy, Hồ Bất Quy buông ra cổ Khoa Ni.

“Trong bồn cầu. Ngã Cách buổi sáng muốn tiện tiện, kết quả chứng kiến trứng trứng, nhặt xong trứng trứng, Ngã Cách có tẩy móng vuốt oh Đương nhiên cũng có tẩy trứng trứng.” Dem tiểu móng vuốt phát sáng thơm phức của mình ra, Ngã Cách vẽ mặt khen ngợi ta đi.

“Ngã Cách... Thật sự là... con ngoan...” Nhìn chăm chăm trứng đen mà móng vuốt Ngã Cách đang cầm, Hồ Bất Quy cảm thấy chính mình có điểm muốn té xỉu.

“Đã rửa sạch sẽ rồi, cho nên có thể ăn oh” Ngã Cách rốt cục nói ra mục đích chính thức của mình.

“Không được Trong WC gì đó, cho dù rửa sạch sẽ cũng không thể ăn” Trong tay còn nâng Khoa Ni, Giản vẽ mặt đứng đắn nói với Ngã Cách.

Dĩ nhiên cho rằng trong WC gì đó tẩy tẩy còn có thể ăn, đứa nhỏ này... Cũng quá không kén ăn rồi

“A cháu” Bị Giản xách giữa không trung Khoa Ni đột nhiên rống to lên tiếng, “A a a · không sai Mặc dù nhỏ một chút, nhưng xem màu sắc ngăm đen này · chắc · xem tầng ngân quang này, quả thực cùng với lúc Giản sinh giống nhau như đúc”

Nói còn chưa dứt lời, bùm một tiếng, Khoa Ni bị ném trên mặt đất, mở rộng miệng, Giản rốt cục ý thức được rồi.

Xem mọi người chung quanh, lại xem trứng đen Ngã Cách ôm, Hồ Bất Quy trong lòng chỉ có một câu nói:

May là... Đã quên xả nước

Mặc kệ nói như thế nào, trứng rốt cục tìm được rồi, Hồ Bất Quy cũng không chịu tội gì, hết thấy viên mãn. Cùng ngày bọn họ liền mang trứng đi bệnh viện kiểm tra, trải qua kiểm tra, trứng mặc dù hơi nhỏ, bất quá thật đúng là rất khỏe mạnh, đặc biệt độ cứng vỏ trứng, dùng lời viện trưởng nói, coi như là Giản muốn gặm, răng cũng phải bị sứt một cái.

Trứng trứng thật có ý thức tự bảo vệ biết bao, bởi vì biết thế giới bên ngoài hung hiểm, cho nên cố ý trong bụng Hồ Bất Quy chuẩn bị thêm một đoạn thời gian, làm cho chính mình càng thêm cứng rắn, bất quá cũng bởi vì như thế, bọn họ hoàn toàn không cách nào biết tình huống trong trứng, nhiều lắm có thể nghe được nhịp tim của bảo bảo thôi.

Viện trưởng nói dường như có thể sẽ khó ấp trứng, bởi vì cho dù tiểu khủng long ở bên trong trứng thành, nhưng là muốn từ bên trong trứng cứng rắn như vậy đi ra, không có mấy khí lực cùng răng, thật đúng là ra không được.

Cho nên nhiệm vụ Hồ Bất Quy cùng Giản sau này rất nặng, tận khả năng hạ thấp khó khăn để bảo bảo phá vỡ, bọn họ phải càng thêm thường xuyên càng thêm kiên nhẫn ma sát vỏ trứng.

Nhìn trong tay trứng đen nặng nặng, tâm lý Hồ Bất Quy rất phức tạp, cái này chính là con mình... Dĩ nhiên mới sinh ra... Tiểu tử này mặc dù nhỏ, nhưng đối với hắn mà nói cũng là một quả tròn đầy rồi, hắn dĩ nhiên có thể nhẹ nhàng như vậy đem hắn sinh ra, Hồ Bất Quy nghĩ thầm nếu như không phải thể chất chính mình đã thay đổi, chính là hiệu quả cùng Giản ân ái rồi.

Về phần hài tử sinh tại bồn cầu, Hồ Bất Quy vốn tưởng rằng sau khi nói ra sẽ bị chê cười rất bi thảm, không nghĩ tới viện trưởng sau khi nghe được vẻ mặt bình tĩnh, chỉ là đưa cho hắn một tờ đơn: “Tháng này, người là người thứ ba mươi tám sinh trứng trong bồn cầu.”

Hồ Bất Quy lập tức rời.

“Dựng phụ cũng tốt dựng phụ cũng được, rất nhiều người sẽ đem một ít phản ứng trước khi sinh coi như bài tiết sau đó đi nhà xí, sau đó không cần thận đem trứng sinh trong bồn cầu cũng là chuyện rất bình thường.

“Trên thực tế, vẫn có cách nói —— thể hệ bồn cầu, ý chỉ chính là bảo bảo bị cha mẹ sinh trong bồn cầu, thuận tiện nói một câu, bản thân thiết kế sư cho loại bồn cầu đặc thù hình lá thông dụng bây giờ chính là thể hệ bồn cầu.

“Bởi vì kinh nghiệm bi thảm bị sinh tại bồn cầu, cố ý thiết kế loại này cho dù không cần thận đem trứng sinh ở bên trong cũng tuyệt đối sẽ không xối xuống được, cũng bởi vì loại thiết kế đặc thù này, bây giờ loại bồn cầu này mới thay thế được bồn cầu kiểu cũ trở thành bồn cầu tiêu chuẩn sản xuất bây giờ.”

Nghe viện trưởng kể câu chuyện bồn cầu, Hồ Bất Quy trong lòng cảm khái: bảo bảo, xin lỗi, ba ba khiến người không cần thận trở thành thể hệ bồn cầu rồi, bất quá, nếu như lòng có oán hận, trưởng thành cứ tiếp tục cải tiến bồn cầu đi.

Căn cứ suy đoán của viện trưởng, tiểu tử trong trứng hắn là giống đực, cho nên tên của hắn đã được xác định: Ngã Lạc.

Ngã Lạc vốn là một sai lầm, Giản đã đem nó chôn ở bên hồ kia, sau khi biết chuyện này, Hồ Bất Quy đem cái tên để lại cho “đứa trẻ” kia, thoát nhìn đó chỉ là một món đồ chơi khủng long trẻ con không sai, bất quá đối với Giản mà nói, đó là một đứa trẻ mà hắn dùng trái tim dưỡng dục sau đó trải qua suy nghĩ nghiêm túc buông tha cho, cho nên, Hồ Bất Quy không có ý định cướp đi tên đứa trẻ đó.

Yêu, Love, L (ghi chú: L tiếng Pháp phát âm thành Ngã Lạc.

Ngã Lạc tượng trưng cho kết quả của tình yêu, đứa trẻ này nhất định sẽ hạnh phúc.

Vì vậy cuộc sống kế tiếp, Giản cùng Hồ Bất Quy hữu kinh vô hiểm (có lo lắng nhưng không nguy hiểm tiến nhập cuộc sống nuôi con.

Cùng ngày, Hồ Bất Quy và Giản hết sức phấn khởi ôm trứng về nhà, sau đó làm xong cơm tối Hồ Bất Quy gọi Giản lại đây ăn cơm nhưng lại không tìm được người, hắn tới phòng ngủ tìm được Giản sắc mặt nghiêm túc ôm trứng ngồi ở trên giường.

“Ách... Người đang làm gì?” Hồ Bất Quy ngơ ngác hỏi, bộ dáng Giản thật sự rất buồn cười, nhưng bộ dáng vẻ mặt hắn đứng đắn lại làm cho hắn không cười ra được.

“Ấp trứng.” Giản nghiêm trang trả lời.

“ ” Hồ Bất Quy rời.

Được rồi, hắn mặc dù biết Giản có học cái khóa ấp trứng gì đó, nhưng cái khóa kia cho tới bây giờ đều là tự Giản học tập trên lớp, ở nhà cũng chưa cho hắn chứng kiến qua, cho nên hôm nay xem như Hồ Bất Quy lần đầu tiên chứng kiến Giản chân thật thao tác.

Không thể không nói, tràng cảnh này... thật mắc cười .

Hành vi động vật giống đực chăm sóc con hơn phân nửa xuất hiện trên loài lông vũ, trên 90% giống đực loài lông vũ sẽ tham gia chăm sóc con, mà tỉ lệ động vật giống đực có vú tham gia chăm sóc con không tới

năm phần trăm. Việc này Hồ Bất Quy biết đến, bất quá hắn cũng không biết khủng long dĩ nhiên cũng có hành vi ôm ấp.

Song, hành vi ôm ấp của khủng long còn chưa tính, hành vi ôm ấp đẹp đẽ...

“Thật sự là phá hư hình tượng a...” Thì thảo tự nói, Hồ Bất Quy vỗ vỗ bả vai Giản, “Kế tiếp khổ cực người rồi.”

Hồ Bất Quy lúc ấy nói những lời này, tâm tình rất đơn thuần, bất quá hắn hoàn toàn không nghĩ tới cuộc sống kế tiếp, Giản thật sự rất khổ cực, mỗi ngày vẫn không nhúc nhích ôm trứng ngồi, ngẫu nhiên đi nhà xí cũng sẽ ôm trứng đi, làm giảm bớt số lần đi nhà xí, số lần Giản ăn uống rơi xuống thấp nhất. Nay Hồ Bất Quy cho rằng là chuyện không có khả năng, nhưng Giản làm lại cực kỳ tự nhiên.

“Vì bảo trì độ ẩm cố định, cho nên thế này là nhất thiết.” Lúc hỏi Giản, hắn là trả lời như vậy.

Khủng long nơi này còn duy trì thói quen sinh trứng lúc viễn cổ, nhưng nhiệt độ cơ thể bọn họ đã là hằng nhiệt rồi. Mọi người đều biết, phôi thai sinh con phát triển môi trường thủy thể trong cơ thể mẹ, mà phôi thai sinh trứng thì phát triển môi trường thủy thể bên trong vỏ trứng, hai trường hợp đều cần một môi trường thủy thể bên trong tương đối ổn định, điểm này là không có khác nhau.

Nhân dân địa cầu phổ biến rộng rãi cho rằng động vật có vú càng thêm ưu việt, sinh bào thai càng thêm trợ giúp sinh sôi nảy nở, thân thể to lớn là bởi vì bộ phôi thai trong cơ thể mẹ có môi trường càng thêm ổn định, mức cao nhất có thể tránh sự xâm phạm của kẻ săn mồi: mà đối với cư dân nơi này—— khủng long mà nói, sinh trứng lúc viễn cổ mới càng phù hợp tiêu chuẩn trong lòng bọn họ.

Bởi vì thời gian mang thai ngắn, cho nên cơ thể mẹ mang thai ảnh hưởng càng nhỏ, điểm này có thể đề cao mức sinh tồn cơ thể mẹ, mà cơ thể mẹ sống sót, cũng có khả năng bảo vệ thai nhi trong trứng, dưới loại tình huống này cho dù cơ thể mẹ suy sụp, thai nhi cũng có cơ hội sống sót.

Đưa một ví dụ gần đây—— Ngã Cách, mẹ hoặc ba nó lúc ấy chính là đang ấp trứng, bất quá cuối cùng thật sự không nhìn được chạy đi săn ăn, kết quả thành bữa cơm trong bụng Giản, bất quá hắn/nàng mặc dù đã chết, nhưng trứng vẫn giữ lại được, thẳng đến Ngã Cách thân xui quý khiến có duyên với Hồ Bất Quy, thỏa mãn điều kiện phá vỏ ra.

Căn cứ vào điểm này, khủng long An Bích Ti tinh hệ đến nay vẫn đang kiên định trên con đường sinh trứng.

Mà cái tập tục do phụ thân ấp trứng này không biết bắt đầu từ lúc nào truyền lưu đến nay, trong lúc hắn ấp trứng, khủng long sinh trứng có thể đi ra ngoài săn ăn bổ sung thể lực tiêu hao lúc sinh trứng, đối với bọn họ xem ra phương thức này rất hợp lý. Vì vậy tình huống bây giờ biến thành Hồ Bất Quy mỗi ngày ha ha uống uống dưỡng đến trắng trẻo mập mạp, mà Giản càng ngày càng gầy gò.

Giản nguyên lai là một con khủng long thích ăn như vậy, bây giờ vì trứng lại có thể làm đến át chế cơn thèm ăn của chính mình, cảm giác của Hồ Bất Quy thật sự rất phức tạp.

Giản cũng không cảm thấy chính mình khổ cực, trước kia đề cập qua huyết thống trong cơ thể hắn lệch hướng huyết thống Thượng Cổ, mà tính cách hắn kỳ thật cũng càng thêm lệch hướng tổ tiên thời đại viễn cổ. Tìm được đối tượng thích hợp, cùng nhau sinh sống, kiếm ăn, sinh trứng, dưỡng dục con cái, cuộc sống đơn thuần nghiêm cẩn nhưng lại hạnh phúc.

Mặc dù chính bản thân hắn vẫn là khủng long vừa mới trưởng thành không bao lâu, nhưng từ ngày hắn có con trở đi hắn chính là một người cha, chăm sóc con là trách nhiệm và nghĩa vụ của hắn, vì thế hắn có thể làm rất nhiều việc trước kia không thích làm.

Điểm ấy, Giản so với đàn ông trưởng thành trên địa cầu cứng cõi hơn nhiều, Hồ Bất Quy mặc cảm, suy nghĩ sâu sắc một chút, có thể tìm được bạn đồng hành đáng tin như vậy, thật là chuyện rất hạnh phúc.

Bởi vì Giản kiên quyết không chịu cho Hồ Bất Quy hỗ trợ, vì vậy Hồ Bất Quy không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày cầu khẩn bảo bảo trong trứng sớm một chút đi ra.

Nói đến cũng kỳ quái, Hồ Bất Quy nhớ kỹ lúc ấy Ngã Cách rõ ràng đi ra rất dễ dàng, tại sao tới Ngã Lặc ra vỏ lại thành nhiệm vụ gian khổ như vậy?

Căn cứ sự hiểu biết của Hồ Bất Quy, năm trứng sinh cùng ngày với Ngả Lặc cũng lục tục ấp trứng rồi, nhìn bộ dáng đáng yêu của tiểu bảo bảo khổng long mới sinh ra, Hồ Bất Quy cùng Giản sốt ruột. Em bé nếu không ra, có thể không ổn rồi Thành trứng hư thì không được

Bởi vì mỗi ngày ôm trứng cộng thêm chà xát trứng, cho nên Giản đối với tình huống của trứng rõ như lòng bàn tay, hần phát hiện khi hần nói chuyện, trứng sẽ căn cứ thanh âm mình làm ra một ít phản ứng đơn giản, ngẫu nhiên cũng sẽ chuyển động nhẹ nhàng, phát hiện cái này sớm nhất là vào một sáng sớm, Giản phát hiện trứng rơi trên mặt đất, ngay từ đầu hần phi thường hoảng sợ, sợ trứng có một sơ suất gì đó, nhưng sau đó lại phát hiện trứng không có việc gì, sàan nhà... nứt ra rồi.

Được rồi, tóm lại hần đã cảm thấy rất rõ ràng trứng ngo ngoe muốn di chuyển, này nói rõ tiểu khổng long bên trong đã phát triển khá khá lắm rồi, khi hần cùng Hồ Bất Quy thử dò xét vỏ trứng, bọn họ cũng có thể nghe được tiếng lộc cộc bên trong truyền đến.

Lần đầu tiên nghe được thông tin đến từ đứa con mình chưa từng gặp mặt, Giản cùng Hồ Bất Quy đều có loại xúc động muốn rơi lệ, bất quá rất nhanh phụ phụ hai người bắt đầu rầu rĩ, cái... trứng này trên cơ bản đã xem như ấp xong rồi? Nhưng như thế nào còn không ra?

Bọn họ rất nhanh rõ ràng đáp án: trứng, rất cứng. Thật sự thật sự rất cứng

Loại tình huống này đã không dung bọn họ tiếp tục đợi nữa, sau khi cố vấn viện trưởng, bọn họ quyết định can thiệp ngoại giới một chút.

Ngay từ đầu vẫn do Hồ Bất Quy cẩn thận cầm cây búa nhẹ nhàng đánh vỏ trứng, song lúc bọn họ phát hiện cây búa bị gõ xuống nửa bên trứng cũng không có việc gì, Giản bắt đầu ra tay, khí lực hần vốn tương đối lớn, cho dù biến thành con người khí lực cũng rất lớn, nhưng chính là khí lực của Giản, cũng không thể cho trứng của bọn họ xuất hiện một cái khe.

Cái này, Giản cùng Hồ Bất Quy thật sự không dám đợi nữa, quyết định thật nhanh, Giản lập tức gọi điện thoại hướng cha mẹ cầu trợ giúp.

“Oh Con à, người tại sao lúc này gọi điện thoại lại đây? Hả hả hả Không phải Ngả Lặc ra vỏ rồi đi?” Mấy ngày nay, để cho hai người mới làm cha mẹ có thể hưởng thụ một chút niềm vui thú con mới sinh mang đến, Khoa Ni hiếm khi không quấy nhiễu bọn họ, còn xung phong đảm nhận chăm sóc Ngả Cách, đem không gian để lại cho tiểu phụ phụ này.

“Không phải, Ngả Lặc không có đi ra, mẹ, mẹ cho ba tiếp điện thoại đi, con có chuyện muốn hỏi ba.” Giản nói chuyện trước sau như một đi thẳng vào vấn đề, Khoa Ni vốn muốn chê trách vài câu, bất quá nghe ra sự lo lắng trong giọng điệu con mình, liền gọi ông xã lại đây tiếp điện thoại.

“Giản, Ngả Lặc còn chưa ra sao? Đã đã rất lâu a.” Thanh âm Ni Tập vẫn bình tĩnh như thường, bất quá Giản nghe ra sự ân cần trong lời nói của ba.

“Đúng vậy, hôm nay chính là muốn hỏi ba chuyện này, ba, con lúc ấy rất cứng sao? Ý con nói... Vỏ trứng của con rất cứng sao?”

“Hả?” Ni Tập lặng đi một chút, bất quá rất mau trả lời vấn đề con mình, “Thực cứng a, lúc mẹ người ôm trứng người đụng phải tên trộm, lúc ấy đem người còn đang trong trứng ném ra ngoài, kết quả đập trứng khổng long qua đường, còn làm đối phương hôn mê đây.

“Chờ mẹ người chạy tới chứng kiến trên đầu đối phương đầy cục u, lúc ấy còn tưởng là dùng người đập mà ra, kết quả đối phương tỉnh dậy mới xác nhận đối phương nguyên lai là Thũng đầu long, trời sinh đã như vậy, Giản người lần nọ còn lên báo luôn, ha ha.”

Nhớ tới chuyện mình lúc trẻ, Ni Tập khó được nhiều lời chút, song Giản lại như thấy được hy vọng, không để ý đến chuyện xưa của phụ thân, mà là trực tiếp hỏi.

“Nguyên lai con cũng thực cứng... Ba, ba lúc ấy là như thế nào ấp con ra? Vỏ của Ngả Lặc rất cứng...”

“Hả?” Ni Tập kỳ quái nói, “Giản, người nào nói cho người Thập Tập Tư phải ấp trứng?”

“Hả?” Nghe được câu trả lời của Ni Tập, Giản cùng Hồ Bất Quy ngây ngẩn cả người.

“Cái kia... Không phải Khoa Ni... Kêu chúng con đăng kí khóa sinh nở... sao?” Hồ Bất Quy do dự rồi chỉnh lại microphone, cẩn thận nói.

“Hả? Ta là kêu người đăng kí khóa sinh nở không sai, nhưng ta không có kêu người đăng kí cái gì chương trình học ấp trứng a” Rất hiển nhiên Khoa Ni bên kia điện thoại cũng đem microphone đoạt lấy, giọng hân hân đem màng nhĩ Hồ Bất Quy chấn động đến tê dại.

Cẩn thận ngẫm lại: đúng là có Khoa Ni nói như vậy. Hồ Bất Quy ngay từ đầu tham gia chính là chương trình học hộ lý trứng, mà khóa ấp trứng còn lại thì hẳn không có học qua, Giản vì hệ thống học tập, sau lại tự mình bổ sung vào.

” Thập Tự Tháp chúng ta vốn là kẻ săn mỗi đẻ nhất vũ trụ, nào có cần phải oa ở nơi nào trông coi trứng a Sinh trứng xong có thể làm gì thì làm, đem trứng tùy tiện vứt nơi nào cũng được.

“Hừ · trứng của chúng ta là cứng nhất vũ trụ, đối với vỏ trứng của chúng ta mà nói, ngoại giới không có bất cứ thứ gì có thể uy hiếp được Tiết lộ một bí mật quân sự, chúng ta bây giờ đang nghĩ tới như thế nào tinh luyện vật chất tương quan với vỏ trứng để cho vũ khí chiến hạm càng thêm chắc chắn. Đáng tiếc, ngay cả tia Farad tối tiên tiến cũng không cách nào xuyên thấu vỏ trứng đây Ha ha, kế hoạch mắc cạ rồi”

Kế hoạch của hắn thất bại mà vui vẻ như vậy sao?

Về mặt nhiên nghe Khoa Ni bắt đầu tự biên tự diễn, Hồ Bất Quy vội vàng đem đề tài của Khoa Ni kéo trở về, “Được rồi, cho dù vỏ trứng đủ cứng không sợ va chạm không sợ bị người đánh cắp ăn, vậy nhiệt độ thì sao? Trứng muốn ấp ra chung quy cần nhiệt độ đi?”

“Hả? Người không chú ý tới trứng của người vốn là màu đen sao? Màu đen hấp nhiều nhiệt a, đặt ở dưới mặt trời không phải được sao?”

Được, được rồi... Thật sự... là trứng trứng rất tiện cho cha mẹ lười biếng...

“Nhưng là ——” phát giác Khoa Ni nói hồi lâu cũng chưa nói đến vấn đề trọng tâm, Hồ Bất Quy rốt cục nóng nảy, “Tựa như người nói, trứng quả thật phi thường cứng rắn, Giản dùng sức cũng vô pháp làm cho vỏ trứng cứng rắn xuất hiện cái khe Nhưng, trứng như vậy phải ấp như thế nào?”

“Chúng ta đã nghe được phản ứng bên trong trứng rồi, đứa bé đã trưởng thành rồi nhưng lại ra không được, cứ tiếp tục như vậy, Ngã Lặc sẽ chết ở bên trong, Khoa Ni, vấn đề này thật sự rất trọng yếu”

“Ngồi lên thì được rồi a.” Khoa Ni nói.

“Hả?” Hồ Bất Quy sửng sốt.

“Đứa trẻ đã trưởng thành rồi a, vậy vừa lúc, người cho Giản biến thành hình khủng long, ngồi ở trên trứng, đứa trẻ sẽ đi ra thôi.” Khoa Ni đằng hoàng trả lời.

“Hả? Như vậy đứa trẻ sẽ không bị đè chết sao?” Cau mày, Hồ Bất Quy thấy càng không hiểu, dựa theo lời Khoa Ni:

Giản biến thành hình khủng long → ngồi ở trên trứng → em bé đi ra.

Nhưng vô luận hắn nghĩ như thế nào, hắn cũng cảm giác được trình tự chính thức là như thế này:

Giản biến thành hình khủng long → ngồi ở trên trứng → trứng nát.

Này Trứng cũng nát, tại sao đứa trẻ không nát? Chẳng lẽ hài tử lớn lên so với vỏ trứng còn rắn chắc hơn? Cái giả thuyết này rất mâu thuẫn a

“Ách... Nhưng đến nay cũng không có tiểu Thập Tự Tháp bị ba đè chết a, con dâu, suy nghĩ của người thật thần kỳ oh, ta hoàn toàn không nghĩ tới như vậy.” Khoa Ni vẫn phớt lờ.

Ta mới cảm giác được chưa từng có suy nghĩ tới vấn đề này của người mới thần kỳ đây

Ngơ ngác nghĩ tới, Hồ Bất Quy sau khi nói tạm biệt rồi cúp điện thoại, nhìn Giản bên cạnh còn đang vẽ mặt rối rắm, “Cái kia... Vì con, biến thành hình khủng long, sau đó... Ngồi đi.”

Giản trừng mắt nhìn, sau đó đem trứng cẩn thận ôm trong lòng cẩn thận đặt trên mặt đất, mấy ngày nay bọn họ vẫn vô cùng cẩn thận đối đãi khối trứng này, không nghĩ tới toàn bộ nghĩ sai rồi.

Giản tưởng rằng chính mình sẽ phải thật lâu mới có thể biến thành khủng long, dù sao dạo này hấn thử vài lần thủy chung không cách nào biến thành hình khủng long, không nghĩ tới hấn chỉ lẳng lặng nhìn trứng trên mặt đất, chậm rãi có một loại cảm giác kỳ quái từ trong cơ thể cuộn lên.

Đó là một loại cảm giác tựa như không tự mình nhận thức, vĩnh viễn cũng không có cách biết đến... Rất nóng... Cơ hồ có thể cảm giác từng tế bào phân liệt Cơ hồ nghe được khớp xương mình phát ra thanh âm

Sau một loại cảm giác quay cuồng thật lớn, hấn kinh ngạc phát hiện hấn đã cách xa thân ái mười thước.

Không phải bọn hấn cách xa, mà là hấn cao lớn hơn

Kinh ngạc nhìn móng vuốt màu đen của mình, Giản có điểm kinh hãi phát hiện mình đã trở về hình dạng quen thuộc: đúng vậy, đối với Giản mà nói, thân hình khủng long vẫn quen dùng từ nhỏ đến lớn mới tự tại nhất.

Bất quá hấn mặc dù cao hừng cũng chưa quên nguyên nhân hấn biến hình, nhìn thoáng qua Hồ Bất Quy trở nên rất nhỏ, chứng kiến Hồ Bất Quy cũng gật đầu với hấn, Giản vuốt cằm, sau đó cẩn thận hướng về phía cái trứng cực nhỏ kia ngồi xuống.

Hấn ngồi quá cẩn thận rồi, sau đó Hồ Bất Quy ý bảo hấn dùng lực mạnh một ít, vì vậy Giản bắt đầu tăng thêm từng chút lực, mặc dù cha mẹ đều là nói như vậy, nhưng trứng nó cũng tuyệt đối so với mình lúc ấy nhỏ hơn nhiều lắm, mà hình thể của hấn so với Ni Tạp còn muốn lớn hơn một chút.

Giọt lớn giọt lớn mồ hôi rơi trên mặt đất, Giản không chú ý bị mồ hôi làm cho trượt một cái, trong lòng kêu to không tốt đồng thời cảm giác cái mông đau nhức, Giản vội vàng bắn lên, không quan tâm cơn đau đón của cái mông mình vội vàng xem xét tình huống trứng.

“Chính là vật nhỏ này sao?” Giản cẩn thận vươn móng tay đụng chạm trên mặt đất cái thứ trắng trắng, mềm mềm, thoát nhìn hoàn toàn không giống tiểu khủng long.

Tiểu tử kia bị móng tay Giản chạm, liền lăn mấy cái, lúc lại ngược đầu, Giản chứng kiến đứa trẻ kia đáng thương mong chờ ngẩng đầu, sau đó “Oa” một tiếng, tiếng khóc nhất thời truyền khắp cả huyết động

“Thượng Đế a...” Dem đứa trẻ khóc không ngừng trên mặt đất ôm lấy, Hồ Bất Quy trong lòng một loại cảm giác rất kỳ quái.

Trẻ con... Đúng vậy... Đó là một trẻ sơ sinh Trẻ con thuộc về địa cầu, thuộc về hình thái loài người

Nguyên tưởng rằng sẽ chứng kiến tiểu khủng long Hồ Bất Quy trong lòng cảm thấy rất kỳ diệu, song không thể phủ nhận, chứng kiến đứa bé hình người này, làm cho hấn càng thêm quả thật có một loại cảm giác “chính mình làm phụ thân rồi”.

“Đây là Ngã Lạc của chúng ta.” Giản không có đổi thành hình người, hấn liều mạng đè thấp thân thể hướng đứa trẻ sơ sinh còn đang khóc nhìn lại. Hấn dùng chính là câu trần thuật.

“Uh, là Ngã Lạc.” Có điểm kỳ quái, một hồi lâu Hồ Bất Quy mới phản ứng lại lời Giản nói vì ——

Nơi này là không có trẻ con hình người.

Khủng long nơi này đến tuổi nhất định mới có thể thực hiện chuyển biến hình khủng long hình người, cho nên nơi này chưa từng có trẻ con sinh ra hình thái loài người

Tò mò nhìn đứa trẻ bị Hồ Bất Quy giơ cao cao để cho hấn xem, phi thường cẩn thận, Giản nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi liếm liếm hấn, bên ngoài nó dịch trứng lưu lại bị nước miếng của ba thay thế, tiểu tử kia khóc càng vang dội.

“Ngã Lạc lớn lên giống mẹ” Ngay lúc Hồ Bất Quy còn đắm chìm trong phụ tử ôn nhu, Giản đột nhiên mở miệng, hấn nhảy dựng lên, sau đó ngổn ngang hạ xuống, Hồ Bất Quy đang kỳ quái, ngẩng đầu lại nghe đến tiếng găm nhẹ hưng phấn của Giản, “Ta phát hiện rồi Ngã Lạc lớn lên giống như thân ái ta, ta đi kiểm ăn Ta sẽ mang thật mềm nhất trở về”

Người cha cao to hưng phấn sau khi kêu hai tiếng cao hứng, thân mật liếm liếm Hồ Bất Quy, sau đó vui sướng nhảy ra ngoài, trên đường đầu bị đụng vào trần vài phát cũng không thể ngăn cản bước chân vội vã của hắn.

Hồ Bất Quy trong lòng đột nhiên một dòng ấm áp.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: tựa như chính mình lúc mới đến nơi đây, đem đứa trẻ tiểu khổng long mới ra vỏ —— coi như tiểu quái vật; Ngã Lặc hình thái trẻ con loài người, trong mắt khổng long... Hắn mới là sự tồn tại giống như tiểu quái vật đi?

Nhưng Giản lại không chút nào chần chờ nhận đứa con của mình.

Không có một tia chần chờ, yêu quý, tràn ngập tình yêu nhận nó.

Ôm con, Hồ Bất Quy cười.

Hết chương 8 Đăng bởi: admin

19. Chương 19

Trở Về Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 9

Tháp Tạt Tạt —— Tộc khổng long mạnh nhất sinh ra dưới cái mông của người cha

Cẩn thận thay thuốc cho cái mông của Giản, cuối cùng vỗ vỗ cái mông Giản, “Được rồi, trên cơ bản hồi phục tốt lắm.”

Giản lập tức đứng lên, sau đó thẹn thùng dùng cái đuôi che khuất cái mông.

Vết thương trên mông hắn vốn là lúc Ngã Lặc phá vỏ bị vỏ trứng làm trầy, một vết thương rất nhỏ nhưng lại thật sâu, có thể đâm thủng lớp da cứng dày của Giản, trứng Tháp Tạt Tạt quả nhiên tồn tại như hung khí, Giản vốn không muốn thoa thuốc, bất quá máu chảy không ngừng, cuối cùng không có biện pháp, bị Hồ Bất Quy cưỡng chế ra lệnh gờ cái đuôi lên lộ ra cục hoa —— sai, lộ ra cái mông.

“Đột nhiên nhớ tới, trên cái mông của ba cũng có một vết thương rất lớn, khi còn bé còn hỏi ba nguyên nhân vì sao, bởi vì rất kỳ quái, hầu như không có khổng long có khả năng đã thương đến chúng ta.”

“Là vỏ trứng người đã thương có đúng không?” Nhìn Giản dùng đầu đuôi tre đùa Ngã Lặc, Hồ Bất Quy cười.

“Uh, ba nói đó là huân chương, khi đó không rõ, hiện tại đã biết rõ rồi.” Giản đành hoàng trả lời.

Bởi vì là vết thương bị ở hình dạng khổng long, cho nên cũng muốn dùng hình dạng khổng long thoa thuốc, thoa thuốc xong hết Giản biến thành hình người, mặc quần áo sau đó cầm lấy bình sữa âm âm bên cạnh đưa vào lòng Ngã Lặc, nhóc con ôm lấy bình sữa, lập tức chụt chụt uống sữa.

Nhìn quyển sách trên tay, một tiêu đề to đến bất ngờ trên trang sách đang mở:

Tháp Tạt Tạt —— Tộc khổng long mạnh nhất sinh ra dưới cái mông của người cha

Đây là sách hắn đặt trên mạng, vốn tưởng rằng Giản có trực giác hoang dã, có thể bằng vào bản năng làm rất nhiều chuyện, tỷ như ấp trứng; bất quá sự thật chứng minh khổng long bây giờ đều bị dạy bậy, đem nguyên bản Giản có trực giác hoang dã cũng dạy bậy, tỷ như ấp trứng.

Kỳ thật Tháp Tạt Tạt vốn không cần ấp trứng, bất quá trên thế giới này Tháp Tạt Tạt quá ít, khổng long khác lại không rõ tình trạng của Tháp Tạt Tạt, vì vậy sau khi Giản vốn không cần ấp trứng lại đi học chương trình học ấp trứng, cũng đã chuẩn bị ấp trứng, kết quả khiến cho Ngã Lặc lâu không ra được, người lớn trẻ con đều chịu tội.

Cái tên Khoa Ni kia thấy bộ dáng thế nào cũng không trông cậy được, dựa theo cách hấn nói, trứng từ khi sinh ra trên cơ bản không cần phải xen vào, Giản sinh không bao lâu có thể tự mình bò đi kiếm đồ ăn, cha mẹ trên cơ bản cái gì cũng không cần làm đứa con tự trưởng thành, bất quá tình huống Ngã Lặc dường như đặc thù ——

Ngày đó, ba Giản cao hứng đưa đứa con mới sinh đi săn, thật vất vả dẫn theo con mồi to trở về, kích động cắn một miếng thịt dứt cho con mình ăn lúc đó lại phát hiện: con mình không có răng.

Nàng dâu mới lúc ấy lập tức luống cuống tay chân, cuối cùng lúc Ngã Lặc nhào vào người Hồ Bất Quy, cách áo sơ mi không ngừng cấn ×× hấn, Hồ Bất Quy mới bất ngờ tỉnh táo lại, đỏ mặt đem con để lên móng vuốt Giản, sau đó nghĩ biện pháp tìm bình sữa.

“Mẹ mẹ Đệ đệ tại sao không có răng?” Ngã Cách bấu víu cái nôi không ngừng nhìn vào trong, “Ngã Cách mua thật nhiều đồ ăn ngon cho đệ đệ...”

Bởi vì nó là trẻ con. Hồ Bất Quy vốn nghĩ muốn nói như vậy, bất quá đột nhiên nghĩ tới đây cho dù là trẻ con vừa sinh ra cũng có một bộ răng to. Đang rối rắm giải thích như thế nào, Ngã Cách vỗ vỗ móng vuốt nhỏ.

“Con biết rồi Đệ đệ nhất định là ăn đường nhiều quá không đánh răng, sau đó hàm răng sún hết Con nít hư, đệ đệ là con nít hư”

Dấu ấn con nít hư cứ như vậy gán lên người Ngã Lặc đáng thương.

Dở khóc dở cười, Hồ Bất Quy không thể làm gì khác hơn là xuôi theo chiều hướng đấy, “Đúng rồi a, cho nên Ngã Cách không thể ăn nhiều đường, hơn nữa sau khi ăn nhất định phải đánh răng, rõ chưa?”

Ngã Cách lập tức dùng sức gặt đầu.

Không có biện pháp, làm nha sĩ đã lâu, bệnh nghề nghiệp —— lau lau mồ hôi trên mặt, Hồ Bất Quy xoay người đi sửa sang lại quả bàn bệ đưa tới.

Nghe nói trứng rốt cục nở rồi, mọi người đều đưa quà tới, từng vị khách tới nhà đều đối với Ngã Lặc hình người sợ hãi than không thôi.

“A nó thật... đáng yêu ” cúi đầu, Mễ Á nhìn hai mắt Ngã Lặc lờ lờ tỏa sáng: đây là cái gì a đây là trẻ con hình người duy nhất tinh hệ a cho tới bây giờ chưa từng thấy, trắng trắng, tròn tròn, trong miệng còn nhét thứ được gọi là núm vú cao su gì đó.

“Đúng vậy đúng vậy Nhìn qua rất yếu ớt rất mềm mại thật sự rất đáng yêu ” Bỉ Bỉ cẩn thận đến gần cái tay nhỏ bé của Ngã Lặc, muốn đụng chạm rồi lại sợ chính mình khí lực quá lớn làm đau nó.

“Đừng ngại, người có thể chạm nó, Ngã Lặc rất... rất rắn chắc...” Suy nghĩ hồi lâu, Hồ Bất Quy rốt cục tìm cho con mình một từ hình dung thích hợp.

Đúng vậy... Rắn chắc... Orz

Hấn nhớ tới sáng nay lúc phát sinh chuyện: như thường lúc tỉnh dậy, phát hiện Ngã Lặc không có ngủ trong cái nôi bên cạnh, Hồ Bất Quy mơ mơ màng màng xuống giường, sau đó, lúc ở miệng động, chứng kiến tiểu Ngã Lặc mặc tả lót cuộn tròn đáng yêu như một quả bóng nhỏ đang bị ba cùng ca ca vút tới vút lui, màu vàng kim sáng rỡ chiếu vào ba người bọn họ, cảnh này thoát nhìn...

Đáng sợ cực kỳ

Hồ Bất Quy giật mình một cái, lập tức thanh tỉnh: trẻ con mới sinh có thể chơi đùa như vậy sao?

Hồ Bất Quy mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ nhìn viên cầu Ngã Lặc trên không trung, “Giản Ngã Cách Các người —— ”

Nghe được thanh âm hấn, Giản và Ngã Cách không hẹn mà cùng hướng hấn nhìn qua, vì vậy, còn Ngã Lặc đang giữa không trung đột một tiếng rơi trên mặt đất, sau đó...

Ngộ nguây tại chỗ bò đến bên chân hấn.

Vẻ mặt đem con mình ôm lấy, hoàn toàn không có biểu hiện hưng phấn mà các cặp cha mẹ khác trên địa cầu lần đầu tiên phát hiện con mình biết bò, nhìn Ngã Lặc miệng vênh lên vô tội trừng mắt nhìn hấn, Hồ Bất Quy nghĩ thầm: trẻ con trấn định như thế, bị bay tới bay lui té xuống cũng không có việc gì... Quả nhiên là hậu duệ của khủng long.

Nhìn Giản cùng Ngã Cách nhìn hấn khó hiểu, lại nhìn một chút đứa con trong lòng, tâm lý Hồ Bất Quy đột nhiên có loại cảm giác quả nhiên chính mình mới là người địa cầu duy nhất nơi này.

Bất quá cho dù Hồ Bất Quy giải thích qua như vậy, Bỉ Bỉ cùng Mễ Á vẫn không dám đụng chạm nhóc con, nhẹ nhàng đẩy đẩy cái nôi, nhìn Ngã Lặc trong nôi chăm chú nhìn bọn hấn, hai khủng long trong lòng tràn ngập ôn nhu.

“Ồ, cái này ăn rất ngon oh, lúc về có thể tặng ta một bao không?” Tiểu Bạch từ lúc vào động, cứ duy trì một tư thế, một bên nhìn chăm chăm tiểu Ngã Lặc trong nôi, một bên là Ngã Cách ôm thùng đồ ăn khổng lồ.

“Không thành vấn đề, bất quá...” Khớp xương giòn người ăn bây giờ vốn là Ngã Cách dùng mài răng, thực cứng thực cứng, hàm răng của người không hề gì chứ? —— đột nhiên nghĩ đến câu Giản từng nói với hấn, Hồ Bất Quy không đem nửa câu sau nói ra.

“Rất nguy hiểm.” Ngày đó, Giản đang thay tả lót cho Ngã Lặc đột nhiên biến thành hình dạng khủng long, sau đó ánh mắt nghiêm túc hướng đến động khẩu, sau đó...

Thấy Bạch, Mễ Á cùng Bỉ Bỉ giống như những bông hoa trắng nhỏ cầm hộp quà cười cười đứng ở nơi đó.

Cảnh tượng bốn tên lần đầu tiên chạm mặt rất buồn cười: Bỉ Bỉ lúc này ngất xỉu, Mễ Á đại khái kinh nghiệm qua nhiều lần “gây rối” đặc biệt của huấn luyện viên Bạo Long, mặc dù còn đứng, nhưng hai đôi chân trắng kiện run run rẩy rẩy cách việc ngã xuống cũng không xa, mà duy còn hai người đang đứng là Giản cùng Bạch, vẻ mặt hai người cũng rất kỳ quái.

Hồ Bất Quy giương mắt nhìn hai vị này hai mắt không chớp nhìn chăm chăm đối phương, ngay lúc Hồ Bất Quy cho rằng bọn họ sẽ đối mặt như vậy đến thiên hoang địa lão, biển cạn đá mòn đến chết không đổi, thì hai vị này đồng thời hút hấp cái mũi, sau đó đồng thời nhú nhú mày.

Kết quả, cuộc gặp mặt lần đầu tiên kết thúc trong không khí phi thường quỷ dị.

Bất quá theo xác nhận của Giản, Hồ Bất Quy rốt cục rõ ràng thân phận của kẻ săn mỗi hàng đầu lại giống như con thỏ trắng nhỏ trước mắt, bất quá đối phương không phải khủng long, trên người hấn không có mùi khủng long —— này cũng là Giản nói.

Mặc dù đối với thân phận của Bạch có điểm tò mò, bất quá Hồ Bất Quy cũng không phải người có lòng hiếu kỳ, hấn chỉ biết là Bạch đối với mình cũng không có địch ý, Bạch là người bạn tốt mà hấn quen biết từ khi mới vào lớp ngôn ngữ, hấn chỉ cần biết điểm này là đủ rồi.

Mấy lần gặp mặt sau đó, giữa Giản cùng Bạch đã có chút tự nhiên hơn, Mễ Á cùng Bỉ Bỉ nhìn thấy Giản cũng không té xỉu nữa, chỉ là còn hơi phát run, làm Hồ Bất Quy khó hiểu chính là, tại sao hấn cùng Mễ Á Bỉ Bỉ nhìn thấy Bạch không sợ hãi? Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể vu cho đây là cảm ứng kỳ diệu giữa những kẻ săn mỗi hàng đầu.

“A a vẻ mặt của nó kỳ quái cười cười rồi nó nhìn ta cười sao?” Nhìn chăm chăm vào trong cái nôi trẻ con, Mễ Á không nỡ dời tầm mắt kinh hỉ quay đầu lại nhìn về phía Hồ Bất Quy.

“... Ách, đó là nó muốn khóc.” Mặc dù không muốn đả kích Mễ Á, nhưng Hồ Bất Quy vẫn nói, dù sao, cho dù không cần hấn nói, tiếng kêu khóc của Ngã Lặc lập tức vang lên cũng sẽ đả kích hấn.

Nhận lực của khủng long nơi này đối với vẻ mặt trẻ con hình người rất kém cỏi, Giản cũng vì thế nháo ra nhiều chuyện hài hước, tỷ như, có một lần hấn đem vẻ mặt nhăn lại của Ngã Lặc coi như mỉm cười, kết quả đắc ý đắc ý đem mặt mình kề sát vào, sau đó... Ngã Lặc ô ô (khóc).

Trên cơ bản, Ngã Lặc là một đứa trẻ rất thông minh, lúc tả lót bị ướt sẽ khóc, nhắc nhở ba thay tả lót cho mình; lúc muốn tiện tiện (đi cầu sẽ nhú mày, bộ dáng như nghĩ tới cái gì, kỳ thật chỉ là dùng sức chuẩn bị tiện tiện mà thôi).

Hồ Bất Quy mang theo tả lót tới —— nói đến cái này, tả lót này chính là Khoa Ni tìm nhà xưởng cố ý đặt làm, vì nơi này chưa có tả lót kích thước trẻ con hình người nào.

Quả nhiên, tiếng khóc Ngã Lặc tới như mong đợi, nhanh nhẹn xé tả lót nó xuống, lau khô sạch sẽ cái mông nhỏ rồi thay tả lót mới, Ngã Lặc hô khan hai tiếng, mi mắt cong cong nở nụ cười, điểm điểm cái mũi nhỏ của nó, Hồ Bất Quy đi ném tả lót.

“Oh... Nguyên lai vẻ mặt kia là chuẩn bị khóc hả...” Gãi gãi đầu, Mễ Á cười ngốc.

“Thật đáng yêu ” nhìn bàn tay nhỏ bé của Ngã Lặc quơ quơ, tự mình nhỏ núng cao su ra, sau đó bắt đầu không ngừng nhả nước bọt, Bỉ Bỉ cũng cười.

Đưa tay qua thử dò xét, bàn tay nhỏ vô cùng kia lập tức nắm lấy ngón tay hắn, xúc cảm mềm mại đó... Mễ Á cảm giác trái tim mình muốn tan ra.

Tiểu tử kia ề ề a, cầm lấy ngón tay hắn cho trong miệng, Mễ Á ngứa ngứa, bất quá cũng không có ngăn cản, hắn cười quay đầu lại, vẻ mặt cảm động đối với những người khác nói, “Ta cảm thấy Ngã Lặc rất thích ta đây ”

“Đúng vậy đúng vậy Ta thật ghen tị đây Hắn mỗi lần nhìn thấy người đều nhả bọt bọt, nhìn thấy ta mới chỉ nhả vài cái, lúc nhìn thấy người sẽ không ngừng nhả, cái miệng nhỏ nhắn còn cong cong, hắn nhất định là muốn nói chuyện cùng người” Bỉ Bỉ bên cạnh vẻ mặt hâm mộ.

Hồ Bất Quy đang ở chuẩn bị bình sữa đột nhiên dừng lại.

Chờ một chút —— Biểu hiện Ngã Lặc thích người tựa hồ không phải như vậy... Hắn hình như mỗi lần đói bụng mới có thể không ngừng nhả nước bọt, hơn nữa miệng cong cong, chẳng lẽ...

Trong đầu hiện lên một ý nghĩ đáng sợ, Hồ Bất Quy cuống quýt cầm bình sữa bước đến nôi. Mới đi hai bước, chỉ nghe Mễ Á hét thảm một tiếng.

“A ——” ngón tay Mễ Á bị cắn rồi.

“Tiểu tử kia... khí lực thật đúng là lớn...” Hai mắt lệ lưng tròng, Mễ Á vẻ mặt bối rối động nhẹ ngón tay, từ góc độ Hồ Bất Quy, có thể chứng kiến ngón tay hắn biến mất trong cái miệng nhỏ nhắn của Ngã Lặc.

“Đau quá ” rút hồi lâu cũng không rung chuyển Ngã Lặc, Mễ Á đau đến thở hắt.

“Nếu như không nhổ ra được nữa, chính là bị ăn mất rồi.”

Theo thanh âm nhìn qua, Hồ Bất Quy chứng kiến Bạch vẻ mặt vô tội nhìn mình.

Nghe vậy, Hồ Bất Quy cuống quýt đem bình sữa cầm đến trước mặt Ngã Lặc, Ngã Lặc miệng mút mút ngón tay Mễ Á, tiếp theo cái mũi nhỏ như là hít hít được mùi sữa. Một hồi lâu, cái miệng nhỏ nhắn buông lỏng, sau đó dùng sức ngậm núng cao su ừng ực uống sữa.

“Ha ha ha đứa nhỏ này rất thích người rồi, bất quá ngón tay người lớn không được sạch sẽ lắm, Mễ Á hay là sau này đừng đùa với nó như vậy nữa.” Nhìn Mễ Á đang cầm ngón tay không ngừng thổi khí cùng Bỉ Bỉ bên cạnh an ủi hắn, Hồ Bất Quy quyết định không muốn nói cho hắn chân tướng.

Bản thân trong mắt đứa trẻ mà mình thích gần giống mi thực, thừa nhận này rất đã kích a

Bất quá Mễ Á thật sự tin, tin tưởng Ngã Lặc rất thích hắn, mỗi lần lại đây đều mang quà cho tiểu tử kia, sau đó lại lục tục bị cắn mấy lần, bất quá Mễ Á kiên trì tin tưởng đó là vì Ngã Lặc rất thích mình.

Không thể không nói, không biết chân tướng của hạnh phúc này, khiến cho Mễ Á hạnh phúc hơn.

Ngã Lặc vốn là một đứa trẻ thâm trầm. Mỗi ngày đại bộ phận thời gian đều là ngủ, thời gian thanh tỉnh còn lại một nửa dùng để ăn cơm, một nửa khác dùng để rèn luyện phổi —— khóc lớn.

Vận động này như thường lệ tiến hành lúc tả lót của nó bị ướt, hơn nữa cũng không biết nó có phải cố ý không, còn thường xuyên tiến hành giữa lúc hắn cùng Giản muốn vận động “hai người”. Bất quá ngoại trừ những khoảng thời gian này, Ngã Lặc vốn là một đứa trẻ phi thường yên lặng tĩnh tâm.

Mặc dù bộ dáng của nó chỉ là trẻ con nhân loại rất bình thường, mặc dù Khoa Ni cùng Giản sợ nó bị khi dễ không muốn đưa nó đến nhà trẻ, bất quá dưới sự cực lực phản đối của Hồ Bất Quy, Ngã Lặc vẫn như một tiểu khổng long phát triển trên Cổ Lạp tinh cầu.

Ngã Lặc tại ngày đầu tiên nhập học đã bị vô cùng để ý, bạn nhỏ này khác với những đứa trẻ khác, Ngã Lặc thật sự rất nhỏ nhắn xinh xắn, cho nên thầy không thể không xếp hẳn ở hàng đầu, sau khi thầy giới thiệu bạn học mới cho các học trò, dặn dò mọi người chiếu cố nó, các bạn nhỏ cũng đáp ứng.

Vì vậy lúc nghỉ trưa, các bạn nhỏ bắt đầu chiếu cố bạn học mới.

“Ê mới tới, người có thể nghe hiểu tiếng khổng long không?” Lớn lên giống như toà núi nhỏ là tiểu bá vương lớp bọn nó —— Bá Vương Long nhóc con Lỗ Kỳ nhìn Ngã Lặc bực tả lột ngoan ngoãn ngủ trên giường, góc bảy lăm độ bao quát hẳn, không có biện pháp: đối phương quá nhỏ rồi.

Ngã Lặc vô tội nhìn hẳn một cái, sau đó ôm bình sữa trên gối bắt đầu hấp hấp hấp —— đây là Hồ Bất Quy cố ý chuẩn bị cho nó, sức ăn của Ngã Lặc rất lớn, hẳn không thể không chuẩn bị một đồng bình sữa như vậy, còn cố ý đi cửa sau xin thầy cho phép nó tùy thời uống.

“Người... Hừ Nói cho người, nhà trẻ này ta là đại ca, tất cả khổng long đều là đàn em của ta, không muốn ta ăn người, thì ngoan ngoãn đem bình sữa cho ta” Vừa nói, tiểu bá vương cường ngạnh đoạt bình sữa của Ngã Lặc.

Ngã Lặc kêu khóc vài tiếng, không ai để ý đến nó. Nó vẫn là tiểu trẻ con, không biết nói, cho nên ngay cả cáo trạng cũng không có cách nào, bạn học khác thấy thế, liền đem tất cả bình sữa trong bao nhỏ của Ngã Lặc đoạt đi —— nói đến cùng, bọn chúng cũng là một đám khổng long con vừa mới dứt sữa.

Tiểu Bá Vương Long mang theo đàn em đặc ý tiêu sái đi.

Vì vậy ngày đầu tiên nhập học, Ngã Lặc đã bị vợ vét tài sản + khi dễ.

Dùng tiếng khóc của Ngã Lặc làm nhạc nền, tiểu bá vương nằm ở trên giường mình, sau đó bắt đầu không kỉ luật tại thời gian nghỉ trưa tụ tập nói chuyện.

Mấy tiểu bại hoại cố ý vây quanh bạn học tên là Tứ Giác, đó là một nhóc con Tam Giác Long, bởi vì bình thường hành động chậm chạp đầu óc lại dốt, là đối tượng bọn nó khi dễ.

“Các người biết không? Cái nhà trẻ này có ma” Không thể không nói, năng lực ngôn ngữ của tiểu Bá Vương Long thật sự rất xuất sắc, lúc các bạn học khác mới chỉ có thể bô bô vài ba chữ ra ngoài, hẳn đã có thể kể chuyện xưa sinh động như thật rồi.

“Hả thật đáng sợ ” Các đàn em của nó bởi vì thường xuyên chơi đùa trò này, nói vài câu phối hợp rất lưu loát.

“Chú ta nói cho ta biết, ổng khi còn bé chính là trong nhà trẻ này, lúc tốt nghiệp, toàn bộ lớp chỉ còn lại có bảy khổng long. Chúng ta bây giờ mỗi lần nghỉ trưa không phải đều kéo rèm cửa sổ sao? Khi đó cũng có thói quen này.

” Chú ta nói, mỗi lần nghỉ trưa, rèm cửa sổ kéo lại, trong phòng tựa như buổi tối, hẳn cái gì cũng nhìn không thấy. Trong bóng tối, hẳn nghe được thanh âm sần sật, sau đó nghe được thanh âm cọt két, đợi lúc tĩnh lại, thì bạn học trong lớp lại ít đi một người. Hẳn nghe được vài lần, mỗi lần nghe được, bạn học trong lớp lại ít một người.”

“Vậy ông ấy tại sao không nói cho thầy?” Đàn em số một ngây thơ hỏi.

“Đồ đàn Bối vì lúc chú ta nhập học tuổi quá nhỏ sẽ không biết nói” Lỗ Kỳ ra vẻ tức giận, “Ai nha tựa như cái tên trong lớp, lớn hơn ta còn không biết nói, người nói hẳn có thể cũng gặp phải loại chuyện này nói không nên lời hay không? ”

“Phải a phải a, chú đại ca tuổi nhỏ không biết nói, nhưng cái tên kia lớn rồi còn chưa biết nói, nhà trẻ cũng tốt nghiệp không được, thật sự là đầu óc có vấn đề a” Đàn em số hai chẳng kiêng nể, còn kém chỉ danh nói họ thôi.

Hức hức hức, giữa những tiếng trò chuyện lớn, bị bọn họ vây ở chính giữa Tứ Giác ủy khuất khóc, nó có điểm sợ hãi, vì vậy đem chân chùm lên đầu.

Đợi đến khi hần bởi vì cảm thấy khó thở kéo chân xuống, rèm cửa sổ đã bị kéo lại, bên trong một mảnh hắc ám. Nó có điểm sợ hãi, bởi vì nó nhớ tới câu chuyện xưa vừa rồi Lỗ Kỳ kể.

Bạn học khác đều ngủ, kể cả Lỗ Kỳ bên cạnh, chỉ có mình nó tỉnh, nó muốn tìm thầy, nhưng là thời gian nghỉ trưa thầy yêu cầu bọn họ nhất định phải ngoan ngoãn ngủ. Một lúc sau, nó đột nhiên nghe được tiếng sần sật, cái thanh âm kia phi thường nhẹ, song lại từ từ tới gần nó...

Càng ngày càng gần, nó cảm giác được bên người có gió lạnh thổi qua.

Cửa sổ phòng học vốn đóng, cánh cửa cũng đóng à cho nên... Gió lạnh là nơi nào tới đây?

Tứ Giác sợ hãi cắn góc chăn.

Nó cảm giác có vật gì từ bên người nó qua, đây là giác quan thứ sáu của Tam Giác Long, Tam Giác Long chạy trốn chậm lại ngốc cho nên dễ dàng bị kẻ săn mồi nhìn thấy có một bản năng trốn tránh nguy hiểm so ra ai cũng kém.

Nó cảm giác thứ kia dừng lại bên người hần.

Tứ Giác sợ hãi muốn khóc ra rồi.

Sau đó, hần nghe được thanh âm cọt két.

Tứ Giác bị hù dọa hôn mê bất tỉnh.

Lúc nó tỉnh lại, là đang trong lòng cha mẹ, thầy đang phê bình cha mẹ Lỗ Kỳ, nói Lỗ Kỳ đưa trẻ quậy phá đó lại len lén chạy ra ngoài chơi rồi.

Chỉ có Tứ Giác biết không đúng vậy: Lỗ Kỳ không có ra ngoài chơi, hần là bị “ma” kia rồi.

Ma kia đứng ở bên người mình, sau đó khom người bắt đi Lỗ Kỳ bên cạnh giường nó.

Nó biết hết thầy, nhưng... nó không biết nói.

Tứ Giác nghĩ, chính mình chỉ có thể giữ lại bí mật này, thẳng đến lúc mình có thể nói sẽ nói cho các bạn khác nghe.

Vào lúc ban đêm ——

“Ngã Lặc mọc răng rồi ” đặc ý dào dạt, Giản nhìn Hồ Bất Quy sau khi làm về bày ra răng trắng nhỏ trong miệng con mình. Ngã Lặc cũng phối hợp a a kêu hướng mẫu thân khoe, nhìn một lớn một nhỏ bộ dáng đặc ý, Hồ Bất Quy cổ vũ đi qua, ra dáng nhìn vào cái miệng nhỏ nhắn của con mình, kinh ngạc phát hiện chỗ đó thật sự ra răng rồi.

“Rất nhọn a So với răng Ngã Cách nhìn còn nhọn hơn đây ” Hồ Bất Quy sờ sờ răng con mình, sau đó hí mắt, “Người cho hần ăn cái gì rồi? Không phải nói với người Ngã Lặc còn chưa dứt sữa sao?”

“Hả? Ta chưa cho hần gì ngoại trừ sữa a.” Ba Giản ủy khuất nói.

Ngã Lặc ngậm miệng lại, a a kêu ba đưa bình sữa cho mình.

“Giả bộ ngoan cũng không có tác dụng, ta thấy có vụn thịt kẹt giữa khe hở răng nó, nó nhỏ như vậy chung quy không có khả năng tự mình ăn đi?”

“Nhưng thân ái à, ta thật sự không có cho nó ăn thịt.” Giản càng ủy khuất.

“Tóm lại lát nữa chà răng cho nó, hàm răng phải bắt đầu chăm sóc ngay từ ngày mọc ra.” Hiện là bác sĩ khoa giống đực tiền nhiệm bác sĩ nha khoa Hồ Bất Quy nhiệt huyết sôi trào.

“Ân ân Ngã Cách đánh răng cho đệ đệ Ngã Cách thích nhất đánh răng” Ngã Cách bên cạnh lập tức giơ lên tiểu móng vuốt.

“Ân, giao cho con.” Sờ sờ đầu Ngả Cách, Giản tiếp tục quay đầu nhìn Hồ Bất Quy, “Được rồi, thân ái, hôm nay lớp Ngả Lặc có bạn học mất tích rồi, người nói chúng ta có nên hay không dừng cho Ngả Lặc đi học? Nhà trẻ thật đáng sợ a, Ngả Lặc nhỏ như vậy đáng yêu như vậy, vạn nhất bị khi dễ bị bắt đi thì làm sao bây giờ?”

Trong lòng ba Giản, con mình nho nhỏ, đáng yêu nhất, cho dù bọn xấu tới muốn bắt cũng là bắt con mình, không bắt là do mắt kém con mình rất nhỏ nhắn xinh xắn không thấy được.

“Hả? Mất tích? Vậy là vấn đề lớn...”

Bên này, cặp phu phu trẻ lâm vào thảo luận vấn đề an toàn nhà trẻ; bên kia, Ngả Cách ôm lấy đệ đệ đi tới phòng rửa mặt, cầm lấy bàn chải đánh răng cho con nít mình còn chưa dùng qua, mạnh mẽ mở miệng đệ đệ bắt đầu chăm chú chà chà.

“Ngả Lặc ngoan oh ca ca đánh răng cho người, đánh răng tốt nhất rồi, hàm răng sẽ trở nên trắng trắng, a Trong hàm răng người thật nhiều vụn thịt oh Ân ân, mùi Bá Vương Long oh, Ngả Lặc có thể ăn thịt rồi hả, ca ca sau này săn thịt cho người ăn có được hay không?”

Tiểu ca vui mừng vô cùng.

Nhà trẻ từ nay về sau lại thêm một truyền thuyết.

Hết chương 9

Sorry các nàng vì đã để các nàng chờ đợi *dập đầu tạ lỗi* Uyển Nhi sẽ cố gắng hoàn thành bộ này trước Tết. Thanks các nàng đã ủng hộ Đăng bởi: admin

20. Chương 20

Trở Về Kỷ Jura

Edit: Uyển Nhi

Chương 10

Tất cả mọi người là người ngoài hành tinh

Tốt cái là vết sẹo đã hết đau nhức, Giản nói.

Cùng với việc vào nhà trẻ của con trai, vết thương trên hông Giản cũng gần hoàn toàn hồi phục, ban đêm Giản xấu hổ nói với Hồ Bất Quy, “Thân ái, ta muốn thật nhiều huân chương như thế này, người xem, Ngả Lặc cho ta huân chương nhỏ như vậy, cái hông ta lớn thế này, còn có thể đóng dấu thêm mấy cái...”

Cùng nhau sinh hoạt lâu, Hồ Bất Quy liền phát hiện Giản tuyệt đối không phải là khủng long thô kệch thiếu chú ý, trái lại, hắn lại rất biết quan co, hơn nữa rất khéo léo. Nhìn xem, không phải hắn đang dùng phương thức rất khéo léo để cầu hoan sao.

Thanh niên khủng long trong thời kì sinh dục, xấu hổ sau khi ve vãn người bạn đời thành công, bắt đầu biết được lại càng muốn ném trái nhiều hơn.

“Ngày hôm nay... Chúng ta dùng kiểu đánh chuông (tấn công từ đằng sau :”> có được không? Bỏ Lỗ Nặc nói Bỉ Bỉ rất thích tư thế kia.”

Được rồi, có bạn bè có thể tâm sự, Giản cũng hiểu thứ đó nhiều hơn. Nhưng là tại sao giao tiếp giữa các khủng long giống đực đều là loại chủ đề vô bổ này vậy?

Bất quá, không nghĩ tới Bỏ Lỗ Nặc cùng Bỉ Bỉ lại là hai phu phu, lúc biết được điều này, Hồ Bất Quy và Giản cũng rất ngạc nhiên.

“Không nên, hôm nay kiểu ngồi hoa sen, Mễ Á cùng Bỉ Bỉ cũng đề cử cái này.” Vuốt cằm, Hồ Bất Quy bác bỏ nguyện vọng của Giản.

Được rồi, thừa nhận, cho dù làm vợ người ta, giống đực vẫn là giống đực, vô luận là giống đực khổng long hay là giống đực loài người, mức độ quan tâm về phương diện này thì giống cái không bằng đực.

Lúc Giản cởi quần, Hồ Bất Quy len lén liếc nhìn tính khí của Giản: vốn là màu trắng mịn, bây giờ hơi biến sạm rồi —— kết quả của những lần rèn luyện trên người mình.

Ý niệm này làm cho nửa thân dưới Hồ Bất Quy thoáng cái đứng thẳng dậy. Vì vậy, hai tiểu phu phu cởi hết quần áo, nhanh chóng sà vào nhau, ai ngờ lúc này điện thoại reo lên ——

“Này? Đừng liếm A ” cố gắng giữ thân thể ngồi trên người Giản, Hồ Bất Quy cầm lấy điện thoại, hít sâu vài cái, mới làm cho thanh âm không nghe ra tiếng thở hổn hển.

“Hi My name is Tom, I...” Bên kia truyền tới một giọng xa lạ, lấp bắp, quên điều này đi, cái chính giọng nói này lại là tiếng Anh.

Hồ Bất Quy không thể tin được nhìn người phía sau mình không ngừng dùng tính khí cợt cợt lui trên người mình, ách... đây là Giản không sai a, bản thân không có xuyên việt a? Nơi này trừ bác sĩ ra sao còn có người biết nói tiếng Anh?

“A” Đang mông lung, Hồ Bất Quy đột nhiên hét lên một tiếng, lập tức lấy tay bưng kín miệng, vẻ mặt đỏ bừng. Đáng chết Giản lại không chào hỏi gì đã tấn công vào ——

“Cái kia, ta là Tom, a... Xin hỏi cậu là Hồ Bất Quy đi? Ta là từ sở di dân biết được phương thức liên lạc với cậu, thật ngại đã đột nhiên gọi tới, chuyện là như thế này, ta từng đến quê hương địa cầu của cậu làm việc qua, đóng phim...”

Đầu bên kia điện thoại, con khổng long tên là Tom đôn hậu nói, nói đến ý chính: hần tại địa cầu làm việc qua, thấy việc làm không tệ, tiền lương cao ăn ngon, hần muốn trở về tiếp tục ăn thịt bò... A Không, là tiếp tục làm việc, cho nên muốn học tiếng Anh.

Tóm lại Hồ Bất Quy cậu dạy ta nói tiếng Anh đi.

Hồ Bất Quy nuốt nước miếng một cái: trình độ tiếng Anh của ta chỉ đủ để dạy ở mức độ giao tiếp tạm thời, vậy người nắm đó như thế nào cùng đạo diễn kia thỏa thuận thành công a? Còn có... Phim người nói lẽ nào là ×× kỷ Jura? ×× kỷ Jura?

Kết luận, người nước Mỹ quả nhiên nhanh nhẹn đáng gờm.

Đáp ứng đối phương xong, Hồ Bất Quy lại đầu nhập chiến trường, lúc này đây hần không muốn bị xâm chiếm một cách bị động, nhào lên người Giản, hần phải đáp lại cuộc chiến

Song một lúc sau, điện thoại lại vang ——

“Người nào hả” Những lúc này nam nhân hận nhất bị cắt đứt, một lần còn chưa tính, lần thứ hai ba cứ tiếp tục như thế... Rất dễ dương suy tiết sớm á

Tức giận nói một câu, Hồ Bất Quy giấy tiếp theo đã bị thanh âm quen thuộc của đối phương sợ đến tiết sớm rồi.

“Con trai Là ta, mẹ người a” Giọng mẹ mình, Hồ Bất Quy sao có thể nghe không hiểu?

Được rồi, nơi này rốt cục khai thông liên tuyến với địa cầu, đây vốn là hoạt động liên lạc nghiệp vụ giữa sở du lịch An Bích Ti tọa lạc tại địa cầu cùng An Bích Ti Tinh hệ, bất quá vì giúp cho Hồ Bất Quy có thể liên lạc với người nhà, Khoa Ni nghĩ biện pháp mở cho Hồ Bất Quy một đường dây thông tin.

Bất quá, mẹ của Hồ Bất Quy cũng không biết Hồ Bất Quy bây giờ ở đâu phương nào, bà đến nay vẫn tưởng rằng Hồ Bất Quy đang ở Phi Châu cứu trợ đây Bà từng nghe con gái kể qua tâm lý hành vi của con trai tiền “bỏ trốn”, kết quả người một nhà nhất trí cho rằng Hồ Bất Quy đang yêu cái gì dân bản xứ hoặc là cô gái da đen Phi Châu, cho nên mới không dám mở miệng nói với người nhà.

“Gần đây thế nào hả?” Thanh âm mẹ vang dội, vừa nghe liền biết lão thái thái thân thể khỏe mạnh.

“Oh, con gần đây rất tốt.” Trừ bản thân có kia kia... của bọn họ ra, coi như không tệ.

“Được rồi, quà người gửi ta nhận được rồi, ta gọi điện chính là vì nói cho người cái này.”

Lời kế tiếp của mẹ làm cho Hồ Bất Quy ngẩn người, hẳn không nhớ rõ chính mình có gửi vật gì về nhà a? Bản thân ở nhà mỗi ngày, hẳn chưa từng nhớ gửi quà trở về.

“Ta... đã gửi quà cho mẹ...” Phía sau hẳn, Giản ngượng ngùng nói, hai móng vuốt chọc chọc vào nhau, Giản sắc mặt hồng hồng bộ dáng thật đẹp.

“Ta gửi giấy kết hôn cho ba mẹ.”

“Oh Con trai người thật là đẹp nha Hai mô hình khủng long bên cạnh này cực đẹp luôn Giống như thật vậy A a a đứa bé trong lòng người là con nhà ai a? Sẽ không là của người đi? Cái miệng kia y như người khi còn bé a Bất quá màu tóc với hai mắt của đứa bé thật kỳ quái, sẽ không như mẹ nó đi? Ta nói con trai à... Cho dù cưới phụ nữ ngoại quốc cũng phải về nhà cho chúng ta xem một chút a”

Mẹ nói như pháo liên châu từng viên từng viên nện vào lòng Hồ Bất Quy, nhìn giấy kết hôn của hẳn cùng Giản đặt trên tủ đầu giường, Hồ Bất Quy cười khan hai tiếng.

Nếu mẹ biết mô hình khủng long trong lời mẹ là khủng long sống sờ sờ, nếu mẹ hẳn biết hai mô hình khủng long kia một là chồng hẳn một là con của hẳn, mà đứa trẻ tóc màu bạc hẳn ôm trong lòng kia lại chính là con trai ruột của hẳn cùng con “đại khủng long mô hình” kia... Mẹ hẳn không biết có ngất xỉu đi hay không?

“A, được rồi, Bất Quy, ta phải oán cha người, lúc ấy lại đặt cho anh em các người mấy cái tên bất trung lưu này...” Mẹ bên đầu kia điện thoại đột nhiên thương cảm. (Bất Quy = không trở về)

Thấy mẹ như vậy, Hồ Bất Quy trong lòng có bao nhiêu điểm không dễ chịu. Đang muốn nói gì đó cho bà vui vẻ, mẫu thân đại nhân lại ném lại đây một trái bom ——

“Cho nên, lúc rảnh rồi quay về tham gia hôn lễ của đệ đệ người đi?”

“Hả? Lão nhị nó sắp kết hôn rồi?” Hồ Bất Quy cũng thất kinh: em trai mình bộ dáng kia, thấy thế nào cũng không phải là người kết hôn sớm như vậy a?

“Ôi... Chỉ là trở về làm hôn lễ bù, sớm chạy trốn ra ngoài cùng nam nhân rồi, ôi, chẳng lẽ thấy chúng ta già, là có thể tiên trăm hậu tấu sao?” Mẹ tiếp tục thở vắn than dài.

“Chờ một chút” Vội vàng cắt đứt tiếng thở dài của mẹ, Hồ Bất Quy há to miệng, “Mẹ, mẹ mới nói cái gì?”

“Ôi Ta nói đệ đệ người a Thấy chúng ta già thì không cần ý kiến chúng ta nữa, kết hôn rồi cũng không cho chúng ta biết, con cũng sinh rồi mới chịu chạy về...”

“Con?” Miệng Hồ Bất Quy mở lớn hơn nữa, cơ hồ cũng có thể bỏ vào nửa trứng khủng long nhỏ.

“Chờ một chút —— mẹ vừa mới nói lão nhị kết hôn rồi?”

“Uh ”

“Cùng nam nhân?”

“Uh ”

“Hai người bọn họ sinh con?”

“Uh, lão đại, người mới bao tuổi mà thánh lực lại kém như vậy rồi? Được rồi, một nửa kia của đệ đệ người tựa hồ là một người từ cái gì Cổ Tháp Hòa Ba Tư Tinh tới, người nói chúng ta phải chuẩn bị gì mới không thất lễ?” Mẹ bên đầu điện thoại kia liên tục tạc đạn vào đầu, pháo đài gỗ của Hồ Bất Quy lung lung lay lay trong gió, rốt cục âm ngã.

Sau đó mẹ hẳn nói gì đó hẳn cũng không biết nữa, điện thoại đánh rơi trên mặt đất, tựa hồ là Giản qua tiếp điện thoại.

Nguyên lai chỉ có ta mới là người ngoại tinh tới ——

Tối hôm đó, ôm đầu gối ngồi ở trên giường, Hồ Bất Quy rốt cục suy nghĩ cẩn thận một vấn đề. Giật nhẹ tóc Giản, “Này, qua hai ngày theo ta quay về địa cầu đi, đệ đệ ta sắp kết hôn rồi, đối tượng là người từ cái gì Cổ Tháp Hòa Ba Tư Tinh tới, chúng ta đi xem người ngoại tinh đi.”

Chứng kiến Giản yêu chiều đối với hấn gật đầu, Hồ Bất Quy dịch chân lại cho hấn tiếp tục ngủ, một bên chính mình cũng nằm xuống lui vào trong lòng Giản.

Mang vài con khủng long trở về làm lễ vật, hấn là không thất lễ rồi? Thật sự không được, gia tăng một quả trứng khủng long —— trong bụng hấn.

Hấn là... Có thể...

Nghĩ tới ngày gặp lại người nhà, Hồ Bất Quy ôm cánh tay Giản, chậm rãi ngủ.

Hoàn chính văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-diep-sam-lam-he-liet>